KATHOLIEKE UNIVERSITEIT LEUVEN

Faculteit Rechtsgeleerdheid

VAN PLAN NAAR PRAKTIJK

EEN COMPARATIEVE CONFIGURATIONELE ANALYSE VAN DE IMPLEMENTATIE VAN DE ACTIEPLANNEN IN 16 LOKALE POLITIEZONES IN VLAANDEREN

Maud Stinckens

Promotor:
Prof. dr. Jeroen Maesschalck

Copromotor:
Dr. Kim Loyens

Proefschrift voorgedragen tot het behalen van de graad van Doctor in de Criminologische Wetenschappen

[Juni 2018]



KATHOLIEKE UNIVERSITEIT LEUVEN

Faculteit Rechtsgeleerdheid

VAN PLAN NAAR PRAKTIJK

EEN COMPARATIEVE CONFIGURATIONELE ANALYSE VAN DE IMPLEMENTATIE VAN DE ACTIEPLANNEN IN 16 LOKALE POLITIEZONES IN VLAANDEREN

Maud Stinckens

Promotor:
Prof. dr. Jeroen Maesschalck

Copromotor:
Dr. Kim Loyens

Proefschrift voorgedragen tot het behalen van de graad van Doctor in de Criminologische Wetenschappen

[Juni 2018]

Samenvatting

Sinds ruime tijd wordt in Belgische politiezones sterk geïnvesteerd in het opstellen van lokale veiligheidsplannen die dan verder worden uitgewerkt in actieplannen. In dit onderzoek werd gefocust op de implementatie van die actieplannen. Er bestaan immers allerlei veronderstellingen over de al dan niet succesvolle implementatie van deze plannen die niet of slechts beperkt zijn getest. Deze vaststelling leidde tot de volgende centrale onderzoeksvraag: *Welke factoren beïnvloeden de beleidsoutput en/of de beleidsoutcome die beoogd worden door de politionele actieplannen?*

Om de centrale onderzoeksvraag te beantwoorden, werd een theoretisch kader ontwikkeld, gebaseerd op literatuur uit diverse domeinen zoals criminologie, beleidswetenschap en strategisch management. Dit theoretisch kader fungeerde als raamwerk voor het kwalitatief onderzoek dat in de periode januari 2014 - oktober 2015 werd uitgevoerd in 16 lokale politiezones in Vlaanderen. Hierbij werden een documentenanalyse uitgevoerd en 107 interviews afgenomen met 133 respondenten: korpschefs, beleidsmedewerkers en politieambtenaren uit middenkader en basiskader. De aldus gegenereerde kwalitatieve data werden geanalyseerd aan de hand van de analysemethode Qualitative Comparative Analysis (QCA). Deze methode liet toe om die condities of configuraties van condities te identificeren die noodzakelijk en/of voldoende zijn voor een bepaalde uitkomst. In het licht van die analysetechniek werd de onderzoeksvraag als volgt geherformuleerd: *Welke condities of configuraties van condities zijn noodzakelijk en/of voldoende voor de beleidsoutput en/of de beleidsoutcome van de politionele actieplannen?* We focusten in dit onderzoek specifiek op de implementatie van de actieplannen ‘verkeer’ en ‘woninginbraken’. Voor verkeer werd de beleidsoutput en met name de evolutie in de prestaties van de politie (bv. meer of minder alcoholcontroles) als te verklaren uitkomst genomen, voor woninginbraken was dat de beleidsoutcome en met name de evolutie in het aantal woninginbraken.

De documenten en interviews bieden heel wat beschrijvende informatie. Zo bleek onder meer dat het actieplan verkeer vooral wordt voorbereid door het hoger kader, terwijl het actieplan woninginbraken meestal wordt voorbereid door het middenkader en dan met name een hoofdinspecteur die werd aangesteld als projectleider. De actieplannen bleken bovendien goed uitgewerkt. De meeste actieplannen bestonden minstens uit een aantal meetbare operationele doelstellingen en/of een actuele probleembeschrijving van het betreffende fenomeen. De

opvolging van deze plannen gebeurt voornamelijk in de zonale veiligheidsraad. Slechts enkele (twee voor verkeer en drie voor woninginbraken) politiezones richtten daarnaast nog specifieke, thematische overlegmomenten in ter bijsturing van het actieplan. Terwijl in de meeste politiezones de logistieke middelen als ruim voldoende werden beoordeeld door de geïnterviewden, lag dat helemaal anders voor de personele middelen. Die werden zowel voor verkeer als woninginbraken in de meeste politiezones als onvoldoende beschouwd. In tien politiezones werd daarnaast ook vastgesteld dat de afstand tussen korpschef en uitvoerende politieambtenaren als groot werd beschouwd: de korpschef zou weinig voeling hebben met de werkvloer of weinig inspraak toelaten. Ook de fysieke nabijheid van de relevante diensten (recherchedienst, interventiedienst en eventuele verkeersdienst) werd bekeken. In 8 van de 16 politiezones bevonden die diensten zich in hetzelfde gebouw en in 5 daarvan zelfs op dezelfde verdieping.

De QCA-analyse toonde vervolgens dat de patronen voor de domeinen verkeer en woninginbraken grotendeels gelijk lopen.

Verbeteringen in beide domeinen (resp. meer verkeerscontroles en daling van het aantal woninginbraken) blijken meestal samen te hangen met vier kenmerken op organisatieniveau: voldoende personele middelen, voldoende logistieke middelen, een kleine afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren en de fysieke nabijheid (al dan niet in één gebouw of zelfs op de zelfde verdieping) van de relevante diensten. Omgekeerd blijkt achteruitgang in beide domeinen (resp. minder verkeerscontroles en toename van het aantal woninginbraken) net samen te hangen met slechte scores van die kenmerken op organisatieniveau: onvoldoende personele middelen, een grote afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren en een grote fysieke afstand tussen de relevante diensten. Deze organisatiekenmerken lijken dus in elk geval belangrijk te zijn.

Een verrassende vaststelling was dat sommige factoren waarvan algemeen wordt aangenomen dat deze een gunstige impact hebben, juist een ongunstige impact bleken te hebben, zeker als de net genoemde organisatiekenmerken tegelijkertijd ongunstig scoorden. Het gaat om gunstige kenmerken gerelateerd aan het actieplan, zoals een sterke betrokkenheid van medewerkers bij de beleidsvoorbereiding, een goed uitgewerkt actieplan op papier en een sterke opvolging van het actieplan. Deze leidden niet tot de verwachte verbetering maar blijkbaar ook soms tot achteruitgang (resp. minder verkeerscontroles en meer woninginbraken). Dit onderzoek liet niet toe om definitieve verklaringen te geven voor deze

verrassende vaststelling, maar er werden wel enkele tentatieve verklaringen geopperd. Zo zou het kunnen dat de zwak scorende organisatiekenmerken zo zwaar wegen dat ze de impact van de beter scorende kenmerken inzake het actieplan teniet doen. Heel wat geïnterviewden gaven aan dat die ongunstig scorende organisatiekenmerken inderdaad een belangrijke remmende impact hadden op de prestaties. Cynisme zou ook een rol kunnen spelen. Een goed uitgewerkt en opgevolgd actieplan in een context van weinig personele middelen en weinig samenwerking zou tot cynisme bij de medewerkers kunnen leiden, wat op zijn beurt hun prestaties zou kunnen verzwakken. Het zou ook kunnen dat de aanwezigheid van een goed uitgewerkt en opgevolgd actieplan de afwezigheid van andere cruciale voorwaarden (zoals voldoende personeel) nog voelbaarder zou maken. Die kloof zou dan uitvoerende politieambtenaren kunnen demotiveren en hun prestaties verminderen. Verder onderzoek zou deze verklaringen kunnen toetsen en uitdiepen.

Wat de veralgemening van de resultaten betreft, kan wellicht geargumenteerd worden dat de resultaten in deze 16 onderzochte zones ook relevant zijn voor andere gelijkaardige zones. Het is interessant om in toekomstig onderzoek na te gaan in welke mate de conclusies ook gelden in politiezones in een andere context en in welke mate deze gelden voor de implementatie van ander beleidsprioriteiten.

Dankwoord

Bij de totstandkoming van dit proefschrift kon ik rekenen op de hulp van een aantal personen. Graag wil ik hen hierbij van harte danken.

Een eerste blijk van dank gaat naar mijn promotor prof. Jeroen Maesschalck. Hij heeft mij enkele jaren geleden de kans gegeven om dit doctoraatsonderzoek aan te vatten. Onze samenwerking heb ik altijd als aangenaam en constructief ervaren. Hij heeft me geleerd om kritisch te zijn en de lat hoog te leggen, zowel voor eigen werk als dat van anderen. Ik ben ervan overtuigd dat elke opmerking die hij formuleerde de kwaliteit van dit proefschrift ten goede is gekomen. Daarnaast wil ik ook mijn copromotor dr. Kim Loyens bedanken. Hoewel zij pas na aanvang van het onderzoek copromotor werd, heeft haar begeleiding in meerdere opzichten de kwaliteit van dit werk verbeterd. Ik heb van haar niet alleen veel geleerd over kwalitief onderzoek, maar ook over de combinatie doctoreren - moederschap. Haar kritische bedenkingen en raadgevingen hebben dit proefschrift ongetwijfeld naar een hoger niveau getild.

Ten tweede wens ik de andere vier leden van de jury te bedanken: prof. Marleen Brans, prof. em. Frank Hutsebaut, prof. Benoît Rihoux en prof. Dirk Van Daele. Ik wil hen bedanken voor alle suggesties die ik de voorbije jaren van hen mocht ontvangen en hun bereidwilligheid om in de jury te zetelen.

Ik moet eveneens Kaat Boon, dr. Willy Bruggeman, prof. Sofie De Kimpe, prof. Sebastian Desmidt, Gunter Ceuppens, Dirk Delarue, Ann Massei, Jacques Philippaerts, Betty Swerts, Dirk Van Aerschot en Peter Van Haeken, bedanken. In de eerste weken en maanden van het onderzoek introduceerden zij me tijdens verschillende verkennende gesprekken in het onderzoeksthema. Ik ben eveneens alle experten inzake de gehanteerde analysemethode, Qualitative Comparative Analysis, dankbaar voor hun hulp bij de voorbereiding en uitvoering van de analyse. Dr. Axel Marx, prof. Barbara Vis en dr. Stefan Verweij, bedankt voor alle tips die ik de voorbije jaren van jullie mocht ontvangen. Ze hebben ongetwijfeld bijgedragen aan de kwaliteit van de analyse.

Een volgende blijk van dank gaat uit naar alle politiezones die medewerking aan het onderzoek verleenden. Aan alle 133 respondenten die tijd vrijmaakten voor een interview, een oprechte dankjewel. Zonder jullie medewerking lag dit proefschrift er niet.

Ik moet eveneens mijn (ex-)collega's bedanken. An, Danique, Evi, Sofie, Laura en alle anderen, bedankt voor de steun en gezellige babbels de voorbije jaren. Ook de leden van mijn team, Annelies, Kristel, Jolynn, Ann en Heidi, bedankt voor de fijne samenwerking. Het was een voorrecht om met jullie te mogen samen werken en ik hoop dat we de komende jaren contact zullen blijven houden.

Daarnaast wil ik mijn beste vriendinnen en familieleden bedanken. Een oprechte dankjewel voor de zorg voor de kinderen, de lieve en bemoedigende woorden en de steun tijdens de moeilijke momenten de voorbije jaren.

Mijn ouders en zus verdienen een apart dankwoord. Bedankt voor jullie onvoorwaardelijke hulp en geloof in mijn kunnen. Ook al is het leven de voorbije jaren niet altijd mild voor ons geweest, ik ben er zeker van dat het ons op alle vlakken sterker heeft gemaakt. Zonder jullie was ik hier niet geraakt.

Ook Roos, Fien en Heleen verdienen een woord van dank. Jullie geboorte heeft mijn leven in positieve zin veranderd en alles gerelativeerd, ook dit proefschrift. Nog elke dag ben ik dankbaar dat ik jullie mama mag zijn. Vervolgens richt ik een woord van dank aan mijn man Thomas. Wie had gedacht dat ik hier zou staan toen je me zes jaar geleden aanspoorde om toch maar te solliciteren voor die vacature als praktijkassistente? De voorbije jaren waren druk; tijdens dit doctoraatstraject kochten en verkochten we een appartement, verloofden we, trouwden we, kochten en verbouwden we huis, kregen we drie dochters en startte jij een politieke carrière. Hoe hectisch dit soms ook was en is, we zijn een hecht en sterk team. Bedankt om me steeds te blijven motiveren, bedankt voor je liefde en bemoedigende woorden; zonder jou was dit nooit gelukt.

Tot slot ben ik de KU Leuven dankbaar voor de financiering die dit onderzoek mogelijk gemaakt heeft.

Inhoudsopgave

Samenvatting _____ *I*

Dankwoord _____ *IV*

Inhoudsopgave _____ *VI*

Lijst van afkortingen _____ *XIII*

Lijst van tabellen _____ *XIV*

Lijst van figuren _____ *XVII*

Inleiding _____ *1*

Hoofdstuk 1. De implementatie van actieplannen in lokale politiezones in België: conceptualisering en theoretisering _____ *6*

1.1 Actieplannen in lokale politiezones in België: what's in a name? _____ **6**

1.2 Naar een theoretisch kader inzake de implementatie van lokaal veiligheidsbeleid 8

1.2.1 De implementatie van lokaal veiligheidsbeleid: op zoek naar een definitie _____ 10

1.2.1.1 Lokaal veiligheidsbeleid _____ 10

1.2.1.2 Beleidsimplementatie _____ 11

1.2.1.3 Besluit: implementatie van lokaal veiligheidsbeleid _____ 14

1.2.2 Naar een theoretisch kader inzake de implementatie van lokaal veiligheidsbeleid 15

1.2.2.1 De afhankelijke variabele(n) 'beleidsoutput en/of beleidsoutcome' toegelicht _____ 15

1.2.2.2 De beïnvloedende kenmerken toegelicht _____ 18

a) Kenmerken gerelateerd aan de beleidsvoorbereiding _____ 18

b) Kenmerken van en omgang met het actieplan _____ 19

c) Middelen _____ 21

d) Kenmerken van personen belast met de beleidsuitvoering _____ 22

e) Contextuele kenmerken _____ 23

1.2.2.3 Samenvatting: theoretisch kader inzake de implementatie van lokaal veiligheidsbeleid met bijhorende hypothesen _____ 24

1.3 Besluit _____ **26**

Hoofdstuk 2. Methodologie van het empirisch onderzoek _____ *27*

2.1 De keuze voor Qualitative Comparative Analysis _____ **27**

2.1.1 Waarom QCA? 28
2.1.2 Hoe werkt QCA? 32
2.1.3 Enkele beperkingen van QCA 39
2.2 De selectie van de cases 41
2.2.1 Overwegingen bij de selectie van de cases 41
2.2.2 De contactname van de cases 43
2.3 Dataverzameling 44
2.3.1 Interviews 44
2.3.1.1 Fase 1: interviews met korpschefs 46
2.3.1.2 Fase 2: interviews met beleidsmedewerkers 46
2.3.1.3 Fase 3: twee testcases 46
2.3.1.4 Fase 4: interviews met verantwoordelijken van de beleidsprioriteiten verkeer en woninginbraken 48
2.3.1.5 Fase 5: interviews met uitvoerende politieambtenaren 49
2.3.2 Documentenanalyse 52
2.4 Data-analyse 53
2.5 Kwaliteitscriteria 54
2.6 Ethische aspecten van het onderzoek 56
2.7 Besluit 57

Hoofdstuk 3. De kalibrering van de case-outcome en de condities 58
3.1 De kalibrering van de case-outcome 58
3.1.1 Beleidsoutput en/of beleidsoutcome als case-outcome? 58
3.1.2 De kalibrering van de case-outcome voor de beleidsprioriteit woninginbraken 61
3.1.2.1 Indicator 1: het gemiddeld aantal woninginbraken januari 2014 – juni 2015 versus het gemiddeld aantal woninginbraken 2007 – 2013 uitgedrukt in een percentage 63
3.1.2.2 Indicator 2: het gemiddeld aantal woninginbraken juni 2014 – juni 2015 versus het gemiddeld aantal woninginbraken juni 2007 – juni 2013 uitgedrukt in een percentage 63
3.1.2.3 Indicator 3: het absoluut aantal woninginbraken in 2014 vergeleken met de voorgaande jaren (tot en met 2007) 64
3.1.2.4 De kalibrering en de fuzzy-set scores voor de case-outcome woninginbraken 65
3.1.3 De kalibrering van de case-outcome voor de beleidsprioriteit verkeer 67
3.1.3.1 Indicator 1: het aantal gecontroleerde voertuigen en het aantal afgenomen ademtesten in het kader van alcoholcontroles in 2014 versus 2012 en 2013 68
3.1.3.2 Indicator 2: de mening van respondenten over de geleverde prestaties in het kader van verkeer 69

3.1.3.3 Indicator 3: het aantal mensuren tijdens controles in het kader van de BOB-campagne 70
3.1.3.4 De kalibrering en de fuzzy-set scores voor de case-outcome verkeer 71
3.2 De kalibrering van de condities 73
3.2.1 Kenmerken gerelateerd aan de beleidsvoorbereiding 73
3.2.1.1 Betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan 73
3.2.1.2 Eensgezindheid tussen beleidsmakers 78
3.2.2 Kenmerken van en omgang met het actieplan 79
3.2.2.1 Kenmerken van het actieplan op papier 79
3.2.2.2 Opvolging van het actieplan 84
3.2.2.3 Kennis van medewerkers over het actieplan 87
3.2.2.4 Vereiste mate van verandering 88
3.2.3 Middelen en fysieke nabijheid 88
3.2.3.1 Logistieke middelen 89
3.2.3.2 Personele middelen 91
3.2.3.3 Fysieke nabijheid van de betrokken diensten 94
3.2.4 Kenmerken van personen belast met de beleidsuitvoering 96
3.2.4.1 Afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren 96
3.2.4.2 Motivatie en vaardigheden van medewerkers 98
3.2.5 Contextuele kenmerken 100
3.2.5.1 Complexiteit van de omgeving 100
3.2.5.2 Aanwezigheid van een strategisch veiligheids- en preventieplan binnen de stad (steden) of gemeente(n) 102
3.2.5.3 Kwaliteit van de relatie tussen korpschef en burgemeester(s) 103
3.2.5.4 Kwaliteit van de relatie tussen korpschef en procureur des Konings 104
3.3 Samenvatting: de scores voor de case-outcome en de condities voor de 16 onderzochte politiezones 105
3.4 Terugkoppeling naar het eerder ontwikkelde theoretisch kader en bijhorende hypothesen 108
3.5 Besluit 114
Hoofdstuk 4. Op zoek naar noodzakelijke en voldoende voorwaarden in de implementatie van de actieplannen verkeer 117
4.1 De gekozen aanpak: 3 subanalyses en 1 superanalyse per uitkomst 118
4.2 Noodzakelijke en voldoende voorwaarden voor de uitkomst 'verbeterde prestaties inzake verkeer' 120

4.2.1 Subanalyse 1: kenmerken van het actieplan verkeer in relatie tot de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’ 120
4.2.1.1 Noodzakelijke voorwaarden 120
4.2.1.2 Voldoende voorwaarden 121
4.2.2 Subanalyse 2: kenmerken op organisatieniveau in relatie tot de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’ 123
4.2.2.1 Noodzakelijke voorwaarden 123
4.2.2.2 Voldoende voorwaarden 124
4.2.3 Subanalyse 3: contextuele kenmerken in relatie tot de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’ 125
4.2.3.1 Noodzakelijke voorwaarden 125
4.2.3.2 Voldoende voorwaarden 126
4.2.4 Superanalyse: kenmerken van het actieplan verkeer, kenmerken op organisatieniveau en contextuele kenmerken in relatie tot de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’ 126
4.2.5 De noodzakelijke en voldoende voorwaarden voor de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’ samengevat 129
4.3 Noodzakelijke en voldoende voorwaarden voor de uitkomst ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’ 129
4.3.1 Subanalyse 1: kenmerken van het actieplan verkeer in relatie tot de uitkomst ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’ 129
4.3.1.1 Noodzakelijke voorwaarden 129
4.3.1.2 Voldoende voorwaarden 129
4.3.2 Subanalyse 2: kenmerken op organisatieniveau in relatie tot de uitkomst ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’ 132
4.3.2.1 Noodzakelijke voorwaarden 132
4.3.2.2 Voldoende voorwaarden 132
4.3.3 Subanalyse 3: contextuele kenmerken in relatie tot de uitkomst ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’ 134
4.3.3.1 Noodzakelijke voorwaarden 134
4.3.3.2 Voldoende voorwaarden 135
4.3.4 Superanalyse: kenmerken van het actieplan verkeer, kenmerken op organisatieniveau en contextuele kenmerken in relatie tot de uitkomst ‘verslechterde prestaties inzake’ 135
4.3.5 De noodzakelijke en voldoende voorwaarden voor de uitkomst ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’ samengevat 139
4.4 Besluit 140

Hoofdstuk 5. Op zoek naar noodzakelijke en voldoende voorwaarden in de implementatie van de actieplannen woninginbraken _____ 142

5.1 Noodzakelijke en voldoende voorwaarden voor de uitkomst 'verlaagd aantal woninginbraken' _____ 143

5.1.1 Subanalyse 1: kenmerken van het actieplan woninginbraken in relatie tot de uitkomst 'verlaagd aantal woninginbraken' _____ 143

5.1.1.1 Noodzakelijke voorwaarden _____ 143

5.1.1.2 Voldoende voorwaarden _____ 143

5.1.2 Subanalyse 2: kenmerken op organisatieniveau in relatie tot de uitkomst 'verlaagd aantal woninginbraken' _____ 144

5.1.2.1 Noodzakelijke voorwaarden _____ 144

5.1.2.2 Voldoende voorwaarden _____ 144

5.1.3 Subanalyse 3: contextuele kenmerken in relatie tot de uitkomst 'verlaagd aantal woninginbraken' _____ 146

5.1.3.1 Noodzakelijke voorwaarden _____ 146

5.1.3.2 Voldoende voorwaarden _____ 146

5.1.4 Superanalyse: kenmerken van het actieplan woninginbraken, kenmerken op organisatieniveau en contextuele kenmerken in relatie tot de uitkomst 'verlaagd aantal woninginbraken' _____ 147

5.1.5 De noodzakelijke en voldoende voorwaarden voor de uitkomst 'verlaagd aantal woninginbraken' samengevat _____ 149

5.2 Noodzakelijke en voldoende voorwaarden voor de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken' _____ 150

5.2.1 Subanalyse 1: kenmerken van het actieplan woninginbraken in relatie tot de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken' _____ 150

5.2.1.1 Noodzakelijke voorwaarden _____ 150

5.2.1.2 Voldoende voorwaarden _____ 150

5.2.2 Subanalyse 2: kenmerken op organisatieniveau in relatie tot de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken' _____ 153

5.2.2.1 Noodzakelijke voorwaarden _____ 153

5.2.2.2 Voldoende voorwaarden _____ 154

5.2.3 Subanalyse 3: contextuele kenmerken in relatie tot de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken' _____ 155

5.2.3.1 Noodzakelijke voorwaarden _____ 155

5.2.3.2 Voldoende voorwaarden _____ 155

5.2.4 Superanalyse: kenmerken van het actieplan woninginbraken, kenmerken op organisatieniveau en contextuele kenmerken in relatie tot de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken' 157

5.2.5 De noodzakelijke en voldoende voorwaarden voor de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken' samengevat 161

5.3 Besluit 162

Hoofdstuk 6. Naar een verklaring voor de gevonden noodzakelijke en voldoende voorwaarden voor de implementatie van de actieplannen verkeer en woninginbraken 163

6.1 Op zoek naar een verklaring voor het gevonden causaal pad voor de uitkomst 'verbeterde prestaties inzake verkeer' 163

6.2 Op zoek naar een verklaring voor de gevonden causale paden voor de uitkomst 'verslechterde prestaties inzake verkeer' 164

6.2.1 Naar een verklaring voor causaal pad 1 165

6.2.2 Naar een verklaring voor causale paden 2 en 4 168

6.2.3 Naar een verklaring voor causaal pad 3 170

6.3 De gevonden causale paden voor de beleidsprioriteit verkeer vergeleken 171

6.4 Op zoek naar een verklaring voor het gevonden causaal pad voor de uitkomst 'verlaagd aantal woninginbraken' 172

6.5 Op zoek naar een verklaring voor de gevonden causale paden voor de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken' 173

6.5.1 Naar een verklaring voor causaal pad 1 174

6.5.2 Naar een verklaring voor causaal pad 2 174

6.5.3 Naar een verklaring voor causaal pad 3 175

6.6 De gevonden causale paden voor de beleidsprioriteit woninginbraken vergeleken 176

6.7 Besluit 177

Algemeen besluit 178

De centrale onderzoeksvraag beantwoord 178

Methodologische reflecties 181

Dataverzameling 181

Data-analyse 181

Enkele suggesties voor verder onderzoek 182

Enkele beleidsaanbevelingen **185**

Bibliografie ***187***

Juridische bronnen **187**

Sociaal-wetenschappelijke bronnen **187**

Bijlagen ***198***

Bijlage A. Vragenprotocols **198**

A.1 Vragenprotocol korpschefs 198

A.2 Vragenprotocol beleidsmedewerkers 204

A.3 Vragenprotocol verantwoordelijken beleidsprioriteiten 212

A.4 Vragenprotocol uitvoerende politieambtenaren 217

Bijlage B. Tabellen bij QCA-analyse **223**

Bijlage C. 'Parsimonious solution terms' uit QCA-analyse **229**

Lijst van afkortingen

CALog	Personeel van het administratief en logistiek kader
CsQCA	Crisp-set QCA
CGOP/B	Dienst Beleidsgegevens van de federale politie
FsQCA	Fuzzy-set QCA
KB	Koninklijk Besluit
LIK	Lokaal Informatie Kruispunt
MvQCA	Multi-value QCA
NICC	Nationaal Instituut voor Criminalistiek en Criminologie
NPM	New Public Management
o.m.	onder meer
PK	procureur des Konings
QCA	Qualitative Comparative Analysis
SVPP	strategisch veiligheids- en preventieplan
WGP	Wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, *BS* 5 januari 1999
ZVP	Zonaal Veiligheidsplan
ZVR	Zonale Veiligheidsraad

Lijst van tabellen

Tabel 1. Definities van beleidsimplementatie: een overzicht 13
Tabel 2. Theoretisch kader inzake de implementatie van lokaal veiligheidsbeleid met bijhorende hypothesen 25
Tabel 3. Hypothetische datamatrix 34
Tabel 4. Hypothetische waarheidstabel 36
Tabel 5. Overzicht periode interviews en testcases 45
Tabel 6. Overzicht afgenomen interviews testcases 47
Tabel 7. Overzicht afgenomen interviews met uitvoerende politieambtenaren in het kader van de beleidsprioriteit verkeer bij politiezones met een afzonderlijke verkeersdienst 50
Tabel 8. Overzicht afgenomen interviews met uitvoerende politieambtenaren in het kader van de beleidsprioriteit verkeer bij politiezones zonder een afzonderlijke verkeersdienst 51
Tabel 9. Overzicht afgenomen interviews met uitvoerende politieambtenaren in het kader van de beleidsprioriteit woninginbraken 51
Tabel 10. Indicator 1: het gemiddeld aantal woninginbraken januari 2014 – juni 2015 versus het gemiddeld aantal woninginbraken 2007 – 2013 uitgedrukt in een percentage 63
Tabel 11. Indicator 2: het gemiddeld aantal woninginbraken juni 2014 – juni 2015 versus het gemiddeld aantal woninginbraken juni 2007 – juni 2013 uitgedrukt in een percentage 64
Tabel 12. Indicator 3: het absoluut aantal woninginbraken in 2014 vergeleken met de voorgaande jaren (tot en met 2007) 65
Tabel 13. Kalibrering case-outcome woninginbraken 65
Tabel 14. Fuzzy- set scores voor de uitkomst ‘verlaagd aantal woninginbraken’ 67
Tabel 15. Indicator 1: het aantal gecontroleerde voertuigen en het aantal afgenomen ademtesten in het kader van alcoholcontroles in 2014 versus 2012 en 2013 68
Tabel 16. Indicator 2: de mening van respondenten over de geleverde prestaties in het kader van verkeer 69
Tabel 17. Indicator 3: het aantal mensuren tijdens controles in het kader van de BOB-campagne 70
Tabel 18. Kalibrering case-outcome verkeer 71
Tabel 19. Fuzzy- set scores voor de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’ 72
Tabel 20. Kalibrering conditie ‘betrokkenheid medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan’ 75
Tabel 21. Fuzzy- set scores voor de conditie ‘betrokkenheid medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan’ 78
Tabel 22. Kalibrering conditie ‘kenmerken van het actieplan op papier’ 81
Tabel 23. Fuzzy- set scores voor de conditie ‘kenmerken van het actieplan op papier’ 83
Tabel 24. Kalibrering conditie ‘opvolging van het actieplan’ 85
Tabel 25. Fuzzy-set scores voor de conditie ‘opvolging van het actieplan’ 86
Tabel 26. Fuzzy-set scores voor de conditie ‘logistieke middelen’ 91
Tabel 27. Crisp-set voor de conditie ‘personele middelen’ 94
Tabel 28. Fuzzy-set scores voor de conditie ‘de fysieke nabijheid van de betrokken diensten’ 96

Tabel 29. Crisp-set voor de conditie ‘afstand tussen korpschef en uitvoerende politieambtenaren’ 98
Tabel 30. Typologie politiezones op basis van de verstedelijkingsgraad 101
Tabel 31. Fuzzy-set scores voor de conditie ‘complexiteit van de omgeving’ 102
Tabel 32. Crisp-set voor de conditie ‘aanwezigheid SVPP ’ 103
Tabel 33. De scores voor de case-outcome verkeer en de condities voor de 16 onderzochte politiezones 106
Tabel 34. De scores voor de case-outcome woninginbraken en de condities voor de 16 onderzochte politiezones 107
Tabel 35. Het aangepaste, definitieve theoretisch kader met bijhorende hypothesen 109
Tabel 36. Hypothesen voor de case-outcome verkeer 112
Tabel 37. Hypothesen voor de case-outcome woninginbraken 113
Tabel 38. Waarheidstabel voor de cluster ‘kenmerken actieplan verkeer’ in relatie tot de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’ 122
Tabel 39. Waarheidstabel voor kenmerken op organisatieniveau in relatie tot de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’ 124
Tabel 40. Waarheidstabel voor contextuele kenmerken in relatie tot de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’ 126
Tabel 41. Overzicht van de subanalyses voor de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’ 127
Tabel 42. Waarheidstabel voor drie relevante condities in relatie tot de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’ 128
Tabel 43. Waarheidstabel voor kenmerken van het actieplan verkeer in relatie tot de uitkomst ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’ 130
Tabel 44. Waarheidstabel voor kenmerken op organisatieniveau in relatie tot de uitkomst ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’ 133
Tabel 45. Waarheidstabel voor contextuele kenmerken in relatie tot de uitkomst ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’ 135
Tabel 46. Overzicht van de subanalyses voor de uitkomst ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’ 136
Tabel 47. Waarheidstabel voor zes relevante condities in relatie tot de uitkomst ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’ 137
Tabel 48. Waarheidstabel voor kenmerken van het actieplan woninginbraken in relatie tot de uitkomst ‘verlaagd aantal woninginbraken’ 144
Tabel 49. Waarheidstabel voor kenmerken op organisatieniveau in relatie tot de uitkomst ‘verlaagd aantal woninginbraken’ 145
Tabel 50. Waarheidstabel voor contextuele kenmerken in relatie tot de uitkomst ‘verlaagd aantal woninginbraken’ 146
Tabel 51. Overzicht van de subanalyses voor de uitkomst ‘verlaagd aantal woninginbraken’ 148
Tabel 52. Waarheidstabel voor vier relevante condities in relatie tot de uitkomst ‘verlaagd aantal woninginbraken’ 148
Tabel 53. Waarheidstabel voor de kenmerken van het actieplan woninginbraken in relatie tot de uitkomst ‘verhoogd aantal woninginbraken’ 151

Tabel 54. Waarheidstabel voor kenmerken op organisatieniveau in relatie tot de uitkomst ‘verhoogd aantal woninginbraken’ 154
Tabel 55. Waarheidstabel voor contextuele kenmerken in relatie tot de uitkomst ‘verhoogd aantal woninginbraken’ 156
Tabel 56. Overzicht van de subanalyses voor de uitkomst ‘verhoogd aantal woninginbraken’ 158
Tabel 57. Waarheidstabel voor zes relevante condities in relatie tot de uitkomst ‘verhoogd aantal woninginbraken’ 159
Tabel 58. Causaal pad voor de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’ 163
Tabel 59. Causale paden voor de uitkomst ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’ 165
Tabel 60. Causaal pad voor de uitkomst ‘verlaagd aantal woninginbraken’ 172
Tabel 61. Causale paden voor de uitkomst ‘verhoogd aantal woninginbraken’ 173
Tabel 62. Noodzakelijke voorwaarden voor kenmerken van het actieplan verkeer in relatie tot de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’ 223
Tabel 63. Noodzakelijke voorwaarden voor kenmerken op organisatieniveau in relatie tot de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’ 223
Tabel 64. Noodzakelijke voorwaarden voor contextuele kenmerken in relatie tot de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’ 224
Tabel 65. Noodzakelijke voorwaarden voor kenmerken van het actieplan verkeer in relatie tot de uitkomst ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’ 224
Tabel 66. Noodzakelijke voorwaarden voor kenmerken op organisatieniveau in relatie tot de uitkomst ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’ 225
Tabel 67. Noodzakelijke voorwaarden voor contextuele kenmerken in relatie tot de uitkomst ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’ 225
Tabel 68. Noodzakelijke voorwaarden voor kenmerken van het actieplan woninginbraken in relatie tot de uitkomst ‘verlaagd aantal woninginbraken’ 226
Tabel 69. Noodzakelijke voorwaarden voor kenmerken op organisatieniveau in relatie tot de uitkomst ‘verlaagd aantal woninginbraken’ 226
Tabel 70. Noodzakelijke voorwaarden voor contextuele kenmerken in relatie tot de uitkomst ‘verlaagd aantal woninginbraken’ 227
Tabel 71. Noodzakelijke voorwaarden voor kenmerken van het actieplan woninginbraken in relatie tot de uitkomst ‘verhoogd aantal woninginbraken’ 227
Tabel 72. Noodzakelijke voorwaarden voor kenmerken op organisatieniveau in relatie tot de uitkomst ‘verhoogd aantal woninginbraken’ 228
Tabel 73. Noodzakelijke voorwaarden voor contextuele kenmerken in relatie tot de uitkomst ‘verhoogd aantal woninginbraken’ 228

Lijst van figuren

Figuur 1. Overheidsbeleid als productieproces (naar De Peuter, De Smedt, & Bouckaert, 2007; Pollitt et al., 2004) 16
Figuur 2. Illustratie van een noodzakelijke voorwaarde (naar Schneider et al., 2012) 29
Figuur 3. Illustratie van een voldoende voorwaarde (naar Schneider et al., 2012) 30
Figuur 4. Conditie ‘afwezigheid sterke betrokkenheid medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan verkeer’ in relatie tot de uitkomst ‘verbeterde prestaties’ 121

Inleiding

Sinds enkele decennia kunnen we een verhoogde aandacht voor strategische planning binnen de criminologie vaststellen (o.a. Hudzik & Cordner, 1983; Welsh & Harris, 2008). Criminologisch relevante overheidsorganisaties dienen hun doelstellingen op korte en lange termijn te bepalen en de middelen en processen om deze te realiseren, vast te leggen. Deze tendens van ‘‘planmatig-resultaatgericht denken en handelen’’ (Bruggeman, 2010, p. 83) kadert in een meer algemene vraag naar controle en verantwoording binnen de criminologie en is verwant met een bredere evolutie binnen de overheid die vaak wordt omschreven met het label ‘New Public Management’ (Pollitt & Bouckaert, 2004). Deze beweging introduceerde managementtermen en -concepten uit de particuliere sector binnen de publieke sector (Hood, 1995) en kan ook teruggevonden worden in criminologisch relevante overheidsorganisaties, waaronder politie en justitie (o.a. Jones & Newburn, 2002).

Ook de Belgische politie volgde deze evolutie naar meer strategische planning. Als antwoord op allerlei schandalen eind jaren ’80 en ’90 van de vorige eeuw, waaronder de zaak Dutroux en de Bende van Nijvel (Cachet & Prins, 2010, p. 64; De Kimpe & Cachet, 2008, p. 210; Hebberecht, 2004, p. 87; Van Lijsebeth, 2001, p. 21), groeide het inzicht dat er nood was aan een meer systematische manier van beleidsvoering, wilde men dergelijke situaties in de toekomst voorkomen. Eén van de antwoorden hierop was de lancering van de strategische beleids- en planningscyclus rond de eeuwwisseling (Devroe, Matthijs, & De Keulenaer, 2005, p. 15). Politiediensten werden vanaf dan verplicht om in een nieuw beleidsinstrument, ‘de politionele veiligheidsplannen’, hun doelstellingen en prioriteiten vast te leggen. Meer bepaald voorziet de Wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op 2 niveaus[1] in het uitwerken van een nationaal veiligheidsplan op federaal niveau[2] enerzijds en zonale veiligheidsplannen op lokaal niveau[3] anderzijds. De beleidscycli van beide plannen dienen chronologisch op elkaar aan te sluiten.

Lokale politiezones dienden vanaf dan hun beleid dus kenbaar te maken in het zonaal veiligheidsplan. Dit veiligheidsplan moet onder meer ‘‘de prioritaire opdrachten en doelstellingen van de zone’’ bevatten evenals ‘‘de wijze waarop deze opdrachten en

[1] Wet 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, *BS* 5 januari 1999 (hierna verkort WGP).
[2] Art. 92 WGP.
[3] Art. 36 WGP.

doelstellingen zullen worden gerealiseerd''[4]. Het is de zonale veiligheidsraad (ZVR)[5] die deze plannen voorbereidt, bespreekt en evalueert[6]. In de praktijk worden de strategische doelstellingen uit de zonale veiligheidsplannen vertaald in thematische actieplannen die de jaarlijkse operationele doelstellingen bevatten (De Kimpe, 2005, p. 181). Ze betreffen de uitwerking van de prioriteiten en/of bijzondere aandachtspunten die bepaald zijn in het zonaal veiligheidsplan (Van Aerschot, 2004, p. 71). Hierdoor zouden ze een centrale plaats moeten innemen in de werking van de lokale politiezones.

Twee decennia na de introductie van het ZVP en de bijhorende politionele actieplannen kan vastgesteld worden dat ze nauwelijks voorwerp zijn van wetenschappelijk onderzoek. De meeste bijdragen over het lokaal veiligheidsbeleid (o.a. Bauwens, 2012; Bauwens, Enhus, Ponsaers, Reynaert, & Van Assche, 2011; Bruggeman, 2006; De Pauw, De Pauw, Devroe, Dormaels, & Gunst, 2012a; De Pauw & Heene, 2006; Pleysier, 2007; Pleysier, 2008; Vandenhove, 2012; Vermeersch, De Pauw, & De Prins, 2012) blijken te focussen op het ''integraliteitsdenken''[7] dat stelt dat er samenwerking dient te bestaan tussen diverse partners, waaronder bestuurlijke, justitiële en politionele overheden, maatschappelijke organisaties en bedrijven, bij het waarborgen van veiligheid (Meijlaers, 2006, p. 18). Een uitzondering hierop is de studie van Devroe, Matthijs en De Keulenaer (2005) waarin de eerste zonale veiligheidsplannen worden geëvalueerd aan de hand van diepte-interviews met de toenmalige procureurs des Konings.

Bijgevolg hebben we momenteel weinig inzicht in de dagelijkse 'uitvoering' of 'implementatie' van deze actieplannen binnen de politie en de factoren die daarbij een rol spelen. Verklarend onderzoek naar de werking ervan dringt zich dan ook op. Om twee bijkomende redenen biedt dergelijk onderzoek een belangrijke meerwaarde. Ten eerste kan worden vastgesteld dat in het criminologisch onderzoeksdomein in het algemeen en het onderzoek naar veiligheidsbeleid in het bijzonder weinig aandacht wordt besteed aan 'het beleidsimplementatieproces' of het proces waarbij een eerder bepaalde beleidsbeslissing wordt toegepast in de praktijk (Palumbo, Maynard-Moody, & Wright, 1984, p. 49). Dit hangt mogelijk samen met de opkomst van de evidence-based traditie. Volgens deze beweging moeten beleidsbeslissingen gebaseerd zijn op hoogstaand wetenschappelijk effectonderzoek

[4] Art. 36 WGP.
[5] In de ZVR wordt systematisch overleg georganiseerd tussen de burgemeester(s), de procureur des Konings, de korpschef van de lokale politie en de bestuurlijke directeur-coördinator van de federale politie of zijn afgevaardigde.
[6] Art. 35 WGP.
[7] Federale Ministerraad, Kadernota Integrale Veiligheid 2004.

en niet op speculatie of intuïtie (Burssens, 2008, p. 6). Hierdoor werd criminologisch evaluatieonderzoek in belangrijke mate versmald naar 'de effecten' van een criminologische interventie, doorgaans een beleids- of behandelingsprogramma (o.a. Davies & Nutley, 1999; Mears, 2007; Mears & Barnes, 2010; Myers & Spraitz, 2011). Dit resulteerde in een beperkte aandacht voor de implementatiefase en de rol van beïnvloedende factoren binnen uitvoerende organisaties zoals de politie. Om die reden is er nood aan onderzoek dat de 'black box' van het implementatieproces van criminologisch beleid opent. Op die manier kan er meer inzicht worden verkregen in de concrete werking van beleid binnen de criminologie, in dit geval lokaal veiligheidsbeleid. Ten tweede kan dit onderzoek aantonen welke (combinaties van) factoren een rol spelen bij de implementatie van de politionele actieplannen. Dit laat toe om de uitvoering van deze plannen tussentijds gericht bij te sturen en te verbeteren (De Peuter, De Smedt, & Bouckaert, 2007, p. 32) en om de bevindingen mee te nemen bij de ontwikkeling van nieuwe veiligheidsplannen in een volgende cyclus. Hierdoor worden de onderzoeksbevindingen rechtstreeks relevant voor de praktijk.

Deze studie wil dus inzicht bieden in de implementatie van de actieplannen in lokale politiezones in België. Hierbij wordt niet alleen gebruik gemaakt van criminologische inzichten, maar ook van andere wetenschappelijke disciplines, zoals beleidswetenschap en strategisch management. Binnen deze onderzoeksdomeinen werden namelijk heel wat studies uitgevoerd naar de impact van diverse factoren op de implementatie van beleid (o.a. Aaltonen & Ikavalko, 2002; Alexander, 1985; Beer & Eisenstat, 2000; Berman, 1980; Goggin, Bowman, Lester, & O'Toole, 1990; Hill, 2003; Hill & Hupe, 2009; Hjern, 1982; Hrebiniak, 2006; Lipsky, 1980; Lorange, 1998; Miller, 1997; O'Toole, 1986; Pülzl & Treib, 2007; Sabatier & Mazmanian, 1980; Schneider, 1982; Smith, 1973; Van Meter & Van Horn, 1975). De bovenstaande bespreking leidt naar de volgende onderzoeksvraag:

> ***Welke factoren beïnvloeden de beleidsoutput en/of de beleidsoutcome van de politionele actieplannen?***

In onderdeel 1.2.2.1 zal worden toegelicht dat de afhankelijke variabele in implementatieonderzoek doorgaans op vier verschillende manieren wordt geoperationaliseerd. Om meerdere redenen kiezen we ervoor om de beleidsoutput en/of beleidsoutcome als afhankelijke variabele te hanteren. Bijgevolg spreken we in de bovenstaande onderzoeksvraag niet van 'implementatie', maar van 'beleidsoutput en beleidsoutcome'.

Aan de hand van een kwalitatief onderzoek binnen 16 lokale politiezones in België wordt geprobeerd om een antwoord te formuleren op deze onderzoeksvraag. Hiervoor worden een documentenanalyse uitgevoerd en interviews afgenomen met vier categorieën van medewerkers binnen elk van deze politiezones: (1) korpschefs, (2) beleidsmedewerkers, (3) verantwoordelijken van de respectievelijke beleidsprioriteiten en (4) uitvoerende politieambtenaren. Deze medewerkers worden op vier verschillende momenten bevraagd samenlopend met de implementatie van de politionele actieplannen 2014: de korpschefs in de periode januari - februari 2014, de beleidsmedewerkers in de periode mei - juni 2014 en de verantwoordelijken en de uitvoerende politieambtenaren in de periode juni - oktober 2015. De kwalitatieve data worden geanalyseerd aan de hand van de analysemethode 'Qualitative Comparative Analysis (QCA)' (Ragin, 1987). Deze methode laat toe om die condities of configuraties van condities te identificeren die noodzakelijk en/of voldoende zijn voor een bepaalde uitkomst (cf. infra 2.1.1). Met het oog op het uitvoeren van de analyse herformuleren we de bovenstaande onderzoeksvraag in configurationele termen. Dit levert de volgende onderzoeksvraag op:

> ***Welke condities of configuraties van condities zijn noodzakelijk en/of voldoende voor de beleidsoutput en/of de beleidsoutcome van de politionele actieplannen?***

Hierbij wordt gefocust op de implementatie van de beleidsprioriteiten verkeer en woninginbraken. Beide beleidsprioriteiten hebben namelijk een concrete, tastbare beleidsoutput en beleidsoutcome, wat het scoren van de uitkomst ten goede komt (cf. infra 2.2.1).

Bovenstaande onderzoeksvraag wordt beantwoord in zes hoofdstukken. In hoofdstuk 1 wordt ten eerste meer toelichting gegeven bij het politioneel actieplan zelf. Dit gebeurt door deze plannen te situeren in de bredere veiligheidsbeleidsplannencyclus. Om de implementatie van deze plannen systematisch te bestuderen, wordt vervolgens een theoretisch kader ontwikkeld. Dit theoretisch kader wordt grotendeels geïnspireerd op algemene, brede literatuur uit de beleidswetenschap en het strategisch management met het oog op de toepassing ervan op lokaal veiligheidsbeleid. Deze bespreking mondt uit in een aantal concrete hypothesen die centraal staan in het empirisch onderzoek.

Hoofdstuk 2 gaat dieper in op de methodologie van het empirisch onderzoek. Hierbij lichten we de analysemethode 'Qualitative Comparative Analysis' grondig toe, gevolgd door een

bespreking van de selectie van de cases, dataverzameling, data-analyse, kwaliteitscriteria en ethische aspecten van het onderzoek.

Hoofdstuk 3, 4, 5 en 6 rapporteren de analyseprocedure en -resultaten. In hoofdstuk 3 komt de kalibrering van de condities en case-outcome, een belangrijke fase in de QCA-analyse, aan bod. Dit hoofdstuk wordt afgesloten met een terugkoppeling naar het theoretisch kader en bijhorende hypothesen. Hoofdstuk 4 schetst de analyseprocedure en –resultaten voor de beleidsprioriteit verkeer, waarna hoofdstuk 5 dieper ingaat op deze aspecten voor de beleidsprioriteit woninginbraken. In hoofdstuk 6 gaan we op zoek naar een verklaring voor de gevonden resultaten. Hierbij koppelen we terug naar de interviewtranscripts.

Dit proefschrift wordt afgesloten met een algemeen besluit waarin we de centrale onderzoeksvraag beantwoorden en reflecteren over de methodologie van het empirisch onderzoek. Daarnaast formuleren we verschillende suggesties voor verder onderzoek, gevolgd door enkele beleidsaanbevelingen.

Hoofdstuk 1. De implementatie van actieplannen in lokale politiezones in België: conceptualisering en theoretisering

De Belgische politie is een geïntegreerde politiedienst gestructureerd op een lokaal en een federaal niveau. Tussen deze autonome niveaus bestaan functionele banden.[8] De lokale politie is in 187 politiezones[9] verantwoordelijk voor de basispolitiezorg, terwijl de federale politie op het volledige Belgische grondgebied verantwoordelijk is voor gespecialiseerde politiezorg en voor ondersteuning aan de lokale politie.[10] Het politioneel actieplan, de focus van dit onderzoek, betreft een belangrijk beleidsinstrument van de lokale politiezones.

In dit hoofdstuk gaan we dieper in op dit plan. We situeren het eerst in de bredere 'veiligheidsbeleidsplannencyclus' waarna we op zoek gaan naar een omschrijving (1.1). Daarna introduceren we een theoretisch kader dat toelaat om de implementatie van de politionele actieplannen systematisch te bestuderen (1.2). We vatten de belangrijkste bevindingen uit dit hoofdstuk ten slotte samen in een besluit (1.3).

1.1 Actieplannen in lokale politiezones in België: what's in a name?

De politionele actieplannen werden geïntroduceerd rond de eeuwwisseling als deel van een grote politiehervorming. Meer bepaald maken deze plannen deel uit van de 'veiligheidsbeleidsplannencyclus' die toen werd ingevoerd. Deze cyclus bestaat uit vier soorten veiligheidsplannen die achtereenvolgens[11] opgesteld zouden moeten worden: (1) 'het federaal veiligheidsplan' of 'de Kadernota Integrale Veiligheid', (2) 'het nationaal veiligheidsplan', (3) 'het lokaal veiligheidsplan' en (4) 'het zonaal veiligheidsplan'.

In eerste instantie dient de federale regering een federaal veiligheidsplan te ontwikkelen. Dit wordt opgesteld door de ministers van Justitie en Binnenlandse Zaken en bevat de prioritaire fenomenen van het federaal veiligheidsbeleid. Het vormt ''een strategisch beleids- en

[8] Art. 3, eerste lid WGP.
[9] Op 2 mei 2017 waren er 187 politiezones.
[10] Art. 3, tweede en derde lid WGP.
[11] Hoewel de veiligheidsplannen in theorie cyclisch opgesteld zouden moeten worden, bleek dat de voorbije jaren niet evident (o.a. De Pauw, De Pauw, Devroe, Dormaels, & Gunst, 2012b, p. 9). Op 1 maart 2012 werd het nationaal veiligheidsplan '2012-2015' bijvoorbeeld goedgekeurd, zonder dat er een federaal veiligheidsplan voorhanden was.

referentiekader voor alle actoren die omwille van hun bevoegdheden en verantwoordelijkheden of vanuit hun maatschappelijke doelstellingen een bijdrage kunnen leveren om tot een effectieve veiligheidsaanpak te komen''[12]. Om de samenhang inzake het veiligheidsbeleid te verbeteren, werd bij de voorbereiding van de Integrale Kadernota 2016-2019 een samenwerkingsakkoord[13] ondertekend. Dit had tot doel om de deelstaten, voor de materies die onder hun bevoegdheid vallen, nauwer te betrekken bij dat beleid. De huidige Kadernota 2016-2019 is bijgevolg het resultaat van een denkoefening door zowel de federale regering als vertegenwoordigers vanuit de deelstaten, wat het integraal en geïntegreerd karakter van het veiligheidsbeleid op nationaal niveau versterkt. In tweede instantie wordt een 'nationaal veiligheidsplan' opgesteld dat de opdrachten en de prioriteiten van de federale politie bevat. De uitvoering van dit plan gebeurt door de federale politie (De Kimpe, 2005, p. 188). In derde instantie wordt op lokaal niveau idealiter een lokaal integraal veiligheidsplan opgemaakt. Net zoals het veiligheidsplan op het federale niveau, zou dit plan de belangrijkste prioriteiten en aandachtspunten inzake gemeentelijke veiligheid en leefbaarheid moeten weergeven (Van Aerschot, 2004, p. 50)[14]. In vierde en laatste instantie wordt op het niveau van de lokale politie een zonaal veiligheidsplan opgesteld. Het ZVP moet onder meer ''de prioritaire opdrachten en doelstellingen van de zone'' bevatten evenals ''de wijze waarop deze opdrachten en doelstellingen zullen worden gerealiseerd''[15]. Het is de zonale veiligheidsraad[16] die deze plannen voorbereidt, bespreekt en evalueert[17]. Ze moeten ter goedkeuring worden voorgelegd aan de ministers van Justitie en Binnenlandse Zaken[18]. Recent werd de geldigheidsduur van de zonale veiligheidsplannen verlengd van vier[19] naar zes[20] jaar, de duur van de lokale bestuursperiode. Bedoeling is om de inhoud van het ZVP

[12] Federale Ministerraad, Kadernota Integrale Veiligheid 2016-2019, 5.
[13] Samenwerkingsakkoord tussen de Federale Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten betreffende het strafrechtelijk beleid en het veiligheidsbeleid, *BS* 17 juni 2014.
[14] Het opstellen van een dergelijk veiligheidsplan is geen verplichting. Slechts een minderheid van de gemeenten en steden blijkt dan ook een volwaardig lokaal integraal veiligheidsplan te realiseren. Een studie van de VVSG (Desmet, 2010) toont aan dat in 2009 slechts 28 steden en gemeenten in Vlaanderen daadwerkelijk een apart lokaal integraal veiligheidsplan hadden opgesteld. Uit persoonlijke communicatie met Nadja Desmet (VVSG) blijkt dat een recenter overzicht van gemeenten/steden met een lokaal integraal veiligheidsplan niet beschikbaar is.
[15] Art. 36 WGP.
[16] In de ZVR wordt systematisch overleg georganiseerd tussen de burgemeester(s), de procureur des Konings, de korpschef van de lokale politie en de bestuurlijke directeur-coördinator van de federale politie of zijn afgevaardigde.
[17] Art. 35 WGP.
[18] Art. 37 WGP.
[19] Programmawet 22 december 2003, *BS* 31 december 2003.
[20] Wet 16 augustus 2016 tot wijziging van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus nat betreft de veiligheidsplannen, *BS* 3 november 2016.

beter af te stemmen op het zesjaarlijkse lokale beleid. Het huidige ZVP 2014-2017 loopt hierdoor tot en met 31 december 2019.

Het politioneel actieplan, de focus van dit onderzoek, betreft de uitwerking van de prioriteiten en/of bijzondere aandachtspunten die bepaald zijn geweest in het zonaal veiligheidsplan (Van Aerschot, 2004, p. 71). Per thema uit het ZVP, bijvoorbeeld overlast of autodiefstal, geeft het actieplan de jaarlijkse operationele doelstellingen weer. Deze plannen moeten immers flexibel zijn en aangepast kunnen worden naar aanleiding van tussentijdse evaluaties of incidenten. Het realiseren van deze operationele doelstellingen draagt bij tot de realisatie van de strategische – lange termijn – doelstellingen uit de zonale veiligheidsplannen (Devroe et al., 2005, p. 177). Van Aerschot (2004, p. 22) stelt:''Actieplannen geven een antwoord op de W- en H-vragen of met andere woorden wie doet wat, wanneer, op welke manier, met welke mensen en middelen (hoe?) om welk resultaat te behalen?'' De actieplannen bevatten met andere woorden de beleidsinhoud (doelstellingen, middelen en tijd) van het dagelijks politiewerk (De Kimpe, 2005, p. 181). Het opstellen van actieplannen voor 'prioriteiten' uit het ZVP die projectmatig worden aangepakt is verplicht, terwijl het voor 'aandachtspunten' die niet projectmatig worden aangepakt, wordt aanbevolen (Van Aerschot, 2004, p. 56).

1.2 Naar een theoretisch kader inzake de implementatie van lokaal veiligheidsbeleid[21]

Om de implementatie van politionele actieplannen te bestuderen, gingen we in internationale en nationale criminologische literatuur op zoek naar een theoretisch kader dat aangeeft welke kenmerken een belangrijke rol spelen bij de implementatie van veiligheidsbeleid op lokaal niveau in België. Al snel werd duidelijk dat een dergelijk theoretisch kader niet voorhanden was. De bestaande nationale bijdragen over de toepassing van het veiligheidsbeleid op lokaal niveau (o.a. De Pauw et al., 2006; De Pauw et al., 2012b; Desmet, 2010; Vandenhove, 2012) hadden maar beperkte aandacht voor de implementatie van beleid en de kenmerken die hierop een invloed uitoefenen. Ze bieden geen echt theoretisch kader dat aangeeft welke kenmerken een belangrijke rol spelen bij de implementatie van een lokaal veiligheidsbeleid.

[21] Deze bespreking is grotendeels overgenomen uit: Stinckens M., Loyens K. & Maesschalck J. (2016). De implementatie van lokaal veiligheidsbeleid: op zoek naar een theoretisch kader. *Panopticon: Tijdschrift voor Strafrecht, Criminologie en Forensisch Welzijnswerk. 37* (1), pp. 25-48.

Om die reden werd een eigen theoretisch kader ontwikkeld. De bestaande literatuur over lokaal veiligheidsbeleid was hiervoor een belangrijk vertrekpunt. Daarnaast werd gebruik gemaakt van een snel groeiende lijn van Belgische en internationale publicaties binnen de criminologie die focust op de implementatie van specifieke beleids- en behandelingsprogramma's. Veel van die publicaties situeren zich in de traditie rond 'evidence-based' of 'bewezen werkzaam' (Ponsaers, 2010, p. 1) beleid. Idealiter, zo wordt vanuit deze benadering gesteld, wordt een beleidsprogramma pas ingevoerd als de effecten ervan zijn aangetoond, bij voorkeur middels empirisch onderzoek: ''An evidence-based approach requires that the results of rigorous evaluation be rationally integrated into decisions about interventions by policymakers and practitioners alike'' (Petrosino, 2000, p. 635). In die literatuur rond evidence-based beleid wordt in beperkte mate aandacht besteed aan implementatie, maar de inzichten die daar toch geboden worden zullen gebruikt worden in onderstaand theoretisch kader (o.a. Durlak, 1998; Gendreau, Goggin, & Smith, 1999). De meeste onderzoeken in die traditie gaan vooral over de uiteindelijke effecten van de interventie ('outcome') (cf. infra 1.2.2.1). De aandacht voor de implementatie van de interventie zelf en voor de rol van factoren binnen uitvoerende organisaties zoals de politie is daarbij relatief beperkt (o.a. Bink, 2004; Duipmans, 1996; Landenberger & Lipsey, 2005; Lipsey, 1992; Quinsey, Khanna, & Malcolm, 1998). Bovendien valt het op dat deze literatuur vooral focust op de evaluatie van specifieke interventies, eerder dan van een omvattend plan, zoals het politioneel actieplan.

De criminologische literatuur biedt aldus nuttige inzichten, maar geen echt theoretisch kader met kenmerken die een rol (kunnen) spelen bij de implementatie van lokaal veiligheidsbeleid. Om die reden zal de inspiratie voor het theoretisch kader vooral komen uit twee andere disciplines: de beleidswetenschap, en dan in het bijzonder de literatuur over beleidsimplementatie in de publieke sector, enerzijds en de literatuur over strategisch management, en met name over strategie-implementatie, anderzijds. In beide domeinen is immers heel wat onderzoek gebeurd naar de implementatie van een beleid of strategie binnen een organisatie (o.a. Aaltonen et al., 2002; Alexander, 1985; Beer et al., 2000; Berman, 1980; Goggin et al., 1990; Hill, 2003; Hill et al., 2009; Hjern, 1982; Hrebiniak, 2006; Lipsky, 1980; Lorange, 1998; Miller, 1997; O'Toole, 1986; Pülzl et al., 2007; Sabatier et al., 1980; Schneider, 1982; Smith, 1973; Van Meter et al., 1975). Het theoretisch kader is dus voornamelijk geïnspireerd op deze algemene, brede literatuur, die vervolgens wordt toegepast in de context van lokaal veiligheidsbeleid.

Omdat er weinig eensgezindheid bestaat over de omschrijving van de begrippen lokaal veiligheidsbeleid en beleidsimplementatie, vatten we dit onderdeel aan met een afbakening van beide concepten. Daarna wordt het theoretisch kader toegelicht met achtereenvolgens de uitwerking van de afhankelijke variabele en van de onafhankelijke variabelen (verder 'beïnvloedende kenmerken' genoemd, georganiseerd in 'clusters van kenmerken').

1.2.1 De implementatie van lokaal veiligheidsbeleid: op zoek naar een definitie

In dit onderdeel gaan we op zoek naar een definitie van de concepten 'lokaal veiligheidsbeleid' en 'beleidsimplementatie'. Wat het eerste concept betreft, wordt vooral beroep gedaan op Vlaamse literatuur en met name die rond 'lokaal veiligheidsbeleid'. Over beleidsimplementatie is daarentegen heel weinig geschreven binnen België, dus daarvoor baseren we ons vooral op internationale literatuur, voornamelijk uit de beleidswetenschap.

1.2.1.1 Lokaal veiligheidsbeleid

Als we in de Nederlandstalige literatuur op zoek willen naar een definitie van 'veiligheidsbeleid' komen we terecht bij de literatuur rond 'integrale veiligheid'. Heel wat auteurs (o.a. Devroe & Reynders, 2005, p. 86) verwijzen naar de toenmalige Nederlandse Minister van Binnenlandse Zaken Van Thijn als grondlegger van het concept integrale veiligheid, dat hij definieert als ''het systematisch en planmatig aanpakken van de onveiligheid door overheden, maatschappelijke organisaties, bedrijven en burgers samen'' (in Vink, 2004, p. 16). In de Belgische praktijk wordt het concept 'integrale veiligheid' in de Kadernota Integrale Veiligheid uit 2004 omschreven als ''het concept om criminaliteit, overlast en verkeersveiligheid in al hun aspecten in een zo breed mogelijke context te benaderen''[22], waarbij aandacht wordt besteed aan zowel preventie, repressie als de opvolging van daders en slachtoffers.[23] Die integrale benadering moet bovendien 'geïntegreerd' zijn, waarmee wordt bedoeld dat samenwerking tussen alle betrokken actoren noodzakelijk is om te komen tot een gezamenlijke probleemoplossing.[24]

Toch wordt het concept 'integrale veiligheid' door meerdere auteurs vrij kritisch bekeken (o.a. Pleysier, 2008, p. 36; Vandenhove, 2012, p. 83; Vermeersch et al., 2012, p. 24; Vlek,

[22] Federale Ministerraad, Kadernota Integrale Veiligheid 2004, 6.
[23] Federale Ministerraad, Kadernota Integrale Veiligheid 2004, 6.
[24] Federale Ministerraad, Kadernota Integrale Veiligheid 2004, 6.

2005, p. 28; Willekens, 2006, p. 9). Pleysier (2008, p. 36) beschouwt het bijvoorbeeld als een containerbegrip waarvan de variëteit aan mogelijke invullingen een eenduidige toepassing hypothekeert en Vermeersch, De Pauw en Deprins (2012, p. 24) wijzen erop dat de Kadernota Integrale Veiligheid zelf weinig criteria formuleert om af te bakenen wat 'integraal' is. Het adjectief 'integraal' lijkt dus conceptueel weinig toe te voegen. Daarom wordt in voorliggend onderzoek gefocust op het begrip 'veiligheidsbeleid'. Deels geïnspireerd door hoger genoemde definities wordt 'lokaal veiligheidsbeleid' hier gedefinieerd als de systematische en planmatige aanpak van onveiligheid door zowel publieke als private organisaties op het niveau van een stad of gemeente.

1.2.1.2 Beleidsimplementatie

Voor de omschrijving van het concept 'beleidsimplementatie' kijken we in de eerste plaats naar internationale criminologische literatuur. Analyse van diverse criminologische implementatiestudies (o.a. Astbury, 2008; Gendreau et al., 1999; Hageman & Sigler, 1998; Hamm & Schrink, 1989; Kinlock, Gordon, Schwartz, & Fitzgerald, 2010) toont echter dat deze zich voornamelijk richten op de zoektocht naar factoren die de succesvolle implementatie van specifieke beleids- of behandelingsprogramma's voor daders of slachtoffers kunnen voorspellen. De omschrijving van het concept implementatie zelf is daarbij minder belangrijk. De meeste studies gaan doorgaans ofwel voorbij aan de definiëring van dit concept of ze blijven erg vaag. Daarom is het noodzakelijk om te kijken naar andere onderzoeksdisciplines, waarbij beleidswetenschap voor de hand ligt. Binnen dit onderzoeksdomein werd immers uitgebreid aandacht besteed aan de omschrijving van het implementatieconcept.

In de beleidswetenschap wordt beleid traditioneel geconceptualiseerd als een opeenvolging van fasen in de 'beleidscyclus' (o.a. Jenkins, 1978; Simon, 1960), waarvan beleidsuitvoering of -implementatie er één is. In de praktijk lopen die fasen wel vaak door elkaar, maar het blijft niettemin nuttig om ze minstens conceptueel van elkaar te onderscheiden aangezien elke fase een andere finaliteit heeft. Uit de verschillende conceptualiseringen van de beleidscyclus kiezen we die van Jann en Wegrich (2007, p. 43) die de beleidscyclus in vijf fasen indelen: ''agenda-setting'', ''policy formulation'', ''decision making'', ''implementation'' en ''evaluation''. In deze benadering blijft het aantal fasen namelijk bevattelijk en is het mogelijk om de implementatiefase analytisch te onderscheiden van de andere fasen. Implementatie verwijst hier naar die fase in het beleidsproces die volgt op de beleidsbepaling.

Beleid implementeren betekent dan de toepassing van eerder bepaalde beslissingen over de beleidsinhoud (Palumbo et al., 1984, p. 49). Hill en Hupe (2009, p. 4) stellen hierover: ‘‘implementation presupposes a prior act, particularly the cognitive act of formulating what needs to be done and making a decision on that’’. Tabel 1 presenteert een overzicht van definities van beleidsimplementatie. Een blik op die tabel bevestigt dat de meeste auteurs beleidsimplementatie zien als de fase waarin eerder gemaakte beleidskeuzes worden uitgevoerd. Zo stelt Birkland (2011, p. 263) bijvoorbeeld dat ‘‘the study of program implementation is concerned with what happens to a policy or program after it has been formulated’’, terwijl Schneider (1982, p. 716) spreekt over ‘‘a process of change that occurs after the adoption of a policy’’.

Tabel 1. Definities van beleidsimplementatie: een overzicht

Naam auteur	Definitie beleidsimplementatie
Birkland (2011, p. 263)	‘‘The study of program implementation is concerned with what happens to a policy or program after it has been formulated.’’
DeLeon (1999, p. 330)	‘‘Implementation is little more than a comparison of the expected versus the achieved.’’
Edwards (1980, p. 1)	‘‘The stage of policymaking between the establishment of a policy, such as the passage of a legislative act, the issuing of an executive order, the handing down of a judicial decision, or the promulgation of a regulatory rule, and the consequences of the policy for the people whom it affects.’’
Ferman in (DeLeon, 1999, p. 314-315)	‘‘What happens between policy expectations and (perceived) policy results.’’
Hill en Hupe (2009, p. 7)	‘‘The transmission of policy in a consequential set of actions.’’
Hoogerwerf (2014, p. 20)	‘‘De uitvoering is het toepassen van de gekozen middelen voor de gekozen doelstellingen.’’
Howlett, Ramesh en Perl (2009, p. 160)	‘‘The effort, knowledge, and resources devoted to translating policy decisions into action comprise the policy cycle’s implementation stage.’’
Hupe (2014, p. 3)	‘‘Anything meant to happen after an intention or aspiration has been expressed.’’
Jann en Wegrich (2007, p. 51)	‘‘The stage of execution or enforcement of a policy by the responsible institutions or organizations that are often, but not always, part of the public sector, is referred to as implementation.’’
John (1998, p. 204)	‘‘The stage in the policy process concerned with turning policy intentions into action.’’
Mazmanian en Sabatier (1983, p. 20-21)	‘‘Implementation is the carrying out of a basic policy decision, usually incorporated in a statute but which can also take the form of important executive orders or court decisions. Ideally, that decision identifies the problem(s) to be addressed, stipulates the objective(s) to be pursued, and in a variety of ways, ‘structures’ the implementation process.’’
O’Toole (2000, p. 266)	‘‘What develops between the establishment of an apparent intention on the part of government to do something or stop doing something, and the ultimate impact in the world of action.’’
Palumbo, Maynard-Moody en Wright (1984, p. 49)	‘‘Carrying out or giving practical effect to and ensuring actual fulfillment of goals by concrete measures.’’
Rein en Rabinovitz (1978, p. 7)	‘‘The point at which intent gets translated into action.’’
Schofield en Sausman (2004, p. 235)	‘‘Implementation theory can be conceptualized as the understanding of how and why public policy is put into effect.’’
Sinclair (2001, p. 78)	‘‘An ideal piece of implementation research will address important theoretical questions which, when answered, will explain and predict what happens when a new policy is initiated.’’
Schneider (1982, p. 716)	‘‘A process of change that occurs after the adoption of a policy and before the routinization of operations, activities, or tasks that are governed by the policy.’’
Van Meter en Van Horn (1975, p. 447)	‘‘Policy implementation encompasses those actions by public and private individuals (or groups) that are directed at the achievement of objectives set forth in prior policy decisions. This includes both one-time efforts to transform decisions into operational terms, as well as continuing efforts to achieve the large and small changes mandated by policy decisions.’’
Williams in (Van Meter et al., 1975, p. 448)	‘‘In it’s most general form, an inquiry about implementation seeks to determine whether an organization can bring together men and material in a cohesive organizational unit and motivate them in such a way as to carry out the organization’s stated objectives.’’

Naast deze gemeenschappelijke kern, verschillen definities van beleidsimplementatie ook van elkaar, met name op drie vlakken. Een eerste verschil betreft het opzet van de implementatie: is dat bijvoorbeeld de inlossing van eerder gecreëerde verwachtingen (o.a. DeLeon, 1999, p. 330) of de toepassing van de gekozen middelen voor de gekozen doelstellingen (o.a.

Hoogerwerf, 2014, p. 20). We zien ook variatie inzake het voorwerp van de implementatie. Wat is precies de beslissing die wordt uitgevoerd? Volstaat het dat er een beleidsintentie is of moet er ook echt een formele beslissing zijn in de vorm van wet- of regelgeving? Zo wordt gesproken over ‘‘basic policy decision’’ (Mazmanian & Sabatier, 1983, p. 20-21), ‘‘legislative act’’ (Edwards, 1980, p. 1), ‘‘governmental intention’’ (O'Toole, 2000, p. 266) en ‘‘policy intention’’ (John, 1998, p. 204). Een derde punt van variatie betreft de actoren die een rol spelen in de implementatie van beleid. Sommige definities (o.a. Jann & Wegrich, 2007, p. 51; Van Meter et al., 1975, p. 447) verwijzen expliciet naar publieke en private actoren, terwijl andere dat niet doen (o.a. Birkland, 2011, p. 263; DeLeon, 1999, p. 330; Rein & Rabinovitz, 1978, p. 7). Wellicht hebben deze drie types van variatie te maken met het feit dat deze benaderingen uit verschillende disciplines komen waartussen maar weinig uitwisseling van theoretische ideeën en inzichten heeft plaatsgevonden (o.a. O'Toole, 1986, p. 182; Schofield, 2001, p. 246). Het resultaat daarvan is dat er geen consensus bestaat over de betekenis van het concept ‘implementatie’ (Paudel, 2009, p. 46).

In dit proefschrift kiezen we er in navolging van Birkland (2011, p. 263) voor om implementatie te omschrijven als ‘‘what happens to a policy or program after it has been formulated’’. Deze definitie heeft niet alleen als voordeel dat ze, gezien de interesse in ‘what happens’, focust op wat er echt gebeurt op de werkvloer (aanvullend op hoe het in documenten wordt voorgesteld), maar ook dat ze de onderzoeker vrij laat in het bepalen van de afhankelijke variabele (cf. infra 1.2.2.1). Deze auteur maakt dus geen expliciete keuze wat betreft de eerste dimensie waarop definities variëren. Wat de tweede dimensie betreft, maakt deze definitie een duidelijke keuze over het beginpunt van het implementatieproces. Dit proces start als er een duidelijke formele beslissing werd genomen over het te implementeren beleid. Wat de derde dimensie betreft, maakt de definitie geen duidelijke keuze. In tijden van New Public Management (NPM) en publiek-private samenwerking is er vaak een veelheid van publieke en private actoren betrokken bij de implementatie van een concreet beleid. De gehanteerde definitie moet dat perspectief dus open houden.

1.2.1.3 Besluit: implementatie van lokaal veiligheidsbeleid

Met ‘implementatie van lokaal veiligheidsbeleid’ verwijzen we in dit proefschrift dus naar wat zich afspeelt nadat onveiligheid systematisch en planmatig werd aangepakt op het niveau van een stad of gemeente, door zowel publieke als private organisaties. Nu beide centrale

onderzoeksconcepten zijn gedefinieerd, kunnen we in het volgende onderdeel overgaan tot de voorstelling van het theoretisch kader.

1.2.2 Naar een theoretisch kader inzake de implementatie van lokaal veiligheidsbeleid

Het hier voorgestelde theoretisch kader bestaat uit vijf clusters van kenmerken waarvan wordt verondersteld dat ze de afhankelijke variabele(n) 'beleidsoutput en/of beleidsoutcome' kunnen beïnvloeden, namelijk (1) kenmerken gerelateerd aan de beleidsvoorbereiding, (2) kenmerken van en omgang met het actieplan, (3) middelen, (4) kenmerken van personen belast met de beleidsuitvoering en (5) contextuele kenmerken. Het theoretisch kader werd grotendeels geïnspireerd op algemene, brede literatuur uit de beleidswetenschap en het strategisch management met het oog op de toepassing ervan op lokaal veiligheidsbeleid. We lichten de keuze voor de afhankelijke variabele en de vijf beïnvloedende clusters van kenmerken achtereenvolgens toe. Dit onderdeel wordt afgesloten met een tabel die het theoretisch kader samenvat.

1.2.2.1 De afhankelijke variabele(n) 'beleidsoutput en/of beleidsoutcome' toegelicht

In implementatieonderzoek wordt de afhankelijke variabele typisch op vier verschillende manieren geoperationaliseerd: (1) als het eigenlijke beleidsimplementatieproces, (2) als de beleidsoutput, (3) als de beleidseffecten of -impact of (4) in de vorm van losse indicatoren zoals ''indices of policy system change'' of ''administrative reorganization'' (Hill & Hupe, 2002, p. 121). Het onderscheid tussen de eerste drie operationaliseringen wordt duidelijker door overheidsbeleid voor te stellen als een productieproces dat bestaat uit verschillende stappen die sequentieel doorlopen worden (cf. figuur 1)[25]. De veronderstelling is dan dat er vanuit de omgeving noden ontstaan met een daaraan gekoppelde beleidsproblematiek. Zo kan er in stad X bijvoorbeeld sprake zijn van een plotselinge toename van het aantal

[25] Naast het in figuur 1 voorgestelde raamwerk kunnen we ook verwijzen naar een verwant kader dat geregeld gebruikt wordt om beleid of interventies te conceptualiseren in criminologisch evaluatieonderzoek: het onderscheid tussen procesevaluatie en productevaluatie (o.a. Leeuw, 2010; Velden, Van der Lens, Hoffenkamp, Bosmans, & Van der Meulen, 2014; Wartna, 2005). Bij een procesevaluatie is de centrale vraag: 'wordt een interventie uitgevoerd zoals gepland?'. Het kan dan gaan om studies die eenmalig de implementatie(problemen) van afzonderlijke interventies in kaart brengen of meer continue studies die kunnen worden beschouwd als programma-monitoring of 'performance monitoring' (Leeuw, 2010, p. 55). Een procesevaluatie focust dus op de link tussen de input en output. Bij een productevaluatie tracht men daarentegen zo duidelijk mogelijk vast te stellen of, en in welke mate, een beleidsinterventie de gewenste effecten heeft gehad. De vraag 'werkt de beleidsinterventie?' staat hier centraal (Wartna, 2005, p. 30). De productevaluatie heeft dus betrekking op de relatie tussen input en outcome. Hoewel dit onderscheid interessant is, biedt het in figuur 1 voorgestelde model wat meer nuance dan deze tweedeling en daarom wordt in dit proefschrift daarop verder gebouwd.

woninginbraken. Dit kan ertoe leiden dat de zonale veiligheidsraad beslist om woninginbraken als prioriteit op te nemen in het zonaal veiligheidsplan waarbij diverse beleidsdoelstellingen inzake woninginbraken geformuleerd worden, bijvoorbeeld de verhoging van het aantal politiepatrouilles in probleembuurten met 10%. Op grond hiervan kan dan in bepaalde hulpbronnen (of 'input' in het model), hetzij personeel of materiaal, worden voorzien. Zo kunnen er bijvoorbeeld tijdens vakantieperiodes twee extra politieambtenaren worden vrijgemaakt om woningtoezichten uit te voeren. Na die input volgt dan de implementatie en daarbinnen zijn er volgens dit model drie manieren om de afhankelijke variabele te operationaliseren, namelijk (1) als het beleidsimplementatieproces, (2) als de beleidsoutput en (3) als de beleidseffecten of -impact.

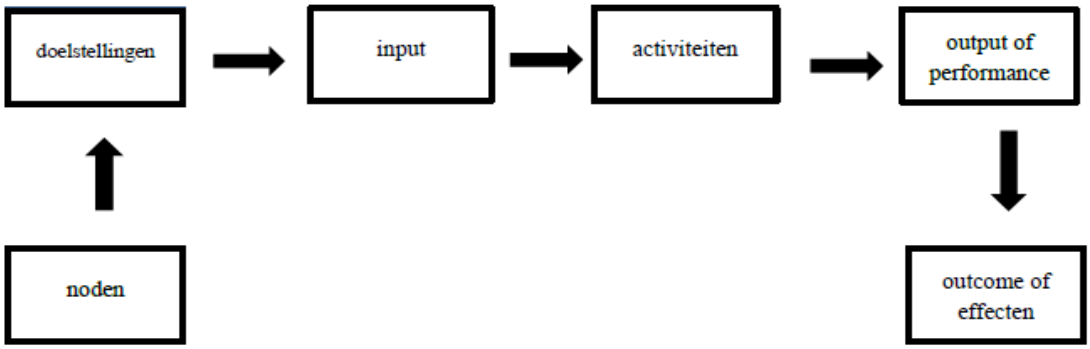

Figuur 1. Overheidsbeleid als productieproces (naar De Peuter, De Smedt, & Bouckaert, 2007; Pollitt et al., 2004)

Vooreerst kan men focussen op het beleidsimplementatieproces (of 'activiteiten' in het model): het proces waarbij de input wordt getransformeerd naar een output of outcome. Heel wat onderzoek in de implementatieliteratuur beschouwt dit proces als afhankelijke variabele en gaat dus op zoek naar factoren die dat proces beïnvloeden (o.a. Schneider, 1982; Smith, 1973). Een tweede operationalisering van de afhankelijke variabele is de output of performance van het beleid (o.a. Hasenfeld & Brock, 1991; Van Meter et al., 1975; Winter, 2006). Dit verwijst naar de prestaties (producten of diensten) die geleverd worden als gevolg van het beleid (De Peuter, De Smedt, & Bouckaert, 2007, p. 38). Die prestaties zijn het resultaat van het implementatieproces waarover hoger sprake was. Het gaat bijvoorbeeld om het uitvoeren van politiepatrouilles en woningtoezichten in buurten waarvan geweten is dat er veel woninginbraken plaatsvinden, het verspreiden van sensibiliseringsfolders, het organiseren van voorlichtingsavonden rond inbraakpreventie, enz. Hasenfeld en Brock (1991,

p. 465) schuiven in hun ‘political economy model of implementation’ bijvoorbeeld ‘policy output’ als afhankelijke variabele naar voren, omschreven als ‘‘the actual services being provided’’. Een derde operationalisering van de afhankelijke variabele betreft de beleidsoutcome (o.a. Elmore, 1982; Hull & Hjern, 1987; Mazmanian et al., 1983). De beleidsoutput vormt immers geen eindpunt. Mazmanian en Sabatier (1983, p. 48) stellen dat het belangrijk is om de beleidsoutcome mee te nemen in implementatieonderzoek: ‘‘terminating implementation studies prior to policy effects excludes some of the most interesting aspects of implementation analysis: the adequacy of underlying causal theory and the degree of target groups’ compliance’’. Het einddoel van veiligheidsbeleid is het beïnvloeden van maatschappelijke actoren en factoren of anders gezegd, het creëren van effecten (‘outcome’) of een verandering (Bouckaert & Auwers, 1999, p. 194; De Peuter et al., 2007, p. 38). Politiepatrouilles kunnen bijvoorbeeld leiden tot een daling van het aantal woninginbraken en/of een versterking van het veiligheidsgevoel van burgers. Naast de drie manieren om de afhankelijke variabele te operationaliseren in bovenstaand model, is er in implementatiestudies sprake van een aantal losse criteria die regelmatig worden gebruikt. Hill en Hupe (2002, p. 121) geven hier enkele voorbeelden zoals ‘‘indices of policy system change’’, ‘‘administrative reorganization’’ en ‘‘privatization’’.

In dit onderzoek kiezen we er in navolging van een aantal andere auteurs (o.a. Hill et al., 2009, p. 139; Winter, 2006, p. 159) voor om, waar mogelijk, de beleidsoutput, zoals hoger gedefinieerd door De Peuter et al. (2007, p. 38), als afhankelijke variabele te beschouwen. Dit biedt verschillende voordelen. Ten eerste kan de beleidsoutput van veiligheidsbeleid vaak vrij bevattelijk geconceptualiseerd en geoperationaliseerd worden. In de aanpak van woninginbraken gaat het bijvoorbeeld over uitgevoerde politiepatrouilles en woningtoezichten, uitgevoerde sporenonderzoeken, verspreide sensibiliseringsfolders, etc. Dit laat bovendien ook een onderlinge vergelijking toe van organisaties op grond van de kwantiteit en kwaliteit van de beleidsoutput. Ten tweede zal een goed inzicht in het tot stand komen van de beleidsoutput een belangrijk startpunt zijn voor onderzoek naar het effect. Vaak is men bij evaluatieonderzoek, bijvoorbeeld in de evidence-based traditie, zo geïnteresseerd in het effect, dat een grondige studie van output over het hoofd wordt gezien. Om de impact van beleid echt te begrijpen is het nochtans belangrijk om eerst te weten welke prestaties voorafgaand aan de effecten geleid hebben tot deze effecten alvorens je kan nagaan op welke manier dit gebeurde. Winter maakt dit goed duidelijk:

> *If implementation is important to outcomes, it is likely to work through outputs, and we will not get a full understanding of the causal links between implementation and outcomes, unless we understand how implementation structures and processes shape outputs, and how outputs shape outcomes.* (Winter, 2012, p. 162)

Het in kaart brengen van de beleidsoutput en de relatie tussen de beleidsoutput en de beleidsoutcome kan dus helpen om de effecten van beleid te verklaren.

Toch bleek het in dit onderzoek niet mogelijk om voldoende outputgegevens te verzamelen voor één van de twee onderzochte beleidsprioriteiten, namelijk woninginbraken. Voor deze beleidsprioriteit zullen we dus de beleidsoutcome hanteren als afhankelijke variabele. Voor de andere beleidsprioriteit, verkeer, bleek er daarentegen wel voldoende prestatie-informatie beschikbaar, waardoor hier de beleidsoutput wel als case-outcome gebruikt wordt (cf. infra 3.1). Met de afhankelijke variabele(n) gedefinieerd, kunnen we ons nu richten op de beïnvloedende kenmerken.

1.2.2.2 De beïnvloedende kenmerken toegelicht

In dit onderdeel worden de vijf clusters van beïnvloedende kenmerken achtereenvolgens besproken. Deze indeling is het resultaat van een literatuurstudie waarbij in een eerste fase breed werd gezocht naar relevante beïnvloedende kenmerken. In een volgende fase werden patronen of overkoepelende kenmerken geïdentificeerd om de eerder verzamelde kenmerken te clusteren. Zoals hoger toegelicht, wordt idealiter gekozen voor de beleidsoutput als afhankelijke variabele, al zal blijken in het empirisch onderzoek dat de beleidsoutcome ook soms de afhankelijke variabele zal moeten zijn. Het zal ook met deze afhankelijke variabele(n) in gedachten zijn dat de beïnvloedende kenmerken worden besproken[26].

a) Kenmerken gerelateerd aan de beleidsvoorbereiding

Diverse kenmerken gerelateerd aan de fase van de beleidsvoorbereiding kunnen de implementatie van beleid beïnvloeden (o.a. Matland, 1995, p. 156; Van Meter et al., 1975, p. 459; Winter, 2012, p. 258). Winter (2012, p. 258) formuleert het als volgt: ‘‘The roots of implementation problems can often be found in the prior policy formulation process.’’ De cluster ‘kenmerken gerelateerd aan de beleidsvoorbereiding’ bestaat uit twee kenmerken: (1)

[26] Daarbij moet wel opgemerkt worden dat in de literatuur waarop deze bespreking gebaseerd is vaak slechts in algemene termen over impact op ‘implementatie’ gesproken wordt. Het is dus niet uitgesloten dat de betrokken auteurs een enigszins andere operationalisering van de afhankelijke variabele in gedachten hadden dan beleidsoutput of beleidsoutcome. Waar de auteurs de afhankelijke variabele wel specifiëren wordt dit vermeld.

de betrokkenheid van medewerkers bij de beleidsvoorbereiding en (2) eensgezindheid tussen beleidsmakers.

Een eerste vaak aangehaald kenmerk, vooral in de literatuur rond strategisch management, is de betrokkenheid van de medewerkers bij de formulering van de strategie (o.a. Alexander, 1985, p. 96; Giles, 1991, p. 77; Van Aerschot, 2004, p. 28) of het beleid (o.a. McLaughlin, 1987, p. 172). Zo verwijst Alexander (1985, p. 96) naar het risico op weerstand als dat niet gebeurt: ‘‘when a strategic decision has been developed in a vacuum by a few people, top management should not be surprised that it is resisted during implementation by the affected employees’’. De afhankelijke variabele ‘implementatiesucces’ die hij in gedachten had bij die uitspraak omvat drie aspecten (Alexander, 1985, p. 94): de mate waarin de strategische doelstellingen gerealiseerd worden, de mate waarin de vooropgestelde financiële resultaten bereikt worden en de mate waarin de strategische beslissing wordt uitgevoerd binnen de daarvoor voorziene middelen. Ook Beer en Eisenstat (2000, p. 35) wijzen op het belang van de betrokkenheid van medewerkers bij de ontwikkeling van een strategie. Zij formuleren het als een voorschrift: ‘‘The top team formulates the strategy as a group and spends significant amounts of time discussing it with lower levels’’. Toch mag de impact van dit kenmerk niet overdreven worden. Cozijnsen en Vrakking (2004, p. 128) wijzen er bijvoorbeeld op dat, indien er te veel weerstand bestaat tegen het te implementeren beleid, de participatie van medewerkers contraproductief kan werken. Medewerkers kunnen de betrokkenheid dan beschouwen als een vorm van misleiding of ‘window dressing’, waardoor de bestaande weerstand alleen maar vergroot wordt. Bovendien, zo stellen deze auteurs, moeten medewerkers het zelf zinvol vinden om betrokken te worden. Als ze het nut er niet van inzien, is de kans groot dat dit een negatief effect heeft.

Ten tweede is, zoals Winter (2012, p. 258) opmerkt, eensgezindheid tussen beleidsmakers in de fase van beleidsvoorbereiding belangrijk. Als deze actoren het niet eens zijn kan dit een negatieve impact hebben op de ‘implementation results’. Matland (1995, p. 156-157) omschrijft dit kenmerk als ‘beleidsconflict’.

b) Kenmerken van en omgang met het actieplan

Ook kenmerken gerelateerd aan de inhoud van en de omgang met het actieplan kunnen implementatie beïnvloeden (o.a. De Kimpe, 2005, p. 182; Hill, 2003, p. 267; Montjoy & O'Toole, 1979, p. 465; Schneider, 1982, p. 724; Van Meter et al., 1975, p. 463). Hupe (2011,

p. 69) formuleert het als volgt: ‘‘in the literature on public policy it is accepted that the design of a policy influences the implementation of that policy’’. De cluster ‘kenmerken van en omgang met het actieplan’ bestaat uit vier verschillende kenmerken: (1) de kenmerken van het actieplan op papier, (2) de mate waarin het actieplan tussentijds opgevolgd en bijgestuurd wordt, (3) de mate waarin het actieplan gekend is bij de medewerkers en (4) de vereiste mate van verandering.

Het eerste kenmerk in deze cluster bestaat uit twee dimensies. Een eerste dimensie verwijst naar de mate waarin een actieplan bestaat uit heldere beleidsdoelstellingen (o.a. Bruggeman, 2006, p. 2; Van Meter et al., 1975, p. 464). Dit zou een impact kunnen hebben op de beleidsoutput (o.a. Van Meter et al., 1975, p. 463) of de beleidsoutcome (o.a. Sabatier et al., 1980, p. 542). Als de beleidsdoelstellingen meetbaar en operationeel worden geformuleerd laat dit toe om het beleid systematisch te evalueren en bij te sturen (Van Aerschot, 2004, p. 84). Een tweede dimensie die verband houdt met kenmerken van het actieplan op papier halen we uit de veiligheidsliteratuur: de impact van een goede veiligheidsdiagnostiek (o.a. Van Altert, Verwee, & Enhus, 2009, p. 20; Van Audenhove & Smet, 2009, p. 59). Hoewel deze studies de afhankelijke variabele niet expliciet omschrijven, lijkt het vooral te gaan om de impact op de beleidsoutcome of effecten van beleid, met name in de zin van een reductie van criminaliteit. In de beleidsvoorbereiding zou dus in kaart moeten worden gebracht wat precies de aard, vorm en omvang zijn van het probleem in een specifiek gebied (gemeente, politiezone, buurt,…). Zo kunnen in een gemeente die te kampen heeft met een groot aantal woninginbraken onder meer volgende vragen gesteld worden in het kader van de veiligheidsdiagnostiek: ‘Zijn er veel voltooide inbraken of veel pogingen?’ ‘Werden er veel alarmen in werking gesteld?’ ‘Wordt er al dan niet veel gestolen?’ ‘Zo ja, wat wordt er precies gestolen: goederen of geld?’ ‘Gaat het om occasionele daders of om professionele (rondtrekkende) dadergroepen?’ Daarbij moet trouwens ook de meer normatieve vraag ‘Wie bepaalt wat een belangrijk probleem is?’ (Van Altert et al., 2009, p. 20) geëxpliciteerd worden.

Ten tweede wordt er in de literatuur gewezen op het belang van de tussentijdse opvolging en bijsturing van het beleid (o.a. Alexander, 1985, p. 92; Brenes, Mena, & Molina, 2008, p. 592; De Kimpe, 2005, p. 182-183; Lenaerts, 2012, p. 26; Noble, 1999, p. 120; Okumus, 2001, p. 329; Van Altert, 2005, p. 197; Van de Sompel, 2005, p. 227). Hoewel de literatuur opvolging vaak ziet als een kenmerk op organisatieniveau werd er beslist om het in dit onderzoek als een kenmerk van het actieplan te beschouwen. We zijn immers van mening dat een actieplan dat

zowel goed uitgewerkt is op papier als gehanteerd wordt als werkinstrument in de dagelijkse werking van de politiezone (De Ruyver, 2010, p. 118; Vandenhove, 2008, p. 24), implementatie positief kan beïnvloeden. Gedurende de opvolging wordt doorgaans nagegaan wat, wanneer, door wie en met welke middelen wordt uitgevoerd. Hierbij kan gewerkt worden met concrete opvolgingsindicatoren (De Kimpe, 2005, p. 183). Toch dient men voorzichtig te zijn bij het gebruik van dergelijke controle- of monitoringssystemen (o.a. Bouckaert et al., 1999; De Bruijn, 2001; Van Thiel, 2009; Van Thiel & Leeuw, 2002). Zo wijzen veel auteurs op de kosten van prestatiemeting (o.a. Bouckaert et al., 1999, p. 13). Vaak wordt ook het risico op tunnelvisie bij het gebruik van indicatoren aangehaald (o.a. Van Thiel et al., 2002, p. 269). De aandacht die gericht wordt op de gemeten indicatoren kan immers ten koste gaan van wat niet gemeten wordt, bijvoorbeeld omdat het moeilijk of niet te meten is. Verwant hieraan is het risico op 'meetfixatie', waarbij de organisatie zich richt op het succesvol behalen van de indicatordoelstellingen en niet op het succesvol behalen van de beleidsdoelstellingen op zich (o.a. Van Dooren, 2006, p. 196).

Een derde kenmerk verwijst naar de mate waarin het beleid uit het actieplan gekend is bij de medewerkers (o.a. Aaltonen et al., 2002, p. 417; Hogwood & Gunn, 1984, p. 204; Schneider, 1982, p. 724). Schneider (1982, p. 724) ziet het gebrek aan kennis over het te implementeren beleid bijvoorbeeld als een van de meest voorkomende redenen voor een falend implementatieproces.

Ten vierde stellen Van Horn en Van Meter (1975, p. 458) dat 'de vereiste mate van verandering' de implementatie en dus output van het beleid kan beïnvloeden. Deze 'vereiste mate van verandering' verwijst naar twee dimensies. Een eerste dimensie stelt dat de mate waarin het te implementeren beleid afwijkt van eerdere beleidsbeslissingen een belangrijke impact heeft op 'performance' (Van Meter et al., 1975, p. 458). Hoe sterker het nieuwe beleid afwijkt van eerder beleid, hoe kleiner de kans op slagen. Daarnaast wordt de 'performance' van de organisatie beïnvloed door de mate van vereiste organisationele verandering (Van Meter et al., 1975, p. 458-459). Als het beleid een sterke reorganisatie vereist, zou dat deze afhankelijke variabele negatief beïnvloeden.

c) Middelen

Meerdere auteurs stellen dat er voldoende middelen moeten worden vrijgemaakt om het beleid te kunnen uitvoeren (o.a. Alexander, 1985, p. 96; Gendreau et al., 1999, p. 184;

Hambrick & Cannella, 1989, p. 281; Hasenfeld et al., 1991, p. 467; Hill, 2003, p. 267; Okumus, 2001, p. 329; Schneider, 1982, p. 724; Terpstra, 2012, p. 138; Van Meter et al., 1975, p. 463). Hierbij gaat het zowel over financiële, materiële als personele middelen. Als deze voldoende zijn, zou dat onder meer de beleidsoutput (o.a. Hasenfeld et al., 1991, p. 464; Van Meter et al., 1975, p. 463) of de beleidsoutcome (o.a. Sabatier et al., 1980, p. 542) positief beïnvloeden.

d) Kenmerken van personen belast met de beleidsuitvoering

Ook kenmerken gerelateerd aan personen die belast zijn met de beleidsuitvoering spelen een rol bij de implementatie van beleid (o.a. Beer et al., 2000, p. 31; Schneider, 1982, p. 724). Deze cluster bestaat uit twee kenmerken: (1) leiderschap en (2) de motivatie en vaardigheden van medewerkers om het beleid uit te voeren.

Ten eerste verwijzen diverse auteurs (o.a. Beer et al., 2000, p. 31; Hasenfeld et al., 1991, p. 455; Hill, 2003, p. 267; Sabatier et al., 1980, p. 542; Tummers & Knies, 2013; Vermeeren, Kuipers, & Steijn, 2014) naar het belang van leiderschap en in het bijzonder de leiderschapsstijl. Sommige auteurs verwijzen naar concrete leiderschapsstijlen waarvan ze verwachten dat die de implementatie van de strategie zouden bemoeilijken. Voor Beer en Eisenstat (2000, p. 31) zijn dat bijvoorbeeld de ‘top-down’ stijl en de ‘laissez-fair’ stijl. Andere auteurs stellen dat de invloed van leiderschap op de prestaties van een organisatie bepaald wordt door allerlei intermediaire variabelen, zoals ‘work meaningfulness’ (Tummers et al., 2013) en ‘job satisfaction’ (Vermeeren et al., 2014). Algemeen kan echter worden gesteld dat er vaak weinig aandacht is voor de operationalisering van het concept leiderschap en aan concrete hypothesen daaromtrent. Er bestaat dus weinig duidelijkheid hierover. Wellicht zal de impact van een concrete leiderschapsstijl ook afhangen van concrete omstandigheden.

Ten tweede moeten medewerkers beschikken over de nodige vaardigheden en gemotiveerd zijn om het beleid uit te voeren (Alexander, 1985, p. 92; Durlak, 1998, p. 15; Gendreau et al., 1999, p. 184; Schneider, 1982, p. 724). Alexander (1985, p. 92) ziet zo bijvoorbeeld een verband tussen ‘the capabilities of employees’ en ‘strategy-implementation’. Schneider (1982, p. 724) geeft aan dat ‘‘a lack of motivation by those whose actions are critical for proper implementation’’ een negatieve impact heeft op de beleidsoutput.

e) Contextuele kenmerken

Door verschillende auteurs wordt ook gewezen op het belang van de context waarin beleid (o.a. Hill, 2003, p. 267; Sabatier et al., 1980, p. 542; Smith, 1973, p. 205; Van Meter et al., 1975, p. 463) of strategie (o.a. Alexander, 1985, p. 92; Okumus, 2001, p. 329; Schmelzer & Olsen, 1994, p. 349) worden geïmplementeerd. Deze contextuele kenmerken zouden bijvoorbeeld de beleidsoutput (o.a.Van Meter et al., 1975, p. 463), de beleidseffecten (o.a. Sabatier et al., 1980, p. 542) of implementatiesucces (o.a. Alexander, 1985, p. 94) kunnen beïnvloeden. De invulling van deze kenmerken varieert echter van auteur tot auteur. Zo wordt onder dit concept een breed amalgaam aan kenmerken verstaan: vertrouwen en respect tussen de betrokken instanties (o.a. Christiaensen, 2006, p. 1; Vermeersch et al., 2012, p. 24), socio-economische omstandigheden (Sabatier et al., 1980, p. 542), media-aandacht voor het probleem (Sabatier et al., 1980, p. 542), economische, politieke en sociale condities (Van Meter et al., 1975, p. 463) en bredere omgevingskenmerken (Hill et al., 2002, p. 123). In het kader van dit onderzoek kozen we ervoor om de cluster 'contextuele kenmerken' te operationaliseren in de vorm van vier kenmerken: (1) complexiteit van de omgeving, (2) aanwezigheid van een strategisch veiligheids- en preventieplan binnen de stad (steden) of gemeente(n), (3) kwaliteit van de relatie tussen de korpschef en de burgemeester(s) en (4) kwaliteit van de relatie tussen de korpschef en de procureur des Konings.

Een eerste contextueel kenmerk betreft de complexiteit van de omgeving. We kozen ervoor om onder dit brede concept twee omgevingskenmerken mee te nemen, namelijk het aantal inwoners en de verstedelijkingsgraad van de politiezones. De veronderstelling hier is dat een hoge verstedelijkingsgraad en een groot aantal inwoners, dus een sterk complexe omgeving, implementatie kunnen bemoeilijken.

Een tweede contextueel kenmerk verwijst naar de aanwezigheid van een strategisch veiligheids- en preventieplan binnen de stad (steden) of gemeente(n). De Pauw en collega's (2012b, p. 10) stellen dat het belangrijk is dat er op lokaal niveau sprake is van een overkoepelende uitgeschreven visie op veiligheid. Hiermee wordt bedoeld dat het veiligheidsbeleid niet gereduceerd mag worden tot wat in het Zonaal Veiligheidsplan werd opgenomen, maar ook in het (de) veiligheidsplan(nen) van het lokaal bestuur tot uiting moet komen.

Ten slotte nemen we de kwaliteit van de relatie tussen de korpschef en de burgemeester(s) enerzijds en tussen de korpschef en de procureur des Konings anderzijds ook mee. De

korpschef, burgemeester(s) en procureur des Konings ontmoeten elkaar o.m. in de Zonale Veiligheidsraad, waar ze o.m. instaan voor de voorbereiding, bespreking en evaluatie van het Zonaal Veiligheidsplan[27] (cf. supra 1.1). Ze ontmoeten elkaar daarnaast ook op andere formele en informele fora. Diverse auteurs wijzen op het belang van vertrouwen en respect tussen de betrokken instanties tijdens de implementatiefase (o.a. Christiaensen, 2006, p. 1; Vermeersch et al., 2012, p. 24). Zo stellen Vermeersch et al. (2012, p. 24) bijvoorbeeld vast dat sommige partners elkaar wantrouwen waardoor overleg inzake het lokaal veiligheidsbeleid moeilijk kan verlopen. De veronderstelling is dan ook dat een slechte verstandhouding tussen de korpschef en deze twee andere partijen de succesvolle implementatie van het lokaal veiligheidsbeleid in de weg kan staan.

1.2.2.3 Samenvatting: theoretisch kader inzake de implementatie van lokaal veiligheidsbeleid met bijhorende hypothesen

Tabel 2 geeft een overzicht van het theoretisch kader. In de eerste kolom wordt de afhankelijke variabele nog eens omschreven. De derde kolom toont de kenmerken waarvan verondersteld wordt dat ze de beleidsoutput en/of de beleidsoutcome beïnvloeden. Deze zijn georganiseerd in vijf clusters zoals aangegeven in de tweede kolom. De vierde kolom geeft ten slotte de bijhorende hypothesen weer zoals die hoger o.m. op basis van de literatuur werden geïntroduceerd.

[27] Art. 35 WGP.

Tabel 2. Theoretisch kader inzake de implementatie van lokaal veiligheidsbeleid met bijhorende hypothesen

Afhankelijke variabele	Beïnvloedende kenmerken		Hypothese
beleidsoutput: de prestaties (producten of diensten) die geleverd worden ten gevolge van het beleid en/of beleidsoutcome: de effecten of verandering ten gevolge van het beleid	**1. Kenmerken van de beleidsvoorbereiding**	1.1 de betrokkenheid van medewerkers bij de beleidsvoorbereiding	Hypothese 1.1: *'een sterke betrokkenheid van medewerkers uit de lagere echelons van de organisatie bij de voorbereiding van het actieplan beïnvloedt de beleidsoutput of beleidsoutcome positief'*
		1.2 eensgezindheid tussen beleidsmakers	Hypothese 1.2: *'een sterke mate van eensgezindheid tussen beleidsmakers in de fase van de beleidsvoorbereiding beïnvloedt de beleidsoutput of beleidsoutcome positief'*
	2. Kenmerken van en omgang met het actieplan	2.1 kenmerken van het actieplan op papier	Hypothese 2.1: *'een actieplan dat (a) meetbare operationele doelstellingen en (b) een kwaliteitsvolle veiligheidsdiagnostiek omvat, beïnvloedt de beleidsoutput of beleidsoutcome positief'*
		2.2 de mate waarin het actieplan tussentijds opgevolgd en bijgestuurd wordt	Hypothese 2.2: *'een sterke tussentijdse opvolging van het actieplan beïnvloedt de beleidsoutput of beleidsoutcome positief'*
		2.3 de mate waarin het actieplan gekend is bij de medewerkers	Hypothese 2.3: *'een sterke kennis van het actieplan bij medewerkers beïnvloedt de beleidsoutput of beleidsoutcome positief'*
		2.4 de vereiste mate van verandering	Hypothese 2.4: *'als het nieuwe beleid slechts beperkt afwijkt van eerder beleid en een beperkte reorganisatie vraagt, dan beïnvloedt dit de beleidsoutput of beleidsoutcome positief'*
	3. Middelen	3.1 logistieke middelen	Hypothese 3.1: *'als er voldoende logistieke middelen beschikbaar zijn, dan beïnvloedt dit de beleidsoutput of beleidsoutcome positief'*
		3.2 personele middelen	Hypothese 3.2: *'als er voldoende personele middelen beschikbaar zijn, dan beïnvloedt dit de beleidsoutput of beleidsoutcome positief'*
	4. Kenmerken van personen belast met de beleidsuitvoering	4.1 leiderschap	Aangezien de literatuur weinig concrete hypothesen over de gepaste leiderschapsstijl formuleert, werd beslist om hypothese 4.1 inductief te ontwikkelen (cf. infra 3.2.4.1).
		4.2 de vaardigheden en motivatie van medewerkers	Hypothese 4.2: *'een sterke motivatie bij medewerkers om het beleid uit te voeren, beïnvloedt de beleidsoutput of beleidsoutcome positief'*
			Hypothese 4.3: *'indien medewerkers over voldoende vaardigheden beschikken ter uitvoering van het beleid, dan beïnvloedt dat de beleidsoutput of beleidsoutcome positief'*
	5. Contextuele kenmerken	5.1 complexiteit van de omgeving	Hypothese 5.1: *'als de complexiteit van de omgeving beperkt is, dan beïnvloedt dat de beleidsoutput of beleidsoutcome positief'*
		5.2 aanwezigheid van een strategisch veiligheids- en preventieplan binnen de stad (steden) of gemeente(n)	Hypothese 5.2: *'indien er binnen de stad/steden of gemeente(n) een strategisch veiligheids- en preventieplan aanwezig is, dan beïnvloedt dat de beleidsoutput of beleidsoutcome positief'*
		5.3 kwaliteit van de relatie tussen de korpschef en de burgemeester(s)	Hypothese 5.3: *'als er een goede relatie is tussen de korpschef en de burgemeester(s), dan beïnvloedt dat de beleidsoutput of beleidsoutcome positief'*
		5.4 kwaliteit van de relatie tussen de korpschef en de procureur des Konings	Hypothese 5.4: *'als er een goede relatie is tussen de procureur des Konings en de korpschef, dan beïnvloedt dat de beleidsoutput of beleidsoutcome positief'*

1.3 Besluit

In dit hoofdstuk werd meer inzicht gegeven in het politioneel actieplan. Het betreft een beleidsinstrument van lokale politiezones waarin de prioriteiten of aandachtspunten uit het zonaal veiligheidsplan worden geconcretiseerd in de vorm van jaarlijkse, operationele doelstellingen. Om de implementatie van deze actieplannen te kunnen bestuderen, werd een theoretisch kader ontwikkeld. Het bestaat enerzijds uit 14 kenmerken, gegroepeerd in vijf clusters, anderzijds uit de afhankelijke variabelen beleidsoutput en/of beleidsoutcome die door die kenmerken beïnvloed zouden worden. Op basis van deze 14 kenmerken werden 14 specifieke hypothesen geformuleerd die in de komende hoofdstukken getest zullen worden. Eén hypothese zal inductief worden ontwikkeld (cf. infra 3.2.4.1).

Opvallend is dat de literatuur doorgaans focust op de impact die de kenmerken afzonderlijk hebben op de beleidsoutput of de beleidsoutcome. Hypothesen over hoe bepaalde kenmerken in interactie met elkaar de afhankelijke variabele kunnen beïnvloeden werden niet geformuleerd. In dit onderzoek wensen we onder meer aan deze beperking tegemoet te komen door het gebruik van de analysemethode ‘Qualitative Comparative Analysis’ die toelaat om de causale paden tot een bepaalde uitkomst te identificeren. In het volgende hoofdstuk komt deze methode aan bod.

Hoofdstuk 2. Methodologie van het empirisch onderzoek

In een antwoord op de centrale onderzoeksvraag wil dit onderzoek inzicht krijgen in de implementatie van actieplannen binnen lokale politiezones. Om deze onderzoeksvraag te beantwoorden, kozen we voor de analysemethode 'Qualitative Comparative Analysis' (QCA) (Ragin, 1987). De keuze voor deze analysetechniek heeft een belangrijke invloed op het design van een onderzoek. Om die reden lichten we in dit hoofdstuk QCA eerst uitgebreid toe (2.1). Daarop volgt de selectie van de cases (2.2), waarna we de dataverzameling (2.3) bespreken. In onderdeel 2.4 lichten we toe hoe de verzamelde data geanalyseerd werden. Tot slot wordt ingegaan op de kwaliteit van het onderzoek (2.5) en enkele ethische aspecten (2.6). We vatten de belangrijkste bevindingen uit dit hoofdstuk ten slotte samen in een besluit (2.7).

2.1 De keuze voor Qualitative Comparative Analysis

Qualitative Comparative Analysis (QCA) is een analysemethode die voor het eerst werd beschreven door Charles Ragin in 'The Comparative Method. Moving beyond qualitative and quantitative strategies' (1987). Het werd gepresenteerd als een synthese tussen kwalitatief casusonderzoek en kwantitatief variabele-georiënteerd onderzoek (o.a. Berg-Schlosser, De Meur, Rihoux, & Ragin, 2009a, p. 6; Rihoux, 2003, p. 352; Verweij & Gerrits, 2012, p. 25). Deze analysemethode start van de sterktes van het casusonderzoek, maar dankzij de inbreng van Booleaanse algebra worden de resultaten geformaliseerd zodat er een spaarzame verklaring voor de geobserveerde fenomenen kan worden geformuleerd (Berg-Schlosser, De Meur, Rihoux, & Ragin, 2009b, p. 6). Hiervoor wordt elke case gedefinieerd als een specifieke configuratie van condities en een uitkomst.

Sinds de introductie drie decennia geleden kende deze analysemethode een enorme methodologische ontwikkeling, waaronder bijvoorbeeld de introductie van fuzzy-set QCA (Ragin, 2000; Ragin, 2008), multi-value QCA (Cronqvist & Berg-Schlosser, 2009; Hermann & Cronqvist, 2009), toepassingen met aandacht voor temporele aspecten (Caren & Panofsky, 2005; Hak, Jaspers, & Dul, 2013; Ragin & Strand, 2008) en 'two-level'- benaderingen (Goertz & Mahoney, 2005; Schneider & Wagemann, 2006). Daarnaast werden allerlei software toepassingen voor deze methode ontwikkeld (Marx, Rihoux, & Ragin, 2014, p. 11; Thiem & Dusa, 2013, p. 87).

Hoewel deze analysemethode oorspronkelijk voornamelijk werd gehanteerd binnen de politieke en historische wetenschappen (Berg-Schlosser et al., 2009b, p. 3) blijkt ze ook in allerlei andere onderzoeksdisciplines ingang te hebben gevonden. Het groeiend aantal QCA-publicaties binnen de criminologie (o.a. Geoff & Wiebelhaus-Brahm, 2015; Gregware, 1994; Miethe & Drass, 1999; Pruitt, 2015; Uhnoo, Persson, Ekbrand, & Lindgren, 2015; Williams, 1990) en de beleidswetenschap (o.a. Boon & Verhoest, 2015; De Meur, Rihoux, & Varone, 2004; Di Lucia & Kronsell, 2010; Pattyn & Verweij, 2014; Rihoux & Grimm, 2006; Rihoux, Rezsöhazy, & Bol, 2011; Svevo-Cianci, Hart, & Rubinson, 2010; Varone, Rihoux, & Marx, 2006) toont dat deze analysemethode de voorbije decennia ook hier aan populariteit heeft gewonnen.

Ook in dit onderzoek werd gekozen voor Qualitative Comparative Analysis als analysemethode. In wat volgt motiveren we ten eerste deze keuze (2.1.1), waarna we de standaardstappen in een QCA-procedure bespreken (2.1.2). Hierbij baseren we ons op de belangrijkste handboeken inzake deze methode (o.a. Ragin, 1987; Ragin, 2008; Rihoux & Ragin, 2009; Schneider & Wagemann, 2012). In het volgende onderdeel gaan we in op enkele beperkingen van deze analysemethode (2.1.3).

2.1.1 Waarom QCA?

In dit onderzoek werd om vier verschillende redenen gekozen voor QCA als analysemethode. Een eerste reden is dat deze analysemethode een middenweg vormt tussen kwalitatief en kwantitatief onderzoek, namelijk door de complexiteit en specifieke eigenschappen van cases (‘‘thick description’’) te combineren met een zeker niveau van generalisatie (Rihoux, 2003, p. 353; Rihoux & Lobe, 2009, p. 223). Verweij en Gerrits (2012, p. 26) omschrijven QCA als ‘‘een middenweg tussen complexiteit en diversiteit aan de ene kant en generalisatie aan de andere kant’’. Deze analysemethode is namelijk geschikt voor onderzoeken waarin het aantal cases te klein is om statistische analysemethoden, zoals regressieanalyse, toe te passen en te groot is om diepgaand caseonderzoek uit te voeren (Pattyn, Gerrits, & Verweij, 2015, p. 26-27). In een antwoord op de onderzoeksvraag wensen we de implementatie van de politionele actieplannen te onderzoeken waarbij we de specifieke kenmerken van de afzonderlijke cases niet willen verliezen en toch zinvolle uitspraken wensen te doen over de onderzochte cases heen. QCA is hiervoor erg geschikt.

De tweede reden heeft betrekking op de identificatie van noodzakelijke en voldoende voorwaarden[28]. Meer bepaald is het de bedoeling van een QCA-analyse om door middel van set-relaties en set-theorie die condities of combinaties van condities te identificeren die noodzakelijk of voldoende zijn voor de aan- of afwezigheid van een bepaalde uitkomst. Met een noodzakelijke voorwaarde wordt verwezen naar een conditie die aanwezig is telkens als de uitkomst aanwezig is. Deze conditie is dus noodzakelijk om de verschijning van de uitkomst mogelijk te maken (Schneider et al., 2012, p. 69). Rihoux en Ragin (2009, p. 183) stellen: ‘‘A condition is necessary for an outcome if it is always present when the outcome occurs, and if it is never absent when the outcome occurs (thus the outcome cannot occur in the absence of the condition). The outcome is a subset of the cause’’. Figuur 2 toont een noodzakelijke voorwaarde in de vorm van venn-diagrammen.

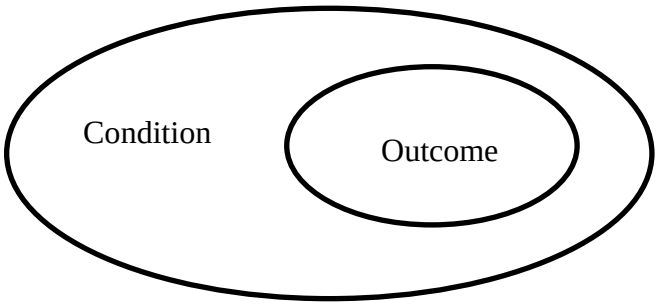

Figuur 2. Illustratie van een noodzakelijke voorwaarde (naar Schneider et al., 2012)

Dat is anders voor een voldoende voorwaarde. Een conditie of een configuratie van condities kan als voldoende worden gezien als die op zichzelf voldoende is om de uitkomst te laten verschijnen (Schneider et al., 2012, p. 57). Telkens als deze conditie of configuratie van condities aanwezig is, is de uitkomst dat ook. De uitkomst kan evenwel ook verschijnen onder andere condities (Rihoux et al., 2009, p. xix). Voldoende voorwaarden zijn met andere woorden niet altijd noodzakelijke voorwaarden. Figuur 3 presenteert een visuele voorstelling van een voldoende voorwaarde.

[28] We introduceren hier kort wat bedoeld wordt met noodzakelijke en voldoende voorwaarden. Voor een meer uitgebreide en technische toelichting verwijzen we naar de gespecialiseerde handboeken over QCA, onder meer Ragin (1987), Rihoux en Ragin (2009) en Schneider en Wagemann (2012).

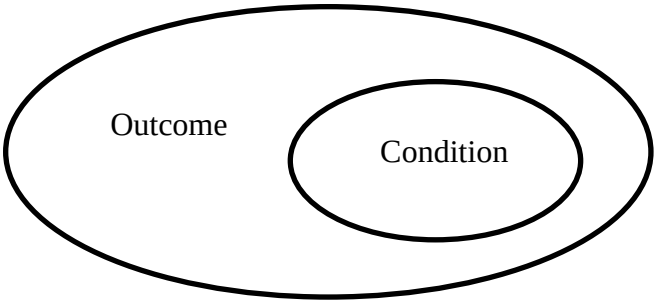

Figuur 3. Illustratie van een voldoende voorwaarde (naar Schneider et al., 2012)

Om deze noodzakelijke en voldoende voorwaarden te identificeren maakt QCA gebruik van Booleaanse algebra. De identificatie van die condities of configuraties van condities die noodzakelijk en voldoende zijn voor een bepaalde uitkomst (i.c. de beleidsoutput of beleidsoutcome van politionele actieplannen) kan in dit onderzoek op twee manieren tot nieuwe theoretische inzichten leiden. Ten eerste kunnen uit het theoretisch kader (cf. supra 1.2.2.3) die kenmerken worden geselecteerd die daadwerkelijk een rol spelen (‘noodzakelijk of voldoende zijn’) voor de beleidsoutput of beleidsoutcome van politionele actieplannen. Ten tweede kan QCA aangeven hoe het samengaan van bepaalde afzonderlijke kenmerken de beleidsoutput of beleidsoutcome van politionele actieplannen kan beïnvloeden. De bestaande literatuur somt immers enkel relevante kenmerken op, maar biedt geen inzicht in hoe het samengaan ervan tot een bepaalde uitkomst kan leiden (cf. supra 1.2.2.2) .

De derde reden voor het gebruik van QCA verwijst naar zijn specifieke visie op causaliteit. Meer bepaald gaat deze analysemethode uit van de ontologische veronderstelling dat de sociale werkelijkheid wordt gekenmerkt door ‘‘multiple conjunctural causation’’ (Berg-Schlosser et al., 2009b, p. 8; Rihoux, 2003, p. 353; Rihoux et al., 2009, p. 223; Schneider et al., 2012, p. 5-6; Wagemann & Schneider, 2010, p. 8-9) of ‘‘meervoudige gecombineerde oorzakelijkheid’’ (Pattyn et al., 2015, p. 30). Dit impliceert dat (a) een uitkomst doorgaans wordt gerealiseerd door een combinatie van onafhankelijke variabelen, (b) verschillende combinaties van onafhankelijke variabelen tot dezelfde uitkomst kunnen leiden, (c) een onafhankelijke variabele een verschillende invloed op de uitkomst kan hebben in functie van de context en (d) de aanwezigheid van een uitkomst enerzijds en de afwezigheid van een uitkomst anderzijds een verschillende verklaring kunnen hebben, ook wel omschreven als ‘‘asymmetrische causaliteit’’ (Berg-Schlosser et al., 2009b, p. 9). In QCA is causaliteit dus ‘‘context- and conjuncture-sensitive’’ (Ragin, 1987, p. 55) of anders gesteld: ‘‘QCA rejects any form of permanent causality’’ (Rihoux, 2003, p. 353). Deze visie op causaliteit is

fundamenteel verschillend van de visie die gebruikelijk is bij traditionele statistische methoden, waar causaliteit als lineair en additief wordt opgevat. Een lineaire vorm van causaliteit veronderstelt dat ‘‘het effect van een bepaalde voorwaarde kan worden geïsoleerd van de effecten van andere voorwaarden’’ (Verweij et al., 2012, p. 27). Dat staat haaks op de opvatting van causaliteit in QCA. Hier dient de onderzoeker immers niet te komen tot een specifiek causaal model dat overeenkomt met het geheel van de data, maar dient hij of zij het aantal en de aard van de verschillende causale paden die binnen meerdere vergelijkbare cases bestaan, te bepalen (Ragin, 1987, p. 167). Aangezien QCA causaliteit als complex opvat, bieden correlaties geen soelaas. Daarom wordt gebruik gemaakt van set-relaties en set-theorie (Verweij et al., 2012, p. 27; Verweij & Gerrits, 2013, p. 47), waardoor een eigen terminologie, namelijk ‘condities’ en ‘uitkomst’[29] in plaats van respectievelijk onafhankelijke en afhankelijke variabele(n), wordt gehanteerd (Schneider & Wagemann, 2010, p. 8). Het gebruik van QCA laat toe om zowel succes als falen van de implementatie van de actieplannen diepgaand te onderzoeken, aangezien asymmetrische causaliteit wordt verondersteld. Zo biedt een QCA-analyse niet alleen inzicht in de causale paden die leiden tot een succesvolle beleidsoutput en/of beleidsoutcome, maar wordt ook duidelijk gemaakt welke specifieke configuraties van condities een falende beleidsoutput en/of beleidsoutcome kunnen verklaren. De causale paden naar elk van deze uitkomsten kunnen in QCA immers totaal verschillend zijn.

De vierde reden verwijst naar de doelen van deze analysemethode zelf. Ze kan namelijk gebruikt worden voor vijf verschillende doelen, waarvan (1) het samenvatten van de data, (2) het testen van hypothesen en bestaande theorieën en (3) het ontwikkelen van nieuwe theoretische argumenten (o.a. Berg-Schlosser et al., 2009b, p. 16; Rihoux et al., 2009, p. 225; Schneider et al., 2010, p. 3-4) er drie zijn.[30] Wat het eerste doel betreft, laat de waarheidstabel (cf. infra 2.1.2) inderdaad zien hoe een bepaalde (configuratie van) conditie(s) zich verhoudt tot de uitkomst voor alle onderzochte cases. Op die manier kan QCA orde scheppen in de grote hoeveelheid verzamelde interviewdata (cf. infra 2.3.1). Ook het tweede doel is relevant aangezien we in dit onderzoek diverse specifieke hypothesen willen toetsen, gebaseerd op het hoger ontwikkelde theoretisch kader (cf. supra 1.2.2.3). De resultaten van de analyse kunnen

[29] Om conceptuele verwarring te voorkomen spreken we in de volgende hoofdstukken van ‘case-outcome’, in plaats van uitkomst of outcome.

[30] De andere twee doelen van QCA betreffen: (1) controleren van de coherentie van de data en (2) het snel testen (‘‘the quick test’’) van een vooropgestelde configuratie zonder een eerder ontwikkelde theorie of theoretisch kader te toetsen (Berg-Schlosser et al., 2009a, p. 15-16). Hoewel deze twee doelen niet irrelevant zijn in deze studie, zijn ze minder belangrijk dan de hoger toegelichte doelen.

vervolgens tot innovatieve theoretische inzichten en argumenten leiden die we verder kunnen onderzoeken in toekomstig onderzoek, waardoor ook het derde doel van QCA direct relevant is.

2.1.2 Hoe werkt QCA?

Sinds het werk van Ragin (1987) heeft men de methodologie van QCA verder uitgewerkt waarbij ondertussen enkele standaardstappen worden onderscheiden. In dit onderdeel lichten we deze stappen achtereenvolgens toe.[31]

QCA start in principe bij een helder omschreven onderzoeksvraag. Deze onderzoeksvraag wordt bij voorkeur geformuleerd in configurationele termen, namelijk in de vorm van noodzakelijke en voldoende voorwaarden voor een bepaalde uitkomst. Vervolgens vraagt deze analysemethode om een weloverwogen selectie van de cases en de condities (Rihoux, 2006, p. 688). Hierbij dient onder meer aandacht te worden besteed aan de verhouding tussen het aantal cases en het aantal condities dat in het onderzoek wordt betrokken (Berg-Schlosser & De Meur, 2009, p. 27; Marx & Dusa, 2011, p. 114-118). Schneider en Wagemann (2012, p. 276) stellen: ‘‘too many conditions in QCA are dysfunctional’’. Wanneer een groot aantal condities in de analyse van een beperkt aantal cases wordt betrokken, vergroot dit de kans op het probleem van ‘‘limited diversity’’ (cf. infra in dit onderdeel).

Op grond van de geselecteerde condities kunnen vervolgens theoretisch onderbouwde hypothesen getest worden (Rihoux & Marx, 2013, p. 169 ; Schneider et al., 2010, p. 3). Die hypothesen hebben betrekking op de relatie tussen een conditie en de uitkomst of over de eventuele samenhang tussen twee of meerdere condities bij de realisatie van een uitkomst. Ze worden, indien eerdere onderzoeken hier aanknopingspunten voor bieden, best geformuleerd met verwijzing naar de terminologie van noodzakelijke en voldoende voorwaarden (Berg-Schlosser et al., 2009, p. 28).

Voor de operationalisering van zowel de condities als de uitkomst worden de verzamelde data vertaald in een score die zal verschillen afhankelijk van de versie van QCA die men gebruikt. Er bestaan namelijk drie types QCA: (1) crisp-set QCA (csQCA), (2) fuzzy-set QCA (fsQCA) en (3) multi-value QCA (mvQCA). In de crisp-set versie van QCA wordt elke conditie en elke uitkomst door de onderzoeker vertaald in een binaire score 0 of 1, die respectievelijk de

[31] Voor een meer uitgebreide en technische toelichting verwijzen we opnieuw naar de meer gespecialiseerde handboeken over QCA, onder meer Ragin (1987), Rihoux en Ragin (2009) en Schneider en Wagemann (2012).

aan- en afwezigheid ervan aangeven. Schneider en Wagemann (2012, p. 25) halen twee belangrijke beperkingen van een dergelijke dichotomisering aan: (1) het verlies aan empirische informatie en (2) de beperkte verklarende kracht van de analyse omdat de resultaten sterk afhankelijk zijn van de drempelwaarde die werd gehanteerd om een uitkomst als aan- of afwezig te beschouwen. Daarom adviseren zij om, indien mogelijk, fuzzy-set QCA te gebruiken (Schneider et al., 2012, p. 277). In fuzzy-set QCA (Ragin, 2000; Ragin, 2008; Ragin, 2009) kunnen de condities en uitkomst eender welke waarde tussen 0 en 1 aannemen. Schneider en Wagemann definiëren 'een fuzzy set' als:

> *A set which allows for partial membership, in addition to full membership and full non-memberships. Translated to the social sciences, it enables the researcher to work with concepts for which the establishing of differences in degree among qualitatively similar cases is both conceptually plausible and empirically feasible.* (Schneider et al., 2012, p. 326)

Verweij en Gerrits (2012, p. 32) stellen dat door het gebruik van fuzzy sets de complexiteit en het kwalitatief karakter van cases beter tot hun recht komt. Multi-value QCA, tot slot, werd ontwikkeld voor data die zinvoller te vatten zijn in meer dan twee modaliteiten van condities maar moeilijk in een fuzzy-set score kunnen worden uitgedrukt, zoals bijvoorbeeld 'geloofsovertuiging' (katholiek, protestants, enz.) of 'relationele status' (vrijgezel, gehuwd, gescheiden, enz.) (Cronqvist et al., 2009, p. 71). Wagemann en Schneider (2010, p. 13) spreken in dit geval over ''multinomial concepts''. MvQCA betreft een middenweg tussen csQCA en fsQCA. Vink en Van Vliet (2009, p. 266) stellen hierover: ''It is not quite crisp because it allows the use of intermediate values to denote degrees of set membership, but it is also not yet fuzzy because membership scores remain discrete and the outcome is always dichotomous''. Deze auteurs wijzen op een belangrijke nadeel van multi-value QCA, namelijk dat de uitkomst, in tegenstelling tot de condities, steeds gedichotomiseerd moet worden (Cronqvist et al., 2009, p. 85).

In dit onderzoek werd ervoor gekozen om, zoals Schneider en Wagemann (2012, p. 277) adviseren, fuzzy-set QCA te gebruiken. De belangrijkste reden hiervoor is dat zowel de condities als de uitkomst uit het theoretisch kader (cf. supra 1.2.2.3) meer nuance behoeven dan louter de categorieën 'aanwezig' of 'afwezig'. Zo lijkt het bijvoorbeeld aannemelijk dat de conditie 'betrokkenheid medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan' voor onze cases kan bestaan uit de categorieën 'sterke betrokkenheid', 'eerder sterke betrokkenheid', 'eerder zwakke betrokkenheid' en 'zwakke betrokkenheid', eerder dan enkel uit de categorieën 'sterke betrokkenheid' en 'zwakke betrokkenheid'. In tegenstelling tot csQCA

laat fsQCA toe om die empirische variatie mee te nemen in de analyse[32]. In dit geval zou volgende vierpunten fuzzy-set bijvoorbeeld ontwikkeld kunnen worden: 0 - 0,33 - 0,67 en 1. Deze vier waarden staan dan respectievelijk voor 'volledig uit de set', 'meer uit dan in de set', 'meer in dan uit de set' en 'volledig in de set'. Belangrijk is dat bij de toekenning van een score steeds gebruik moet worden gemaakt van theoretische en empirische kennis (Rihoux & De Meur, 2009, p. 42), aangezien de drempels tussen de categorieën van de condities en de uitkomst niet zomaar gegeven zijn. De fase van de toekenning van een score of 'kalibrering' is dan ook een cruciale fase in QCA. In de QCA-literatuur worden heel wat richtlijnen gegeven over hoe deze ''threshold setting'' het best gebeurt (o.a. Yamasaki & Rihoux, 2009, p. 130), maar dit valt buiten het bestek van dit onderdeel. In hoofdstuk 3 gaan we uitgebreid in op de kalibrering van de condities en de uitkomst uit het bovenstaande theoretisch kader. Op die manier wensen we, zoals Schneider en Wagemann (2012, p. 32) adviseren, zo open mogelijk te communiceren over de toekenning van scores aan de condities en de uitkomst.

Na de kalibrering moet een matrix van de ruwe data worden opgesteld. Deze matrix bestaat uit een tabel met voor elke case een overzicht van de scores op de condities en de uitkomst. Tabel 3 toont een hypothesische datamatrix voor vier cases[33]. Elke rij toont de scores van een case op de condities en een uitkomst. In tabel 3 worden de scores van drie condities en een uitkomst voor vier cases getoond.

Tabel 3. Hypothetische datamatrix

Rij	Case	Conditie 1	Conditie 2	Conditie 3	Uitkomst
1	Case 1	0,33	1	1	0,67
2	Case 2	1	1	0,33	1
3	Case 3	0	0,33	0,67	1
4	Case 4	1	1	0,33	0,33

De datamatrix vormt de basis voor de analyse van noodzakelijke en voldoende voorwaarden. Zoals doorgaans het geval is in QCA-studies, focust de analyse van noodzakelijke voorwaarden in dit onderzoek op enkelvoudige, individuele condities, terwijl de analyse van voldoende voorwaarden zich richt op combinaties van condities (Bretthauer, 2016, p. 48).

[32] Aangezien we kiezen voor fsQCA zullen we in het vervolg van de bespreking in dit onderdeel focussen op deze vorm van QCA.
[33] Deze datamatrix betreft een louter illustratief voorbeeld. Ze heeft dus geen betrekking op het eigen onderzoek.

De eerste fase van de analyse focust op de identificatie van noodzakelijke voorwaarden (Schneider et al., 2010, p. 8). Deze kunnen bepaald worden met behulp van de gespecialiseerde software toepassingen die voor QCA werden ontwikkeld[34].

Om na te gaan of een conditie noodzakelijk is voor een uitkomst moeten twee evaluatiecriteria worden beoordeeld, namelijk 'consistency' en 'coverage'. Met 'consistency' wordt verwezen naar de mate waarin een perfecte subsetrelatie wordt benaderd (Ragin, 2006, p. 292) of, met andere woorden, hoe sterk de connectie is tussen een bepaalde conditie en een uitkomst (Ragin, 2009, p. 104). De score voor 'consistency' kan variëren tussen 0 en 1 waarbij een score van 1 wijst op een perfecte subsetrelatie tussen de conditie en de uitkomst. Bij de analyse van noodzakelijke voorwaarden verwijst het tweede criterium 'coverage' naar ''the relevance and trivialness of a necessary condition'' (Schneider et al., 2012, p. 325). Een hoge waarde wijst op een relevante conditie, terwijl een lage score wijst op irrelevantie (''trivialness'') (Schneider et al., 2012, p. 147). Schneider en Wagemann (2010, p. 10) stellen dat er geen universele drempels ('tresholds') voor 'consistency' en 'coverage' gelden. Deze waarden dienen steeds in functie van het onderzoek zelf bepaald te worden.

> *The levels for consistency and coverage vary with the number of cases studied, the knowledge the researcher has about the cases, the quality of data gathered, the specificity of theories and hypotheses at hand, and the research aims. When choosing thresholds for consistency and coverage in QCA, researchers cannot rely on commonly accepted thresholds that are applicable to any and all QCA.* (Schneider et al., 2010, p. 10)

Toch adviseren zij voor de beoordeling van de 'consistency score' bij noodzakelijke voorwaarden een hoge waarde, bij voorkeur 0,9 of hoger (Schneider et al., 2012, p. 278). Voor de gepaste 'coverage score' geven zij geen indicaties. Gezien het relatief laag aantal cases in dit onderzoek kiezen we ervoor om streng te zijn bij de beoordeling van noodzakelijke voorwaarden. Meer bepaald kiezen we ervoor om voor de 'consistency score' 0,95 als drempelwaarde te hanteren. Voor 'coverage' werd beslist om 0,75 als drempelwaarde te gebruiken. Dit laat toe om voldoende kritisch te beoordelen in welke mate een consistente noodzakelijke voorwaarde ook relevant is.

In de tweede fase van de analyse wordt op zoek gegaan naar (combinaties van) voldoende voorwaarden. Hierbij maken we gebruik van een waarheidstabel. Voor elke logische combinatie van condities die empirisch werd vastgesteld, toont deze tabel in welke cases deze

[34] Wij maakten gebruik van het softwareprogramma FsQCA 3.0., dat samen met enkele andere software toepassingen voor QCA gedownload kan worden via de website www.compasss.org.

combinatie zich voordoet. Ook de 'consistency score' wordt weergegeven. Een waarheidstabel bestaat uit 2^n rijen. Deze formule staat voor 2 tot de macht n, waarbij n staat voor het aantal condities dat in de analyse wordt betrokken (Ragin, 2009, p. 104). Ter illustratie toont tabel 4 een hypothetische waarheidstabel[35] waarbij drie condities worden afgezet tegen de aanwezigheid van de uitkomst. In totaal zijn er 2^3 en dus acht rijen. Elk van de rijen 1 t/m 5 geeft de relatie van een empirisch vastgestelde combinatie van condities tot de uitkomst aan. De rijen 6 t/m 8 geven logische mogelijkheden aan die zich empirisch niet hebben voorgedaan. In fuzzy-set QCA worden scores voor de condities en uitkomst beneden 0,5 gedurende de analyse gedefinieerd als 'afwezig' of 'score 0', terwijl scores boven 0,5 omschreven worden als 'aanwezig' of 'score 1'.

Tabel 4. Hypothetische waarheidstabel

Rij	Conditie 1	Conditie 2	Conditie 3	Uitkomst	Aantal cases	Raw consistency
1	1	1	1	1	4	0,96
2	1	1	0	1	1	0,92
3	0	0	0	1	1	0,74
4	1	0	0	1	5	0,57
5	1	0	1	C	2	0,56
6	0	0	1	LR	/	/
7	0	1	1	LR	/	/
8	0	1	0	LR	/	/

Legende: C = contradictorische configuratie, LR = logical remainder

Tabel 4 toont dat vier verschillende combinaties van condities leiden tot de aanwezigheid van de uitkomst (rijen 1 t/m 4). Ook de 'raw consistency' score wordt voor elk van deze vier configuraties van condities weergegeven. Het is aan de onderzoeker om te bepalen welke 'raw consistency score' als drempelwaarde wordt gehanteerd voor de verdere analyse. Enkel de configuraties van condities die boven deze drempel scoren worden meegenomen in de verdere analyse. Schneider en Wagemann (2012, p. 129) stellen dat er geen universele drempels voor 'consistency' bestaan, maar adviseren voor de analyse van voldoende voorwaarden een ' raw consistency score' van ongeveer 0,75. In de analysehoofdstukken (cf. infra hoofdstuk 4 en hoofdstuk 5) wordt steeds uitgebreid toegelicht welke drempelwaarde voor 'consistency' wordt gebruikt bij de analyse van voldoende voorwaarden. Wat betreft 'coverage', beslisten we om geen specifieke drempelwaarde te hanteren. De reden hiervoor is dat de configuraties

[35] Deze waarheidstabel betreft een louter illustratief voorbeeld. Ze heeft dus geen betrekking op het eigen onderzoek.

met een lage score voor ‘coverage’ (en dus empirisch minder belangrijk zijn) vanuit theoretisch oogpunt toch erg interessant kunnen zijn. Schneider en Wagemann (2012, p. 139) stellen hieromtrent: ‘‘low-coverage paths might still be of great substantive interest.’’ We willen de mogelijkheid dus openlaten om ook de theoretisch interessante causale paden mee te kunnen nemen en te verklaren.

In de illustratieve waarheidstabel (tabel 4) is er ook sprake van één contradictorische configuratie (rij 5). Rihoux en De Meur (2009, p. 44) omschrijven een dergelijke configuratie als ‘‘a configuration that leads to a 0 outcome for some observed cases, but to a 1 outcome for other observed cases’’. De twee cases uit rij 5 vertonen dus eenzelfde combinatie van condities, maar hebben toch een verschillende uitkomst. Dat wordt in de tabel duidelijk gemaakt door een C (voor contradictorisch) in de kolom ‘uitkomst’. De QCA-literatuur biedt allerlei strategieën om met dergelijke ‘contradictorische cases’ om te gaan (o.a. Rihoux et al., 2009, p. 48-49; Schneider et al., 2012, p. 120-123; Verweij et al., 2012, p. 29). In de analysehoofdstukken (cf. infra hoofdstuk 4 en hoofdstuk 5) wordt in het geval van contradictorische cases steeds besproken welk van deze strategieën wordt toegepast.

Zoals hoger toegelicht, bestaat deze waarheidstabel uit drie condities, waardoor ze 2^3 of acht rijen kan bevatten. In het geval van deze illustratieve tabel zijn er drie mogelijke combinaties van condities die empirisch niet worden waargenomen, waaronder bijvoorbeeld de configuratie ‘0-0-1’ (rijen 6 t/m 8). Dit wijst op het probleem van ‘‘limited diversity’’. Met dit concept wordt verwezen naar ‘‘the set of all logically possible combinations of conditions for which either no or not enough empirical evidence is at hand’’ (Schneider et al., 2012, p. 151). Dergelijke logisch mogelijke combinaties waarvoor geen empirische cases werden gevonden, worden in QCA ‘logische of theoretische cases’ of ‘‘logical remainders’’ genoemd. In de tabel wordt dat aangegeven door ‘LR’ in de kolom ‘uitkomst’. Deze logical remainders worden in principe niet in de tabel opgenomen (bovenstaande illustratieve tabel wijkt daar dus van af), aangezien de waarheidstabel enkel empirisch werkelijk bestaande combinaties presenteert. Het grote risico is dat als we deze configuraties van condities die empirisch niet werden waargenomen mee zouden nemen in de analyse, we een individuele verklaring voor elke specifieke case zouden krijgen. Er bestaan geen universele drempels om te bepalen of de limited diversity van een waarheidstabel groot of klein is. Wij kiezen er in dit onderzoek voor om de limited diversity als groot te beschouwen als de helft of meer dan de helft van het aantal mogelijke combinaties van condities empirisch niet voorkomt.

De onderzoeker kan op verschillende manieren omgaan met deze logical remainders wat leidt tot drie verschillende types van minimalisering van de waarheidstabel. Ten eerste kan er beslist worden om logical remainders niet in de analyse te betrekken, wat leidt tot de 'conservative solution term'. De minimalisering gebeurt dan enkel op basis van de beschikbare empirische informatie (Schneider et al., 2012, p. 162). Ten tweede kunnen enkel de theoretisch relevante logical remainders in de analyse worden opgenomen, wat leidt tot de 'intermediate solution term'(Ragin, 2009, p. 111). Bij de 'parsimonious solution term' ten slotte worden alle mogelijke logical remainders gebruikt voor de minimalisering zonder de plausibiliteit ervan na te gaan (Ragin, 2009, p. 111). In de analysehoofdstukken (cf. infra hoofdstuk 4 en hoofdstuk 5) wordt bij elke waarheidstabel steeds aangegeven aan welke van de drie bovenstaande oplossingen de voorkeur wordt gegeven (in functie van de limited diversity).

Om tot één van de bovenstaande drie oplossingen te komen, maakt QCA gebruik van Booleaanse algebra. Het doel van de analyse is immers om op een 'spaarzame' (''parsimonious'') manier de onderzochte cases met een bepaalde uitkomst te beschrijven in de vorm van causale paden. De algemene rekenregel die wordt gehanteerd bij het proces van Booleaanse minimalisering, kan als volgt worden voorgesteld:

a*b*c + a*~b*c = F => a*c = F

a: de aanwezigheid van conditie a

~a : de afwezigheid van conditie a

*: en

+ : of

= : leidt tot

Deze formule geeft aan dat 'de aanwezigheid van condities a, b en c' of 'de aanwezigheid van condities a en c met de afwezigheid van conditie b' leiden tot een uitkomst F. Met andere woorden: indien condities a en c aanwezig zijn, dan verschijnt, onafhankelijk van de aanwezigheid van conditie b, uitkomst F. Conditie b is dus een irrelevante conditie voor de aanwezigheid van F. Anders geformuleerd: wanneer twee Booleaanse uitdrukkingen enkel verschillen op de waarde van één enkele conditie en ze toch dezelfde uitkomst vertonen, dan kan de conditie die de twee uitdrukkingen doet verschillen, beschouwd worden als irrelevant.

Het minimaliseringsproces mondt uit in een aantal ''prime implicants'' die samen de finale oplossing vormen. ''Prime implicants'' worden gedefinieerd als: ''the end products of the logical minimization process through pairwise comparisons of conjunctions'' (Schneider et

al., 2012, p. 109).' In het bovenstaande voorbeeld is de configuratie 'a*c' een 'prime implicant'. Het is echter mogelijk dat de finale oplossing, verkregen door het paarsgewijs vergelijken van gelijkaardige configuraties, enkele ''logically redundant prime implicants'' bevat. In dat geval kan de oplossing verder gereduceerd worden door deze redundant prime implicants uit de analyse te verwijderen. In bepaalde gevallen is er sprake van meer dan één redundant prime implicant en soms zijn deze redundant prime implicants ''tied'', waardoor de ene of de andere uit de analyse weggelaten kan worden, maar niet allebei, wat uitmondt in verschillende finale oplossingen (Schneider et al., 2012, p. 108-111). In de analysehoofdstukken (cf. infra hoofdstuk 4 en hoofdstuk 5) wordt in het geval van deze logically redundant prime implicants steeds aangegeven hoe hiermee wordt omgegaan in de analyse.

De finale oplossingen, verkregen door de minimalisering van de waarheidstabel, krijgen elk afzonderlijk een score voor de volgende vier criteria: (1) 'consistency' of 'solution consistency', (2) 'raw coverage', (3) 'unique coverage' en (4) 'solution coverage'. Zoals hoger geformuleerd, verwijst de 'consistency' of 'solution consistency' naar de mate waarin een perfecte subsetrelatie wordt benaderd (Ragin, 2006, p. 292) of, met andere woorden, hoe sterk de connectie is tussen een bepaalde conditie en een uitkomst. 'Raw coverage' toont hoeveel cases een specifieke configuratie van condities bezitten, terwijl de 'unique coverage' aangeeft hoeveel cases alleen deze specifieke configuratie van condities bezitten (deze cases bezitten dus geen enkele andere configuratie van condities) (Rihoux et al., 2009, p. 64). De 'solution coverage' geeft ten slotte aan hoeveel van de uitkomst wordt verklaard door de volledige oplossing (Schneider et al., 2012, p. 133).

2.1.3 Enkele beperkingen van QCA

Nu de standaardstappen in een QCA-procedure duidelijk zijn, gaan we in dit onderdeel in op zes beperkingen van deze analysemethode, waarbij ook wordt toegelicht hoe we tijdens de analyse aan deze beperkingen trachten tegemoet te komen.

De eerste beperking heeft betrekking op het aantal condities. Hoger werd toegelicht dat er maar een beperkt aantal condities in de analyse kan worden opgenomen om zo het probleem van limited diversity beperkt te houden (cf. supra 2.1.2). In dit onderzoek bleek een groot aantal condities de uitkomst 'beleidsoutput' of 'beleidsoutcome' te kunnen beïnvloeden (cf. supra 1.2.2.2); het is echter niet mogelijk om al deze condities in één QCA-analyse op te

nemen. Om dit probleem op te lossen, kiezen we er in de analysehoofdstukken (cf. infra hoofdstuk 4 en hoofdstuk 5) voor om voor elke uitkomst drie subanalyses en één superanalyse uit te voeren.

Ook de tweede beperking houdt verband met het aantal condities. Aangezien er maar een beperkt aantal condities in de analyse kan worden opgenomen, is het belangrijk dat deze uiterst zorgvuldig gekozen worden. Amenta en Poulsen (1994, p. 24) stellen: ‘‘QCA’s determinism means that omitting potentially causal variables or errors in measurement can provide misleading results’’. Om te vermijden dat belangrijke condities zouden worden vergeten, werd de selectie in dit onderzoek gebaseerd op een uitgebreide literatuurstudie in verschillende onderzoeksdomeinen, waaronder beleidswetenschap en strategisch management.

De derde beperking heeft betrekking op de sterke reductie van de, al dan niet kwalitatieve, data door de kalibrering die QCA oplegt. Deze beperking speelt vooral bij csQCA waarbij alle verzamelde informatie moet worden vertaald naar een score ‘0’ of ‘1’ voor de condities en de uitkomst (De Meur, Rihoux, & Yamasaki, 2009, p. 148). Toch kan deze beperking ook spelen bij de FsQCA die in dit onderzoek wordt toegepast, bijvoorbeeld bij de creatie van drie- of vierpunten fuzzy-sets waarbij alle cases moeten worden gegroepeerd in drie of vier groepen op basis van soms erg genuanceerde informatie. We trachten in dit onderzoek aan deze beperking tegemoet te komen door in hoofdstuk 6 terug te keren naar de kwalitatieve data om op die manier de gevonden causale paden te verdiepen en verrijken met contextuele informatie.

De vierde beperking verwijst naar de gevoeligheid van QCA voor individuele cases, aangezien het betrekken van een case in de analyse of het verwijderen van een case uit de analyse de resultaten sterk kan wijzigen (Rihoux, 2003, p. 359). In de analysehoofdstukken (cf. infra hoofdstuk 4 en hoofdstuk 5) zal de verwijdering van een case uit de analyse, bijvoorbeeld omdat het een contradictorische case betreft, dan ook steeds weloverwogen gebeuren.

De vijfde beperking verwijst naar het gebruik van logical remainders of de logisch mogelijke combinaties van condities waarvoor geen empirische cases werden gevonden (De Meur et al., 2009, p. 152) (cf. supra 2.1.2). Meerdere auteurs (o.a. Markoff, 1990, p. 179; Romme, 1995, p. 325) formuleerden kritiek op deze aanpak. Markoff (1990, p. 179) stelt bijvoorbeeld: ‘‘Ragin is speculating about different ways of imagining what would happen under

configurations of variables that do not actually exist''. Ook wij zijn voorzichtig met het gebruik van logical remainders. In de analysehoofdstukken (cf. infra hoofdstuk 4 en hoofdstuk 5) wordt er bij elke waarheidstabel nagegaan in welke mate er logical remainders bestaan. In functie hiervan wordt dan enkel de 'conservative solution term', 'intermediate solution term' of 'parsimonious solution term' geïnterpreteerd (cf. supra 2.1.2).

De zesde beperking heeft betrekking op het 'black box' probleem. QCA wordt bekritiseerd omdat het te weinig aandacht heeft voor processuele aspecten of 'hoe' bepaalde configuraties van condities tot een uitkomst leiden (De Meur et al., 2009, p. 159). Rihoux (2003, p. 360) stelt hierover: ''the method is static in its essence''. Deze analysemethode geeft immers enkel aan welke (configuraties van) condities leiden tot de aan- of afwezigheid van een uitkomst. De identificatie van onderliggende processen moet gebeuren door de onderzoeker zelf, namelijk door een dialoog tussen empirische informatie over de verschillende cases en theoretische inzichten over de condities die naar voren komen in de QCA-analyse. De Meur, Rihoux en Yamasaki (2009, p. 160) stellen: ''Causality cannot be expressed solely through the conditions: the researcher must add in-depth knowledge of the analyzed phenomenon to determine causality''. Ook in dit onderzoek gaan we tot op zekere hoogte op zoek naar achterliggende verklaringen voor de gevonden causale paden door terug te keren naar de cases en verzamelde data (cf. infra hoofdstuk 6).

2.2 De selectie van de cases

Bovenstaande bespreking toonde dat de selectie van de cases in QCA zorgvuldig dient te gebeuren (cf. supra 2.1.2). In dit onderdeel lichten we daarom toe welke overwegingen mee hebben gespeeld bij de keuze voor de cases in dit onderzoek (2.2.1), waarna we bespreken hoe deze cases gecontacteerd werden (2.2.2).

2.2.1 Overwegingen bij de selectie van de cases

In QCA worden cases doorgaans gedefinieerd als ''distinct empirical wholes'' (Rihoux et al., 2009, p. 226) die gezien worden als complexe en specifieke combinaties van kenmerken (Rihoux et al., 2009, p. 225). In een antwoord op de onderzoeksvraag (cf. supra inleiding) verwijzen we in dit onderzoek met een case naar 'de implementatie van een actieplan in een lokale politiezone in een bepaald tijdsperspectief'.

De cases werden geselecteerd aan de hand van een doelgerichte steekproef. Patton (1990, p. 159) spreekt in dit geval over ‘‘purposeful sampling’’. Dit betekent dat de cases weloverwogen worden gekozen met de bedoeling om enkel informatierijke cases in het onderzoek te betrekken. De cases moeten immers voldoende bruikbare informatie opleveren om de centrale onderzoeksvraag te kunnen beantwoorden (Mortelmans, 2010, p. 100). Bij de selectie van de cases hebben vijf belangrijke overwegingen meegespeeld die we hier achtereenvolgens toelichten.

Ten eerste werd ervoor gekozen om het empirisch onderzoek uit te voeren binnen een beperkt aantal provincies en gerechtelijke arrondissementen. Reden hiervoor was dat we de externe context zo constant mogelijk wensten te houden. Hoe constanter immers de externe context, hoe groter de kans dat de variatie kan toegeschreven worden aan de condities waarvan we vermoeden dat ze de implementatie van de politionele actieplannen kunnen beïnvloeden (cf. supra 1.2.2.3)[36]. Een tweede overweging houdt verband met de hervorming van de gerechtelijke arrondissementen[37] die plaatsvond tijdens het uitvoeren van het empirisch onderzoek (voorjaar 2014). We opteerden ervoor om politiezones te selecteren in arrondissementen die maar beperkt werden beïnvloed door deze hervorming. De derde overweging heeft betrekking op de aanwezigheid van een beleids- of managementcultuur. Op basis van vijf gesprekken met de verantwoordelijken van ‘de netwerken voor organisatieontwikkeling’[38] werden politiezones geselecteerd in die provincies waar een relatief sterke cultuur bestaat van het verzamelen en verwerken van beleidsmatige informatie. Deze informatie kon het scoren van de beleidsoutput of beleidsoutcome immers vergemakkelijken (cf. supra 1.2.2.1). Ten vierde werd ervoor gekozen om enkel kleine en middelgrote politiezones in het onderzoek te betrekken. Dit zorgde ervoor dat de grootte van de politiezones niet al te veel varieerde, zodat de gevonden variatie inzake beleidsoutput en beleidsoutcome kon toegeschreven worden aan condities uit het theoretisch kader, eerder dan aan de grootte. Ten slotte werd ervoor gekozen om te focussen op de implementatie van de beleidsprioriteiten verkeer en woninginbraken. Beide beleidsprioriteiten hebben namelijk een

[36] We zijn er ons echter van bewust dat bepaalde condities uit de externe context kunnen interageren met condities uit het theoretisch kader en op die manier implementatie kunnen beïnvloeden.

[37] Wet tot hervorming van de gerechtelijke arrondissementen en tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek met het oog op een grotere mobiliteit van de leden van de rechterlijke orde, *BS* 10 december 2013.

[38] Om de politiezones te ondersteunen in het opstellen van de zonale veiligheidsplannen en bijhorende actieplannen werden rond de eeuwwisseling ‘de provinciale netwerken voor procesbegeleiders en beleidsmedewerkers’ opgericht, die later evolueerden naar ‘de netwerken voor organisatieontwikkeling’ (Van Aerschot, 2008, p. 25). In deze werkgroepen werd een sjabloon voor de politionele actieplannen aangereikt en meer algemeen ingegaan op de theorie en achterliggende ideeën van ‘excellente politiezorg’ (Bruggeman, Van Branteghem, & Van Nuffel, 2007).

concrete, tastbare beleidsoutput en beleidsoutcome, wat het scoren van de uitkomst ten goede komt.

Bovenstaande vijf overwegingen leidden ertoe dat kleine en middelgrote politiezones werden geselecteerd die elk een specifieke werking rond verkeer en woninginbraken hadden opgezet, al dan niet opgenomen in een actieplan. Deze politiezones situeren zich binnen twee provincies en drie gerechtelijke arrondissementen. Na de gerechtelijke hervorming (voorjaar 2014) werden deze gereduceerd tot twee gerechtelijke arrondissementen samenvallend met de provinciegrenzen.

2.2.2 De contactname van de cases

Op grond van de bovenstaande vijf overwegingen werden alle[39] politiezones uit de twee geselecteerde provincies in november 2013 gecontacteerd door middel van een brief aan de korpschef. In de week volgend op de ontvangst van de brief werd telefonisch contact opgenomen met de korpschef met de vraag voor het uitvoeren van een kwalitatief onderzoek. Van de gecontacteerde korpschefs was ongeveer[40] de helft, namelijk 17, akkoord met deelname. Deze politiezones behoorden tot twee provincies of gerechtelijke arrondissementen (na de gerechtelijke hervorming): tien tot één provincie of gerechtelijk arrondissement, zeven tot een andere provincie of gerechtelijk arrondissement. De redenen voor niet-deelname van de andere politiezones waren divers: (1) te weinig tijd en capaciteit, (2) interne hervormingen of plannen tot fusionering met andere politiezones, (3) wijziging van korpschef waardoor geen nieuwe engagementen meer werden aangegaan en (4) recente deelname aan andere onderzoeken.

Gedurende het empirisch onderzoek verhuisde één van de 17 geselecteerde politiezones naar een andere fysieke locatie, waardoor de korpschef gesprekken met verantwoordelijken van de beleidsprioriteiten en uitvoerende politieambtenaren weigerde. Aangezien het opzet van de interviews was om dezelfde categorieën medewerkers over de politiezones heen te bevragen, werd beslist om deze politiezone uit de analyse te verwijderen. Dit leidde ertoe dat er uiteindelijk 16 politiezones in de analyse betrokken werden.

[39] We geven hier geen exact cijfer weer om de vertrouwelijkheid van de politiezones te kunnen garanderen.
[40] We geven ook hier geen exact cijfer weer om de vertrouwelijkheid van de politiezones te kunnen garanderen.

2.3 Dataverzameling

Om inzicht te verwerven in de implementatie van de actieplannen in de 16 geselecteerde politiezones werden kwalitatieve interviews afgenomen en een documentenanalyse uitgevoerd. Dit onderdeel beschrijft beide dataverzamelingsmethoden.

2.3.1 Interviews

In dit onderzoek was het kwalitatieve interview de belangrijkste dataverzamelingsmethode. Deze methode laat toe om inzicht te krijgen in de implementatie van de actieplannen verkeer en woninginbraken vanuit het perspectief en de belevingswereld van de respondenten (Beyens & Tournel, 2010, p. 206). Er kan ingespeeld worden op interessante zaken die de respondent aanbrengt, wat een rijk en gedetailleerd beeld oplevert (Cambré & Waege, 2006, p. 316).

Meer bepaald kozen we ervoor om de implementatie van de actieplannen verkeer en woninginbraken te bestuderen door in de 16 politiezones dezelfde vier categorieën van medewerkers in afzonderlijke fasen te interviewen: (1) korpschefs, (2) beleidsmedewerkers, (3) verantwoordelijken van de beleidsprioriteiten verkeer en woninginbraken en (4) uitvoerende politieambtenaren. Deze laatste categorie bestaat doorgaans uit inspecteurs en agenten.[41] Ter voorbereiding van de gesprekken met de derde en vierde groep respondenten werden er twee testcases uitgevoerd.

Het eerste interview werd afgenomen op 24 januari 2014 terwijl het laatste gesprek plaatsvond op 1 oktober 2015. Tabel 5 toont de periode waarin de vier categorieën medewerkers bevraagd werden samen met het moment waarop de testcases plaatsvonden. De eerste fase, 'gesprekken met korpschefs' vond plaats in de periode januari – februari 2014, gevolgd door de tweede fase 'gesprekken met beleidsmedewerkers' in de periode mei – juni 2014. Ter voorbereiding van de verdere gesprekken werden er in een derde fase twee testcases uitgevoerd in de periode juni 2014. Omwille van moederschapsrust van de onderzoekster

[41] In de politie bestaat het operationeel kader uit drie niveaus van politieambtenaren: het officierskader (hoofdcommissaris en commissaris), het middenkader (hoofdinspecteur) en het basiskader (inspecteur). Bij de lokale politie bestaat daarnaast ook een niveau onder het basiskader: agenten van politie. Zij hebben beperkte politionele bevoegdheden, maar zijn geen politieambtenaren. Deze hiërarchische indeling komt deels overeen met de in dit onderzoek gemaakte indeling. De korpschefs zijn hoofdcommissarissen en bijgevolg lid van het officierskader. De verantwoordelijken van de beleidsprioriteiten verkeer en woninginbraken behoren doorgaans tot het middenkader en de uitvoerende politieambtenaren zijn doorgaans lid van het basiskader. Er is dus een zekere overeenstemming met de in dit onderzoek gehanteerde indeling, maar die is niet perfect. Zo zijn in sommige politiezones bijvoorbeeld commissarisen verantwoordelijk voor een beleidsprioriteit of werden er ook hoofdinspecteurs bevraagd in de categorie 'uitvoerende politieambtenaren'. De beleidsmedewerkers vallen bovendien doorgaans buiten de hiërarchische driedeling, omdat ze niet tot het operationeel kader behoren. Het gaat vaak om CALog-personeel.

werden de vierde en vijfde fase later aangevat, namelijk in de periode juni – oktober 2015. Dit bleek geen probleem, aangezien dit toeliet om de implementatie van de twee beleidsprioriteiten voor het volledige jaar 2014 te bestuderen.

Tabel 5. Overzicht periode interviews en testcases

Fase	Categorie	Periode
1	korpschefs	januari – februari 2014
2	beleidsmedewerkers	mei – juni 2014
3	testinterviews met (1) verantwoordelijken beleidsprioriteiten verkeer en woninginbraken en (2) uitvoerende politieambtenaren	juni 2014
4	verantwoordelijken beleidsprioriteiten verkeer en woninginbraken	juni – oktober 2015
5	uitvoerende politieambtenaren	juni – oktober 2015

In totaal werden 107 interviews afgenomen met 133 medewerkers. In de meeste politiezones werden 6 of 7 interviews afgenomen. Het minst aantal interviews dat werd afgenomen in één politiezone was vijf, het meest 13. De lengte van de gesprekken varieerde tussen 1 en 2 uur voor de korpschefs, tussen 45 minuten en 2,5 uur voor de beleidsmedewerkers, tussen 45 minuten en 1,5 uur voor de verantwoordelijken van de beleidsprioriteiten en tussen de 35 minuten en 1,5 uur voor de uitvoerende politieambtenaren. Onmiddellijk na afloop van elk interview werd ook een kort verslag gemaakt. Hierin werden het verloop van het gesprek en de belangrijkste bevindingen besproken. Bijna alle[42] respondenten gaven toestemming voor opname van het gesprek. Van die opnames werden vervolgens verbatim transcripties gemaakt (Beyens et al., 2010, p. 227; Cambré et al., 2006, p. 327). Een transcript bestond gemiddeld uit 40 pagina's tekst, wat het totaal aantal pagina's transcript op meer dan 4000 bracht.

Alle interviews waren semigestructureerd met een uitgewerkt vragenprotocol. De onderwerpen en mogelijke vraagformuleringen waren in dat protocol vastgelegd (Beyens et al., 2010, p. 207), zodat verzekerd kon worden dat alle belangrijke topics aan bod zouden komen tijdens de gesprekken. Bijlage A toont de vragenprotocols voor de verschillende categorieën respondenten. In dit onderdeel gaan we verder in op de organisatie en het verloop van deze interviews.

[42] Slechts één respondent weigerde de opname van het gesprek. Tijdens dit interview werd dan ook uitgebreid nota genomen zodat er direct na het interview een omvattend verslag kon opgesteld worden.

2.3.1.1 Fase 1: interviews met korpschefs

De eerste categorie geïnterviewde respondenten bestond uit de respectievelijke korpschefs van de deelnemende politiezones. Deze individuele interviews vonden plaats bij aanvang van de toepassingsperiode van de actieplannen verkeer en woninginbraken 2014, namelijk in de periode januari – februari 2014. Het doel van deze interviews was tweeledig: (1) informatie verkrijgen over de condities en de uitkomst uit het theoretisch kader en (2) zicht krijgen op acties en initiatieven die in het kader van de prioriteiten verkeer en woninginbraken gepland stonden. In 12 van de 16 politiezones was het mogelijk om een individueel gesprek met de korpschef af te nemen. In vier politiezones werd de beleidsmedewerker spontaan betrokken bij het gesprek waardoor er duo-interviews werden afgenomen, terwijl in één politiezone de beleidsmedewerker in plaats van de korpschef deelnam. Alle interviews vonden plaats op de werkplek van de korpschef.

2.3.1.2 Fase 2: interviews met beleidsmedewerkers

De tweede groep geïnterviewden bestond uit de beleidsmedewerkers. Deze individuele gesprekken vonden opnieuw relatief snel plaats na het in werking treden van de actieplannen verkeer en woninginbraken 2014, namelijk in de periode mei – juni 2014. De centrale doelstelling van deze interviews was om bijkomende informatie te verkrijgen over de condities en de uitkomst uit het theoretisch kader. In 11 van de 16 politiezones bleek er één beleidsmedewerker werkzaam. In één politiezone bleken er twee beleidsmedewerkers actief die elk afzonderlijk geïnterviewd werden. In totaal werden er dus 13 individuele interviews met beleidsmedewerkers afgenomen. In de vijf politiezones waar er geen beleidsmedewerker actief was, werd er nagegaan of andere personen binnen de politiezone beleidstaken verrichten in het kader van het zonaal veiligheidsplan of de actieplannen. Dit bleek nergens het geval te zijn. Hierdoor werd er dus in deze politiezones een interview minder afgenomen. Alle interviews vonden plaats op de werkplek van de beleidsmedewerker.

2.3.1.3 Fase 3: twee testcases

Om de gesprekken met de laatste twee groepen respondenten voor te bereiden werden uit de 16 cases twee testcases geselecteerd. Daarin werden testinterviews uitgevoerd in de periode juni 2014. Deze hadden een dubbele doelstelling. Ten eerste moesten deze testcases inzicht bieden in de meest geschikte manier om de laatste twee groepen respondenten te bevragen. Door het testen van twee interviewvormen, namelijk individuele gesprekken en

groepsinterviews, trachtten we te bepalen welke vorm het meest geschikt zou zijn voor het verdere onderzoek. Ten tweede wensten we het ontwikkelde vragenprotocol te testen in de praktijk.

Drie overwegingen speelden mee bij de selectie van de politiezones voor deze testcases. Ten eerste werd gekozen voor politiezones die op dat moment actief bezig waren met de implementatie van de actieplannen verkeer en woninginbraken. Ten tweede selecteerden we politiezones uit verschillende provincies of gerechtelijke arrondissementen, zodat op bepaalde contextuele kenmerken uit het vragenprotocol gevarieerd kon worden. Ten derde werd gekozen voor een klein aantal politiezones zodat de duurtijd van deze testfase beperkt kon worden. Deze drie overwegingen leidden tot de selectie van twee van de 16 eerder geselecteerde politiezones. Via telefonisch contact met de korpschef van deze twee politiezones werd in de maand mei 2014 toestemming gevraagd voor het afnemen van de interviews. Na toestemming werden respondenten voor de interviews voorgesteld door de korpschef en/of beleidsmedewerker. Dit leidde tot zeven gesprekken met elf medewerkers in de periode juni 2014. Alle gesprekken vonden plaats in vergaderlokalen van de betreffende politiezones. Tabel 6 toont welke medewerkers bevraagd werden via welke interviewvorm.

Tabel 6. Overzicht afgenomen interviews testcases

Politiezone	**Beleidsprioriteit verkeer**		**Beleidsprioriteit woninginbraken**		
Testpolitiezone 1	Individueel interview: verantwoordelijke beleidsprioriteit verkeer	Individueel interview: agent	Individueel interview: verantwoordelijke beleidsprioriteit woninginbraken	Individueel interview: hoofdinspecteur	Groepsinterview (3 deelnemers): verantwoordelijke beleidsprioriteit woninginbraken en twee inspecteurs
Testpolitiezone 2	Groepsinterview (2 deelnemers): verantwoordelijke beleidsprioriteit verkeer en agent		Groepsinterview (2 deelnemers): verantwoordelijke beleidsprioriteit woninginbraken en inspecteur		

Uit de testcases werden twee belangrijke zaken geleerd met betrekking tot de organisatie van de interviews. Ten eerste bleek, zoals verwacht kon worden, dat in groepsinterviews waarin respondenten uit meerdere hiërarchische niveaus betrokken werden, diegene met de hoogste positie het gesprek vaak domineerde(n) (Vander Laenen, 2010, p. 242). De respondenten uit het basiskader kwamen minder aan bod waardoor de interviews minder rijke informatie opleverden. Om die reden kozen we er in het verdere onderzoek voor om afzonderlijke interviews af te nemen met verantwoordelijken, doorgaans medewerkers uit het middenkader,

en uitvoerende politieambtenaren, meestal medewerkers uit het basiskader. Ten tweede bleek tijdens de groepsinterviews dat respondenten vaak spontaan aanhaalden wat ze belangrijk vonden en waarom dat zo was. Ook zorgden de groepsinterviews vaak voor een ontspannen sfeer tussen de deelnemers (Vander Laenen, 2010, p. 238). Dit leverde rijkere informatie op, waardoor er in het verdere empirisch onderzoek voor werd gekozen om in plaats van individuele interviews duo-interviews met uitvoerende politieambtenaren af te nemen. Met betrekking tot het vragenprotol stelden we op basis van de twee testcases vast dat dit op drie punten aangepast moest worden. Ten eerste moesten bepaalde vragen minder technisch worden geformuleerd zodat ze meer begrijpbaar zouden zijn voor de respondenten. Ten tweede moest het vragenprotocol sterker opgebouwd worden conform de structuur van het theoretisch kader zodat er tijdens het afnemen van de interviews beter kon worden nagegaan over welke condities er al informatie werd verzameld. Ten derde diende er een specifiek onderdeel te worden toegevoegd over de case-outcome zodat hier tijdens de interviews voldoende uitgebreid op kon worden ingegaan. Deze drie bevindingen werden meegenomen bij het opstellen van de vragenprotocols voor het vervolg van het onderzoek.

Omdat deze zeven gesprekken, ondanks de bovenstaande bevindingen, toch relevante informatie opleverden voor het scoren van de condities en de uitkomst werd besloten om deze integraal in de QCA-analyse te betrekken. Bijgevolg werden er voor deze twee politiezones dus meer interviews afgenomen dan bij de andere politiezones, wat de vergelijkbaarheid met andere politiezones kan beïnvloeden. Toch lijkt de impact hiervan op de onderzoeksresultaten om twee redenen beperkt. Ten eerste beslisten we om, ondanks dat er in deze twee politiezones al interviews werden afgenomen in juni 2014, toch opnieuw interviews af te nemen in 2015 volgens dezelfde modaliteiten als in de andere 14 politiezones. De kwalitatieve informatie verzameld tijdens de testcases werd dan ook eerder gebruikt als achtergrondinformatie. Ten tweede werd de scoring van de case-outcome gebaseerd op dezelfde gegevens voor alle 16 politiezones.

2.3.1.4 Fase 4: interviews met verantwoordelijken van de beleidsprioriteiten verkeer en woninginbraken

De derde groep geïnterviewden zijn de verantwoordelijken van de beleidsprioriteiten verkeer en woninginbraken. Deze individuele gesprekken vonden plaats een tijdje na het aflopen van de actieplannen verkeer en woninginbraken 2014, namelijk in de periode juni - oktober 2015.

De centrale doelstelling van deze interviews was opnieuw om data te verzamelen met het oog op de scoring van de condities en de uitkomst uit het theoretisch kader.

De namen van respondenten werden bekomen via schriftelijk en/of telefonisch contact met de korpschef of beleidsmedewerker. Voor de beleidsprioriteit verkeer werden 4 commissarissen, 11 hoofdinspecteurs en 1 inspecteur aangeduid als verantwoordelijke. Bij de beleidsprioriteit woninginbraken ging het om 7 commissarisen (in één politiezone werd de verantwoordelijkheid voor de prioriteit woninginbraken gedeeld door twee commissarisen) en 10 hoofdinspecteurs. Bijgevolg werden er voor de derde groep respondenten dus 31 individuele gesprekken en één duo-interview afgenomen, waarbij de twee commissarissen verantwoordelijk voor de prioriteit woninginbraken tegelijkertijd bevraagd werden. Alle gesprekken vonden plaats op de werkplek van de respondenten.

2.3.1.5 Fase 5: interviews met uitvoerende politieambtenaren

De vierde en grootste groep geïnterviewde respondenten waren uitvoerende politieambtenaren, doorgaans inspecteurs of agenten. Deze gesprekken vonden plaats in dezelfde periode als die met de verantwoordelijken van de beleidsprioriteiten, namelijk juni - oktober 2015. De centrale doelstelling van deze interviews was eveneens het verzamelen van data met het oog op de scoring van de condities en de uitkomst uit het theoretisch kader.

Voor de sampling en planning van de gesprekken werd er telefonisch of schriftelijk contact opgenomen met de korpschef, beleidsmedewerker of verantwoordelijke van de beleidsprioriteit verkeer of woninginbraken. Zoals de testcases hadden aangetoond, ging onze voorkeur uit naar duo-interviews[43] met uitvoerende politieambtenaren, die wat verkeer betreft, werkzaam zijn binnen de verkeersdienst[44] en wat woninginbraken betreft, werkzaam zijn binnen de interventiedienst of de recherchedienst[45]. Op grond van deze vereisten verkregen we van de korpschef, beleidsmedewerker of verantwoordelijken van de beleidsprioriteiten concrete namen van respondenten en data waarop de gesprekken konden doorgaan. Alle gesprekken vonden plaats in vergaderlokalen van de betreffende politiezones.

[43] De interactie tussen respondenten kan immers interessantere en rijkere informatie opleveren voor het beantwoorden van de onderzoeksvraag (cf. supra).
[44] Zij komen immers het meest frequent in aanraking met verkeersaspecten, onder meer door hun participatie bij verkeersacties en -controles. In die politiezones waar er geen afzonderlijke verkeersdienst is, wensten we medewerkers te bevragen uit de interventiedienst. Ook zij komen immers regelmatig in aanraking met verkeersthema's, bijvoorbeeld als eerste vaststellers bij een verkeersongeval.
[45] Deze medewerkers zijn immers het sterkst betrokken bij dit fenomeen, enerzijds als eerste vaststellers bij de melding van een woninginbraak, anderzijds als rechecheurs bij de latere, technische onderzoeken.

In de praktijk bleek het echter moeilijk om in de 16 politiezones aan de bovenstaande vereisten te voldoen. Tabel 7 toont hoe de gesprekken inzake de beleidsprioriteit verkeer vorm kregen in de tien politiezones met een afzonderlijke verkeersdienst. Slechts in vier politiezones bleek het mogelijk om de vooropgestelde duo-interviews af te nemen met uitvoerende politieambtenaren werkzaam binnen de verkeersdienst. In de andere zes politiezones namen de interviews vijf verschillende modaliteiten aan, weergegeven in de tweede kolom van de tabel.

Tabel 7. Overzicht afgenomen interviews met uitvoerende politieambtenaren in het kader van de beleidsprioriteit verkeer bij politiezones met een afzonderlijke verkeersdienst

Aantal politiezones	Vorm van het interview	Conform de vooropgestelde vereisten?
4	duo-interview met twee inspecteurs of agenten (verkeersdienst)	ja
2	duo-interview met twee inspecteurs (interventiedienst)	nee
1	twee individuele interviews met inspecteurs of agenten (verkeersdienst)	nee
1	drie individuele interviews met inspecteurs of agenten (verkeersdienst)	nee
1	duo-interview met één inspecteur en één hoofdinspecteur (verkeersdienst)	nee
1	duo-interview met twee inspecteurs (interventiedienst) en individueel interview met één inspecteur (interventiedienst)	nee

Tabel 8 toont vervolgens hoe de interviews inzake de beleidsprioriteit verkeer vorm kregen in de zes politiezones zonder verkeersdienst. Zoals hoger toegelicht, was het de bedoeling om in deze politiezones duo-interviews af te nemen met uitvoerende politieambtenaren werkzaam binnen de interventiedienst. Slechts in twee van de zes politiezones zonder verkeersdienst was dit mogelijk. In de andere vier politiezones namen de gesprekken drie verschillende modaliteiten aan, weergegeven in de tweede kolom van de tabel.

Tabel 8. Overzicht afgenomen interviews met uitvoerende politieambtenaren in het kader van de beleidsprioriteit verkeer bij politiezones zonder een afzonderlijke verkeersdienst

Aantal politiezones	Vorm van het interview	Conform de vooropgestelde vereisten?
2	duo-interview met twee inspecteurs (interventiedienst)	ja
2	twee individuele interviews met inspecteurs (interventiedienst)	nee
1	duo-interview met één inspecteur en één hoofdinspecteur (interventiedienst)	nee
1	groepsinterview met drie inspecteurs (interventiedienst)	nee

Tabel 9 toont ten slotte hoe de gesprekken inzake de beleidsprioriteit woninginbraken vorm kregen in de 16 onderzochte politiezones. Zoals hoger toegelicht, wensten we hier duo-interviews af te nemen met uitvoerende politieambtenaren werkzaam binnen de interventiedienst of de recherchedienst. Slechts in negen van de 16 onderzochte politiezones bleek dit mogelijk. In de zeven andere politiezones namen de gesprekken vijf verschillende modaliteiten aan, weergegeven in de tweede kolom van de tabel.

Tabel 9. Overzicht afgenomen interviews met uitvoerende politieambtenaren in het kader van de beleidsprioriteit woninginbraken

Aantal politiezones	Vorm van het interview	Conform de vooropgestelde vereisten?	Bijkomende informatie
9	duo-interview met twee inspecteurs (interventiedienst of recherchedienst)	ja	*In twee politiezones werden dezelfde medewerkers bevraagd voor verkeer en woninginbraken*
2	duo-interview met één inspecteur en één hoofdinspecteur (interventiedienst of recherchedienst)	nee	
2	duo-interview met twee inspecteurs (interventiedienst of recherchedienst) en individueel interview met één inspecteur (interventiedienst of recherchedienst)	nee	*In één politiezone werden dezelfde medewerkers bevraagd voor verkeer en woninginbraken*
1	twee individuele gesprekken met inspecteurs (interventiedienst of recherchedienst)	nee	
1	twee individuele gesprekken met één inspecteur en één hoofdinspecteur (interventiedienst of recherchedienst)	nee	
1	groepsinterview met drie inspecteurs (interventiedienst of recherchedienst) en duo-interview met diefstalpreventieadviseur en commissaris	nee	

Tabellen 7, 8 en 9 tonen dus dat slechts een beperkt aantal gesprekken in de praktijk verliep zoals we voorop hadden gesteld. Hiervoor zijn er drie redenen. De eerste reden heeft betrekking op de onvoorspelbaarheid van het politiewerk. Hoewel alle gesprekken ruime tijd op voorhand vastgelegd werden, werden respondenten vaak op het moment zelf weggeroepen voor dringende interventies. Dit had tot gevolg dat er in meerdere politiezones geen duo-interviews konden plaatsvinden of dat er een hoofdinspecteur in plaats van een inspecteur voor het interview werd ingezet. De tweede reden verwijst naar de beperkte personeelscapaciteit van de onderzochte politiezones in de zomermaanden. Hierdoor werd in drie politiezones geweigerd om interviews apart te organiseren voor respectievelijk verkeer en woninginbraken. Aangezien beide prioriteiten hier aan dezelfde medewerkers bevraagd werden, beschikken we in deze politiezones over minder interviewdata. De derde reden heeft betrekking op het sterke engagement van bepaalde leidinggevenden voor het onderzoek. Hoewel dat we hadden aangegeven dat we slechts een beperkt aantal interviews volgens vaste modaliteiten wilden afnemen, werd door bepaalde korpschefs of beleidsmedewerkers aangedrongen op bijkomende gesprekken met andere relevante medewerkers. Hierdoor werden in bepaalde politiezones meer gesprekken afgenomen dan in andere. Toch moet de impact van bovenstaande modaliteiten genuanceerd worden, aangezien we er in slaagden om in elke politiezone medewerkers uit het basiskader te bevragen. Ook bleek de aard van verzamelde kwalitatieve informatie, ondanks de verschillende interviewmodaliteiten, sterk vergelijkbaar over de politiezones heen. Dit zorgde ervoor dat er voldoende vergelijkbare informatie voorhanden was om de condities en uitkomst gericht te scoren voor de 16 politiezones.

2.3.2 Documentenanalyse

Naast het afnemen van interviews, werd er ook een beperkte documentenanalyse uitgevoerd bestaande uit drie fasen. In een eerste fase werden de Zonale Veiligheidsplannen 2014-2017, de jaarverslagen 2014 en de website van elke onderzochte politiezone geraadpleegd. Ook beleidsdocumenten die verkregen werden tijdens de interviews werden doorgenomen, zoals interne verslagen van vergaderingen en excelbestanden inzake de opvolging van de beleidsprioriteiten. Deze analyse werd niet rechtstreeks gebruikt voor het scoren van de condities en uitkomst uit het theoretisch kader, maar om achtergrondinformatie over de 16 politiezones te verzamelen. In een tweede fase werden de criminaliteitsstatistieken van de federale politie (cf. infra 3.1.2) en gegevens uit de ‘verkeersbarometer’ (cf. infra 3.1.3)

geanalyseerd om de case-outcome voor verkeer en woninginbraken te scoren. In een derde fase werden ten slotte de actieplannen verkeer en woninginbraken 2014 doorgenomen. Deze analyse had als doelstelling om de conditie uit het theoretisch kader 'kenmerken van het actieplan op papier' te scoren. Hierbij gingen we na in welke mate elk actieplan meetbare operationele doelstellingen en een actuele analyse van het fenomeen verkeer of woninginbraken bevatte (cf. infra 3.2.2.1).

2.4 Data-analyse

De analyse van de verzamelde data had tot doel om de condities en case-outcome te kalibreren met het oog op het uitvoeren van de QCA-analyse. Voorafaangaand aan de analyse werden alle nota's en transcripts grondig nagelezen. De bedoeling hiervan was om de verzamelde informatie goed te leren kennen (Decorte, 2010, p. 456). De eigenlijke analyse van de interviewdata gebeurde met Nvivo 10 waarbij een deductieve en inductieve benadering gecombineerd werd. Bij aanvang van de analyse werd een codeerschema opgesteld op grond van het eerder toegelichte theoretisch kader (cf. supra 1.2.2.3). Dit codeerschema bevatte alle concepten uit het theoretisch kader om te verzekeren dat alle relevante informatie over de condities en de uitkomst gecodeerd zou worden. Een beperking van deze deductieve aanpak is dat relevante data die niet te vatten zijn in de op voorhand bepaalde codes uit het codeerschema, worden uitgesloten (Decorte, 2010, p. 447). Daarom kozen we ervoor om dit codeerschema gedurende de analyse te verfijnen op grond van bevindingen die inductief uit de empirische gegevens konden worden afgeleid (Decorte, 2010, p. 449). Dit leidde er bijvoorbeeld toe dat meerdere codes aan het oorspronkelijke codeerschema werden toegevoegd of dat andere codes verfijnd werden in subcodes. Deze wisselwerking tussen theorie en empirie resulteerde in een permanente aanpassing en verfijning van het codeerschema.

Belangrijk is dat er tijdens de analyse van de interviewdata steeds een beperkte validiteitscheck werd uitgevoerd (cf. supra 2.5). Om in de QCA-analyse te worden opgenomen, moest een fragment namelijk als voldoende valide worden beoordeeld. Een uitspraak werd als niet valide beschouwd als aan een van de volgende drie criteria was voldaan: (1) de respondent lijkt in sterke mate belang te hebben bij een vertekening van de resultaten, (2) de respondent lijkt sociaal-wenselijk te antwoorden en (3) de respondent geeft

de indruk dat hij een algemeen wantrouwen heeft ten aanzien van de organisatie of bepaalde medewerkers.

2.5 Kwaliteitscriteria

In dit onderdeel gaan we dieper in op twee kwaliteitscriteria, namelijk validiteit en betrouwbaarheid. De validiteit geeft aan in hoeverre het onderzoek vrij is van systematische fouten: wordt er gemeten wat men beoogt te meten (Korzilius, 2000, p. 25). Met betrouwbaarheid wordt verwezen naar ‘‘de stabiliteit of consistentie van metingen over de tijd of over verschillende onderzoekers heen’’ (Maesschalck, 2010, p. 126-127). Indien men tot verschillende vaststellingen komt als hetzelfde fenomeen door verschillende onderzoekers wordt gemeten of door dezelfde onderzoeker op verschillende tijdstippen, dan is er een probleem van betrouwbaarheid (Maesschalck, 2010, p. 127). De betrouwbaarheid geeft dus aan in welke mate het onderzoek vrij is van toevallige fouten.

Minstens drie strategieën werden gevolgd om betrouwbaarheid en validiteit van het onderzoek te versterken: (1) openheid voor falsificatie, (2) het creëren van een auditspoor en (3) peer debriefing. De eerste strategie heeft vooral een impact op de validiteit, terwijl de tweede en derde strategie vooral de betrouwbaarheid versterken (Maesschalck, 2010, p. 134). Ten eerste werd de analyse van de data weliswaar deels gestuurd door de hypothesen, maar werd tegelijkertijd ook een open blik behouden door open te staan voor informatie die ingaat tegen de hypothesen. Dat gebeurde onder meer het aannemen van een kritische houding: systematisch werd nagegaan of de data bij een code pasten. Indien dit niet het geval was, werd de naam van de code aangepast of verfijnd. Hierdoor werden ook condities die niet in het vooraf bepaalde theoretisch kader stonden in de verklaringen betrokken. Ten tweede werden alle methodologische beslissingen, zoals de formulering van de hypothesen, de selectie van de cases en van de respondenten en de formulering van de vragenprotocols, zorgvuldig beschreven. Onder meer op die manier wordt een ‘audit spoor’ gecreëerd dat door andere onderzoekers kan worden gecontroleerd (Maesschalck, 2010, p. 142). Ten derde werd de strategie van ‘peer debriefing’ toegepast. Zowel bij het verzamelen en analyseren van de data als bij de rapportage ervan werd regelmatig overleg gepleegd met promotor en copromotor. De gemaaktes keuzes werden hier telkens kritisch beoordeeld (Maesschalck, 2010, p. 142 - 143).

Daarnaast is het zinvol om in te gaan op vier beperkingen die de betrouwbaarheid en/of validiteit mogelijk wel hebben beïnvloed, maar waarvan we de impact zoveel mogelijk hebben proberen te beperken. De eerste twee beperkingen hebben te maken met de steekproeftrekking, de volgende twee met respectievelijk variatie in de meting en sociale wenselijkheid.

De eerste beperking heeft betrekking op de redenen voor niet-deelname van de politiezones. Zoals hierboven reeds toegelicht, was ongeveer de helft van de gecontacteerde politiezones bereid tot deelname aan het onderzoek. Er werden verschillende redenen opgegeven voor niet-deelname, waaronder te weinig tijd en capaciteit (cf. supra 2.2.2). Toch kan hier nog een andere reden gespeeld hebben, namelijk de beperkte beleidstraditie binnen deze politiezones. Het zou kunnen dat de politiezones die niet meewerkten ook juist de zones zijn die weinig tijd en energie investeren in de ontwikkeling van het zonaal veiligheidsplan en bijhorende actieplannen en dat er dus een bias is ten voordele van politiezones die actief aan beleidsontwikkeling doen. Toch dienen we de impact van deze beperking te relativeren. In het empirisch onderzoek werden namelijk ook meerdere politiezones betrokken waarvan de korpschefs tijdens hun interview uitdrukkelijk aangaven dat er geen actieplannen in het kader van de prioriteiten opgesteld werden en/of aangaven dat er weinig tijd en energie wordt geïnvesteerd in de registratie van cijfermateriaal.

De tweede beperking heeft betrekking op de verdere steekproeftrekking binnen de politiezones: de selectie van de respondenten. In meerdere politiezones werden door de korpschef of beleidsmedewerker specifieke medewerkers voorgesteld voor de gesprekken met uitvoerende politieambtenaren. Dit kan er bijvoorbeeld toe geleid hebben dat enkel enthousiaste en/of gemotiveerde medewerkers in het onderzoek werden betrokken, wat de onderzoeksresultaten kan hebben beïnvloed. We probeerden aan deze beperking tegemoet te komen door elk aspect uit het theoretisch kader te bevragen bij alle respondenten. Om een score te kunnen toekennen, was het immers nodig dat een mening door een ruim aantal respondenten gedeeld werd (cf. infra hoofdstuk 3).

De derde beperking verwijst naar het feit dat zowel het aantal interviews als de interviewmodaliteiten verschillen tussen de politiezones. Zoals hoger reeds besproken, verliep het empirisch onderzoek om verschillende redenen niet zoals vooropgesteld werd. Dit heeft ertoe geleid dat in bepaalde politiezones meer interviews werden afgenomen dan in andere en dat dit volgens verschillende modaliteiten gebeurde. Dit betreft een belangrijke beperking van

het onderzoek, aangezien de scores sterk afhankelijk zijn van de mening en/of percepties van deze respondenten. We trachtten tijdens de interviews hieraan tegemoet te komen door elk aspect uit het theoretisch kader te bevragen bij alle respondenten. Om een score te kunnen toekennen, was het nodig dat een ruim aantal respondenten dezelfde mening deelden (cf. infra hoofdstuk 3).

De vierde beperking verwijst naar het probleem van sociale wenselijkheid. De bevraging van bepaalde mogelijk gevoelige condities uit het theoretisch kader, waaronder de afstand tussen korpschef en uitvoerende politieambtenaren, zou geleid kunnen hebben tot sociaal wenselijke antwoorden. We trachtten de impact van deze beperking onder meer te reduceren door bij de analyse van de data eerst een validiteitscheck uit te voeren (cf. supra 2.4). Daarnaast werd aan het begin van elk interview de vertrouwelijkheid van het gesprek benadrukt. Ten slotte stelden we vast dat er vaak niet sociaal-wenselijk geantwoord werd: in verschillende gesprekken werd gewezen op bepaalde negatieve eigenschappen van de politiezone zoals de grote afstand tussen korpschef en uitvoerende politieambtenaren.

2.6 Ethische aspecten van het onderzoek

Gedurende het onderzoek werden twee belangrijke ethische principes toegepast: geïnformeerde toestemming en vertrouwelijkheid. In wat volgt lichten we beide principes toe.

Het eerste principe, de geïnformeerde toestemming (of ‘informed consent’), is een sleutelprincipe van wetenschappelijk onderzoek. Dit principe stelt dat respondenten voldoende moeten worden geïnformeerd over het onderzoek zodat zij bewust kunnen kiezen om al dan niet deel te nemen (O'Gorman & Vander Laenen, 2010, p. 540). Deze geïnformeerde toestemming werd gewaarborgd op twee niveaus: de politiezones en de individuele respondenten. Op het niveau van de politiezone werd elke korpschef telefonisch gecontacteerd met de vraag tot deelname. Hierbij werd het onderzoek, onder meer de methode van dataverzameling en data-analyse, grondig toegelicht. Op het niveau van de individuele respondenten werd bij aanvang van elk interview het doel van het onderzoek toegelicht en werd gewezen op het feit dat de identiteit van de respondent vertrouwelijk zou blijven. Ook werd er telkens aangegeven dat de respondent zich ten allen tijde uit het onderzoek terug kon trekken zonder dat hij of zij hierdoor benadeeld zou kunnen worden (O'Gorman et al., 2010, p. 549).

Aan het tweede principe ‘vertrouwelijkheid’ werd op drie verschillende manieren aandacht besteed. Ten eerste werd bij het transcriberen en analyseren van de interviews aan elke politiezone en respondent een specifieke code toegekend. Daarnaast werden betekenisvolle namen, bijvoorbeeld van burgemeester(s), naburige steden of collega’s, geanonimiseerd. Ten tweede werden alle relevante onderzoeksdocumenten, bijvoorbeeld interviewtranscripts, nota’s en analysebestanden, opgeslagen op een sterk beveiligde schijf. Tot slot werd in deze eindrapportage op geen enkel moment naar een concrete politiezone verwezen. Dat beschermt de vertrouwelijkheid van zowel de politiezones als de respondenten binnen deze politiezones. Zelfs als een leidinggevende zou weten welke respondent uit zijn politiezone heeft deelgenomen aan het interview, dan zal die op basis van dit proefschrift niet kunnen achterhalen wie wat gezegd heeft.

2.7 Besluit

In dit hoofdstuk werd de methodologie van het empirisch onderzoek gedetailleerd besproken. In de periode januari 2014 tot en met oktober 2015 werden 107 interviews met 133 medewerkers binnen 16 politiezones afgenomen. Deze interviews vormden, samen met een beperkte documentenanalyse, de basis voor het scoren van de condities en de uitkomst waarop we in het volgende hoofdstuk dieper ingaan.

Hoofdstuk 3. De kalibrering van de case-outcome en de condities

Qualitative Comparative Analysis, de analysemethode in dit onderzoek, werd voorgesteld in het vorige hoofdstuk. Dit hoofdstuk gaat specifiek in op de kalibrering van zowel de case-outcome als de condities. De scores voor de case-outcome worden eerst toegelicht (3.1). Dan volgt een bespreking van de scores van de condities (3.2). In onderdeel 3.3 worden de scores van de case-outcome en van de condities voor beide beleidsprioriteiten samengevat. Daarna volgt een terugkoppeling naar het hoger ontwikkelde theoretisch kader (3.4). We vatten de belangrijkste bevindingen uit dit hoofdstuk samen in een besluit (3.5).

3.1 De kalibrering van de case-outcome

In dit onderdeel lichten we eerst toe hoe de case-outcome voor de beleidsprioriteiten verkeer en woninginbraken gedefinieerd zal worden (3.1.1). Daarna wordt de kalibrering van de case-outcome voor beide beleidsprioriteiten besproken (3.1.2 en 3.1.3).

3.1.1 Beleidsoutput en/of beleidsoutcome als case-outcome?

Zoals reeds toegelicht, werd ervoor gekozen om indien mogelijk de beleidsoutput als case-outcome te hanteren. In die gevallen waar dit niet mogelijk is, opteerden we voor de beleidsoutcome (cf. supra 1.2.2.1). In dit onderdeel bespreken we dan ook de zoektocht naar outputgegevens in het kader van de beleidsprioriteiten verkeer en woninginbraken. Deze zoektocht bleek voor woninginbraken niet succesvol, waardoor we voor deze beleidsprioriteit de beleidsoutcome als case-outcome hanteren. Voor verkeer bleek er daarentegen wel voldoende prestatie-informatie beschikbaar, waardoor hier de beleidsoutput wel als case-outcome gebruikt wordt.

De zoektocht naar prestatiegegevens over verkeer en woninginbraken, startten we binnen de 16 onderzochte politiezones. We stelden vast dat dergelijke gegevens vaak niet centraal beschikbaar waren, maar verspreid over diverse medewerkers of diensten. Doorgaans registreerden de verantwoordelijke(n) van de beleidsprioriteit verkeer of woninginbraken, de beleidsmedewerker, de korpschef of het Lokaal Informatie Kruispunt (LIK) afzonderlijk allerhande outputgegevens. Daarom werd binnen elk van de politiezones afzonderlijk verder

gezocht naar prestatie-informatie. Hieruit bleek dat er in meerdere van de onderzochte politiezones geen praktijk bestond van het verzamelen en registreren van outputinformatie in het kader van woninginbraken. Vaak was het aantal uitgevoerde afwezigheidstoezichten[46] de enige vorm van prestatie-informatie die bijgehouden werd. Andere outputgegevens, zoals bijvoorbeeld het aantal verspreide sensibiliseringsfolders of het aantal uren besteed aan controles in het kader van woninginbraken, bleken in verschillende politiezones niet geregistreerd te worden. De informatie die voor deze beleidsprioriteit wel bijgehouden werd, verwijst doorgaans naar de outcome (namelijk het aantal woninginbraken). Wat verkeer betreft, stelden we vast dat de beschikbare prestatie-informatie slechts in beperkte mate vergelijkbaar was over de 16 politiezones heen. Hoewel er vaak allerlei prestatiegegevens in het kader van verkeer beschikbaar waren, bleek de informatie die werd bijgehouden sterk te verschillen. Hierdoor was het erg moeilijk om de politiezones te vergelijken op dezelfde aspecten of indicatoren.

Het bleek dus moeilijk om voldoende vergelijkbare prestatiegegevens in het kader van woninginbraken en verkeer te verzamelen via de politiezones zelf. Daarom werd ervoor geopteerd om de zoektocht extern verder te zetten. Meer bepaald werden in deze tweede stap diverse externe actoren en diensten gecontacteerd waarvan we vermoedden dat zij over dergelijke prestatie-informatie zouden kunnen beschikken. Er werd telefonisch contact opgenomen met (1) de Vaste Commissie van de Lokale Politie, (2) de Dienst Beleidsgegevens (CGOP/B) binnen de federale politie, (3) de Algemene Directie Veiligheid en Preventie binnen de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, (4) de Dienst voor het Strafrechtelijk Beleid, (5) het Nationaal Instituut voor Criminalistiek en Criminologie (NICC) en (6) de verantwoordelijken van 'de netwerken voor organisatieontwikkeling' in de onderzochte provincies (cf. supra inleiding).

Geen enkele van de bevraagde zes actoren of diensten beschikte over prestatiegegevens in het kader van woninginbraken voor de 16 onderzochte politiezones. Om die reden kozen we er definitief voor om voor deze beleidsprioriteit de beleidsoutcome als case-outcome te hanteren. De Dienst Beleidsgegevens (CGOP/B) van de federale politie, bleek daarentegen wel twee types prestatie-informatie inzake verkeer van de lokale politiezones te registreren. Ten eerste verzamelt deze dienst outputgegevens in het kader van verkeer in de vorm van de

[46] Een afwezigheidstoezicht betreft de controle van een woning van burgers die gedurende lange tijd afwezig zijn, bijvoorbeeld tijdens een vakantieperiode. Burgers kunnen op voorhand hiervoor een aanvraag bij de lokale politiezone indienen.

zogenaamde verkeersbarometer. Politiezones kunnen op regelmatige basis prestatiegegevens inzake verkeer doorsturen aan deze dienst die deze dan verwerkt in de vorm van tabellen of grafieken. De prestatiegegevens die doorgestuurd worden hebben betrekking op drie soorten controles: alcohol, snelheid en drugs. Belangrijk is echter dat de politiezones deze gegevens op eigen initiatief aan de Dienst Beleidsgegevens bezorgen. Ten tweede houdt de Dienst Beleidsgegevens outputcijfers bij in het kader van de jaarlijkse BOB-campagne. Tijdens deze campagne worden de lokale politiezones aangespoord om extra controles inzake alcohol uit te voeren. Deze campagne vindt twee keer per jaar plaats: (1) de winter-BOB-campagne die loopt van eind november tot en met eind januari en (2) de zomer-BOB-campagne die duurt van begin juni tot en met eind augustus. Aan de politiezones wordt gevraagd om specifieke prestatie-informatie in het kader van BOB-controles, bijvoorbeeld het aantal mensuren besteed aan controles of het aantal afgenomen ademtesten, aan de bovenstaande dienst te bezorgen. Ook hier geldt dat deze prestatie-informatie op initiatief van de politiezones zelf wordt doorgestuurd. Hoewel dat de kwaliteit van het cijfermateriaal sterk afhankelijk is van de nauwkeurigheid waarmee de politiezones dit verzameld hebben en doorgeven, toonde analyse van de prestatie-informatie uit de verkeersbarometer en de BOB-campagne aan dat bepaalde gegevens voldoende volledig en betrouwbaar waren om ze te betrekken in de analyse.[47] Het gaat om de volgende gegevens: (1) het aantal gecontroleerde voertuigen en het aantal afgenomen ademtesten in het kader van alcoholcontroles uit de verkeersbarometer en (2) het aantal mensuren tijdens controles in het kader van de BOB-campagne. Op grond van beide types gegevens werden twee indicatoren ontwikkeld om de prestaties in het kader van verkeer te beoordelen. Voor deze beleidsprioriteit kunnen we de beleidsoutput dus wel als case-outcome hanteren. Hoewel de case-outcome voor beide beleidsprioriteiten verschilt, hoeft dit geen probleem te zijn. In de literatuur wordt immers doorgaans verondersteld dat de eerder besproken condities zowel de beleidsoutput als de beleidsoutcome kunnen beïnvloeden.

In wat volgt zal duidelijk worden dat we zowel voor de beleidsoutput inzake verkeer als voor de beleidsoutcome inzake woninginbraken cijfers uit het verleden gebruiken als referentiepunt. Op die manier trachten we de vergelijkbaarheid tussen de politiezones onderling te vergroten, aangezien absolute cijfers bij politiezones van verschillende grootte

[47] Om twee redenen werden deze gegevens als voldoende volledig en betrouwbaar beoordeeld. Ten eerste toonde analyse van deze gegevens dat deze cijfers relatief constant werden geregistreerd de voorbije jaren. Ten tweede bevestigde een medewerker van de Dienst Beleidsgegevens (CGOP/B) van de federale politie tijdens een persoonlijk gesprek op 18 mei 2016 dat beide types gegevens in sterke mate als volledig kunnen worden beschouwd.

weinig zeggen. We zijn ons er echter van bewust dat dit bepaalde beperkingen met zich mee kan brengen. Zo kan bijvoorbeeld een politiezone die al meerdere jaren zeer goede prestaties levert in het kader van verkeer een tijdelijke terugval kennen waardoor deze politiezone negatiever wordt beoordeeld dan een zone die gedurende lange tijd niet goed presteerde en het plots een beetje beter doet. We trachten aan deze beperkingen tegemoet te komen door telkens diverse indicatoren te hanteren als basis voor het scoren[48] en, waar mogelijk, de mening van meerdere respondenten[49] bij het scoren te betrekken. In wat volgt lichten we uitgebreid toe hoe we de case-outcome voor beide beleidsprioriteiten hebben gekalibreerd.

3.1.2 De kalibrering van de case-outcome voor de beleidsprioriteit woninginbraken

Omdat het te moeilijk was om voldoende en vergelijkbare prestatie-informatie in het kader van woninginbraken te verzamelen, werd er, zoals eerder toegelicht, beslist om de beleidsoutcome als case-outcome te beschouwen. In wat volgt bespreken we hoe we de beleidsoutcome voor de 16 onderzochte politiezones gekalibreerd hebben.

Om zicht te krijgen op het aantal woninginbraken binnen de onderzochte politiezones, maakten we gebruik van de criminaliteitsstatistieken van de federale politie.[50] Deze statistieken geven zicht op het aantal geregistreerde woninginbraken in een politiezone gedurende een bepaalde periode. Basis voor deze statistieken is het aanvankelijk proces-verbaal dat door de politiediensten werd opgesteld, ongeacht of het gaat om een voltooid misdrijf of een poging (Federale Politie, 2015, p. 3). Conform de richtlijnen dient een proces-verbaal binnen de 3 weken te worden afgewerkt en overgemaakt aan de Algemene Nationale Gegevensbank (ANG), die de bron vormt voor de opmaak van deze criminaliteitsstatistieken (Federale Politie, 2015, p. 4). Om een inschatting te kunnen maken van de betrouwbaarheid van deze statistieken werd een interview afgenomen met een strategisch analist binnen de dienst 'DGJ/DJSOC/Georganiseerde diefstallen & ART' van de federale politie. Tijdens dit interview op 7 april 2016 bevestigde deze respondent dat de foutenmarge op de politiële criminaliteitsstatistieken erg gering is waardoor ze gebruikt konden worden voor verdere analyse.

[48] Door het gebruik van meerdere indicatoren kan de case-outcome van beide beleidsprioriteiten meer genuanceerd in kaart worden gebracht.

[49] De mening van verschillende respondenten over de case-outcome kan de conclusies op basis van cijfermateriaal nuanceren.

[50] Federale Politie (2016). *Criminaliteitsstatistieken.* Geraadpleegd op 16 januari 2016 via http://www.stat.policefederale.be/criminaliteitsstatistieken/

Om de case-outcome voor elke politiezone te kalibreren, maakten we gebruik van drie verschillende indicatoren. Het gebruik van deze drie indicatoren laat toe om de algemene trend van het aantal woninginbraken in een bepaalde politiezone in kaart te brengen. Omdat de cijfers uit bovenstaande criminaliteitsstatistieken systematisch werden bijgehouden vanaf 2007 wordt dit jaartal als beginjaar beschouwd voor de trendanalyse. Op het moment van de analyse waren de criminaliteitsstatistieken beschikbaar tot midden 2015, waardoor er geen informatie over de periode daarna kon worden meegenomen. Dit is geen probleem, aangezien de periode 2014 - midden 2015 geschikt lijkt om de implementatie van het actieplan woninginbraken 2014 te bestuderen. Dit komt ook overeen met de periode van de interviews: januari 2014 - oktober 2015 (cf. supra 2.3.1)

De eerste indicator betreft het gemiddeld aantal woninginbraken januari 2014 – juni 2015 versus het gemiddeld aantal woninginbraken 2007 – 2013 uitgedrukt in een percentage. Deze indicator vergelijkt dus het gemiddeld aantal woninginbraken in de periode januari 2014 – juni 2015 met het gemiddeld aantal woninginbraken in de voorgaande jaren: is het gemiddeld aantal woninginbraken in de periode januari 2014 – juni 2015 kleiner, gelijk of groter? De tweede indicator betreft het gemiddeld aantal woninginbraken juni 2014 – juni 2015 versus het gemiddeld aantal woninginbraken juni 2007 – juni 2013 uitgedrukt in een percentage. Voor deze indicator werd dus enkel het aantal woninginbraken tijdens de eerste jaarhelft van elk jaar mee in rekening genomen. Op die manier wilden we corrigeren voor het verschil tussen de eerste en tweede jaarhelft. Het zou immers kunnen dat een bepaalde politiezone een sterke stijging kent van het aantal woninginbraken in de eerste jaarhelft, terwijl dat dit aantal afneemt in de tweede jaarhelft.[51] De derde indicator verwijst naar het absoluut aantal woninginbraken in 2014 vergeleken met de voorgaande jaren (tot en met 2007). Deze indicator betreft geen percentage, maar een situering van het absoluut aantal ten aanzien van voorgaande jaren.

In wat volgt worden deze drie indicatoren met bijhorende scores besproken, waarna in onderdeel 3.1.2.4 de gecombineerde kalibrering over de drie indicatoren heen volgt .

[51] Om het aantal indicatoren overzichtelijk te houden, beslisten we om enkel een indicator voor de eerste jaarhelft te hanteren.

3.1.2.1 Indicator 1: het gemiddeld aantal woninginbraken januari 2014 – juni 2015 versus het gemiddeld aantal woninginbraken 2007 – 2013 uitgedrukt in een percentage

Voor de eerste indicator werd het gemiddelde van het aantal woninginbraken in de periode januari 2014 tot en met juni 2015 berekend. Dit gemiddelde werd daarna afgezet tegen het gemiddelde van het aantal woninginbraken in de periode 2007 tot en met 2013. Er werd beslist om de eerste jaarhelft van 2015 ook in de analyse te betrekken om op die manier de impact van het actieplan woninginbraken 2014 op de iets langere termijn mee te nemen in de analyse. Het verschil tussen beide gemiddelden werd uitgedrukt in een percentage. Tabel 10 geeft dit percentage weer voor de 16 onderzochte politiezones. Deze tabel toont dat 15 politiezones op basis van dit percentage een stijging van het aantal woninginbraken kennen. Slechts één politiezone, namelijk H, toont een daling.

Tabel 10. Indicator 1: het gemiddeld aantal woninginbraken januari 2014 – juni 2015 versus het gemiddeld aantal woninginbraken 2007 – 2013 uitgedrukt in een percentage

Naam politiezone	Percentage
A	+ 28%
B	+ 30%
C	+ 9%
D	+ 2%
E	+ 44%
F	+ 19%
G	+ 3%
H	- 5%
I	+ 38%
J	+ 1%
K	+ 14%
L	+ 74%
M	+ 27 %
N	+ 34%
O	+ 45%
P	+ 16%

3.1.2.2 Indicator 2: het gemiddeld aantal woninginbraken juni 2014 – juni 2015 versus het gemiddeld aantal woninginbraken juni 2007 – juni 2013 uitgedrukt in een percentage

Voor de tweede indicator werd het gemiddeld aantal woninginbraken van juni 2014 tot en met juni 2015 berekend. Dit gemiddelde werd afgezet tegen het gemiddelde van het aantal

woninginbraken voor de periode juni 2007 tot en met juni 2013. Het verschil tussen beide gemiddelden werd uitgedrukt in een percentage. Voor deze indicator werd dus enkel het aantal woninginbraken tijdens de eerste jaarhelft van elk jaar mee in rekening genomen. Tabel 11 geeft het berekende percentage weer voor de 16 onderzochte politiezones. Deze tabel toont dat 14 politiezones op basis van dit percentage een stijging van het aantal woninginbraken kennen. In tegenstelling tot de resultaten van indicator 1, blijkt niet alleen politiezone H een daling te kennen. Ook politiezone J toont op basis van dit percentage een daling van het aantal woninginbraken, meer bepaald met 9%.

Tabel 11. Indicator 2: het gemiddeld aantal woninginbraken juni 2014 – juni 2015 versus het gemiddeld aantal woninginbraken juni 2007 – juni 2013 uitgedrukt in een percentage

Naam politiezone	Percentage
A	+ 41%
B	+ 40%
C	+ 43%
D	+ 14%
E	+ 36%
F	+ 9%
G	+ 6%
H	- 4%
I	+ 36%
J	- 9%
K	+ 5%
L	+ 71%
M	+ 19%
N	+ 32%
O	+ 50%
P	+ 16%

3.1.2.3 Indicator 3: het absoluut aantal woninginbraken in 2014 vergeleken met de voorgaande jaren (tot en met 2007)

Voor de derde indicator werd het absoluut aantal woninginbraken voor de periode 2007 tot en met 2014 uitgezet op een grafiek. Op die manier kon worden nagegaan hoe het aantal woninginbraken in het jaar 2014 zich situeert ten aanzien van de voorgaande jaren. Tabel 12 toont deze informatie voor de 16 onderzochte politiezones.

Tabel 12. Indicator 3: het absoluut aantal woninginbraken in 2014 vergeleken met de voorgaande jaren (tot en met 2007)

Naam politiezone	Hoe verhoudt het absoluut aantal woninginbraken in 2014 zich ten opzichte van de zes voorgaande jaren?
A, B, E, F, G, I, J, K, L, M, N, O en P	het aantal woninginbraken in 2014 is relatief hoog (top 3)
C, D en H	het aantal woninginbraken in 2014 is relatief laag (4de of lagere plaats)

Tabel 12 toont dat het absoluut aantal woninginbraken voor 13 politiezones relatief hoog is in 2014 vergeleken met de zes voorgaande jaren. Hiervoor werden de politiezones gerangschikt volgens het absoluut aantal woninginbraken per jaar. Als de politiezone zich qua absoluut aantal woninginbraken bevond in de top drie van deze rangorde dan scoorde deze politiezone 'relatief hoog'. Alle andere politiezones scoorden 'relatief laag'. Voor drie politiezones was dit laatste het geval.

3.1.2.4 De kalibrering en de fuzzy-set scores voor de case-outcome woninginbraken

Op basis van de bovenstaande drie indicatoren werden de 16 onderzochte politiezones ingedeeld in vier niveaus. Tabel 13 toont deze indeling.

Tabel 13. Kalibrering case-outcome woninginbraken

Omschrijving niveau	Niveau 1: geen indicator wijst op een daling of een beperkte stijging	Niveau 2: één indicator wijst op een daling of een beperkte stijging	Niveau 3: twee indicatoren wijzen op een daling of een beperkte stijging	Niveau 4: drie indicatoren wijzen op een daling of een beperkte stijging
Politiezones	A, B, E, I, L, N en O	M	C, F, G, J, K en P	D en H

Om dit te beoordelen werd gekeken naar drie indicatoren. Voor elk van die drie indicatoren werden de politiezones ingedeeld in twee groepen: 'daling of een beperkte stijging' en 'andere'. Voor indicatoren 1 en 3 moesten de cijfers ofwel gedaald ofwel met maximaal 20%[52] gestegen zijn opdat een politiezone deel zou uitmaken van de groep 'daling of een

[52] Voor een 'beperkte stijging' wordt 20% gehanteerd als criterium. Analyse van de percentages uit indicator 1 en indicator 3 toonde namelijk dat dit percentage zich ongeveer in het midden bevindt wanneer we alle

beperkte stijging'. Voor indicator 2 moest de politiezone 'relatief laag' scoren. Op basis van de gezamenlijke beoordeling op die drie indicatoren werden de politiezones vervolgens in vier niveaus ingedeeld.

Niveau 1 bevat de politiezones waarvan geen enkele indicator duidt op een daling of een beperkte stijging van het aantal woninginbraken in de periode 2014: politiezones A, B, E, I, L, N en O. Niveau 2 omvat die politiezones waarvan slechts één indicator duidt op een daling of een beperkte toename van het aantal woninginbraken in de periode 2014. Enkel politiezone M bevindt zich op dit niveau. Voor deze politiezone wijst enkel indicator 3 op een daling of een beperkte stijging. Op niveau 3 bevinden zich de politiezones waarvan twee indicatoren wijzen op een daling of een beperkte toename van het aantal woninginbraken in de periode 2014: politiezones C, F, G, J, K en P. Niveau 4 bevat de politiezones waarvan de drie indicatoren een daling of een beperkte toename van het aantal woninginbraken in de periode 2014 doen vermoeden: politiezones D en H.

Deze indeling in vier niveaus werd als basis gebruikt voor de ontwikkeling van een vierpunten fuzzy-set bestaande uit de volgende vier waarden: 0 – 0,33 – 0,67 en 1. Er werd beslist om de grens tussen 'in of uit de set' te plaatsen tussen niveau 2 en niveau 3, weergegeven door de respectievelijke fuzzy-set scores 0,33 en 0,67. Omdat er bij niveau 2 twee van de drie indicatoren niet op een daling (of beperkte stijging) wijzen, werd ervoor gekozen om deze politiezones als 'uit de set' te beschouwen. Bij niveau 3 wijzen meerdere indicatoren wel op een daling of beperkte stijging, waardoor we deze politiezones als 'in de set' beoordelen. Tabel 14 geeft deze fuzzy-set schaal weer, gevolgd door de fuzzy-set scores voor elke politiezone.

percentages met mekaar vergelijken. Het gebruik van dit percentage laat dan ook een overzichtelijke spreiding van de politiezones over de verschillende niveaus toe.

Tabel 14. Fuzzy- set scores voor de uitkomst 'verlaagd aantal woninginbraken'

Omschrijving niveau	Vierpunten fuzzy-set	Politiezones
Niveau 1: verhoogd aantal woninginbraken in de periode 2014 (geen indicator wijst op een daling of een beperkte stijging)	**0 = volledig uit de set**	A, B, E, I, L, N en O
Niveau 2: eerder verhoogd aantal woninginbraken in de periode 2014 (één indicator wijst op een daling of een beperkte stijging)	**0,33 = grotendeels uit de set**	M
Niveau 3: eerder verlaagd aantal woninginbraken in de periode 2014 (twee indicatoren wijzen op een daling of een beperkte stijging)	**0,67 = grotendeels in de set**	C, F, G, J, K en P
Niveau 4: verlaagd aantal woninginbraken in de periode 2014 (drie indicatoren wijzen op een daling of een beperkte stijging)	**1 = volledig in de set**	D en H

3.1.3 De kalibrering van de case-outcome voor de beleidsprioriteit verkeer

Daar waar we bij de beleidsprioriteit woninginbraken concludeerden dat het hanteren van de beleidsoutput niet realistisch was gezien de beperkt beschikbare informatie en we dus beleidsoutcome als case-outcome moesten nemen, was dat voor de beleidsprioriteit verkeer anders. In wat volgt bespreken we hoe we de case-outcome in de vorm van de beleidsoutput voor de 16 onderzochte politiezones gekalibreerd hebben.

Om de case-outcome te kalibreren, maakten we gebruik van drie indicatoren. Deze laten toe om een genuanceerd beeld te krijgen over de prestaties die in het kader van verkeer in de periode 2014 werden geleverd. De eerste indicator verwijst naar het aantal gecontroleerde voertuigen en het aantal afgenomen ademtesten in het kader van alcoholcontroles (afkomstig uit de verkeersbarometer) in 2014 vergeleken met de twee voorgaande jaren, namelijk 2012 en 2013. De tweede indicator verwijst naar de mening van respondenten over de prestaties die in het kader van verkeer werden geleverd. Hierbij werden fragmenten uit de afgenomen interviews als leidraad gebruikt. Deze indicator laat toe om het cijfermateriaal uit de andere 2 indicatoren te nuanceren met kwalitatieve informatie. De derde indicator heeft betrekking op de resultaten die werden geleverd in het kader van de BOB-campagne. Om de 16 onderzochte politiezones te vergelijken werd de indicator 'aantal mensuren tijdens controle' gehanteerd.

We gingen na hoe deze indicator scoorde tijdens de winter-BOB-campagne 2014-2015 en de zomer-BOB-campagne 2014 zodat deze kon worden vergeleken met respectievelijk de score tijdens de winter-BOB-campagne 2013-2014 en de zomer-BOB-campagne 2013. Op die manier konden we de prestaties in het kader van de BOB-campagne uit 2014 beter beoordelen.

In wat volgt worden deze drie indicatoren met bijhorende scores besproken, waarna in onderdeel 3.1.3.4 de gecombineerde kalibrering over de drie indicatoren heen volgt .

3.1.3.1 Indicator 1: het aantal gecontroleerde voertuigen en het aantal afgenomen ademtesten in het kader van alcoholcontroles in 2014 versus 2012 en 2013

Op grond van het aantal gecontroleerde voertuigen en het aantal afgenomen ademtesten in het kader van alcoholcontroles voor de periode 2014 ten opzichte van 2012 en 2013 (verkeersbarometer) werden de politiezones in drie niveaus ingedeeld. Tabel 15 toont deze niveaus.

Tabel 15. Indicator 1: het aantal gecontroleerde voertuigen en het aantal afgenomen ademtesten in het kader van alcoholcontroles in 2014 versus 2012 en 2013

Omschrijving niveau	**Niveau 1: het aantal gecontroleerde voertuigen en het aantal afgenomen ademtesten in het kader van alcoholcontroles is in 2014 lager dan in de jaren 2012 en 2013**	**Niveau 2: het aantal gecontroleerde voertuigen en/of het aantal afgenomen ademtesten in het kader van alcoholcontroles bevindt zich in 2014 tussen de aantallen uit 2012 en 2013**	**Niveau 3: het aantal gecontroleerde voertuigen en het aantal afgenomen ademtesten in het kader van alcoholcontroles is in 2014 hoger dan in de jaren 2012 en 2013**
Politiezones	A, E, G, J en N	B, C, D, F, I, K en L	H, M, O en P

Niveau 1 bestaat uit de politiezones waarvan het aantal gecontroleerde voertuigen en het aantal afgenomen ademtesten in het kader van alcoholcontroles een dalende trend kent wanneer we 2014 vergelijken met 2012 en 2013: A, E, G, J en N. Niveau 2 verwijst naar de politiezones waarvan het aantal gecontroleerde voertuigen en/of het aantal afgenomen ademtesten in het kader van alcoholcontroles in 2014 zich bevindt(en) tussen de aantallen uit 2012 en 2013. Dit betekent dat één van de twee cijfergegevens in 2014 hoger scoorde dan dit aantal in 2012 en lager dan dit aantal uit 2013, of omgekeerd. Het gaat om de volgende zeven

politiezones: B, C, D, F, I, K en L. Dit niveau werd gecreeërd als tussenniveau, omdat beide aspecten hier geen duidelijke stijgende of dalende trend kennen voor 2014 in vergelijking met 2012 en 2013. Niveau 3 bestaat ten slotte uit de politiezones waarvan het aantal gecontroleerde voertuigen en het aantal afgenomen ademtesten in het kader van alcoholcontroles in 2014 hoger zijn in vergelijking met 2012 en 2013. De politiezones H, M, O en P bevinden zich op dit niveau.

3.1.3.2 Indicator 2: de mening van respondenten over de geleverde prestaties in het kader van verkeer

De tweede indicator betreft de mening van respondenten over de prestaties die in het kader van verkeer werden geleverd. Om deze indicator te scoren, werd gebruik gemaakt van informatie uit de interviews. Meer bepaald werden alle fragmenten waarin respondenten een uitspraak deden over de prestaties inzake verkeer gedurende de periode 2014 gecodeerd onder de code 'beleidsoutput verkeer'. Deze 122 fragmenten werden vervolgens geselecteerd op basis van twee criteria: inhoudelijke overwegingen en validiteit (cf. supra 2.4). Omdat alle fragmenten inhoudelijk relevant bleken en ook als voldoende valide werden ingeschat, werden alle 122 fragmenten in de analyse betrokken.

De analyse van deze fragmenten leverde een indeling van de politiezones in twee niveaus op die in tabel 16 wordt getoond. Om een politiezone in één van de twee niveaus in te delen was het noodzakelijk dat minstens twee afzonderlijke respondenten eenzelfde mening hadden over de geleverde prestaties.

Tabel 16. Indicator 2: de mening van respondenten over de geleverde prestaties in het kader van verkeer

Omschrijving niveau	**Niveau 1: de respondenten zijn negatief over de geleverde prestaties in het kader van verkeer**	**Niveau 2: de respondenten zijn positief over de geleverde prestaties in het kader van verkeer**
Politiezones	A, B, F, G, I, J, K, N en O	C, D, E, H, L, M en P

De respondenten van de politiezones uit niveau 1 hadden een negatief oordeel over de prestaties die in het kader van verkeer werden geleverd. Politiezones A, B, F, G, I, J, K, N en

O bevinden zich op dit niveau. Onderstaand citaat toont bijvoorbeeld dat de verantwoordelijke van de beleidsprioriteit verkeer uit politiezone O negatief is over de geleverde prestaties.

> *Ge ziet dat ook aan de resultaten op vlak van verkeer. Het aantal vaststellingen, het aantal controles enzovoort, dat dat ook sterk aan het dalen is.* (Verantwoordelijke beleidsprioriteit verkeer)

De respondenten van de politiezones uit niveau 2 waren positief over de geleverde prestaties inzake verkeer. De politiezones C, D, E, H, L, M en P bevinden zich op dit niveau. Onderstaand citaat laat zien dat politiezone M goede resultaten levert.

> *Ik zie bv. de resultaten van alcohol, ik denk dat die in deze zone wel heel hoog liggen; drugs in het verkeer, ook dat ligt heel hoog.* (Verantwoordelijke beleidsprioriteit woninginbraken)

3.1.3.3 Indicator 3: het aantal mensuren tijdens controles in het kader van de BOB-campagne

De derde indicator heeft betrekking op de resultaten die werden geleverd in het kader van de BOB-campagne. We gingen na hoe de indicator 'aantal mensuren tijdens controle' scoorde tijdens de winter-BOB-campagne 2014-2015 en de zomer-BOB-campagne 2014 zodat deze kon worden vergeleken met respectievelijk de score tijdens de winter-BOB-campagne 2013-2014 en de zomer-BOB-campagne 2013. Op grond van de vergelijking tussen beide scores werden de politiezones ingedeeld in drie niveaus die in tabel 17 getoond worden.

Tabel 17. Indicator 3: het aantal mensuren tijdens controles in het kader van de BOB-campagne

Omschrijving niveau	**Niveau 1: het aantal mensuren tijdens controles in het kader van de winter- en de zomer-BOB-campagne is in 2014 lager dan in 2013**	**Niveau 2: het aantal mensuren tijdens controles in het kader van de winter- of de zomer-BOB-campagne is in 2014 hoger dan in 2013**	**Niveau 3: het aantal mensuren tijdens controles in het kader van de winter- en de zomer-BOB-campagne is in 2014 hoger dan in 2013**
Politiezones	A, C en N	B, D, F, G, H, I, J, K, L, M, O en P	E

Niveau 1 bestaat uit de politiezones waarvan het aantal mensuren besteed aan controles in het kader van de winter-BOB-campagne 2014-2015 en de zomer-BOB-campagne 2014 lager is dan het aantal mensuren besteed aan dezelfde controles tijdens de winter- en zomer-BOB-campagne uit 2013: A, C en N. Niveau 2 betreft de politiezones waarvan het aantal mensuren

tijdens controles in het kader van de winter- of de zomer-BOB-campagne in 2014, dus het aantal mensuren van één van beide, hoger is dan dezelfde controles tijdens de winter- en zomer-BOB-campagne uit 2013: B, D, F, G, H, I, J, K, L, M, O en P. Niveau 3 verwijst naar de politiezone waarvan het aantal mensuren besteed aan controles in het kader van zowel de winter-BOB-campagne 2014-2015 als de zomer-BOB-campagne 2014 hoger is dan het aantal mensuren besteed aan dezelfde controles tijdens de winter- en zomer-BOB-campagne uit 2013: E.

3.1.3.4 De kalibrering en de fuzzy-set scores voor de case-outcome verkeer

Op basis van de bovenstaande drie indicatoren werden de 16 onderzochte politiezones ingedeeld in drie niveaus. Basis voor deze indeling was het aantal indicatoren dat wees op verbeterde prestaties inzake verkeer in de periode 2014. Omdat we het beschikbare cijfer- en interviewmateriaal met de nodige voorzichtigheid wilden hanteren, kozen we ervoor om de drie bovenstaande indicatoren te combineren tot één indeling. Aangezien er geen enkele politiezone was waarvan drie indicatoren wezen op verbeterde prestaties inzake verkeer, werd er geen niveau 4 gecreëerd. Tabel 18 toont de indeling van de 16 onderzochte politiezones.

Tabel 18. Kalibrering case-outcome verkeer

Omschrijving niveau	**Niveau 1: geen indicator wijst op verbeterde prestaties in het kader van verkeer**	**Niveau 2: één indicator wijst op verbeterde prestaties in het kader van verkeer**	**Niveau 3: twee indicatoren wijzen op verbeterde prestaties in het kader van verkeer**
Politiezones	A, B, F, G, I, J, K en N	C, D, L en O	E, H, M en P

Om dit te beoordelen werd gekeken naar drie indicatoren. Voor elk van die drie indicatoren werden de politiezones ingedeeld in twee groepen ‘verbeterde prestaties’ en ‘andere’. Om voor indicator 1 in de groep ‘verbeterde prestaties’ terecht te komen, moest het aantal gecontroleerde voertuigen en het aantal afgenomen ademtesten in het kader van alcoholcontroles in 2014 hoger zijn dan in de jaren 2012 en 2013. Om te behoren tot de groep ‘verbeterde prestaties’ voor indicator 2 moesten de respondenten positief zijn over de geleverde prestaties in het kader van verkeer. Om voor indicator 3 in de groep ‘verbeterde

prestaties' terecht te komen, moest het aantal mensuren tijdens controles in het kader van de winter- en de zomer-BOB-campagne in 2014 hoger zijn dan in 2013.

Niveau 1 bevat de politiezones waarvan geen enkele indicator wijst op verbeterde prestaties inzake verkeer: A, B, F, G, I, J, K en N. Niveau 2 verwijst naar die politiezones waarvan slechts één van de drie indicatoren wijst op verbeterde prestaties in het kader van verkeer in de periode 2014: C, D, L en O. In niveau 3 bevinden zich de politiezones waarvan twee indicatoren wijzen op verbeterde prestaties inzake verkeer in de periode 2014: E, H, M en P.

Deze indeling in drie niveaus werd als basis gebruikt voor de ontwikkeling van een driepunten fuzzy-set bestaande uit de volgende drie waarden: 0 – 0,55 en 1. Schneider en Wagemann (2012, p. 101) wezen op het risico van 0,5 als drempelwaarde. Omdat we rekening wilden houden met dit risico en toch voldoende empirische variatie wilden meenemen, kozen we er hier voor om 0,55 te hanteren. Dit laat zowel toe om de politiezones in drie groepen in te delen, een indeling die geschikt lijkt op basis van de empirische data, als de risico's van 0,5 als drempelwaarde te vermijden. Er werd beslist om de grens tussen 'in of uit de set' te plaatsen tussen niveau 1 en niveau 2, weergegeven door de respectievelijke fuzzy-set scores 0 en 0,55. Politiezones die op geen enkele indicator hoog scoren, worden op die manier duidelijk onderscheiden van politiezones die volgens 1 indicator verbeterde prestaties inzake verkeer leverden. Tabel 19 geeft de ontwikkelde fuzzy-set schaal aan, gevolgd door de fuzzy-set scores voor elke politiezone.

Tabel 19. Fuzzy- set scores voor de uitkomst 'verbeterde prestaties inzake verkeer'

Omschrijving niveau	**Driepunten fuzzy-set**	**Politiezones**
Niveau 1: verslechterde prestaties inzake verkeer in de periode 2014 (geen indicator wijst op verbeterde prestaties in het kader van verkeer)	**0 = volledig uit de set**	A, B, F, G, I, J, K en N
Niveau 2: licht verbeterde prestaties inzake verkeer in de periode 2014 (één indicator wijst op verbeterde prestaties in het kader van verkeer)	**0,55 = net in de set**	C, D, L en O
Niveau 3: verbeterde prestaties inzake verkeer in de periode 2014 (twee indicatoren wijzen op verbeterde prestaties in het kader van verkeer)	**1 = volledig in de set**	E, H, M en P

Nu we zicht hebben op de kalibrering van de uitkomst voor de twee beleidsprioriteiten gaan we in het volgende onderdeel in op de kalibrering van de condities.

3.2 De kalibrering van de condities

De scores van de condities worden overeenkomstig de structuur van het theoretisch kader besproken (cf. supra 1.2.2.3). Eerst wordt de kalibrering van de condities uit de cluster 'kenmerken gerelateerd aan de beleidsvoorbereiding' toegelicht, gevolgd door de cluster 'kenmerken van en omgang met het actieplan'. Daarna komen de scores van de condities uit de clusters 'middelen en fysieke nabijheid', 'kenmerken van personen belast met de beleidsuitvoering' en 'contextuele kenmerken' aan bod.

3.2.1 Kenmerken gerelateerd aan de beleidsvoorbereiding

De cluster 'kenmerken gerelateerd aan de beleidsvoorbereiding' bestaat uit twee condities: (1) 'de betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan' en (2) 'eensgezindheid tussen beleidsmakers'. De scores voor beide condities worden in dit onderdeel besproken.

3.2.1.1 Betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan

Deze conditie betreft de mate waarin medewerkers uit de lagere hiërarchische niveaus van de organisatie betrokken worden in de voorbereiding van het actieplan. Dit hangt samen met hypothese 1.1[53]: 'een sterke betrokkenheid van medewerkers uit de lagere echelons van de organisatie bij de voorbereiding van het actieplan beïnvloedt de beleidsoutput of beleidsoutcome positief' (cf. supra 1.2.2.3).

Om deze conditie te kalibreren, werden er ten eerste 550 interviewfragmenten onder vier codes doorgenomen. Meer bepaald werden de 194 fragmenten onder de code 'globale beschrijving betrokken medewerkers en procedure actieplan verkeer' en de 219 fragmenten onder de code 'globale beschrijving betrokken medewerkers en procedure actieplan woninginbraken' geanalyseerd. Deze beschrijven immers welke personen een taak hadden bij de voorbereiding van het actieplan en wat hun hiërarchisch niveau is (dimensie 'hiërarchisch

[53] Voor de duidelijkheid worden de hoger geformuleerde hypothesen hier opnieuw kort weergegeven (cf. supra 1.2.2.3). In onderdeel 3.4 worden deze hypothesen gespecifieerd voor elk van de vier uitkomsten: (1) verbeterde prestaties inzake verkeer, (2) verslechterde prestaties inzake verkeer, (3) verlaagd aantal woninginbraken en (4) verhoogd aantal woninginbraken.

niveau'). Om bovenstaande hypothese te testen, wordt betrokkenheid immers uitgewerkt in hiërarchische niveaus. Hoe meer medewerkers uit de lagere hiërarchische niveaus van een politiezone (namelijk basis- en/of middenkader) betrokken worden, hoe hoger deze politiezone scoort op betrokkenheid. Daarnaast werd ook gekeken naar de 61 fragmenten die handelen over 'de motivatie van de verantwoordelijke(n) voor het opstellen van het actieplan verkeer' en de 76 fragmenten die gaan over 'de motivatie van de verantwoordelijke(n) voor het opstellen van het actieplan woninginbraken'. Deze geven informatie over de motivatie of gedrevenheid van de betrokken personen bij de beleidsbepaling (dimensie 'motivatie en betrokkenheid').

Ten tweede werd binnen al die fragmenten verder geselecteerd op basis van inhoudelijke overwegingen. Bij aanvang van de analyse werd zo breed mogelijk gecodeerd, waardoor bepaalde fragmenten uiteindelijk toch irrelevant bleken. Zo werden bijvoorbeeld fragmenten over de voorbereiding van vroegere actieplannen, bv. 2012 en 2013, weggelaten. Ten derde werden fragmenten geselecteerd door een inschatting van hun validiteit (cf. supra 2.4). Uiteindelijk werden 153 van de oorspronkelijke 550 fragmenten behouden.

Ten vierde werd de informatie uit die geselecteerde fragmenten voor elke beleidsprioriteit en voor elke politiezone samengevat om de politiezones te scoren op de dimensie 'hiërarchisch niveau'. Deze samenvatting werd als basis gebruikt voor de vergelijking. Dit leverde een indeling van de politiezones in vier niveaus op waarbij als vuistregel werd gehanteerd dat de graad van de laagst betrokken medewerker in de hiërarchie bepaalt tot welk niveau een politiezone behoort.

Niveau 1. Er is geen actieplan voor de beleidsprioriteit.

- *Geen actieplan voor de beleidsprioriteit verkeer: politiezones E, H en M*
- *Geen actieplan voor de beleidsprioriteit woninginbraken: H en M*

Niveau 2. De voorbereiding van het actieplan is een exclusieve taak van het hoger kader (namelijk (hoofd)commissaris(sen)) en/of het CALOG-personeel (namelijk beleidsmedewerker of -adviseur(s)).

- *Beleidsprioriteit verkeer: politiezones D, F, K en L*
- *Beleidsprioriteit woninginbraken: politiezone D*

Niveau 3. De voorbereiding van het actieplan is een gedeelde verantwoordelijkheid van het hoger kader (namelijk (hoofd)commissaris(sen)) en/of het CALOG-personeel

(namelijk beleidsmedewerker of -adviseur(s)) en het middenkader (namelijk hoofdinspecteur(s) die formeel als taakaccenthouder(s) of projectleider(s) wordt(en) aangesteld)).

- *Beleidsprioriteit verkeer: politiezones A, B, C, G, O en P*
- *Beleidsprioriteit woninginbraken: politiezones A, B, C, F, G, J, K, L, N en O*

Niveau 4. De voorbereiding van het actieplan is een gedeelde verantwoordelijkheid van het hoger kader (namelijk (hoofd)commissaris(sen)) en/of het CALOG-personeel (namelijk beleidsmedewerker of -adviseur(s)), het middenkader (namelijk hoofdinspecteur(s), al dan niet formeel aangesteld als taakaccenthouder of projectleider) en het basiskader (namelijk inspecteurs en/of agenten), al dan niet in de vorm van specifieke werkgroepen.

- *Beleidsprioriteit verkeer: politiezones I, J en N*
- *Beleidsprioriteit woninginbraken: politiezones E, I en P*

Aan de hand van de geselecteerde fragmenten die zicht geven op de dimensie 'motivatie en betrokkenheid' werden de vier niveaus ten vijfde verder verfijnd. Tabel 20 geeft deze nieuwe indeling weer.

Tabel 20. Kalibrering conditie 'betrokkenheid medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan'

Omschrijving niveau	**Niveau 1: afwezigheid actieplan**	**Niveau 2: hoger kader**	**Niveau 3: hoger kader en middenkader, maar betrokken hoofdinspecteur(s) (taakaccenthouder of projectleider) weinig gemotiveerd**	**Niveau 4: hoger kader en middenkader; betrokken hoofdinspecteur(s) (taakaccenthouder of projectleider) zeer gemotiveerd[54]**	**Niveau 5: hoger kader, middenkader en basiskader, maar betrokken basiskader weinig gemotiveerd**	**Niveau 6: hoger kader, middenkader en basiskader; betrokken basiskader zeer gemotiveerd**
Beleidsprioriteit verkeer	E, H en M	D, F, K en L	O en P	A, B, C en G	I en J	N
Beleidsprioriteit woninginbraken	H en M	D	A, F en O	B, C, G, J, K, L en N	I en P	E

Zoals tabel 20 toont, zorgde de informatie van de dimensie 'motivatie en betrokkenheid' voor een verdere verfijning van de indeling naar zes niveaus. Uit de interviews bleek dat er belangrijke verschillen waren inzake de mate waarin de betrokken medewerkers uit het midden- en basiskader gemotiveerd waren om het beleid uit het actieplan mee vorm te geven.

[54] In de 16 onderzochte politiezones leek de motivatie van de betrokken hoofdinspecteurs steeds hoog of laag te zijn. Om die reden werd er geen tussenniveau 'matige motivatie' opgenomen.

Daarom werden beide niveaus verder opgesplitst op basis van dit aspect. Op die manier werden er vier nieuwe niveaus gecreëerd naast twee bestaande (zijnde 'afwezigheid actieplan' en 'hoger kader'). Dit leidde tot vier bewegingen van in totaal 13 politiezones. Omdat er onvoldoende informatie beschikbaar was over de motivatie van het hoger kader, werd dit niveau 2 niet verder opgesplitst.

Een eerste soort bewegingen heeft betrekking op de 'verlaging' van het oorspronkelijke (i.e. enkel op basis van de dimensie 'hiërarchisch niveau') niveau 3 'hoger kader en midden kader' naar het 'nieuwe' niveau 3 'hoger kader en midden kader, maar betrokken hoofdinspecteur(s) weinig gemotiveerd'. Voor de beleidsprioriteit verkeer ondergingen de politiezones O en P deze verandering en voor de beleidsprioriteit woninginbraken waren dat politiezones A, F en O. In deze politiezones bleek uit de interviews dat de verantwoordelijke hoofdinspecteur nauwelijks gemotiveerd was om het actieplan voor te bereiden. Onderstaand citaat illustreert dit voor de verantwoordelijke hoofdinspecteur uit politiezone P.

> *Die verantwoordelijke heeft gewoon mijn naam vervangen door de zijne, meer heeft hij niet aan dat actieplan gedaan.* (Verantwoordelijke beleidsprioriteit verkeer)

Een tweede soort bewegingen betreft de stijgende beweging van het oorspronkelijke niveau 3 'hoger kader en midden kader' naar het 'nieuwe' niveau 4 'hoger kader en middenkader; betrokken hoofdinspecteur(s) zeer gemotiveerd'. Politiezones A, B, C en G werden op die manier verplaatst voor de beleidsprioriteit verkeer en voor de beleidsprioriteit woninginbraken waren dat de politiezones B, C, G, J, K, L en N. De interviews toonden inderdaad aan dat de verantwoordelijke hoofdinspecteur in deze politiezones erg gedreven was om het actieplan voor te bereiden. Volgend citaat uit een groepsinterview laat bijvoorbeeld zien dat de verantwoordelijke hoofdinspecteur in politiezone N uitermate gemotiveerd was om het actieplan op te stellen.

> *R1: Nu, ik heb ook al met persoon X gewerkt toen dat X ook nog inspecteur was in een andere politiezone en zoals ik hem ken als hij ergens zo'n thema heeft, zoals nu de woninginbraken, dan is dat wel iets wat dat hij helemaal uitwerkt en van A tot Z ook opvolgt. R2: Die bijt zich daarin compleet vast eh.* (Uitvoerende politieambtenaar)

De beweging van het oorspronkelijke niveau 4 'hoger kader, middenkader en basiskader' naar het 'nieuwe' niveau 5 'hoger kader, middenkader en basiskader, maar betrokken basiskader weinig gemotiveerd' is een derde soort verplaatsing. Voor de beleidsprioriteit verkeer ondergingen de politiezones I en J deze verandering en voor de beleidsprioriteit woninginbraken waren dat de politiezones I en P. Uit de interviews bleek dat de betrokken medewerkers uit het basiskader in deze politiezones amper gemotiveerd waren om mee te

werken aan het actieplan. Onderstaand citaat illustreert dat de betrokken inspecteurs uit de politiezone I weinig gedreven waren om het actieplan woninginbraken mee uit te werken.

> *Maar ik zie dat er … ja, misschien was dat al van in het begin zo, bij een aantal mensen eigenlijk niet veel animo is om daar naar toe te gaan en die regelmatig een excuus hebben of toevallig ziek zijn die dag, of iets anders … Hun kind is ziek ofzo dus <<lacht>> Die werkgroep, dat loopt niet helemaal meer zoals het moet.* (Beleidsmedewerker)

Een laatste soort bewegingen heeft betrekking op de stijgende beweging van het oorspronkelijke niveau 4 ‘hoger kader, middenkader en basiskader’ naar het ‘nieuwe’ niveau 6 ‘hoger kader, middenkader en basiskader; betrokken basiskader zeer gemotiveerd’. Omdat de informatie uit de dimensie ‘motivatie en betrokkenheid’ aangaf dat de betrokken inspecteurs en/of agenten erg gedreven waren bij het bepalen van het beleid uit het actieplan, onderging politiezone N deze beweging voor de beleidsprioriteit verkeer. Voor de beleidsprioriteit woninginbraken was dat de politiezone E. Onderstaand citaat laat zien dat de betrokken inspecteur uit politiezone N erg gemotiveerd was om het actieplan verkeer uit te werken.

> *Ja, en voor verkeer, daar zit ge met, met X, die ene expert is op dat allemaal. Want die hebben we echt moeten, moeten inhouden, want die zijn actieplan, dat was bijna, ik denk twee keer zo groot als het zonaal veiligheidsplan zelf. En dat we gezegd hebben van, "Kijk X, we kunnen niet alles…" We kunnen niet alles aanpakken hè.* (Beleidsmedewerker)

Bovenstaande indeling werd als basis gebruikt voor de ontwikkeling van een zespunten fuzzy-set bestaande uit de volgende zes waarden: 0 – 0,2 – 0,4 – 0,6 – 0,8 en 1. Er werd beslist om de grens tussen ‘in of uit de set’ te plaatsen tussen niveau 3 en niveau 4, weergegeven door de respectievelijke fuzzy-set scores 0,4 en 0,6. Bij niveau 3 werd er weliswaar minstens één iemand uit het middenkader betrokken bij de beleidsbepaling maar deze is hier niet gemotiveerd voor (cf. supra). Het opstellen van het actieplan blijkt in die gevallen dan ook vaak een zaak van het hoger kader te zijn, waardoor er geen sprake kan zijn van een sterke betrokkenheid van medewerkers. Tabel 21 presenteert de ontwikkelde fuzzy-setschaal, gevolgd door de fuzzy-set scores per beleidsprioriteit voor elke politiezone.

Tabel 21. Fuzzy- set scores voor de conditie 'betrokkenheid medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan'

Omschrijving niveau	Zespunten fuzzy-set	Politiezones beleidsprioriteit verkeer	Politiezones beleidsprioriteit woninginbraken
Niveau 1: zeer zwakke betrokkenheid medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan (afwezigheid actieplan)	**0 = volledig uit**	E, H en M	H en M
Niveau 2: zwakke betrokkenheid medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan (hoger kader)	**0,2 = grotendeels uit**	D, F, K en L	D
Niveau 3: eerder zwakke betrokkenheid medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan (hoger kader en middenkader, maar betrokken hoofdinspecteur(s) (taakaccenthouder of projectleider) weinig gemotiveerd))	**0,4 = meer uit dan in**	O en P	A, F en O
Niveau 4: eerder sterke betrokkenheid medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan (hoger kader en middenkader; betrokken hoofdinspecteur(s) (taakaccenthouder of projectleider) zeer gemotiveerd))	**0,6 = meer in dan uit**	A, B, C en G	B, C, G, J, K, L en N
Niveau 5: sterke betrokkenheid medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan (hoger kader, middenkader en basiskader, maar betrokken basiskader weinig gemotiveerd))	**0,8 = grotendeels in**	I en J	I en P
Niveau 6: zeer sterke betrokkenheid medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan (hoger kader, middenkader en basiskader; betrokken basiskader zeer gemotiveerd))	**1 = volledig in**	N	E

Tabel 21 toont dat de meeste politiezones 0,6 scoren. Het valt op dat het middenkader vaker betrokken werd bij het voorbereiding van het actieplan woninginbraken. Het actieplan verkeer bleek in een groter aantal politiezones de exclusieve taak van het hoger kader.

3.2.1.2 Eensgezindheid tussen beleidsmakers

Deze conditie stelt dat eensgezindheid tussen beleidsmakers in de fase van de beleidsvoorbereiding belangrijk is. Dit hangt samen met hypothese 1.2: 'een sterke mate van eensgezindheid tussen beleidsmakers in de fase van de beleidsvoorbereiding beïnvloedt de beleidsoutput of beleidsoutcome positief' (cf. supra 1.2.2.3).

Deze conditie werd echter niet in de QCA-analyse betrokken. Reden hiervoor was dat deze conditie nauwelijks varieerde. In de meerderheid van de onderzochte politiezones werd er namelijk een sterke mate van eensgezindheid tussen de betrokken medewerkers gerapporteerd. De interviews suggereerden dat de te nemen beleidsmaatregelen of na te streven beleidsdoelstellingen zelden voorwerp van discussie waren. Onderstaande drie citaten laten bijvoorbeeld zien dat de betrokken medewerkers het in de politiezones G, N en O eens waren over de inhoud van het actieplan verkeer.

Ik denk dat we meestal op dezelfde lijn zaten om over de inhoud van dat actieplan te kunnen babbelen, ja. (Politiezone G, Verantwoordelijke beleidsprioriteit verkeer)

Ik heb het eigenlijk op papier gezet. Het is zo doorgegaan. Er is geen enkele opmerking over gekomen. Het enige wat eraan gebeurd is, is hier en daar wat, ja punten, komma's veranderd. Wat extra informatie soms erbij gezet. Daar is geen discussie over geweest. (Politiezone N, Verantwoordelijke beleidsprioriteit verkeer)

Ja, dat is eigenlijk vrij gemakkelijk geweest om dat actieplan vast te stellen, ja. Neenee, dat was geen enkel probleem. (Politiezone O, Verantwoordelijke beleidsprioriteit verkeer)

Bovenstaande conditie bleek vanuit theoretisch oogpunt dus interessant, maar werd omwille van beperkte empirische variatie niet geselecteerd voor de QCA-analyse.

3.2.2 Kenmerken van en omgang met het actieplan

De cluster 'kenmerken van en omgang met het actieplan' verwijst naar specifieke eigenschappen van het actieplan waarvan op basis van literatuur verwacht wordt dat ze de implementatie van het actieplan positief of negatief kunnen beïnvloeden. Deze cluster bestaat uit vier condities. Een eerste conditie betreft eigenschappen van het actieplan verkeer of woninginbraken op papier. Een tweede conditie heeft betrekking op de mate waarin het actieplan tussentijds opgevolgd en bijgestuurd wordt. Een derde conditie verwijst naar de mate waarin de actieplannen verkeer en woninginbraken gekend zijn bij medewerkers en een vierde conditie heeft betrekking op de vereiste mate van verandering. In wat volgt worden deze condities afzonderlijk besproken.

3.2.2.1 Kenmerken van het actieplan op papier

De conditie 'kenmerken van het actieplan op papier' heeft betrekking op de sterkte van bepaalde kenmerken van het actieplan waarvan verondersteld wordt dat die gunstig zijn voor de implementatie ervan. Dit hangt samen met hypothese 2.1: 'een actieplan dat (a) meetbare operationele doelstellingen en (b) een kwaliteitsvolle veiligheidsdiagnostiek omvat, beïnvloedt de beleidsoutput of beleidsoutcome positief' (cf. supra 1.2.2.3).

Om deze conditie te kalibreren, voerden we een documentenanalyse uit op de actieplannen. Drie van de 16 politiezones, namelijk E, H en M, hadden geen actieplan verkeer, terwijl twee van de 16 politiezones, namelijk H en M, niet over een actieplan woninginbraken beschikten. Bijgevolg werden er 13 actieplannen verkeer en 14 actieplannen woninginbraken in de analyse opgenomen. Ten eerste beoordeelden we in welke mate de actieplannen meetbare

operationele doelstellingen omvatten. Ten tweede werd nagegaan of het actieplan een actuele analyse van het fenomeen verkeer of woninginbraken bevatte. De kalibrering voor deze conditie werd dus enkel gebaseerd op een documentenanalyse, niet op interviews. Hieronder lichten we de beide fasen achtereenvolgens toe.

Ten eerste gingen we dus na in welke mate elk actieplan meetbare operationele doelstellingen bevatte. Meetbare operationele doelstellingen laten toe om het beleid uit het actieplan systematisch te evalueren. Een doelstelling werd als operationeel en meetbaar beschouwd als er voldaan was aan twee voorwaarden. De eerste voorwaarde vereist dat de doelstelling concrete en uitvoerbare activiteiten of prestaties bevat, bv. het aantal te besteden uren aan flitscontroles of het aantal uit te voeren woningtoezichten. De tweede voorwaarde impliceert dat er een specifieke tijdsspanne voor deze activiteiten of prestaties bepaald moet zijn, bv. wekelijks, maandelijks of per drie maanden. De evaluatie van de actieplannen op basis van het aspect meetbare operationele doelstellingen leverde een indeling van de politiezones in vier niveaus op.

Niveau 1. Er is geen actieplan voor de beleidsprioriteit.

- *Geen actieplan voor de beleidsprioriteit verkeer: politiezones E, H en M*
- *Geen actieplan voor de beleidsprioriteit woninginbraken: H en M*

Niveau 2. Het actieplan bevat geen meetbare operationele doelstellingen.

- *Beleidsprioriteit verkeer: /*
- *Beleidsprioriteit woninginbraken: politiezones A, F en J*

Niveau 3. Het actieplan bestaat in beperkte mate uit meetbare operationele doelstellingen. Dit betekent dat een aantal, maar niet alle, uit te voeren prestaties in het kader van de prioriteiten verkeer en woninginbraken meetbaar weergegeven worden

- *Beleidsprioriteit verkeer: politiezones A, B, D, F, J, K, N, O en P*
- *Beleidsprioriteit woninginbraken: politiezones B, C, D, G, K, L, N, O en P*

Niveau 4. Het actieplan bestaat volledig uit meetbare operationele doelstellingen. Dit houdt in dat alle doelstellingen uit het actieplan operationeel en meetbaar geformuleerd werden.

- *Beleidsprioriteit verkeer: politiezones C, G, I en L*
- *Beleidsprioriteit woninginbraken: E en I*

Deze vier niveaus werden ten tweede verder verfijnd door te beoordelen in welke mate elk actieplan een actuele analyse van het fenomeen verkeer of woninginbraken bevat. Dit is het geval als een actieplan aan twee voorwaarden voldoet. Volgens de eerste voorwaarde moet het een specifieke analyse van respectievelijk het fenomeen verkeer of woninginbraken in de betreffende politiezone bevatten. De tweede voorwaarde vereist dat de probleembeschrijving gebaseerd is op de op dat moment meest actuele cijfers (namelijk 2013). Op die manier kan het beleid uit het actieplan afgestemd worden op een actuele probleemsituatie. Tabel 22 toont de nieuwe indeling, bestaande uit zeven groepen.

Tabel 22. Kalibrering conditie 'kenmerken van het actieplan op papier'

Omschrijving niveau	**Niveau 1: afwezigheid actieplan**	**Niveau 2: geen meetb. operat. doelst. en geen actuele prob.beschr.**	**Niveau 3: geen meetb. operat. doelst. maar wel actuele prob.beschr.**	**Niveau 4: in beperkte mate meetb. operat. doelst. en geen actuele prob.beschr.**	**Niveau 5: in beperkte mate meetb. operat. doelst. en actuele prob.beschr.**	**Niveau 6: volledig meetb. operat. doelst. maar geen actuele prob.beschr.**	**Niveau 7: volledig meetb. operat. doelst. en actuele prob.beschr.**
Beleidsprioriteit verkeer	E, H en M	/	/	D, F, J, K, O en P	A, B en N	I en L	C en G
Beleidsprioriteit woninginbraken	H en M	F en J	A	G, L, O en P	B, C, D, K en N	E	I

Tabel 22 geeft de verdere verfijning van vier naar zeven niveaus weer. Op basis van de documentenanalyse concludeerden we dat er belangrijke verschillen waren in de mate waarin de actieplannen een actuele probleembeschrijving van de fenomenen verkeer en woninginbraken bevatten. Dit gaf aanleiding tot een verdere opsplitsing van de vier bestaande niveaus wat resulteerde in zes nieuwe niveaus en behoud van het niveau 'afwezigheid actieplan'. Dit leidde tot zes bewegingen van in totaal 14 politiezones. We kozen ervoor om het aspect 'meetbare operationele doelstellingen' sterker te laten doorwegen dan het aspect 'actuele probleembeschrijving'. Aangezien de essentie van een actieplan is om de strategische doelstellingen te vertalen naar evalueerbare, operationele doelstellingen (cf. supra 1.1) kreeg dit aspect bij het scoren voorrang. Niveau 6, dat verwijst naar actieplannen met meetbare operationele doelstellingen maar geen actuele probleembeschrijving, scoort dus hoger dan niveau 5, dat verwijst naar actieplannen met een actuele probleembeschrijving maar zonder (of met slechts in beperkte mate) meetbare operationele doelstellingen.

Een eerste type bewegingen heeft betrekking op de dalende beweging van het oorspronkelijke niveau 2 'geen meetbare operationele doelstellingen' naar het 'nieuwe' niveau 2 'geen meetbare operationele doelstellingen en geen actuele probleembeschrijving'. Voor de

beleidsprioriteit verkeer waren er geen politiezones die deze verplaatsing ondergingen terwijl voor de beleidsprioriteit woninginbraken politiezones F en J op die manier werden verplaatst.

Een tweede soort bewegingen betreft de stijgende beweging van het oorspronkelijke niveau 2 'geen meetbare operationele doelstellingen' naar het 'nieuwe' niveau 3 'geen meetbare operationele doelstellingen maar wel een actuele probleembeschrijving'. Voor de beleidsprioriteit verkeer waren er geen politiezones die deze verschuiving ondergingen terwijl voor de beleidsprioriteit woninginbraken enkel politiezone A op die manier werd verplaatst. Dit actieplan bevatte geen meetbare operationele doelstellingen maar wel een uitgebreide analyse van het woninginbrakenprobleem waarbij onder meer de cijfers van 2010 tot en met begin 2014 werden vergeleken per maand en dag.

De beweging van het oorspronkelijke niveau 3 'in beperkte mate meetbare operationele doelstellingen' naar het 'nieuwe' niveau 4 'in beperkte mate meetbare operationele doelstellingen en geen actuele probleembeschrijving' is een derde soort verplaatsing. Voor de beleidsprioriteit verkeer ondergingen de politiezones D, F, J, K, O en P deze verandering en voor de beleidsprioriteit woninginbraken waren dat de politiezones G, L, O en P.

Een vierde soort bewegingen is de stijgende beweging van het oorspronkelijke niveau 3 'in beperkte mate meetbare operationele doelstellingen' naar het 'nieuwe' niveau 5 'in beperkte mate meetbare operationele doelstellingen en een actuele probleembeschrijving'. Politiezones A, B en N werden op die manier verplaatst voor de beleidsprioriteit verkeer en voor de beleidsprioriteit woninginbraken waren dat politiezones B, C, D, K en N.

De beweging van het oorspronkelijke niveau 4 'volledig meetbare operationele doelstellingen' naar het 'nieuwe' niveau 6 'volledig meetbare operationele doelstellingen maar geen actuele probleembeschrijving' is een vijfde soort verplaatsing. Politiezones I en L werden op die manier verplaatst voor de beleidsprioriteit verkeer en voor de beleidsprioriteit woninginbraken was dat politiezone E.

Een laatste soort bewegingen betreft de stijgende beweging van het oorspronkelijke niveau 4 'volledig meetbare operationele doelstellingen' naar het 'nieuwe' niveau 7 'volledig meetbare operationele doelstellingen en een actuele probleembeschrijving'. Voor de beleidsprioriteit verkeer ondergingen de politiezones C en G deze verandering en voor de beleidsprioriteit woninginbraken was dat de politiezone I.

Deze indeling in zeven niveaus werd als basis gebruikt voor de ontwikkeling van een zevenpunten fuzzy-set bestaande uit de volgende zeven waarden: 0 – 0,17 – 0,33 – 0,55 – 0,67 – 0,83 en 1. Zoals hoger toegelicht, hanteren we ook hier 0,55 als drempelwaarde. Dit laat zowel toe om de politiezones in zeven groepen in te delen, een indeling die geschikt lijkt op basis van de empirische data, als de risico's van 0,5 als drempelwaarde te vermijden. Er werd beslist om de grens tussen cases in en uit de set te plaatsen tussen 'actieplan bevat geen meetbare operationele doelstellingen maar wel een actuele probleembeschrijving' en 'actieplan bevat in beperkte mate meetbare operationele doelstellingen maar geen actuele probleembeschrijving', weergegeven door de respectievelijke scores 0,33 en 0,55. De achterliggende reden hiervoor is dat een actieplan geëvalueerd moet kunnen worden, met andere woorden ten minste toch in beperkte mate moet bestaan uit meetbare operationele doelstellingen, om in de set van 'gunstige kenmerken van het actieplan op papier' te kunnen vallen. Tabel 23 geeft de ontwikkelde fuzzy-set schaal aan, gevolgd door de fuzzy-set scores per beleidsprioriteit voor elke politiezone. De tabel toont de relatieve spreiding van de politiezones over de zeven scores heen. Het valt op dat de meeste politiezones 0,55 of 0,67 scoren, zowel voor het actieplan verkeer als het actieplan woninginbraken.

Tabel 23. Fuzzy- set scores voor de conditie 'kenmerken van het actieplan op papier'

Omschrijving niveau	Zevenpunten fuzzy-set	Politiezones beleidsprioriteit verkeer	Politiezones beleidsprioriteit woninginbraken
Niveau 1: zeer zwak actieplan op papier (afwezigheid actieplan)	**0 = volledig uit**	E, H en M	H en M
Niveau 2: zwak actieplan op papier (actieplan bevat geen meetbare operationele doelstellingen en geen actuele probleembeschrijving)	**0,17 = grotendeels uit**	/	F en J
Niveau 3: eerder zwak actieplan op papier (actieplan bevat geen meetbare operationele doelstellingen maar wel een actuele probleembeschrijving)	**0,33 = meer uit dan in**	/	A
Niveau 4: meer sterk dan zwak actieplan op papier (actieplan bevat in beperkte mate meetbare operationele doelstellingen maar geen actuele probleembeschrijving)	**0,55 = net in**	D, F, J, K, O en P	G, L, O en P
Niveau 5: eerder sterk actieplan op papier (actieplan bevat in beperkte mate meetbare operationele doelstellingen en een actuele probleembeschrijving)	**0,67 = meer in dan uit**	A, B en N	B, C, D, K en N
Niveau 6: sterk actieplan op papier (actieplan bestaat volledig uit meetbare operationele doelstellingen maar bevat geen actuele probleembeschrijving)	**0,83 = grotendeels in**	I en L	E
Niveau 7: zeer sterk actieplan op papier (actieplan bestaat volledig uit meetbare operationele doelstellingen en bevat een actuele probleembeschrijving)	**1 = volledig in**	C en G	I

3.2.2.2 Opvolging van het actieplan

Deze conditie heeft betrekking op de mate waarin het actieplan tussentijds wordt opgevolgd en bijgestuurd. Dit hangt samen met hypothese 2.2: ‘een sterke tussentijdse opvolging van het actieplan beïnvloedt de beleidsoutput of beleidsoutcome positief’ (cf. supra 1.2.2.3). Hoewel de literatuur opvolging vaak ziet als een kenmerk op organisatieniveau werd er beslist om het in dit onderzoek als een eigenschap van het actieplan te beschouwen (cf. supra 1.2.2.2).

Om deze conditie te kalibreren, werden er ten eerste 841 fragmenten onder de codes ‘opvolging of monitoring actieplan verkeer’ en ‘opvolging of monitoring actieplan woninginbraken’ doorgenomen. Daaruit werden ten tweede fragmenten geselecteerd op basis van inhoudelijke overwegingen. Omdat de bestaande literatuur opvolging nauwelijks operationaliseert, werd er bij aanvang van de analyse beslist om dit concept breed op te vatten. Aldus werd alle informatie over de opvolging van zowel de prioriteiten, los van het actieplan, als het beleid uit de actieplannen gecodeerd. Deze informatie bleek echter minder relevant te zijn voor deze QCA-analyse, omdat er binnen de onderzochte politiezones weinig variatie is in de wijze waarop zij de prioriteiten verkeer en woninginbraken, los van het actieplan, opvolgen. Doorgaans gebeurt dit in wekelijkse of maandelijkse overlegmomenten met hoger- en/of middenkader waarbij actuele cijfers van beide prioriteiten samen worden besproken. Vaak is het de taakaccenthouder of beleidsmedewerker die dergelijke cijfers bijhoudt en erover rapporteert. Onder meer omwille van deze geringe variatie per domein werd dus beslist om de conditie ‘de opvolging van het actieplan’ te focussen op de opvolging van het beleid uit de actieplannen zelf, waardoor een groot aantal fragmenten niet in de analyse werd opgenomen.

Ten derde werden fragmenten geselecteerd na een inschatting van hun validiteit (cf. supra 2.4). Op basis van beide selecties werden de oorspronkelijke 841 fragmenten gereduceerd tot 85 fragmenten. De analyse van deze fragmenten leverde een indeling van politiezones in drie niveaus op die in tabel 24 wordt getoond.

Tabel 24. Kalibrering conditie 'opvolging van het actieplan'

Omschrijving niveau	Niveau 1: afwezigheid actieplan of geen opvolging actieplan	Niveau 2: opvolging actieplan enkel in kader van ZVR	Niveau 3: opvolging actieplan in kader van ZVR en thematische overlegmomenten
Beleidsprioriteit verkeer	B, E, H, J en M	A, D, F, G, K, L, N, O en P	C en I
Beleidsprioriteit woninginbraken	B, H, J en M	A, D, F, G, K, L, N, O en P	C, E en I

Niveau 1 verwijst naar politiezones die niet over een actieplan beschikken of in geen enkel opvolgingsmoment voor het actieplan voorzien. Voor de beleidsprioriteit verkeer beschikken de politiezones E, H en M niet over een actieplan verkeer en voor de beleidsprioriteit woninginbraken zijn dat de politiezones H en M. Omdat het beleid omtrent beide beleidsprioriteiten niet in een actieplan werd vastgelegd, kan dit beleid dus ook tussentijds niet worden opgevolgd. De politiezones B en J hebben voor beide beleidsprioriteiten wel een actieplan opgesteld, maar er wordt op geen enkel moment teruggegrepen naar dit plan ter opvolging of evaluatie. Onderstaand citaat illustreert dat het actieplan verkeer van politiezone J tussentijds niet wordt geëvalueerd.

> *Als we spreken, nogmaals, over echt een overlegmoment zonaal veiligheidsplan, een tussentijds overleg of een evaluatie actieplan, volledig onbestaande.* (Verantwoordelijke beleidsprioriteit verkeer)

De politiezones die het beleid uit het actieplan enkel opvolgen in het kader van een geplande ZVR werden in niveau 2 geplaatst. Deze politiezones zien het actieplan vaak als een instrument om verantwoording af te leggen aan de bestuurlijke en gerechtelijke overheden tijdens de ZVR, die meestal om het half jaar plaatsvindt. Voor zowel de beleidsprioriteit verkeer als woninginbraken bevinden de politiezones A, D, F, G, K, L, N, O en P zich op dit niveau. Onderstaand citaat laat dit bijvoorbeeld zien voor het actieplan verkeer van de politiezone A.

> *De opvolging gebeurt eigenlijk halfjaarlijks bij de evaluatie die moet besproken worden op de ZVR. Dat verplicht ons eigenlijk van die zaken een klein beetje op te volgen. Maar het is niet zo dat dat, allez, ik bekijk het dan vanuit de korpsleiding, vanuit mijn positie als beleidsmedewerker dan eh, voor ons is dat voldoende eigenlijk.* (Beleidsmedewerker)

Niveau 3 'opvolging actieplan in kader van ZVR en thematische overlegmomenten' verwijst ten slotte naar politiezones die het actieplan niet alleen opvolgen tijdens de Zonale Veiligheidsraad. Deze politiezones richten daarnaast ook specifieke overlegmomenten inzake

verkeer of woninginbraken in met de bedoeling om het actieplan tussentijds op te volgen. Hierbij wordt geëvalueerd of de doelstellingen uit het actieplan al dan niet werden gerealiseerd zodat er op regelmatige basis – meestal om de twee maanden – kan worden bijgestuurd. Voor de beleidsprioriteit verkeer bevinden de politiezones C en I zich op dit niveau en voor woninginbraken zijn dat de politiezones C, E en I. Volgend citaat illustreert dat de doelstellingen uit het actieplan verkeer van de politiezone C maandelijks worden geëvalueerd.

> *Wij hebben hier elke maand, hebben wij dus een registratie van wat wij gedaan hebben. Dus bijvoorbeeld snelheid en interceptie, of de doelstelling, ze moeten 7 uren per maand controle uren gaan doen. We hebben er, vorige maand, hebben we 3 uur 46 gedaan, de reden daarvoor is, wij hebben één actie moeten annuleren omdat we een reconstructie van een moord hadden. Waar alle inzet van verkeersdienst nodig was voor een omleiding te voorzien.* (Verantwoordelijke beleidsprioriteit verkeer)

Bovenstaande indeling werd als basis gebruikt voor de ontwikkeling van een driepunten fuzzy-set bestaande uit de volgende drie waarden 0 – 0, 55 en 1. Zoals hoger toegelicht, hanteren we ook hier 0,55 als drempelwaarde. Dit laat zowel toe om de politiezones in drie groepen in te delen, een indeling die geschikt lijkt op basis van de empirische data, als de risico's van 0,5 als drempelwaarde te vermijden. Er werd beslist om 'de opvolging van het actieplan enkel in het kader van de ZVR' als net in de set te beschouwen, aangezien de resultaten van de prioriteiten uit de actieplannen hier toch op regelmatige basis, doorgaans twee keer per jaar, opgevolgd worden. Tabel 25 geeft de ontwikkelde fuzzy-set schaal aan, gevolgd door de fuzzy-set scores per beleidsprioriteit voor elke politiezone.

Tabel 25. Fuzzy-set scores voor de conditie 'opvolging van het actieplan'

Omschrijving niveau	Vierpunten fuzzy-set	Politiezones beleidsprioriteit verkeer	Politiezones beleidsprioriteit woninginbraken
Niveau 1: zwakke opvolging actieplan (afwezigheid actieplan of geen opvolging actieplan)	**0 = volledig uit**	B, E, H, J en M	B, H, J en M
Niveau 2: eerder sterke opvolging actieplan (opvolging actieplan enkel in kader van ZVR)	**0,55 = net in**	A, D, F, G, K, L, N, O en P	A, D, F, G, K, L, N, O en P
Niveau 3: sterke opvolging actieplan (opvolging actieplan in kader van ZVR en thematische overlegmomenten)	**1 = volledig in**	C en I	C, E en I

De tabel toont de relatieve spreiding van de politiezones over de drie scores heen. Het valt op dat de meeste politiezones de twee actieplannen wel opvolgen, maar enkel in het kader van de Zonale Veiligheidsraad. Slechts enkele politiezones richten specifieke, thematische overlegmomenten in ter bijsturing van de actieplannen.

3.2.2.3 Kennis van medewerkers over het actieplan

Deze conditie verwijst naar de mate waarin de actieplannen verkeer en woninginbraken gekend zijn bij de medewerkers. Dit hangt samen met hypothese 2.3: 'een sterke kennis van het actieplan bij medewerkers, beïnvloedt de beleidsoutput of beleidsoutcome positief' (cf. supra 1.2.2.3).

Bij aanvang van het empirisch onderzoek werd beslist om tijdens de interviews te vragen naar de specifieke kennis van elk hiërarchisch niveau over het actieplan: basis-, midden- en hoger kader. We wilden elke politiezone scoren op basis van een globale indruk over de kennis van het actieplan. Om twee redenen werd echter beslist om deze conditie toch niet mee op te nemen in de QCA-analyse. Ten eerste bleken de antwoorden van respondenten niet eenduidig binnen de politiezone. Vaak werd er geantwoord dat de kennis over een actieplan sterk persoonsgebonden was, afhankelijk van de motivatie en/of verantwoordelijkheid voor/over een actieplan. Hierdoor was het erg moeilijk om een globale indruk over de kennis van het actieplan verkeer of woninginbraken te krijgen. Onderstaand citaat illustreert dat de hoofdinspecteurs uit politiezone P het actieplan enkel kennen als ze er verantwoordelijk voor zijn.

> *Middenkaders die kennen ook alleen maar hun plan als ze der al één moeten maken en de rest, dat is cru voor te zeggen, maar interesseert het die mensen gewoon niet. Met alle respect, ik lees ook niet het gerechtelijk plan van de recherchedienst, ik lees dat ook niet, ik weet wel wat dat hun aandachtspunten zijn, zoals drugs en dergelijke, voor X is dat natuurlijk diefstallen, woningdiefstallen, ik ken daar de hoofdzaken wel van, maar ik ken het plan niet zoals ik dat van mezelf zou kennen.* (Verantwoordelijke beleidsprioriteit verkeer)

Ten tweede bleek er opvallend weinig variatie te bestaan inzake de mate waarin medewerkers de actieplannen verkeer of woninginbraken leken te kennen. Zeer zelden gaven respondenten aan op de hoogte te zijn van de inhoud van een actieplan. In die gevallen waar het actieplan wel gekend was, bleken de respondenten enkel op de hoogte te zijn van de centrale thema's, bijvoorbeeld snelheid, drugs en alcohol. Slechts enkele respondenten, meestal uit het midden- of hoger kader, konden een paar beleidsdoelstellingen uit de actieplannen opsommen. Onderstaand citaat toont aan dat het actieplan verkeer in politiezone A niet gekend is bij de medewerkers.

> *Nee, ik ben er zeker dat nog geen enkele collega dat actieplan ooit vermeld heeft of zich daar naar gedragen heeft. Die zal, als die iets vaststelt, dan zal die wel interveniëren en dan zal die het nodige doen, maar niet met in zijn hoofd van, ahja, dat was een doelstelling in het actieplan. Er is geen mens wat daarmee bezig is.* (Uitvoerende politieambtenaar)

Om de bovenstaande twee redenen werd de conditie ‘kennis van medewerkers over het actieplan’ dus niet mee opgenomen in de QCA-analyse.

3.2.2.4 Vereiste mate van verandering

Deze conditie verwijst naar de mate waarin het te implementeren actieplan afwijkt van eerdere beleidsbeslissingen. Dit hangt samen met hypothese 2.4: ‘als het nieuwe beleid slechts beperkt afwijkt van eerder beleid en een beperkte reorganisatie vraagt, beïnvloedt dit de beleidsoutput of beleidsoutcome positief’ (cf. supra 1.2.2.3).

Deze conditie werd niet in de QCA-analyse betrokken om twee redenen. Een eerste reden verwijst naar het gebrek aan variatie inzake het eerste onderdeel van de hypothese ‘als het nieuwe beleid afwijkt van eerder beleid.’ Om te bepalen of een actieplan afwijkt van eerdere actieplannen, gingen we na in welke mate er binnen de onderzochte politiezones al een actieplan 2013 voor de twee prioriteiten was. We stelden vast dat de 13 onderzochte actieplannen verkeer 2014 (aangezien drie politiezones niet over een actieplan verkeer 2014 beschikten) allemaal verder konden bouwen op een eerder actieplan verkeer. Wat het actieplan woninginbraken betreft, werd vastgesteld dat enkel politiezone C woninginbraken voor het eerst als prioriteit in het Zonaal Veiligheidsplan 2014-2017 had opgenomen. Enkel binnen deze politiezone bestond er dus geen eerder actieplan woninginbraken. Van de 27 onderzochte actieplannen 2014 (13 actieplannen verkeer 2014 en 14 actieplannen woninginbraken 2014) was er dus maar 1 actieplan, namelijk het actieplan woninginbraken van politiezone C, dat niet verderbouwde op een eerder actieplan. Een tweede reden voor het niet opnemen van deze conditie heeft betrekking op het gebrek aan variatie inzake het tweede onderdeel van de hypothese ‘een sterke reorganisatie vraagt’. We definieerden ‘een sterke reorganisatie’ in het empirisch onderzoek als ‘de oprichting of afschaffing van een nieuwe of bestaande dienst binnen de politiezone op grond van het actieplan verkeer of woninginbraken 2014’. In geen enkele politiezone bleek het actieplan verkeer of woninginbraken 2014 de oprichting van een nieuwe dienst of de afschaffing van een bestaande dienst te impliceren.

3.2.3 Middelen en fysieke nabijheid

De cluster ‘middelen en fysieke nabijheid’ bestaat uit drie condities. De eerste conditie betreft de logistieke middelen van een politiezone. De tweede conditie verwijst naar de personele middelen waarover een politiezone beschikt om te werken rond verkeer of woninginbraken.

De derde conditie ‘fysieke nabijheid’ verwijst naar de fysieke locatie van de betrokken diensten. Deze laatste conditie werd inductief aan het theoretisch kader toegevoegd, waardoor de oorspronkelijke benaming van de cluster ‘middelen’ (cf. supra 1.2.2.2) werd aangepast naar ‘middelen en fysieke nabijheid’. In onderdeel 3.2.3.3 (cf. infra) wordt deze aanpassing verder toegelicht. In wat volgt wordt de kalibrering van deze drie condities afzonderlijk besproken.

3.2.3.1 Logistieke middelen

Deze conditie heeft betrekking op de logistieke middelen die voorhanden zijn binnen een politiezone. Dit hangt samen met hypothese 3.1: ‘als er voldoende logistieke middelen beschikbaar zijn, dan beïnvloedt dit de beleidsoutput of beleidsoutcome positief’ (cf. supra 1.2.2.3).

Om deze conditie te kalibreren, werden er ten eerste 194 fragmenten onder de code ‘logistieke middelen’ doorgenomen. Deze beschrijven in welke mate de respondenten de logistieke middelen binnen de politiezone als voldoende beschouwen. Omdat deze in de onderzochte politiezones niet per beleidsprioriteit worden georganiseerd, leek de opsplitsing verkeer - woninginbraken weinig relevant. Daarom werd beslist om elke politiezone een globale score logistieke middelen toe te kennen.

Ten tweede werden daarbinnen fragmenten geselecteerd op basis van inhoudelijke overwegingen. Bij aanvang van de analyse werd zo breed mogelijk gecodeerd, waardoor bepaalde fragmenten uiteindelijk toch irrelevant bleken. Zo werden bijvoorbeeld fragmenten waarin respondenten uitweidden over specifiek materiaal niet meegenomen in de analyse. Meerdere respondenten vertelden uitgebreid over het nut van een ANPR-camera of de meerwaarde van een bepaald softwaresysteem. Dergelijke fragmenten werden niet in de analyse betrokken wat leidde tot een serieuze reductie van het aantal fragmenten. Ten derde werden fragmenten geselecteerd door een inschatting van hun validiteit (cf. supra 2.4). Uiteindelijk werden op die manier de 194 fragmenten gereduceerd tot 78 fragmenten.

Analyse van deze fragmenten leverde een indeling van de politiezones op in drie niveaus. Deze indeling werd gebaseerd op de perceptie van respondenten over de beschikbare logistieke middelen. We zijn ons ervan bewust dat deze keuze bepaalde nadelen heeft. Zo zouden respondenten uit verschillende politiezones andere impliciete standaarden kunnen hanteren bij hun beoordeling. Toch trachtten we aan dergelijke beperkingen tegemoet te

komen door een politiezone pas in één van de drie niveaus in te delen nadat minstens vier afzonderlijke respondenten een bepaalde mening deelden.

Niveau 1. De logistieke middelen worden als onvoldoende gepercipieerd.

Politiezone O

Niveau 2. De logistieke middelen worden als maar net voldoende gepercipieerd.

Politiezone C, F, H, K en M

Niveau 3. De logistieke middelen worden als ruim voldoende gepercipieerd.

Politiezones A, B, D, E, G, I, J, L, N en P

De respondenten van de politiezone uit niveau 1 ‘de logistieke middelen worden als onvoldoende gepercipieerd’ zeggen dat de logistieke middelen manifest te kort schieten. Politiezone O bevindt zich op dit niveau omdat minstens vier medewerkers deze mening deelden. Onderstaande twee citaten tonen bijvoorbeeld dat de logistieke middelen in deze politiezone een pijnpunt vormen.

> *Ik vind qua materiaal voldoen we niet, want ik werk met mijne eigen meter, omdat ik er hier toch gene vind, zelfs die dingen. Nee, materiaal is echt te weinig.* (Uitvoerende politieambtenaar)

> *Nu met die besparingen is ons budget qua aankopen nog euhm sterk vermindert en dat begint ge ook echt te voelen naar materiaal toe hè. Dat volstaat gewoon niet meer.* (Verantwoordelijke beleidsprioriteit verkeer)

De respondenten van de politiezones uit niveau 2 ‘de logistieke middelen worden als maar net voldoende gepercipieerd’ waren matig positief over de beschikbare logistieke middelen. De vijf politiezones C, F, H, K en M bevinden zich op dit niveau. Onderstaand citaat laat zien dat de logistieke middelen in politiezone K net voldoen.

> *Ik denk dat wij hier gewoon het minimum aan logistieke middelen hebben die we nodig hebben.* (Uitvoerende politieambtenaar)

De politiezones waarvan de logistieke middelen als ruim voldoende werden gepercipieerd, werden in niveau 3 geplaatst. De tien politiezones A, B, D, E, G, I, J, L, N en P bevinden zich op dit niveau. In tijden van schaarste is het opvallend dat in 10 van de 16 onderzochte politiezones de logistieke middelen als ruim voldoende worden beoordeeld. Meerdere respondenten verklaarden dit door te verwijzen naar de financiële middelen die enkele jaren

geleden via het Verkeersboetefonds[55] ter beschikking werden gesteld. Volgend citaat illustreert dat politiezone L zeer hoog scoort wat betreft logistieke middelen.

> *Het materiaal dat is… we hebben het laatste van het laatste. Dat is een beetje een punt van de korpschef: die zorgt dat wij het laatste nieuwe materiaal hebben of toch heel performant materiaal. Als u nog maar kijkt naar onze computers of u gaat eens een kijkje nemen in het interventielokaal: daar staan meer dan genoeg computers met allemaal de laatste nieuwe software, recherche, idem, we hebben de laatste nieuwe tools en dergelijke, dus dat is geen enkel probleem.* (Verantwoordelijke beleidsprioriteit woninginbraken)

Deze indeling in drie niveaus werd als basis gebruikt voor de ontwikkeling van een driepunten fuzzy-set bestaande uit de volgende drie waarden 0 – 0,55 en 1. Zoals hoger toegelicht, hanteren we ook hier 0,55 als drempelwaarde. Dit laat zowel toe om de politiezones in drie groepen in te delen, een indeling die geschikt lijkt op basis van de empirische data, als de risico's van 0,5 als drempelwaarde te vermijden. Er werd beslist om 'de logistieke middelen worden als maar net voldoende gepercipieerd' als net in de set te beschouwen, aangezien minstens vier respondenten hier suggereerden dat de aanwezige logistieke middelen voldoende zijn. Tabel 26 geeft de ontwikkelde fuzzy-set schaal aan, gevolgd door de fuzzy-set scores voor elke politiezone. Deze tabel toont dat tien politiezones 1 scoren, gevolgd door vijf politiezones die de score 0,55 toegewezen kregen. Slechts één politiezone kreeg score 0.

Tabel 26. Fuzzy-set scores voor de conditie 'logistieke middelen'

Omschrijving niveau	Driepunten fuzzy-set	Politiezones
Niveau 1: de logistieke middelen worden als onvoldoende gepercipieerd	0 = volledig uit	O
Niveau 2: de logistieke middelen worden als maar net voldoende gepercipieerd	0,55 = net in	C, F, H, K en M
Niveau 3: de logistieke middelen worden als ruim voldoende gepercipieerd	1 = volledig in	A, B, D, E, G, I, J, L, N en P

3.2.3.2 Personele middelen

Deze conditie verwijst naar de personele middelen om te werken rond verkeer of woninginbraken. Dit hangt samen met hypothese 3.2: 'als er voldoende personele middelen

[55] Via het Verkeersboetefonds, later 'het Verkeersveiligheidsfonds', gaat er jaarlijks een bepaald bedrag van de inkomsten uit verkeersboetes naar de lokale politie. Met deze financiële middelen kunnen politiezones dan initiatieven ontwikkelen of materiaal aankopen in het kader van de verkeersveiligheid.

beschikbaar zijn, dan beïnvloedt dit de beleidsoutput of de beleidsoutcome positief' (cf. supra 1.2.2.3).

Om deze conditie te kalibreren, werden er ten eerste 960 fragmenten onder de codes 'personele middelen verkeer' en 'personele middelen woninginbraken' doorgenomen. Daaruit werden, ten tweede, vervolgens fragmenten geselecteerd op basis van inhoudelijke overwegingen. Zo werden fragmenten over de samenwerking met andere politiezones bij acties verkeer of woninginbraken weggelaten. We wilden immers zicht krijgen op de personele middelen binnen de onderzochte politiezones. Deze eerste inhoudelijke selectie leidde tot een drastische reductie van het aantal fragmenten.

Ten derde werden fragmenten geselecteerd door een inschatting van hun validiteit (cf. supra 2.4). Uiteindelijk werden op die manier de 960 fragmenten gereduceerd tot 241 fragmenten. Analyse van deze fragmenten leverde een indeling van de politiezones op in twee niveaus. Deze indeling werd gebaseerd op de perceptie van respondenten over de beschikbare personele middelen. Om een politiezone in één van de twee niveaus in te delen was het noodzakelijk dat minstens drie afzonderlijke respondenten eenzelfde mening hadden over de beschikbare personele middelen ter uitvoering van een prioriteit.

> Niveau 1. De personele middelen worden als onvoldoende gepercipieerd om te werken rond een prioriteit.
>
> - *Beleidsprioriteit verkeer: politiezones A, B, E, F, G, I, J, K, N en O.*
> - *Beleidsprioriteit woninginbraken: politiezones A, B, C, G, H, I, J, L, M, N en O.*
>
> Niveau 2. De personele middelen worden als voldoende gepercipieerd om te werken rond een prioriteit.
>
> - *Beleidsprioriteit verkeer: politiezones C, D, H, L, M en P.*
> - *Beleidsprioriteit woninginbraken: politiezones D, E, F, K en P.*

De respondenten van de politiezones uit niveau 1 suggereerden dat de personele middelen in deze zones manifest te kort schieten. Voor de beleidsprioriteit verkeer bevinden de tien politiezones A, B, E, F, G, I, J, K, N en O zich op dit niveau. Meer bepaald blijken in vijf politiezones die over een verkeersdienst[56] beschikken, namelijk A, E, F, J, en K, de personele

[56] Met een verkeersdienst bedoelen we een dienst die exclusief werd opgericht ter uitvoering van de beleidsprioriteit verkeer. Medewerkers van deze dienst kunnen in principe voltijds met verkeer bezig zijn. In tegenstelling tot de beleidsprioriteit woninginbraken, werd verkeer door het Koninklijk besluit van 16 oktober

middelen voor verkeer toch onvoldoende. Doorgaans heeft dat te maken met twee redenen: de verkeersdienst is een louter administratieve dienst die geen concrete activiteiten op het terrein in het kader van verkeer uitvoert of de verkeersdienst is onderbestaft (o.m. omwille van ziektes, afwezigheden enz.). In de andere vijf politiezones waarvan de respondenten de personele middelen voor verkeer als onvoldoende beschouwden, bleek er binnen de politiezone globaal gezien te weinig personeel om rond verkeer te werken. Wat de beleidsprioriteit woninginbraken betreft, bleken de personele middelen als onvoldoende te worden beschouwd in elf politiezones: A, B, C, G, H, I, J, L, M, N en O. Onderstaande citaten laat bijvoorbeeld zien dat respondenten de personele middelen voor woninginbraken in politiezones A en B en onvoldoende achten.

> *Ja, we zijn een zeer druk bezette zone, met zeer weinig personeel. Ge zult dat op nog wel wat plaatsen horen waarschijnlijk, maar… het is echt erg en dat maakt dat er qua capaciteit zeer weinig over is voor die actieplannen.* (Politiezone B, Verantwoordelijke beleidsprioriteit woninginbraken)

> *Er is geen vermindering van personeel geweest, maar het is altijd al te weinig geweest om efficiënt op woninginbraken te werken.* (Politiezone A, Verantwoordelijke beleidsprioriteit woninginbraken)

De respondenten van de politiezones uit niveau 2 waren positief over de beschikbare personele middelen. Wat de beleidsprioriteit verkeer betreft, stellen we vast dat in zes politiezones, namelijk C, D, H, L, M en P, de personele middelen als voldoende werden gepercipieerd. Meer bepaald blijken in vijf politiezones die over een verkeersdienst beschikken, namelijk C, D, H, L en P, de personele middelen voor verkeer te volstaan. Binnen deze politiezones blijkt er een goed draaiende verkeersdienst aanwezig te zijn, bestaande uit meerdere medewerkers, doorgaans agenten van politie, die exclusief rond verkeer kunnen werken. Hoewel er in politiezone M geen verkeersdienst aanwezig is, blijkt er binnen deze politiezone toch voldoende personeel te worden vrijgemaakt voor verkeer. Wat de beleidsprioriteit woninginbraken betreft, werden de personele middelen als voldoende beschouwd in vijf politiezones: D, E, F, K en P. Onderstaande citaten illustreren dat de personele middelen voor verkeer in politiezone C voldoende blijken.

2009 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 september 2001 tot vaststelling van de organisatie- en werkingsnormen van de lokale politie teneinde een gelijkwaardige minimale dienstverlening aan de bevolking te verzekeren, als zevende basisfunctionaliteit opgenomen, naast recherche, interventie, onthaal, wijkwerking, slachtofferbejegening en openbare orde. Wellicht beschikken verschillende politiezones mede om die reden over een verkeersdienst, terwijl er nergens sprake is van een specifieke dienst ter uitvoering van de beleidsprioriteit woninginbraken.

Nee, we hebben hier een werking; we hebben dus verschillende agenten, die permanent verkeer doen, ikzelf als diensthoofd daarvan en dan hebben we vanuit de interventiediensten, dus vrijwilligers die redelijk veel interesse in verkeer hebben, die doen dan sporadisch mee aan acties van verkeer, dus. (Verantwoordelijke beleidsprioriteit verkeer)

Onze agenda staat vol met acties verkeer, ja (lacht). (Uitvoerende politieambtenaar)

Deze indeling in twee niveaus werd als basis gebruikt voor de ontwikkeling van een crisp-set bestaande uit de waarden 0 en 1. Tabel 27 geeft de ontwikkelde crisp-set schaal aan, gevolgd door de scores per beleidsprioriteit voor elke politiezone. Deze tabel toont de relatieve spreiding van de politiezones over de twee scores heen.

Tabel 27. Crisp-set voor de conditie 'personele middelen'

Omschrijving niveau	Crisp-set	Politiezones beleidsprioriteit verkeer	Politiezones beleidsprioriteit woninginbraken
Niveau 1: de personele middelen worden als onvoldoende gepercipieerd om te werken rond een prioriteit	**0 = volledig uit**	A, B, E, F, G, I, J, K, N en O	A, B, C, G, H, I, J, L, M, N en O
Niveau 2: de personele middelen worden als voldoende gepercipieerd om te werken rond een prioriteit	**1 = volledig in**	C, D, H, L, M en P	D, E, F, K en P

3.2.3.3 Fysieke nabijheid van de betrokken diensten

De conditie 'fysieke nabijheid van de betrokken diensten' werd oorspronkelijk niet opgenomen in het theoretisch kader (cf. supra 1.2.2.2). Uit verschillende interviews bleek echter dat deze een rol zou kunnen spelen bij de implementatie van de actieplannen verkeer en woninginbraken. Om die reden werd deze conditie ook mee opgenomen in de QCA-analyse. Hypothese 3.3 werd (inductief) ontwikkeld: 'als de betrokken diensten (een eventuele verkeersdienst, interventiedienst en recherchedienst) zich fysiek dicht bij elkaar bevinden, dan beïnvloedt dit de beleidsoutput of beleidsoutcome positief'. De verkeersdienst, interventiedienst en recherchedienst lijken immers de sterkst betrokken diensten bij de implementatie van de beleidsprioriteiten verkeer en woninginbraken, respectievelijk door specifieke acties inzake verkeer, politionele interventies ter plaatse en gerechtelijke onderzoeken. Vermits er soms één of meerdere wijkcommissariaten waren verspreid over de onderzochte stad (steden) of gemeente(n) leek het beter om de nabijheid van de wijkdienst niet te beoordelen.

Om deze conditie te kalibreren, werden er ten eerste 223 fragmenten onder de code ‘fysieke locatie, samenwerking en communicatie tussen de diensten’ doorgenomen. Ten tweede werden daarbinnen fragmenten geselecteerd op basis van inhoudelijke overwegingen. Meer bepaald werden enkel fragmenten over de fysieke locatie van de betrokken diensten in de analyse betrokken. Op grond van deze informatie werd er voor elke politiezone een samenvatting gemaakt die als basis diende voor het scoren. Naast de loutere informatie over de fysieke locatie was er voor sommige politiezones ook informatie over de sfeer en samenwerking tussen de betrokken diensten.

Ten derde werden fragmenten geselecteerd door een inschatting van hun validiteit (cf. supra 2.4). Aangezien informatie over de fysieke locatie van de diensten minder gevoelig was voor issues inzake validiteit werden er op grond van dit tweede criterium geen fragmenten uit de analyse weggelaten. Analyse op grond van de bovenstaande informatie leverde een indeling van de politiezones op in drie niveaus.

> Niveau 1. De drie centrale diensten (een eventuele verkeersdienst, interventiedienst en recherchedienst) bevinden zich op verschillende fysieke locaties.
>
> *Politiezones A, F en O*
>
> Niveau 2. De drie centrale diensten (een eventuele verkeersdienst, interventiedienst en recherchedienst) bevinden zich op één fysieke locatie, maar verspreid over meerdere verdiepingen.
>
> *Politiezones B, D, E, H, J, L, M en P.*
>
> Niveau 3. De drie centrale diensten (een eventuele verkeersdienst, interventiedienst en recherchedienst) bevinden zich op één fysieke locatie en op éénzelfde verdieping.
>
> *Politiezones C, G, I, K en N.*

Deze indeling in drie niveaus werd als basis gebruikt voor de ontwikkeling van een driepunten fuzzy-set bestaande uit de volgende drie waarden 0 – 0,55 en 1. Zoals hoger toegelicht, hanteren we ook hier 0,55 als drempelwaarde. Dit laat zowel toe om de politiezones in drie groepen in te delen, een indeling die geschikt lijkt op basis van de empirische data, als de risico’s van 0,5 als drempelwaarde te vermijden. Er werd beslist om ‘de drie centrale diensten bevinden zich op één fysieke locatie, maar verspreid over meerdere verdiepingen’ als net in de set te beschouwen, omdat de aanwezigheid van de centrale diensten op één fysieke locatie een zekere nabijheid doet vermoeden. Tabel 28 geeft de

ontwikkelde fuzzy-set schaal aan, gevolgd door de fuzzy-set scores voor elke politiezone. Deze tabel toont dat acht politiezones 0,55 scoren, gevolgd door vijf politiezones die de score 1 toegewezen kregen. Slechts drie politiezones kregen score 0.

Tabel 28. Fuzzy-set scores voor de conditie 'de fysieke nabijheid van de betrokken diensten'

Omschrijving niveau	Driepunten fuzzy-set	Politiezones
Niveau 1: de betrokken diensten bevinden zich fysiek ver van elkaar (de drie centrale diensten bevinden zich op verschillende fysieke locaties)	0 = volledig uit	A, F en O
Niveau 2: de betrokken diensten bevinden zich fysiek eerder dicht bij elkaar (de drie centrale diensten bevinden zich op één fysieke locatie, maar verspreid over meerdere verdiepingen)	0,55 = net in	B, D, E, H, J, L, M en P
Niveau 3: de betrokken diensten bevinden zich fysiek dicht bij elkaar (de drie centrale diensten bevinden zich op één fysieke locatie en op éénzelfde verdieping)	1 = volledig in	C, G, I, K en N

3.2.4 Kenmerken van personen belast met de beleidsuitvoering

De cluster 'kenmerken van personen belast met de beleidsuitvoering' bestaat uit twee condities. De eerste conditie betreft de gepercipieerde leiderschapsstijl van de korpschef. De tweede conditie 'motivatie en vaardigheden van medewerkers' verwijst naar de mate waarin uitvoerende politieambtenaren gemotiveerd zijn om te werken rond respectievelijk verkeer of woninginbraken. In dit onderdeel worden deze condities afzonderlijk besproken.

3.2.4.1 Afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren

Zoals hoger toegelicht, biedt de literatuur weinig duidelijkheid over welke leiderschapsstijl implementatie beïnvloedt (cf. supra 1.2.2.2). Meerdere respondenten brachten tijdens de interviews spontaan aan dat de afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren een rol zou kunnen spelen bij de implementatie van de actieplannen verkeer en woninginbraken. Daarom werd beslist om deze afstand te betrekken in het onderzoek, eerder dan de specifieke leiderschapsstijl van de korpschef. Hypothese 4.1 werd daarom (inductief) ontwikkeld: 'als de afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren als klein wordt gepercipieerd, dan beïnvloedt dit de beleidsoutput of de beleidsoutcome positief.' Omdat deze afstand in de onderzochte politiezones niet afhankelijk bleek van de beleidsprioriteit verkeer of woninginbraken werd aan elke politiezone een globale score voor de conditie 'afstand tussen korpschef en uitvoerende politieambtenaren' toegekend.

Om deze conditie te kalibreren, werden er ten eerste 157 fragmenten onder de code 'afstand korpschef - uitvoerende politieambtenaren' doorgenomen. Ten tweede werden daarbinnen fragmenten geselecteerd op basis van inhoudelijke overwegingen, waarna fragmenten ten derde werden geselecteerd door een inschatting van hun validiteit (cf. supra 2.4). Omdat alle fragmenten inhoudelijk relevant bleken en ook als voldoende valide werden ingeschat, werden alle 157 fragmenten in de analyse betrokken.

Analyse van deze fragmenten leverde een indeling van de politiezones op in twee niveaus, gebaseerd op de perceptie van uitvoerende politieambtenaren over de afstand tot de korpschef. Om een politiezone in één van de twee niveaus in te delen was het noodzakelijk dat minstens drie afzonderlijke uitvoerende politieambtenaren[57] eenzelfde mening hadden over de afstand tot de korpschef.

> Niveau 1. De afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren wordt als groot gepercipieerd.
>
> *Politiezones A, B, C, D, E, F, G, I, N en O.*

> Niveau 2. De afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren wordt als klein gepercipieerd.
>
> *Politiezones J, H, K, L, M en P.*

De respondenten van de politiezones uit niveau 1 stelden dat de afstand tussen de uitvoerende politieambtenaren en de korpschef algemeen in de organisatie, ongeacht van de beleidsprioriteit verkeer en woninginbraken, groot is. Vaak werd er gesteld dat de korpschef weinig voeling heeft met de werkvloer of weinig inspraak toelaat. De politiezones A, B, C, D, E, F, G, I, N en O bevinden zich op dit niveau. Onderstaand citaat laat zien dat de afstand tussen de uitvoerende politieambtenaren en de korpschef in politiezone B als groot wordt gepercipieerd.

> *Neen, hij neemt niet deel aan acties. Dat is een manager, dat is geen politieman eh. Dat is, hij zal dat misschien niet graag horen, maar dat is gewoon zo. Dat is vergaderen en beleidsplannen en toestanden, dat is gene politieagent niet meer eh.* (Uitvoerende politieambtenaar)

De politiezones waarvan de afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren algemeen in de organisatie als klein werd gepercipieerd, werden in niveau 2 geplaatst. Politiezones J, H, K, L, M en P bevinden zich op dit niveau. Respondenten gaven regelmatig

[57] De mening van de respondenten over de afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren werd enkel bevraagd tijdens de interviews met uitvoerende politieambtenaren.

aan dat de korpschef sterk betrokken is bij de werkvloer of erg toegankelijk is voor vragen of opmerkingen vanuit de uitvoerende politieambtenaren. Volgend citaat illustreert dat de afstand tussen de korpschef en de uitvoerende politieambtenaren in politiezone H als klein wordt gepercipieerd.

> *Ik heb ook in andere zones gewerkt waar de korpschef, die zit in zijne ivoren toren en daar stopt het. Hij is iemand die staat tussen zijn mensen. De korpschef gaat bv. mee op alcoholactie. Ik zeg niet de hele actie; die komt dan mee een paar uur en dan doet die gewoon, zoals elke inspecteur, doet die mee zijn werk, dus die weet perfect wel wat, ja, wat de mensen doen, hoe ze het doen. En zo doet die dat met alle diensten ook.* (Uitvoerende politieambtenaar)

Deze indeling in twee niveaus werd als basis gebruikt voor de ontwikkeling van een crisp-set bestaande uit de waarden 0 en 1. Tabel 29 geeft de ontwikkelde crisp-set schaal aan, gevolgd door de scores voor elke politiezone. Deze tabel toont dat de afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren in tien politiezones als groot wordt gepercipieerd. In de andere zes politiezones wordt deze afstand als klein gepercipieerd.

Tabel 29. Crisp-set voor de conditie 'afstand tussen korpschef en uitvoerende politieambtenaren'

Omschrijving niveau	Crisp-set	Politiezones
Niveau 1: de afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren wordt als groot gepercipieerd	0 = volledig uit	A, B, C, D, E, F, G, I, N en O
Niveau 2: de afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren wordt als klein gepercipieerd	1 = volledig in	J, H, K, L, M en P

3.2.4.2 Motivatie en vaardigheden van medewerkers

Deze conditie verwijst naar twee aspecten: de mate waarin medewerkers (1) gemotiveerd zijn om te werken rond de beleidsprioriteiten verkeer of woninginbraken en (2) hiervoor over de nodige vaardigheden beschikken. Dit hangt samen met hypotheses 4.2 en 4.3: 'een sterke motivatie bij medewerkers om te werken rond verkeer of woninginbraken, beïnvloedt de beleidsoutput of de beleidsoutcome positief' en 'indien de medewerkers over voldoende vaardigheden beschikken om te werken rond verkeer of woninginbraken, dan beïnvloedt dit de beleidsoutput of de beleidsoutcome positief' (cf. supra 1.2.2.3). Om deze conditie te scoren, werd tijdens de interviews gevraagd naar de motivatie en vaardigheden van uitvoerende politieambtenaren uit drie specifieke diensten, namelijk interventiedienst, (eventuele) verkeersdienst en recherchedienst. De respondenten bleken immers voornamelijk

werkzaam binnen deze drie diensten en hadden niet altijd zicht op de motivatie en/of vaardigheden van medewerkers uit andere diensten.

Om deze conditie te kalibreren, werden ten eerste de 125 fragmenten onder de code 'motivatie medewerkers om te werken rond verkeer' en de 60 fragmenten onder de code 'motivatie medewerkers om te werken rond woninginbraken' doorgenomen. Daarnaast werden ook de 54 fragmenten onder de code 'vaardigheden medewerkers om te werken rond verkeer' en de 36 fragmenten onder de code 'vaardigheden medewerkers om te werken rond woninginbraken' geanalyseerd. Ten tweede werden daarbinnen fragmenten geselecteerd op basis van inhoudelijke overwegingen, waarna fragmenten ten derde werden weerhouden door een inschatting van hun validiteit (cf. supra 2.4). Omdat alle fragmenten inhoudelijk relevant bleken en ook als voldoende valide werden ingeschat, werden alle 275 fragmenten in de analyse betrokken.

Na de analyse van deze fragmenten werd beslist om deze conditie toch niet in de QCA-analyse te betrekken. De reden hiervoor was dat er niet voldoende kwaliteitsvolle informatie voorhanden bleek om een onderbouwde score voor beide aspecten toe te kennen aan alle politiezones. Zo bleken de antwoorden die respondenten gaven vaak vaag. Regelmatig werd er gesteld dat het moeilijk was om een globale indruk over de motivatie en vaardigheden te geven omdat beide eigenschappen sterk persoonsgebonden zijn. Weinig respondenten slaagden erin een globale indruk over de motivatie van de medewerkers binnen een politiezone te geven. Onderstaande citaten illustreren bijvoorbeeld dat de motivatie binnen de politiezones F en P sterk varieert van medewerker tot medewerker.

> *Want dat is heel dikwijls de discussie; als ge iemand buiten stuurt, er zijn er bij die dat nooit iets zien en een andere, die ziet altijd iets of die pakt mensen op heterdaad waar dat andere mensen niet kunnen.. Hoe komt dat? Ja, dat is de ingesteldheid, dikwijls de ingesteldheid van de persoon eh. De ene die heeft een neus voor verkeer en die volgt zijn instinct een beetje en andere mensen die, als ze niet gemotiveerd zijn, dan zien ze nooit niks ook niet.* (Politiezone P, Korpschef)

> *Ik denk dat de motivatie van iedereen verschilt. Ge hebt collega's die werkelijk ter plaatse gaan, en zeggen van, oké, wij gaan hier zoeken en, en, allez… om zoveel mogelijk elementen te hebben. Ge hebt ook collega's die zeggen van, jamaar, daar op de hoek heb ik gezien, dat daar nogal ene louche typ stond. Ik denk dat die aan 't dealen was, die een prioriteit gaan verleggen of die een ander interessevlak hebben.* (Politiezone F, Verantwoordelijke beleidsprioriteit woninginbraken)

Om bovenstaande reden werd de conditie 'motivatie en vaardigheden van medewerkers' dus niet betrokken in de QCA-analyse.

3.2.5 Contextuele kenmerken

De cluster ‘contextuele kenmerken’ bestaat uit vier condities: (1) complexiteit van de omgeving, (2) de relatie tussen de korpschef en de burgemeester(s), (3) aanwezigheid van een strategisch veiligheids- en preventieplan binnen de stad (steden) of gemeente(n) en (4) de relatie tussen de korpschef en de procureur des Konings.

3.2.5.1 Complexiteit van de omgeving

Deze conditie verwijst naar de mate waarin bepaalde aspecten in de omgeving implementatie positief of negatief kunnen beïnvloeden. De complexiteit van de omgeving wordt geoperationaliseerd aan de hand van twee aspecten: (1) het aantal inwoners en (2) de verstedelijkingsgraad van de 16 onderzochte politiezones. Dit hangt samen met hypothese 5.1: ‘als de complexiteit van de omgeving beperkt is, dan beïnvloedt dat de beleidsoutput of de beleidsoutcome positief’ (cf. supra 1.2.2.3).

Om deze subconditie te kalibreren, werden beide aspecten afzonderlijk beoordeeld. Om het eerste aspect, het aantal inwoners, in kaart te brengen, werd gebruik gemaakt van de cijfers hieromtrent in het Zonaal Veiligheidsplan 2014-2017 van de politiezones. Om de vertrouwelijkheid te garanderen, wordt het exact aantal inwoners van elke politiezoneechter niet weergegeven. In plaats daarvan werden er op basis van de exacte cijfers drie groepen gecreëerd: (1) politiezones met een klein aantal inwoners, namelijk minder dan 40000, (2) politiezones met een middelgroot aantal inwoners, namelijk tussen de 40000 en de 80000 en (3) politiezones met een groot aantal inwoners, meer bepaald meer dan 80000. Het tweede aspect betreft de mate van verstedelijking. Om die in kaart te brengen, werd gebruik gemaakt van de typologie die door de FOD Binnenlandse Zaken werd ontwikkeld. Tabel 30 toont deze indeling.

Tabel 30. Typologie politiezones op basis van de verstedelijkingsgraad

Naam categorie	
Categorie 1	Grote steden (Gent, Antwerpen, Luik, Charleroi en Brussel-Stad)
Categorie 2	Regionale steden Brussel – 18 [58]
Categorie 3	Agglomeratiegemeenten Sterk uitgeruste kleine steden
Categorie 4	Matig uitgeruste kleine steden Zwak uitgeruste kleine steden Sterk morfologisch verstedelijkte gemeenten
Categorie 5	Matig morfologisch verstedelijkte gemeenten Zwak morfologisch verstedelijkte gemeenten

Beide aspecten werden vervolgens voor de 16 onderzochte politiezones samengebracht in een tabel[59]. Ze vormde de basis voor de indeling van de politiezones in vijf niveaus. We gaan ervan uit dat verstedelijkingsgraad in sterkere mate bijdraagt tot de complexiteit van de omgeving dan het aantal inwoners, waardoor dat aspect zwaarder doorweegt bij het bepalen van de niveaus. Aangezien we een negatief verband veronderstellen tussen de complexiteit van de omgeving en implementatie (cf. supra), scoren de politiezones die gekenmerkt worden door de hoogste mate van complexiteit het laagst.

Niveau 1. De politiezone kent een matige verstedelijkingsgraad (categorie 2 of 3) en heeft een groot aantal inwoners (boven 80000 inwoners).

Politiezones: G en L

Niveau 2. De politiezone kent een matige verstedelijkingsgraad (categorie 2 of 3) en heeft een middelgroot aantal inwoners (tussen 40000 en 80000 inwoners).

Politiezones: D en O

Niveau 3. De politiezone kent een matige verstedelijkingsgraad (categorie 2 of 3) en heeft een klein aantal inwoners (minder dan 40000 inwoners).

Politiezones: A en P

Niveau 4. De politiezone kent een lage verstedelijkingsgraad (categorie 4 of 5) en heeft een middelgroot aantal inwoners (tussen 40000 en 80000 inwoners).

Politiezones: B, C, F; H, J, K en N

[58] Brussel-Stad wordt samen met vier andere steden, Antwerpen, Gent, Luik en Charleroi, ingedeeld in categorie 1, terwijl de andere 18 gemeenten uit het Brussels Hoofdstedelijk Gewest behoren tot categorie 2.
[59] Omwille van de vertrouwelijkheid wordt deze tabel echter niet weergegeven.

Niveau 5. De politiezone kent een lage verstedelijkingsgraad (categorie 4 of 5) en heeft een klein aantal inwoners (minder dan 40000).

Politiezones: E, I en M

Bovenstaande indeling werd als basis gebruikt voor de ontwikkeling van een vijfpunten fuzzy-set bestaande uit de volgende vijf waarden: 0 – 0,33 – 0,55 – 0,67 en 1. Zoals hoger toegelicht, hanteren we ook hier 0,55 als drempelwaarde. Dit laat zowel toe om de politiezones in vijf groepen in te delen, een indeling die geschikt lijkt op basis van de empirische data, als de risico's van 0,5 als drempelwaarde te vermijden. Er werd beslist om de grens tussen 'in of uit de set' te plaatsen tussen 'matige verstedelijkingsgraad en middelgroot aantal inwoners' en 'matige verstedelijkingsgraad en klein aantal inwoners', weergegeven door de respectievelijke fuzzy-set scores 0,33 en 0,55. Tabel 31 geeft de ontwikkelde fuzzy-set schaal aan, gevolgd door de fuzzy-set scores voor elke politiezone. Tabel 31 laat zien dat de meeste politiezones 0,67 scoren, gevolgd door telkens twee of drie politiezones die de score 0 – 0,33 – 0,55 en 1 toegewezen kregen.

Tabel 31. Fuzzy-set scores voor de conditie 'complexiteit van de omgeving'

Omschrijving niveau	Vijfpunten fuzzy-set	Politiezone
Niveau 1: zeer hoge complexiteit van de omgeving (matige verstedelijkingsgraad en groot aantal inwoners)	0 = volledig uit	G en L
Niveau 2: hoge complexiteit van de omgeving (matige verstedelijkingsgraad en middelgroot aantal inwoners)	0,33 = meer uit dan in	D en O
Niveau 3: eerder lage complexiteit van de omgeving (matige verstedelijkingsgraad en klein aantal inwoners)	0,55 = net in	A en P
Niveau 4: lage complexiteit van de omgeving (lage verstedelijkingsgraad en middelgroot aantal inwoners)	0,67 = meer in dan uit	B, C, F; H, J, K en N
Niveau 5: zeer lage complexiteit van de omgeving (lage verstedelijkingsgraad en klein aantal inwoners)	1 = volledig in	E, I en M

3.2.5.2 Aanwezigheid van een strategisch veiligheids- en preventieplan binnen de stad (steden) of gemeente(n)

Deze conditie verwijst naar de aan- of afwezigheid van een strategisch veiligheids- en preventieplan (SVPP) in de stad/steden of gemeente(n) van de 16 onderzochte politiezones . Dit hangt samen met hypothese 5.2: 'indien er binnen de stad/steden of gemeente(n) een strategisch veiligheids- en preventieplan aanwezig is, dan beïnvloedt dit de beleidsoutput of de beleidsoutcome positief' (cf. supra 1.2.2.3).

Om deze conditie te kalibreren werd er nagegaan in welke mate er binnen de stad/steden of gemeenten van de 16 onderzochte politiezones een SVPP 2014-2017 beschikbaar is. Hierbij baseerden we ons op het KB van 7 november 2013[60] dat een overzicht geeft van de steden en gemeenten met een SVPP 2014-2017. Indien er binnen een meergemeentezone minstens één stad of gemeente over een SVPP beschikt, dan wordt er in de tabel aangegeven dat er een SVPP voorhanden is. Op grond van bovenstaande gegevens werden de 16 onderzochte politiezones ingedeeld in twee niveaus.

Niveau 1. Geen enkele stad of gemeente van de politiezone beschikt over een SVPP.
Politiezones: C, G, I, K, L, O en P

Niveau 2. Minstens één stad of gemeente van de politiezone beschikt over een SVPP.
Politiezones: A, B, D, E, F, H, J, M en N.

Deze indeling in twee niveaus werd als basis gebruikt voor de ontwikkeling van een crisp-set bestaande uit de waarden 0 en 1. Tabel 32 geeft de ontwikkelde crisp-set schaal aan, gevolgd door de scores voor elke politiezone.

Tabel 32. Crisp-set voor de conditie 'aanwezigheid SVPP '

Omschrijving niveau	Crisp-set	Politiezones
Niveau 1: geen enkele stad of gemeente van de politiezone beschikt over een SVPP	0 = volledig uit	C, G, I, K, L, O en P
Niveau 2: minstens één stad of gemeente van de politiezone beschikt over een SVPP	1 = volledig in	A, B, D, E, F, H, J, M en N

3.2.5.3 Kwaliteit van de relatie tussen korpschef en burgemeester(s)

Deze conditie verwijst naar de kwaliteit van de relatie tussen de korpschef en de burgemeester(s). Dit hangt samen met hypothese 5.3: 'als er een goede relatie is tussen de korpschef en de burgemeester(s), dan beïnvloedt dit de beleidsoutput of beleidsoutcome positief' (cf. supra 1.2.2.3).

Om deze conditie te kalibreren, werden er ten eerste 70 fragmenten onder de code 'algemene relatie of verstandhouding korpschef - burgemeester(s)' doorgenomen. Ten tweede werden

[60] Bijlage bij KB 7 november 2013 betreffende de strategische veiligheids- en preventieplannen en van de dispositieven Gemeenschapswachten, *BS* 29 november 2013.

fragmenten geselecteerd op basis van inhoudelijke overwegingen, waarna fragmenten ten derde werden weerhouden door een inschatting van hun validiteit (cf. supra 2.4). Omdat alle fragmenten inhoudelijk relevant bleken en ook als voldoende valide werden ingeschat, werden alle 70 fragmenten in de analyse betrokken.

Analyse van deze fragmenten toonde echter dat er nauwelijks variatie bestaat in wat gezegd werd over de relatie die de korpschefs hebben met de burgemeester(s). In alle 16 politiezones bleken de respondenten deze verstandhouding namelijk als goed of zeer goed te beoordelen. Onderstaande twee citaten illustreren dat de relatie tussen de korpschef en de burgemeesters in de politiezones J en K zeer goed is.

> *Ja, dat is wel een goede relatie, denk ik. Ik heb de indruk dat hij wel veel communiceert met de burgemeesters. Hij moet ze natuurlijk ook van het moment dat we iets willen beslissen moet hij ze natuurlijk ook wel daarin betrekken, maar ik heb de indruk dat dat wel goed loopt, die communicatie en die relatie, dat daar een goede verstandhouding is tussen hem en de burgemeesters. Ja, als ik dat zie op vergaderingen en zo, dat die hem altijd wel kunnen volgen in zijn visie en dat ze daar ook echt in meegaan en dat hij vaak ook wel de steun krijgt die hij nodig heeft om een bepaald initiatief te kunnen uitwerken.* (Politiezone J, Beleidsmedewerker)

> *Ik kan die relatie globaal beschrijven als zeer goed eigenlijk. We hebben, denk ik, een heel goede verstandhouding hier in de politiezone met de X burgemeesters, want we zijn dus een Xgemeentezone*[61]*, euhm, we hebben dus ook sowieso ons maandelijks politiecollege, maar daarnaast zijn er heel veel telefonische contacten of contacten via email, en euh ja, die verlopen in heel goede verstandhouding. Het is natuurlijk zaak om die mensen goed te informeren altijd en open kaart te spelen en dan denk ik als zij dat wederzijds ook doen en dat is hier gelukkig zo, dan zijn er weinig kansen op grote problemen eh. De meningen zijn wel niet altijd gedeeld, maar dat hoeft ook niet noodzakelijk om toch een goede verstandhouding te hebben.* (Politiezone K, Korpschef)

Gezien het gebrek aan variatie werd beslist om deze conditie niet in de QCA-analyse te betrekken.

3.2.5.4 Kwaliteit van de relatie tussen korpschef en procureur des Konings

Deze conditie verwijst naar de kwaliteit van de relatie tussen de korpschef en de procureur des Konings (PK). Dit hangt samen met hypothese 5.4: ‘als er een goede relatie is tussen de procureur des Konings en de korpschef, dan beïnvloedt dit de beleidsoutput of beleidsoutcome positief’ (cf. supra 1.2.2.3).

[61] Om de vertrouwelijkheid te garanderen worden exacte aantallen hier niet weergegeven.

Om deze conditie te kalibreren, werden er ten eerste 56 fragmenten onder de code 'algemene relatie of verstandhouding korpschef – procureur des Konings' doorgenomen. Ten tweede werden fragmenten geselecteerd op basis van inhoudelijke overwegingen, waarna fragmenten ten derde werden weerhouden door een inschatting van hun validiteit (cf. supra 2.4). Omdat alle fragmenten inhoudelijk relevant bleken en ook als voldoende valide werden ingeschat, werden alle 56 fragmenten in de analyse betrokken.

Analyse van deze fragmenten toonde echter dat het erg moeilijk was om voor elke politiezone een score toe te kennen voor deze conditie. Op het moment dat de interviews met korpschefs en beleidsmedewerkers werden afgenomen (voorjaar 2014) werden de gerechtelijke arrondissementen hervormd[62]. Dit impliceerde een reductie van het aantal gerechtelijke arrondissementen waarbij elk 'nieuw' gerechtelijk arrondissement een nieuwe procureur des Konings (PK) aan het hoofd kreeg. Aangezien de gerechtelijke arrondissementen zich op het moment van de interviews in een overgangsperiode bevonden, bleken de antwoorden die respondenten gaven over de relatie met de toenmalige procureur des Konings weinig eenduidig. Vaak werd er gerefereerd naar de 'oude' PK of werd er gezegd dat ze de 'nieuwe' PK nog niet ontmoet hadden en dus geen uitspraken konden doen over de relatie met de korpschef. Gezien het gebrek aan duidelijke kwalitatieve informatie over deze relatie werd beslist om deze conditie niet op te nemen in de QCA-analyse.

3.3 Samenvatting: de scores voor de case-outcome en de condities voor de 16 onderzochte politiezones

In de bovenstaande bespreking werd ingegaan op de kalibrering van de case-outcome en de condities. Tabellen 33 en 34 vatten deze informatie samen door de score van elke politiezone op de negen condities en de uitkomst voor de beleidsprioriteiten verkeer en woninginbraken weer te geven.

[62] Wet tot hervorming van de gerechtelijke arrondissementen en tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek met het oog op een grotere mobiliteit van de leden van de rechterlijke orde, *BS* 10 december 2013.

Tabel 33. De scores voor de case-outcome verkeer en de condities voor de 16 onderzochte politiezones

	CONDITIES									CASE-OUTCOME VERKEER
POLITIEZONE ⬇	Betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan verkeer	Kenmerken van het actieplan verkeer op papier	Opvolging van het actieplan verkeer	Logistieke middelen	Personele middelen verkeer	Fysieke nabijheid van de betrokken diensten	Afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren	Complexiteit van de omgeving	Aanwezigheid van een strategisch veiligheids- en preventieplan binnen de stad (steden) of gemeente(n)	
A	0,6	0,67	0,55	1	0	0	0	0,55	1	0
B	0,6	0,67	0	1	0	0,55	0	0,67	1	0
C	0,6	1	1	0,55	1	1	0	0,67	0	0,55
D	0,2	0,55	0,55	1	1	0,55	0	0,33	1	0,55
E	0	0	0	1	0	0,55	0	1	1	1
F	0,2	0,55	0,55	0,55	0	0	0	0,67	1	0
G	0,6	1	0,55	1	0	1	0	0	0	0
H	0	0	0	0,55	1	0,55	1	0,67	1	1
I	0,8	0,83	1	1	0	1	0	1	0	0
J	0,8	0,55	0	1	0	0,55	1	0,67	1	0
K	0,2	0,55	0,55	0,55	0	1	1	0,67	0	0
L	0,2	0,83	0,55	1	1	0,55	1	0	0	0,55
M	0	0	0	0,55	1	0,55	1	1	1	1
N	1	0,67	0,55	1	0	1	0	0,67	1	0
O	0,4	0,55	0,55	0	0	0	0	0,33	0	0,55
P	0,4	0,55	0,55	1	1	0,55	1	0,55	0	1

Tabel 34. De scores voor de case-outcome woninginbraken en de condities voor de 16 onderzochte politiezones

	CONDITIES									
POLITIEZONE ⬇	**Betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan woninginbraken**	**Kenmerken van het actieplan woninginbraken op papier**	**Opvolging van het actieplan woninginbraken**	**Logistieke middelen**	**Personele middelen woning-inbraken**	**Fysieke nabijheid van de betrokken diensten**	**Afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren**	**Complexiteit van de omgeving**	**Aanwezigheid van een strategisch veiligheids- en preventieplan binnen de stad (steden) of gemeente(n)**	**CASE-OUTCOME WONINGINBRAKEN**
A	0,4	0,33	0,55	1	0	0	0	0,55	1	0
B	0,6	0,67	0	1	0	0,55	0	0,67	1	0
C	0,6	0,67	1	0,55	0	1	0	0,67	0	0,67
D	0,2	0,67	0,55	1	1	0,55	0	0,33	1	1
E	1	0,83	1	1	1	0,55	0	1	1	0
F	0,4	0,17	0,55	0,55	1	0	0	0,67	1	0,67
G	0,6	0,55	0,55	1	0	1	0	0	0	0,67
H	0	0	0	0,55	0	0,55	1	0,67	1	1
I	0,8	1	1	1	0	1	0	1	0	0
J	0,6	0,17	0	1	0	0,55	1	0,67	1	0,67
K	0,6	0,67	0,55	0,55	1	1	1	0,67	0	0,67
L	0,6	0,55	0,55	1	0	0,55	1	0	0	0
M	0	0	0	0,55	0	0,55	1	1	1	0,33
N	0,6	0,67	0,55	1	0	1	0	0,67	1	0
O	0,4	0,55	0,55	0	0	0	0	0,33	0	0
P	0,8	0,55	0,55	1	1	0,55	1	0,55	0	0,67

3.4 Terugkoppeling naar het eerder ontwikkelde theoretisch kader en bijhorende hypothesen

In de vorige onderdelen van dit hoofdstuk werden de case-outcome en de condities voor beide beleidsprioriteiten gekalibreerd. We lichtten toe dat er voor de beide beleidsprioriteiten een verschillende case-outcome wordt gehanteerd. De bespreking van de kalibrering van de condities werd opgebouwd vertrekkende van het theoretisch kader en toonde dat niet alle condities hieruit in aanmerking komen voor de QCA-analyse, bijvoorbeeld omwille van een gebrek aan empirische variatie. Eén conditie werd op basis van inductieve overwegingen aan het theoretisch kader toegevoegd en één conditie moest geherformuleerd worden om ze duidelijker te kunnen afbakenen. Het oorspronkelijke theoretisch kader moet dus worden verfijnd op basis van de dataverzameling en de kalibrering. Om deze wijzigingen te verduidelijken, geeft tabel 35 het hoger ontwikkelde theoretisch kader nogmaals weer (cf. supra 1.2.2.3) samen met de aanpassingen die werden uitgevoerd op basis van de kalibrering.

Tabel 35. Het aangepaste, definitieve theoretisch kader met bijhorende hypothesen

Afhankelijke variabele	Beïnvloedende kenmerken		Hypothese
Beleidsprioriteit woninginbraken: beleidsoutcome (de effecten of verandering ten gevolge van het beleid) **Beleidsprioriteit verkeer: beleidsoutput (de prestaties (producten of diensten) die geleverd worden ten gevolge van het beleid)**	**1. Kenmerken van de beleidsvoorbereiding**	1.1 de betrokkenheid van medewerkers bij de beleidsvoorbereiding	Hypothese 1.1: *'een sterke betrokkenheid van medewerkers uit de lagere echelons van de organisatie bij de voorbereiding van het actieplan beïnvloedt de beleidsoutput of beleidsoutcome positief.'*
		~~1.2 eensgezindheid tussen beleidsmakers~~	~~Hypothese 1.2: *'een sterke mate van eensgezindheid tussen beleidsmakers in de fase van de beleidsvoorbereiding beïnvloedt de beleidsoutput of beleidsoutcome positief.'*~~
	2. Kenmerken van en omgang met het actieplan	2.1 kenmerken van het actieplan op papier	Hypothese 2.1: *'een actieplan dat (a) meetbare operationele doelstellingen en (b) een kwaliteitsvolle veiligheidsdiagnostiek omvat, beïnvloedt de beleidsoutput of beleidsoutcome positief.'*
		2.2 de mate waarin het actieplan tussentijds opgevolgd en bijgestuurd wordt	Hypothese 2.2: *'een sterke tussentijdse opvolging van het actieplan beïnvloedt de beleidsoutput of beleidsoutcome positief.'*
		~~2.3 de mate waarin het actieplan gekend is bij de medewerkers~~	~~Hypothese 2.3: *'een sterke kennis van het actieplan bij medewerkers, beïnvloedt de beleidsoutput of beleidsoutcome positief.'*~~
		~~2.4 de vereiste mate van verandering~~	~~Hypothese 2.4: *'als het nieuwe beleid slechts beperkt afwijkt van eerder beleid en een beperkte reorganisatie vraagt, dan beïnvloedt dit de beleidsoutput of beleidsoutcome positief.'*~~
	3. Middelen en fysieke nabijheid	3.1 logistieke middelen	Hypothese 3.1: *'als er voldoende logistieke middelen beschikbaar zijn, dan beïnvloedt dit de beleidsoutput of beleidsoutcome positief.'*
		3.2 personele middelen	Hypothese 3.2: *'als er voldoende personele middelen beschikbaar zijn, dan beïnvloedt dit de beleidsoutput of beleidsoutcome positief.'*
		3.3 fysieke nabijheid	Hypothese 3.3: *'als de betrokken diensten (een eventuele verkeersdienst, interventiedienst en recherchedienst) zich fysiek dicht bij elkaar bevinden, dan beïnvloedt dit de beleidsoutput of beleidsoutcome positief.'*
	4. Kenmerken van personen belast met de beleidsuitvoering	4.1 afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren	Hypothese 4.1: *'als de afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren als klein wordt gepercipieerd, dan beïnvloedt dit de beleidsoutput of de beleidsoutcome positief.'*
		~~4.2 de vaardigheden en motivatie van medewerkers~~	~~Hypothese 4.2: *'een sterke motivatie bij medewerkers om het beleid uit te voeren, beïnvloedt de beleidsoutput of beleidsoutcome positief.'*~~ ~~Hypothese 4.3: *'indien medewerkers over voldoende vaardigheden beschikken ter uitvoering van het beleid, dan beïnvloedt dat de beleidsoutput of beleidsoutcome positief.'*~~
	5. Contextuele kenmerken	5.1 complexiteit van de omgeving	Hypothese 5.1: *'als de complexiteit van de omgeving beperkt is, dan beïnvloedt dat de beleidsoutput of beleidsoutcome positief.'*
		5.2 aanwezigheid van een strategisch veiligheids- en preventieplan binnen de stad (steden) of gemeente(n)	Hypothese 5.2: *'indien er binnen de stad/steden of gemeente(n) een strategisch veiligheids- en preventieplan aanwezig is, dan beïnvloedt dat de beleidsoutput of beleidsoutcome positief.'*
		~~5.3 kwaliteit van de relatie tussen de korpschef en de burgemeester(s)~~	~~Hypothese 5.3: *'als er een goede relatie is tussen de korpschef en de burgemeester(s), dan beïnvloedt dat de beleidsoutput of beleidsoutcome positief.'*~~
		~~5.4 kwaliteit van de relatie tussen de korpschef en de procureur des Konings~~	~~Hypothese 5.4: *'als er een goede relatie is tussen de procureur des Konings en de korpschef, dan beïnvloedt dat de beleidsoutput of beleidsoutcome positief.'*~~

Legende: doorstreept = kon niet in de QCA-analyse worden opgenomen, onderstreept = werd gespecifieerd, geherformuleerd of om inductieve overwegingen aan het theoretisch kader toegevoegd

Op grond van de kalibrering werden vier belangrijke aanpassingen aan het theoretisch kader uitgevoerd. Deze wijzigingen worden onderstreept in tabel 35. Een eerste aanpassing heeft betrekking op de omschrijving van de case-outcome. Om hoger toegelichte redenen, werd voor de beleidsprioriteit woninginbraken 'de beleidsoutcome' als case-outcome gehanteerd, terwijl voor de beleidsprioriteit verkeer de case-outcome omschreven wordt als 'de beleidsoutput'. Dit betreft eigenlijk eerder een specificatie dan een wijziging. Een tweede wijziging heeft betrekking op het aantal condities uit het theoretisch kader dat in aanmerking komt voor de QCA-analyse. De kalibrering liet immers zien dat zes condities uit het theoretisch kader niet geschikt waren voor verdere analyse, meestal door een gebrek aan empirische variatie. Bijgevolg kunnen de hypothesen van deze zes condities niet empirisch getest worden. Hierdoor komen slechts 8 van de oorspronkelijke 14 condities in aanmerking voor de QCA-analyse: (1) de betrokkenheid van medewerkers bij de beleidsvoorbereiding, (2) kenmerken van het actieplan op papier, (3) de mate waarin het actieplan tussentijds opgevolgd en bijgestuurd wordt, (4) logistieke middelen, (5) personele middelen, (6) leiderschap, (7) complexiteit van de omgeving en (8) aanwezigheid van een strategisch veiligheids- en preventieplan binnen de stad (steden) of gemeente(n). Een derde aanpassing aan het theoretisch kader verwijst naar de conditie 'leiderschap' die in dit hoofdstuk op basis van inductieve overwegingen werd aangepast naar 'afstand tussen korpschef en uitvoerende politieambtenaren'. Volgende hypothese werd inductief ontwikkeld: 'als de afstand tussen de korpschef en de uitvoerende politieambtenaren als klein wordt gepercipieerd, dan beïnvloedt dit de beleidsoutput of de beleidsoutcome positief.' Een vierde wijziging heeft ten slotte betrekking op de conditie 'fysieke nabijheid van de betrokken diensten'. In verschillende interviews werd namelijk de verwachting geuit dat deze conditie een rol zou kunnen spelen bij de implementatie van de actieplannen verkeer en woninginbraken, waardoor deze op grond van inductieve overwegingen aan het theoretisch kader werd toegevoegd. Hypothese 3.3 werd dan ook (inductief) ontwikkeld: 'als de betrokken diensten (een eventuele verkeersdienst, interventiedienst en recherchedienst) zich fysiek dicht bij elkaar bevinden, dan beïnvloedt dit de beleidsoutput of beleidsoutcome positief'. De naam van de cluster 'middelen' werd hierdoor aangepast naar 'middelen en fysieke nabijheid.'

In hoofdstuk 2 lichtten we toe dat QCA een specifieke visie op causaliteit veronderstelt, namelijk multiple conjunctural causation. Dit impliceert dat er voor de aan- en afwezigheid van elke uitkomst een afzonderlijke analyse moet worden uitgevoerd (o.a. Ragin, 2009, p. 110; Schneider et al., 2010, p. 8; Schneider et al., 2012, p. 278) (cf. supra 2.1.1). Ter verduidelijking specifiëren we daarom in tabellen 36 en 37 de bovenstaande hypothesen voor de vier verschillende uitkomsten: (1) verbeterde prestaties inzake verkeer, (2) verslechterde prestaties inzake verkeer, (3) verlaagd aantal woninginbraken en (4) verhoogd aantal woninginbraken. Omdat in de literatuur symmetrische causaliteit wordt verondersteld, formuleerden we de hypothesen in deze tabellen als elkaars tegengestelde. De QCA-analyse in de komende hoofdstukken zal aantonen in welke mate die symmetrie daadwerkelijk opgaat.

Tabel 36. Hypothesen voor de case-outcome verkeer

UITKOMST	**HYPOTHESEN**								
Uitkomst 'verbeterde prestaties inzake verkeer'	**HYPOTHESE 1.1.1:** *'een sterke betrokkenheid van medewerkers uit de lagere echelons van de organisatie bij de voorbereiding van het actieplan verkeer leidt tot verbeterde prestaties inzake verkeer'*	**HYPOTHESE 2.1.1***:* *'een actieplan verkeer dat (a) meetbare operationele doelstellingen en (b) een kwaliteitsvolle veiligheidsdiagnostiek omvat, leidt tot verbeterde prestaties inzake verkeer'*	**HYPOTHESE 2.2.1:** *'een sterke tussentijdse opvolging van het actieplan verkeer leidt tot verbeterde prestaties inzake verkeer'*	**HYPOTHESE 3.1.1:** *'voldoende logistieke middelen leiden tot verbeterde prestaties inzake verkeer'*	**HYPOTHESE 3.2.1:** *'voldoende personele middelen leiden tot verbeterde prestaties inzake verkeer'*	**HYPOTHESE 3.3.1:** *'als de betrokken diensten (een eventuele verkeersdienst, interventiedienst en recherchedienst) zich fysiek dicht bij elkaar bevinden, dan leidt dit tot verbeterde prestaties inzake verkeer'*	**HYPOTHESE 4.1.1:** *'als de afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren als klein wordt gepercipieerd, dan leidt dit tot verbeterde prestaties inzake verkeer'*	**HYPOTHESE 5.1.1:** *'als de complexiteit van de omgeving beperkt is, dan leidt dit tot verbeterde prestaties inzake verkeer'*	**HYPOTHESE 5.2.1:** *'indien er binnen de stad/steden of gemeente(n) een strategisch veiligheids- en preventieplan aanwezig is, dan leidt dit tot verbeterde prestaties inzake verkeer'*
Uitkomst 'verslechterde prestaties inzake verkeer'	**HYPOTHESE 1.1.2:** *'een zwakke betrokkenheid van medewerkers uit de lagere echelons van de organisatie bij de voorbereiding van het actieplan verkeer leidt tot verslechterde prestaties inzake verkeer'*	**HYPOTHESE 2.1.2:** *'een actieplan verkeer zonder (a) meetbare operationele doelstellingen en (b) een kwaliteitsvolle veiligheidsdiagnostiek leidt tot verslechterde prestaties inzake verkeer'*	**HYPOTHESE 2.2.2:** *'een zwakke tussentijdse opvolging van het actieplan verkeer leidt tot verslechterde prestaties inzake verkeer'*	**HYPOTHESE 3.1.2:** *'onvoldoende logistieke middelen leiden tot verslechterde prestaties inzake verkeer'*	**HYPOTHESE 3.2.2:** *'onvoldoende personele middelen leiden tot verslechterde prestaties inzake verkeer'*	**HYPOTHESE 3.3.2:** *'als de betrokken diensten (een eventuele verkeersdienst, interventiedienst en recherchedienst) zich fysiek ver van elkaar bevinden, dan leidt dit tot verslechterde prestaties inzake verkeer'*	**HYPOTHESE 4.1.2:** *'als de afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren als groot wordt gepercipieerd, dan leidt dit tot verslechterde prestaties inzake verkeer'*	**HYPOTHESE 5.1.2:** *'als de complexiteit van de omgeving hoog is, dan leidt dit tot verslechterde prestaties inzake verkeer'*	**HYPOTHESE 5.2.2:** *'indien er binnen de stad/steden of gemeente(n) geen strategisch veiligheids- en preventieplan is, dan leidt dit tot verslechterde prestaties inzake verkeer'*

Tabel 37. Hypothesen voor de case-outcome woninginbraken

UITKOMST	HYPOTHESEN								
Uitkomst 'verlaagd aantal woninginbraken'	**HYPOTHESE 1.1.3:** *'een sterke betrokkenheid van medewerkers uit de lagere echelons van de organisatie bij de voorbereiding van het actieplan woninginbraken leidt tot een verlaagd aantal woninginbraken'*	**HYPOTHESE 2.1.3***:* *'een actieplan woninginbraken dat (a) meetbare operationele doelstellingen en (b) een kwaliteitsvolle veiligheidsdiagnostiek omvat, leidt tot een verlaagd aantal woninginbraken'*	**HYPOTHESE 2.2.3:** *'een sterke tussentijdse opvolging van het actieplan woninginbraken leidt tot een verlaagd aantal woninginbraken'*	**HYPOTHESE 3.1.3:** *'voldoende logistieke middelen leiden tot een verlaagd aantal woninginbraken'*	**HYPOTHESE 3.2.3:** *'voldoende personele middelen leiden tot een verlaagd aantal woninginbraken'*	**HYPOTHESE 3.3.3:** *'als de betrokken diensten (een eventuele verkeersdienst, interventiedienst en recherchedienst) zich fysiek dicht bij elkaar bevinden, dan leidt dit tot een verlaagd aantal woninginbraken'*	**HYPOTHESE 4.1.3:** *' als de afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren als klein wordt gepercipieerd, dan leidt dit tot een verlaagd aantal woninginbraken'*	**HYPOTHESE 5.1.3:** *'als de complexiteit van de omgeving beperkt is, dan leidt dit tot een verlaagd aantal woninginbraken'*	**HYPOTHESE 5.2.3:** *'indien er binnen de stad/steden of gemeente(n) een strategisch veiligheids- en preventieplan aanwezig is, dan leidt dit tot een laag aantal woninginbraken'*
Uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken'	**HYPOTHESE 1.1.4:** *'een zwakke betrokkenheid van medewerkers uit de lagere echelons van de organisatie bij de voorbereiding van het actieplan woninginbraken leidt tot een verhoogd aantal woninginbraken'*	**HYPOTHESE 2.1.4:** *'een actieplan woninginbraken zonder (a) meetbare operationele doelstellingen en (b) een kwaliteitsvolle veiligheidsdiagnostiek, leidt tot een verhoogd aantal woninginbraken'*	**HYPOTHESE 2.2.4:***'een zwakke tussentijdse opvolging van het actieplan woninginbraken leidt tot een verhoogd aantal woninginbraken'*	**HYPOTHESE 3.1.4:***'onvoldoende logistieke middelen leiden tot een verhoogd aantal woninginbraken'*	**HYPOTHESE 3.2.4:** *'onvoldoende personele middelen leiden tot een verhoogd aantal woninginbraken'*	**HYPOTHESE 3.3.4:** *'als de betrokken diensten (een eventuele verkeersdienst, interventiedienst en recherchedienst) zich fysiek ver van elkaar bevinden, dan leidt dit tot een verhoogd aantal woninginbraken'*	**HYPOTHESE 4.1.4:** *'als de afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren als groot wordt gepercipieerd, dan leidt dit tot een verhoogd aantal woninginbraken'*	**HYPOTHESE 5.1.4:** *'als de complexiteit van de omgeving hoog is, dan leidt dit tot een verhoogd aantal woninginbraken'*	**HYPOTHESE 5.2.4:** *'indien er binnen de stad/steden of gemeente(n) geen strategisch veiligheids- en preventieplan is, dan leidt dit tot een verhoogd aantal woninginbraken'*

3.5 Besluit

In dit hoofdstuk lichtten we de kalibrering van de condities en de case-outcome toe. Wat de case-outcome betreft, beslisten om voor de beleidsprioriteit woninginbraken de beleidsoutcome als uitkomst te hanteren omdat het te moeilijk bleek om voldoende en vergelijkbare prestatie-informatie te verzamelen. Om de politiezones te kunnen scoren voor deze uitkomst werden drie indicatoren gehanteerd: (1) het gemiddeld aantal woninginbraken 2007 – 2013 versus het gemiddeld aantal woninginbraken januari 2014 – juni 2015 uitgedrukt in een percentage, (2) het absoluut aantal woninginbraken in 2014 vergeleken met de voorgaande jaren (tot en met 2007) en (3) het gemiddeld aantal woninginbraken juni 2007 – juni 2013 versus het gemiddeld aantal woninginbraken juni 2014 – juni 2015 uitgedrukt in een percentage. Op basis hiervan werden de 16 politiezones ingedeeld in vier niveaus, gaande van 'verhoogd aantal woninginbraken in de periode 2014' tot 'verlaagd aantal woninginbraken in de periode 2014'. Voor de beleidsprioriteit verkeer werd daarentegen de beleidsoutput als uitkomst beschouwd. Ook hier vormden drie indicatoren de basis voor de indeling van de 16 politiezones: (1) het aantal gecontroleerde voertuigen en het aantal afgenomen ademtesten in het kader van alcoholcontroles in 2012 en 2013 versus 2014, (2) de mening van respondenten over de geleverde prestaties in het kader van verkeer in de periode 2014 en (3) het aantal mensuren tijdens controles in het kader van de zomer-BOB-campagne 2013 en de winter-BOB-campagne 2013-2014 versus dit aantal tijdens de zomer-BOB-campagne 2014 en de winter-BOB-campagne 2014-2015. Op basis van hun scores op deze indicatoren werden de politiezones geplaatst in drie niveaus, gaande van 'verslechterde prestaties inzake verkeer in de periode 2014' tot 'verbeterde prestaties inzake verkeer in de periode 2014'.

De scores van de 16 politiezones op de 14 condities varieerden sterk naargelang de conditie. Bij de eerste conditie 'betrokkenheid medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan' valt op dat de voorbereiding van het actieplan verkeer voornamelijk de taak blijkt van het hoger kader, wat zich vertaalt in de lage scores van zeven politiezones. Het actieplan woninginbraken werd daarentegen voornamelijk voorbereid door het middenkader, meer bepaald door een taakaccenthouder of projectleider die formeel werd aangesteld voor deze taak. In drie politiezones bleek deze taakaccenthouder echter weinig gemotiveerd, terwijl de taakaccenthouders van zeven politiezones deze taak wel gemotiveerd uitvoerden. De tweede conditie 'eensgezindheid tussen beleidsmakers' scoorde in de meeste politiezones hoog.

Doorgaans werd er een sterke mate van eensgezindheid inzake de te nemen beleidsmaatregelen of na te streven beleidsdoelstellingen gerapporteerd tussen de medewerkers die betrokken waren bij de voorbereiding van het actieplan.

Wat de cluster 'kenmerken van en omgang met het actieplan betreft' stelden we ten eerste vast dat de kwaliteit van de actieplannen verkeer en woninginbraken in een groot aantal politiezones hoog was. De meeste actieplannen bestonden minstens uit een aantal meetbare operationele doelstellingen en/of een actuele probleembeschrijving van het betreffende fenomeen. Daarnaast concludeerden we dat de opvolging van de actieplannen verkeer en woninginbraken voornamelijk gebeurt in de Zonale Veiligheidsraad. Slechts enkele (twee voor verkeer en drie voor woninginbraken) politiezones richtten specifieke, thematische overlegmomenten in ter bijsturing van het actieplan. Wat de kennis van de medewerkers over de actieplannen betreft, bleek dat de medewerkers zelden echt op de hoogte waren van de inhoud van het actieplan. Tot slot werd ook vastgesteld dat van de 27 onderzochte actieplannen 2014 (13 actieplannen verkeer en 14 actieplannen woninginbraken) er maar één was dat niet verderbouwde op een eerder actieplan en dat geen enkel van de onderzochte actieplannen de oprichting van een nieuwe dienst of de afschaffing van een bestaande dienst vooropzette.

Bij de derde cluster 'middelen en fysieke nabijheid' viel op dat slechts in één politiezone de logistieke middelen als onvoldoende werden gepercipieerd. In de meeste politiezones werden deze middelen als ruim voldoende beoordeeld. Dit lag helemaal anders voor de personele middelen die zowel voor verkeer als woninginbraken in de meeste politiezones als onvoldoende werden beschouwd. Wat de conditie 'fysieke nabijheid van de betrokken diensten' betreft, stelden we vast dat bij de meeste politiezones de drie centrale diensten (interventiedienst, recherchedienst en een eventuele verkeersdienst) zich op één fysieke locatie bevinden. In vijf politiezones bevonden de drie centrale diensten zich zelfs op éénzelfde verdieping.

Wat de vierde cluster 'kenmerken van personen belast met de beleidsuitvoering' betreft, werd in tien politiezones de afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren als groot gerapporteerd. Vaak werd daar gesteld dat de korpschef weinig voeling heeft met de werkvloer of weinig inspraak toelaat. In de andere zes politiezones gaven respondenten wel aan dat de korpschef sterk betrokken is bij de werkvloer of toegankelijk is voor vragen of opmerkingen vanuit de uitvoerende politieambtenaren. Wat de conditie 'motivatie en vaardigheden van medewerkers' betreft, bleek er niet voldoende kwaliteitsvolle informatie

voorhanden om een onderbouwde score voor beide aspecten toe te kennen aan alle politiezones. Zo bleken de antwoorden die respondenten gaven vaak vaag. Regelmatig werd er gesteld dat het moeilijk was om een globale indruk over de motivatie en vaardigheden te geven omdat beide eigenschappen sterk persoonsgebonden zijn.

Wat de cluster 'contextuele kenmerken' betreft, concludeerden we dat de meeste deelnemende politiezones zich in een weinig complexe omgeving bevonden, vermits de verstedelijksgraad er laag is en het aantal inwoners klein of middelgroot. Daarnaast concludeerden we dat er in negen politiezones een strategisch veiligheids- en preventieplan aanwezig is. Het viel ook op dat alle 16 politiezones goed of zeer goed scoren voor de conditie 'kwaliteit van de relatie tussen korpschef en burgemeester(s)'. Ten slotte stelden we vast dat het erg moeilijk was om de conditie 'kwaliteit van de relatie tussen korpschef en procureur des Konings' te scoren. Dat had te maken met het feit dat de gerechtelijke arrondissementen zich op het moment van de interviews in een overgangsperiode bevonden. Vaak refereerden respondenten naar de 'oude' PK of zeiden ze dat ze de 'nieuwe' PK nog niet ontmoet hadden.

Op basis van deze kalibrering werd het theoretisch kader verder verfijnd. Zo werd onder meer één conditie op basis van inductieve overwegingen aan het theoretisch kader toegevoegd en moest één conditie geherformuleerd worden om deze duidelijker te kunnen afbakenen. Op grond van dit aangepaste theoretisch kader formuleerden we 36 hypothesen voor de vier verschillende uitkomsten: (1) verbeterde prestaties inzake verkeer, (2) verslechterde prestaties inzake verkeer, (3) verlaagd aantal woninginbraken en (4) verhoogd aantal woninginbraken. Deze zijn richtinggevend voor de QCA-analyse waarvan we de procedure en resultaten in de volgende hoofdstukken bespreken.

Hoofdstuk 4. Op zoek naar noodzakelijke en voldoende voorwaarden in de implementatie van de actieplannen verkeer

In wat volgt bespreken we de resultaten van de QCA-analyse. We kozen ervoor om de bevindingen voor beide beleidsprioriteiten afzonderlijk te behandelen. In dit hoofdstuk lichten we de resultaten voor de beleidsprioriteit verkeer toe, gevolgd door de bevindingen voor de beleidsprioriteit woninginbraken in het volgende hoofdstuk. Deze opsplitsing laat ten eerste toe om zowel de gevolgde stappen in de analyse als de bijhorende resultaten voor elke beleidsprioriteit uitgebreid en overzichtelijk weer te geven. Ten tweede kan de lezer die geïnteresseerd is in de beleidsprioriteit verkeer of de beleidsprioriteit woninginbraken hierdoor vlot zijn of haar weg naar de analyseprocedure en -resultaten vinden.

Zoals hoger toegelicht, veronderstelt QCA 'multiple conjunctural causation' (cf. supra 2.1.1), waardoor er voor de aan- en afwezigheid van de uitkomst een afzonderlijke analyse moet worden uitgevoerd (o.a. Ragin, 2009, p. 110; Schneider et al., 2010, p. 8; Schneider et al., 2012, p. 278). We bespreken dan ook eerst de resultaten voor de verbeterde prestaties in het kader van verkeer (4.2), waarna we de bevindingen voor de verslechterde prestaties voor deze beleidsprioriteit toelichten (4.3). Zoals hoger besproken, wordt het onderscheid tussen verbeterde en verslechterde prestaties inzake verkeer gemaakt op basis van de score van een politiezone op drie verschillende indicatoren: (1) het aantal gecontroleerde voertuigen en het aantal afgenomen ademtesten in het kader van alcoholcontroles in 2012 en 2013 versus 2014, (2) de mening van respondenten over de geleverde prestaties in het kader van verkeer in de periode 2014 en (3) het aantal mensuren tijdens controles in het kader van de zomer-BOB-campagne 2013 en de winter-BOB-campagne 2013-2014 versus dit aantal tijdens de zomer-BOB-campagne 2014 en de winter-BOB-campagne 2014-2015 (cf. supra 3.1.3). Zoals hoger toegelicht, is er in QCA sprake van 'verslechterde prestaties inzake verkeer' als een politiezone lager dan 0,5 scoort voor de case-outcome. De acht politiezones A, B, F, G, I, J, K en N worden dan ook gedefinieerd als 'negatieve cases'. Er worden daarentegen 'verbeterde prestaties inzake verkeer' geleverd als de case-outcome van een politiezone 0,5 of hoger scoort. De acht politiezones C, D, E, H, L, M, O en P worden dan ook gezien als 'positieve cases' (cf. supra 2.1.2).

Voorafgaand aan de analyse werd beslist om voor elke uitkomst een aantal afzonderlijke 'subanalyses' uit te voeren, waarvan de resultaten daarna in een aparte 'superanalyse' worden betrokken. Deze strategie wordt grondig toegelicht in onderdeel 4.1. In het besluit (4.4) worden de belangrijkste bevindingen uit dit hoofdstuk weergegeven. In hoofdstuk 6 brengen we de resultaten uit dit en volgend hoofdstuk over de beleidsprioriteit woninginbraken (hoofdstuk 5) samen, en reflecteren we hierover met inzichten uit de literatuur in een globale discussie.

4.1 De gekozen aanpak: 3 subanalyses en 1 superanalyse per uitkomst

Zoals hoger toegelicht, is de verhouding cases versus condities in QCA erg belangrijk (cf. supra 2.1.2). In dit onderzoek bleken negen condities, omwille van voldoende empirische variatie, in aanmerking te komen voor de analyse van de 16 cases. Wanneer we deze negen condities elk afzonderlijk in de QCA-analyse zouden betrekken, vergroot dit de kans op logical remainders aanzienlijk, wat kan leiden tot fundamentele problemen inzake limited diversity (cf. supra 2.1.2).

Daarom werd in navolging van Bretthauer (2016)[63] beslist om de analyse op te splitsen in twee fasen. In de eerste fase wordt de invloed van die condities die inhoudelijk samen horen afzonderlijk onderzocht. De negen condities werden hiervoor in drie inhoudelijke groepen ingedeeld waarvoor telkens een aparte QCA-analyse of 'subanalyse' werd uitgevoerd:

(1) de drie condities 'betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan' (betrok_mw), 'kenmerken van het actieplan op papier' (kenm_actiepl) en 'opvolging van het actieplan' (opvolg_actiepl) werden samengebracht onder de groep 'kenmerken actieplan' (subanalyse 1),

(2) de vier condities 'logistieke middelen' (logis_mid), 'personele middelen' (perso_mid), 'fysieke nabijheid van de betrokken diensten' (fys_nabij_dienst) en 'afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren' (kleineafst_korpsch_uitvpolambt)

[63] Een alternatief voor deze keuze was 'de two-step approach' van Schneider en Wagemann (2006) waarbij de onderzochte condities worden ingedeeld in 'remote' en 'proximate' factoren die in verschillende fasen worden geanalyseerd. Het onderscheid tussen beide factoren hangt niet alleen samen met tijd en ruimte, maar ook met de veronderstelde causale link tussen de specifieke conditie en de uitkomst (Schneider et al., 2012, p. 253). Hoewel deze strategie interessant leek, kozen we er niet voor om die te hanteren. Schneider en Wagemann (2012, p. 255) adviseren immers dat, als men 'two-step QCA' wenst te gebruiken, het onderscheid tussen 'remote' en 'proximate' factoren zeer duidelijk moet zijn en dat bleek voor ons onderzoek niet het geval te zijn. De literatuur biedt immers weinig duidelijkheid over welke condities de sterkste causale link tot de uitkomst hebben. Zo ligt het niet voor de hand of de 'kenmerken op organisatieniveau' als 'remote' dan wel als 'proximate' factoren beschouwd moeten worden.

werden samengebracht onder de groep ‘kenmerken op organisatieniveau’ (subanalyse 2) en

(3) de twee condities ‘complexiteit van de omgeving’ (complex_omg) en ‘aanwezigheid van een strategisch veiligheids- en preventieplan binnen de stad (steden) of gemeente(n)’ (SVPP) werden samengebracht in de groep ‘contextuele kenmerken’ (subanalyse 3).

De tweede groep ‘kenmerken op organisatieniveau’ is iets diverser dan de overige twee aangezien deze groep zowel kenmerken van de politiezone zelf als eigenschappen van de medewerkers binnen deze politiezone bevat. Toch lijkt dit geen probleem, aangezien alle vier de condities gerelateerd zijn aan de politiezones zelf.

Om de gezamenlijke invloed van deze drie groepen van kenmerken op de uitkomst te kunnen nagaan, wordt er in een tweede fase een superanalyse uitgevoerd. Hiervoor worden de condities uit de belangrijkste causale paden van de drie subanalyses als basis gebruikt. Enkel de condities uit die causale paden met een ‘consistency score’ boven 0,85 zullen in de superanalyse opgenomen worden. In onderdeel 4.2.4 lichten we deze aanpak verder toe.

In dit en het volgende hoofdstuk zullen, zoals Schneider en Wagemann (2010, p. 12) adviseren, bij elke analyse (dus telkens zowel bij de drie subanalyses als de superanalyse) steeds de drie verschillende oplossingen gepresenteerd worden (cf. supra 2.1.2), namelijk:

1) De ‘conservative solution term’, waarbij logical remainders niet in de analyse worden betrokken zodat de minimalisering enkel gebeurt op basis van de beschikbare empirische informatie (Schneider et al., 2012, p. 162). Deze oplossing blijft vaak het meest complex of het minst gereduceerd (Schneider et al., 2010, p. 12).
2) De ‘intermediate solution term’, waarbij enkel de relevante logical remainders in de analyse worden betrokken (Ragin, 2009, p. 111). Deze oplossing kenmerkt zich doorgaans door een middelgrote complexiteit (Schneider et al., 2010, p. 12).
3) De ‘parsimonious solution term’, waarbij alle mogelijke logical remainders gebruikt worden voor de minimalisering zonder de plausibiliteit ervan na te gaan (Ragin, 2009, p. 111). Deze oplossing is vaak het meest beperkt of gereduceerd (‘‘most parsimonious’’) (Schneider et al., 2010, p. 12; Schneider et al., 2012, p. 167).

Schneider en Wagemann (2010, p. 12) stellen vervolgens dat niet alle drie deze formules steeds geïnterpreteerd moeten worden door de onderzoeker. Ze stellen dat er steeds aangegeven dient te worden aan welke oplossing het meeste gewicht wordt gegeven. In wat

volgt zal dan ook telkens gemotiveerd worden waarom de voorkeur gegeven werd aan één of meerdere oplossingen.

De analyses werden uitgevoerd door middel van het computerprogramma FsQCA 3.0.

4.2 Noodzakelijke en voldoende voorwaarden voor de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’

In wat volgt bespreken we eerst de drie subanalyses gevolgd door de bijhorende superanalyse voor de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’.

4.2.1 Subanalyse 1: kenmerken van het actieplan verkeer in relatie tot de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’

4.2.1.1 Noodzakelijke voorwaarden

Tabel 62 (zie bijlage B) toont de consistency- en coveragescores (cf. supra 2.1.2) voor de aan- en afwezigheid van de drie condities uit de groep ‘kenmerken van het actieplan verkeer’ in relatie tot de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’. Hoger lichtten we toe waarom we in dit onderzoek 0,95 voor consistency en 0,75 voor coverage als drempels hanteerden bij de boordeling van noodzakelijke voorwaarden (cf. supra 2.1.2).

Tabel 62 toont, verrassend, dat de conditie ‘afwezigheid sterke betrokkenheid medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan verkeer’ hoog scoort voor consistency, namelijk 0,91, en daardoor een noodzakelijke voorwaarde voor de uitkomst ‘verbeterde prestaties’ lijkt. Hoewel het gaat om een relatief hoge score, wijst ze echter niet op een perfecte subsetrelatie tot de uitkomst. Deze score is immers lager dan 1. Cebotari en Vink (2013, p. 10) spreken in dit geval over ‘‘a quasi-necessary condition’’. De matige score voor coverage, namelijk 0,60, wijst er bovendien op dat deze conditie er niet in slaagt om de volledige variatie in de uitkomst te verklaren. Figuur 4 toont de scores van de 16 politiezones voor deze conditie in relatie tot de uitkomst.

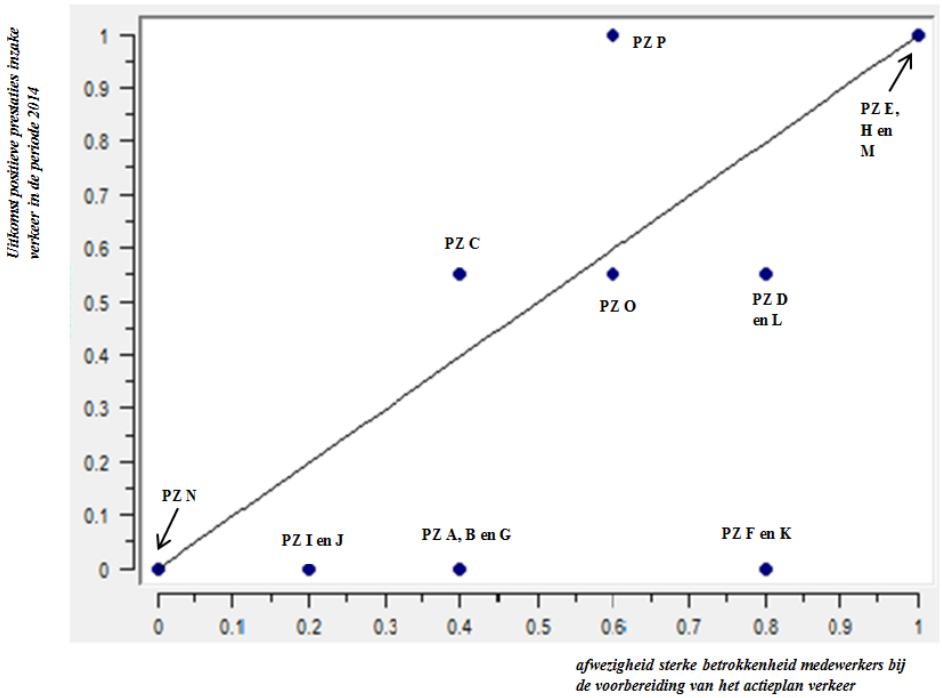

Figuur 4. Conditie 'afwezigheid sterke betrokkenheid medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan verkeer' in relatie tot de uitkomst 'verbeterde prestaties'

Bovenstaande figuur toont dat de afwezigheid van de sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan verkeer slechts in 14 van de 16 politiezones een noodzakelijke voorwaarde is voor verbeterde prestaties. De politiezones C en P blijken niet aan deze voorwaarde te voldoen. Deze twee politiezones bevinden zich in het gebied boven de lijn op de grafiek, terwijl de andere 14 politiezones zich op of onder deze lijn bevinden. Het gaat dus om twee inconsistente cases, door Schneider en Wagemann (2012, p. 327) omschreven als: ''a case with membership in sets X and Y that is not in line with the statement of necessity or sufficiency made about condition X''.

Aangezien slechts 14 van de 16 politiezones wijzen op een noodzakelijke voorwaarde, werd beslist om de conditie 'afwezigheid sterke betrokkenheid medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan' toch niet als noodzakelijk te beschouwen voor de uitkomst 'verbeterde prestaties'.

4.2.1.2 Voldoende voorwaarden

Zoals hoger toegelicht, gebeurt bij FsQCA de analyse van voldoende voorwaarden aan de hand van een waarheidstabel die alle logische combinaties van condities aangeeft in relatie tot

de aan- of afwezigheid van de uitkomst (cf. supra 2.1.2). In deze analyse werd de waarheidstabel gebaseerd op drie condities waardoor ze 8 (2^3) rijen of hoeken in de vectorruimte (‘vector space corners’) bevat. Tabel 38 toont de waarheidstabel voor de drie condities in de cluster ‘kenmerken actieplan’, namelijk ‘betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan’, ‘kenmerken van het actieplan op papier’ en ‘opvolging van het actieplan’ samen met de uitkomst ‘verbeterde prestaties’. In deze waarheidstabel worden enkel die combinaties van condities getoond die empirisch gevonden werden. Zoals uit de tabel blijkt, is de limited diversity groot: van de acht mogelijke combinaties van condities zijn er maar vier die empirisch voorkomen (cf. supra 2.1.2). De andere vier combinaties van condities kunnen gezien worden als logical remainders en worden later in de analyse eventueel ingezet voor een verdere vereenvoudiging van de waarheidstabel. Aangezien de limited diversity groot is, zullen we later (cf. infra 4.2.4) enkel de conservative solution term en intermediate solution term interpreteren en betrekken in de superanalyse. Voor de volledigheid tonen we in bijlage C.1 ook de parsimonious solution term, maar omdat deze dus te sterk gebaseerd is op logical remainders zullen we deze niet verder interpreteren, noch in de superanalyse betrekken. Dit houdt immers het risico in dat de resultaten te sterk gebaseerd zullen worden op combinaties van condities die empirisch niet werden waargenomen.

Tabel 38. Waarheidstabel voor de cluster ‘kenmerken actieplan verkeer’ in relatie tot de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’

Sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan verkeer	Gunstige kenmerken van het actieplan verkeer op papier	Sterke opvolging van het actieplan verkeer	Cases	Raw consistency
0	**0**	**0**	**3: PZ E, H en M**	**0,72**
0	1	1	6: PZ D, F, K, L, O en P	0,55
1	1	1	5: PZ A, C, G, I en N	0,38
1	1	0	2: PZ B en J	0,29

Op grond van de bovenstaande vier ‘raw consistency’ scores werd beslist om die cases met een ‘consistency-score’ van minstens 0,7 als een subset van de uitkomst te beschouwen. Deze score is iets lager dan de score van 0,75 die Schneider en Wagemann voorstellen (cf. supra 2.1.2) maar hangt samen met een belangrijk breekpunt in de bovenstaande vier scores.

Hierdoor komt enkel de eerste rij uit tabel 38 met als configuratie ‘0-0-0’ in aanmerking voor verdere analyse. Deze rij blijkt geen contradictorische cases te bevatten, aangezien de drie politiezones E, H en M alledrie verbeterde prestaties als uitkomst hebben. Bijgevolg wordt

deze rij volledig in de logische minimalisering betrokken (vetgedrukt in de tabel). Er bleken vervolgens enkele gebonden (‘‘tied’’) ‘prime implicants’ te bestaan (cf. supra 2.1.2). In navolging van Schneider en Wagemann (2012, p. 111) werd beslist om deze niet uit de analyse te verwijderen.

De **conservative solution term en intermediate solution term** tonen dat er één configuratie van condities bestaat die als voldoende kan worden beschouwd voor verbeterde prestaties, meer bepaald de configuratie ‘afwezigheid sterke betrokkenheid medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan verkeer - afwezigheid gunstige kenmerken van het actieplan verkeer op papier - afwezigheid sterke opvolging van het actieplan verkeer’.

~betrok_mw*~kenm_actiepl*~opvolg_actiepl



verbeterde prestaties inzake verkeer

De ‘consistency’ bedraagt 0,72, terwijl de ‘raw’ en ‘unique coverage’ 0,73 bedragen. Aangezien er slechts één configuratie bestaat die voldoende is voor de uitkomst, zijn de waarden voor de ‘solution consistency’ en de ‘solution coverage’ dezelfde als de ‘consistency’ en de ‘raw’ en ‘unique coverage’: 0,72 en 0,73. De waarde 0,72 voor ‘solution consistency’ toont dat er maar in beperkte mate sprake is van een subset relatie tussen de bovenstaande configuratie en de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’. De waarde 0,73 voor ‘solution coverage’ geeft daarnaast aan dat maar een beperkt deel van de uitkomst ‘verbeterde prestaties’ verklaard wordt door de bovenstaande configuratie.

Aangezien de ‘consistency score’ van de bovenstaande configuratie onder 0,85 ligt, zal dit causaal pad niet in de superanalyse worden betrokken (cf. infra 4.2.4). Hieruit volgt dat geen enkele conditie uit de cluster ‘kenmerken actieplan verkeer’ opgenomen wordt in de superanalyse.

4.2.2 Subanalyse 2: kenmerken op organisatieniveau in relatie tot de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’

4.2.2.1 Noodzakelijke voorwaarden

Tabel 63 (zie bijlage B) toont de consistency- en coveragescores (cf. supra 2.1.2) voor de aan- en afwezigheid van de vier condities uit de groep ‘kenmerken op organisatieniveau’ in relatie

tot de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’. Als drempel werd 0,95 voor consistency en 0,75 voor coverage gehanteerd (cf. supra 2.1.2). De tabel toont dat geen enkele conditie deze drempels haalt en dus als noodzakelijk beschouwd wordt voor het verklaren van de uitkomst.

4.2.2.2 Voldoende voorwaarden

Tabel 39 toont de waarheidstabel voor de vier condities ‘logistieke middelen’, ‘personele middelen’, ‘fysieke nabijheid van de betrokken diensten’ en ‘afstand tussen korpschef en uitvoerende politieambtenaren’ samen met de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’. Deze waarheidstabel werd gebaseerd op vier condities waardoor ze 16 (2^4) rijen of hoeken in de vectorruimte (‘vector space corners’) bevat. In deze waarheidstabel worden enkel die combinaties van condities getoond die empirisch gevonden werden. Zoals uit de tabel blijkt, is de limited diversity groot (cf. supra 2.1.2): van de 16 mogelijke combinaties van condities zijn er maar zes die empirisch voorkomen. De andere tien combinaties van condities kunnen gezien worden als logical remainders en later in de analyse eventueel worden ingezet voor een verdere vereenvoudiging van de waarheidstabel. Aangezien de limited diversity groot is, zullen we om hoger toegelichte redenen (cf. supra 2.1.2) enkel de conservative solution term en intermediate solution term interpreteren en betrekken in de superanalyse. Voor de volledigheid wordt in bijlage C.2 ook de parsimonious solution term gegeven.

Tabel 39. Waarheidstabel voor kenmerken op organisatieniveau in relatie tot de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’

Voldoende logistieke middelen	Voldoende personele middelen	Sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten	Kleine afstand korpschef – uitvoerende politieambtenaren	Cases	Raw consistency
1	**1**	**1**	**1**	**4: PZ H, L, M en P**	**1**
1	**1**	**1**	**0**	**1: PZ C en D**	**1**
0	0	0	0	1: PZ O	0,38
1	0	0	0	2: PZ A en F	0,18
1	0	1	0	5: PZ B, E, G, I en N	0,13
1	0	1	1	2: PZ J en K	0

Op grond van de ‘raw consistency’ scores werd beslist om die cases met een ‘consistency-score’ van 1 als een subset van de uitkomst te beschouwen. Hierdoor komen enkel de eerste rij en tweede rij uit tabel 39 met als configuraties ‘1-1-1-1’ en ‘1-1-1-0’ in aanmerking voor

verdere analyse. Deze rijen blijken geen contradictorische cases te bevatten, aangezien de zes politiezones H, L, M, P, C en D allemaal ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’ als uitkomst hebben (cf. supra 2.1.2). Bijgevolg worden beide rijen volledig in de logische minimalisering betrokken (vetgedrukt in de tabel).

De **conservative solution term** en **intermediate solution term** tonen dat er één configuratie van condities bestaat die als voldoende kan worden beschouwd voor de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’. Meer bepaald leidt de configuratie ‘voldoende logistieke middelen – voldoende personele middelen – sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten’ tot verbeterde prestaties inzake verkeer.

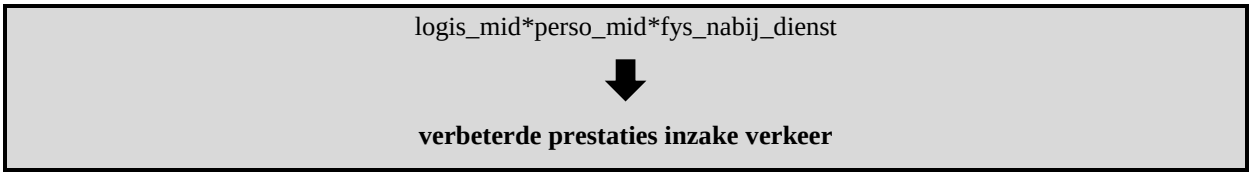

De ‘consistency’ bedraagt 1 terwijl de ‘raw coverage’ en de ‘unique coverage’ 0,53 bedragen. De waarden voor de ‘solution consistency’ en ‘solution coverage’ bedragen respectievelijk 1 en 0,53. Politiezones met een sterk lidmaatschap (boven 0,5) in deze combinatie zijn C, D, H, L, M en P.

Aangezien de ‘consistency score’ van de bovenstaande configuratie boven 0,85 ligt, zal dit causaal pad in de superanalyse worden betrokken (cf. infra 4.2.4).

4.2.3 Subanalyse 3: contextuele kenmerken in relatie tot de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’

4.2.3.1 Noodzakelijke voorwaarden

Tabel 64 (zie bijlage B) toont de consistency- en coveragescores (cf. supra 2.1.2) voor de aan- en afwezigheid van de twee condities uit de groep ‘contextuele kenmerken’ in relatie tot de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’. Als drempel werd 0,95 voor consistency en 0,75 voor coverage gehanteerd (cf. supra 2.1.2). De tabel toont dat geen enkele conditie deze drempels haalt en dus als noodzakelijk beschouwd wordt voor het verklaren van de uitkomst.

4.2.3.2 Voldoende voorwaarden

Tabel 40 toont de waarheidstabel voor de twee condities ‘complexiteit van de omgeving’ en ‘aanwezigheid van een strategisch veiligheids- en preventieplan binnen de stad (steden) of gemeente(n)’ samen met de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’. Deze waarheidstabel werd gebaseerd op twee condities waardoor ze vier (2^2) rijen of hoeken in de vectorruimte (‘vector space corners’) bevat. Zoals uit de tabel blijkt, is er geen sprake van limited diversity: alle mogelijke combinaties van condities komen immers empirisch voor.

Tabel 40. Waarheidstabel voor contextuele kenmerken in relatie tot de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’

Gunstige (weinig complexe) omgeving	Aanwezigheid SVPP	Cases	Raw consistency
0	0	3: PZ G, L en O	0,50
1	1	8: PZ A, B, E, F, H, J,M en N	0,48
1	0	4: PZ C, I, K en P	0,44
0	1	1: PZ D	0,32

Bovenstaande tabel toont dat de ‘raw consistency’ scores voor alle combinaties van condities erg laag blijven. Geen enkele combinatie van condities scoort immers hoger dan 0,5. Om die reden werd beslist om deze waarheidstabel niet verder te minimaliseren. Dit heeft tot gevolg dat de twee condities uit deze groep ‘contextuele kenmerken’ niet in de superanalyse zullen worden betrokken.

4.2.4 Superanalyse: kenmerken van het actieplan verkeer, kenmerken op organisatieniveau en contextuele kenmerken in relatie tot de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’

De bovenstaande drie subanalyses onderzochten telkens afzonderlijk de invloed van respectievelijk ‘kenmerken van het actieplan’, ‘kenmerken op organisatieniveau’ en ‘contextuele kenmerken’ op de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’. Op die manier konden we de invloed van de negen afzonderlijke condities onderzoeken zonder geconfronteerd te worden met het probleem van limited diversity (cf. supra 2.1.2).

De superanalyse in dit onderdeel wenst de invloed van de bovenstaande drie groepen kenmerken samen na te gaan. De condities uit de gevonden causale paden met een sterke ‘consistency score’ worden in een afzonderlijke analyse opgenomen. Schneider en Wagemann (2010, p. 10) stellen dat er geen universele scores voor ‘consistency’ gelden. Daarom werden

de ‘consistency scores’ van de verschillende causale paden voor de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’ met elkaar vergeleken. Op grond hiervan werd beslist om 0,85 als drempel voor ‘consistency’ te hanteren. Deze drempel is strenger dan de drempelwaarde van 0,75 die hoger gesuggereerd werd voor de analyse van voldoende voorwaarden (cf. supra 2.1.2), maar laat toe om op een meer kritische manier die causale paden die wijzen op een sterke set relatie tot de uitkomst, te identificeren. Ook hier werd er om hoger toegelichte reden (cf. supra 2.1.2) beslist om geen specifieke drempelwaarde voor ‘coverage’ te hanteren.

Tabel 41 toont de eerder uitgevoerde subanalyses met bijhorende gevonden causale paden en hun ‘consistency score’ samen met de condities die op grond daarvan in de superanalyse worden opgenomen. Die condities uit de causale paden met een ‘consistency score’ boven 0,85 (en daardoor dus worden betrokken in de superanalyse) worden vetgedrukt weergegeven.

Tabel 41. Overzicht van de subanalyses voor de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’

Subanalyse	**Noodzakelijke voorwaarden**	**Voldoende voorwaarden (uit conservative en intermediate solution term)**	**Consistency (>0,85?)**	**Condities opgenomen in de superanalyse**
Subanalyse 1: kenmerken van het actieplan verkeer	/	~betrok_mw*~kenm_actiepl*~opvolg_actiepl	0,72	Geen: consistentie van dit causaal pad is lager dan 0,85
Subanalyse 2: kenmerken op organisatieniveau	/	logis_mid*perso_mid*fys_nabij_dienst	**1**	**Logistieke middelen (logis_mid)** **Personele middelen (perso_mid)** **Fysieke nabijheid van de betrokken diensten (fys_nabij_dienst)**
Subanalyse 3: contextuele kenmerken	/	/	/	/

Legende: / = niet aanwezig

Tabel 42 toont de waarheidstabel voor de drie geselecteerde condities (aangeduid in het vet in tabel 41) ‘logistieke middelen’, ‘personele middelen’ en ‘fysieke nabijheid van de betrokken diensten’ samen met de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’. Deze waarheidstabel werd gebaseerd op drie condities waardoor ze in theorie acht (2^3) rijen of hoeken in de vectorruimte (‘vector space corners’) bevat. In deze waarheidstabel worden enkel die combinaties van condities getoond die empirisch gevonden werden. Zoals uit de tabel blijkt, is de limited diversity groot: van de acht mogelijke combinaties van condities zijn er slechts vier die empirisch voorkomen. Aangezien de limited diversity groot is, zullen we om de hoger toegelichte redenen (cf. supra 2.1.2) enkel de conservative solution term en intermediate

solution term interpreteren. De parsimonious solution term wordt voor de volledigheid weergegeven in bijlage C.3, maar deze wordt in de verdere analyse niet geïnterpreteerd.

Tabel 42. Waarheidstabel voor drie relevante condities in relatie tot de uitkomst 'verbeterde prestaties inzake verkeer'

Voldoende logistieke middelen	Voldoende personele middelen	Sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten	Cases	Raw consistency
1	**1**	**1**	**6: PZ C, D, H, L, M en P**	**1**
0	0	0	1: PZ O	0,38
1	0	0	2: PZ A en F	0,16
1	0	1	7: PZ B, E, G, I, J, K en N	0,11

Op grond van de 'raw consistency' scores werd beslist om die cases met een 'consistency-score' van 1 als een subset van de uitkomst te beschouwen. Hierdoor komt enkel de eerste rij uit tabel 42 met als configuratie '1-1-1' in aanmerking voor verdere analyse. Deze rij blijkt geen contradictorische cases te bevatten, aangezien de zes politiezones C, D, H, L, M en P allemaal 'verbeterde prestaties inzake verkeer' als uitkomst hebben (cf. supra 2.1.2). Bijgevolg wordt deze rij volledig in de logische minimalisering betrokken (vetgedrukt in de tabel).

De **conservative solution term** en **intermediate solution term** tonen dat er één configuratie van condities bestaat die als voldoende kan worden beschouwd voor de uitkomst, namelijk: 'voldoende logistieke middelen – voldoende personele middelen – sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten.'

logis_mid*perso_mid*fys_nabij_dienst



verbeterde prestaties inzake verkeer

De 'consistency' bedraagt 1 en de 'raw coverage' en de 'unique coverage' bedragen 0,53. De waarden voor de 'solution consistency' en 'solution coverage' bedragen 1 en 0,53. De zes politiezones C, D, H, L, M en P hebben een sterk lidmaatschap in deze configuratie.

4.2.5 De noodzakelijke en voldoende voorwaarden voor de uitkomst 'verbeterde prestaties inzake verkeer' samengevat

Bovenstaande analyse toonde dat één configuratie van condities voldoende is voor de uitkomst 'verbeterde prestaties inzake verkeer', namelijk 'voldoende logistieke middelen – voldoende personele middelen – sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten'. [64]

- De zes politiezones C, D, H, L, M en P beschikken over een sterk lidmaatschap (boven 0,5) in deze voldoende configuratie.
- De 'consistency' bedraagt 1, terwijl de 'raw coverage' en de 'unique coverage' 0,53 scoren.

4.3 Noodzakelijke en voldoende voorwaarden voor de uitkomst 'verslechterde prestaties inzake verkeer'

In wat volgt bespreken we eerst de drie subanalyses gevolgd door de bijhorende superanalyse voor de uitkomst 'verslechterde prestaties inzake verkeer'.

4.3.1 Subanalyse 1: kenmerken van het actieplan verkeer in relatie tot de uitkomst 'verslechterde prestaties inzake verkeer'

4.3.1.1 Noodzakelijke voorwaarden

Tabel 65 (zie bijlage B) toont de consistency- en coveragescores (cf. supra 2.1.2) voor de aan- en afwezigheid van de drie condities uit de groep 'kenmerken van het actieplan verkeer' in relatie tot de uitkomst 'verslechterde prestaties inzake verkeer'. Als drempel werd 0,95 voor consistency en 0,75 voor coverage gehanteerd (cf. supra 2.1.2). De tabel toont dat geen enkele conditie deze drempels haalt en dus als noodzakelijk beschouwd wordt voor het verklaren van de uitkomst.

4.3.1.2 Voldoende voorwaarden

Tabel 43 toont de waarheidstabel voor de drie condities 'betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan', 'kenmerken van het actieplan op papier' en 'opvolging van het actieplan' samen met de uitkomst 'verslechterde prestaties inzake verkeer'. In deze analyse werd de waarheidstabel gebaseerd op drie condities waardoor ze 8 (2^3) rijen of

[64] Zoals hoger werd toegelicht, werden 'de conservative solution term' en 'intermediate solution term' hiervoor gebruikt.

hoeken in de vectorruimte (‘vector space corners’) bevat. In deze waarheidstabel worden enkel die combinaties van condities getoond die empirisch gevonden werden. Zoals uit de tabel blijkt, is de limited diversity groot: van de acht mogelijke combinaties van condities zijn er maar vier die empirisch voorkomen. Bijgevolg zullen we later (cf. infra 4.3.4) enkel de conservative solution term en intermediate solution term (cf. supra 2.1.2) interpreteren en betrekken in de superanalyse. Voor de volledigheid tonen we in bijlage C.4 ook de parsimonious solution term, maar omdat deze te sterk gebaseerd is op logical remainders zullen we ze niet verder interpreteren, noch in de superanalyse betrekken. Dit houdt immers het risico in dat de resultaten te sterk gebaseerd zullen worden op combinaties van condities die empirisch niet werden waargenomen.

Tabel 43. Waarheidstabel voor kenmerken van het actieplan verkeer in relatie tot de uitkomst ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’

Sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan verkeer	Gunstige kenmerken van het actieplan verkeer op papier	Sterke opvolging van het actieplan verkeer	Cases	Raw consistency
1	**1**	**0**	**2: PZ B en J**	**0,90**
1	**1**	**1**	**5: PZ A, C, G, I en N**	**0,88**
0	1	1	6: PZ D, F, K, L, O en P	0,82
0	0	0	3: PZ E, H en M	0,45

Analyse van de waarheidstabel toont dat de eerste drie rijen een aanvaardbare ‘consistency score’ hebben, namelijk boven 0,80. Een grondige analyse van deze rijen toont echter dat rij 2 en rij 3, met de respectievelijke configuraties ‘1-1-1’ en ‘0-1-1’, contradictorische configuraties betreffen. De vijf politiezones A, C, G, I en N hebben de configuratie ‘1-1-1’. De vier politiezones A, G, I en N leverden ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’, maar de politiezone C leverde ‘verbeterde prestaties’ (cf. supra 3.3). De 6 politiezones D, F, K, L, O en P hebben de configuratie ‘0-1-1’ (cf. supra derde rij in tabel 43). Enkel de twee politiezones F en K leverden ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’. De andere vier politiezones D, L, O en P leverden ‘verbeterde prestaties’ (cf. supra 3.3). Bijgevolg betreffen de tweede en derde rij uit de tabel contradictorische configuraties.

In de QCA-literatuur (o.a. Rihoux et al., 2009, p. 48-49; Schneider et al., 2012, p. 120-123) worden diverse adviezen geformuleerd over hoe om te gaan met dergelijke configuraties. We kozen ervoor om een strategie van Schneider en Wagemann (2012, p. 121-122) toe te passen waarbij contradictorische configuraties uit het proces van logische minimalisering worden verwijderd. Zij stellen: ‘‘by doing this, one allows only perfect subset relations to qualify as

sufficient conditions'' (Schneider et al., 2012, p. 121). Dit heeft tot gevolg dat de cases die zich bevinden in een contradictorische configuratie van condities niet zullen verklaard worden door de 'solution term' die na de analyse wordt verkregen. Omdat in de configuratie van condities in de tweede rij van tabel 43 slechts 1 politiezone, namelijk C, de uitkomst 'verbeterde prestaties inzake verkeer' heeft, werd beslist om deze rij toch mee te nemen in de analyse. Op die manier kunnen meer politiezones in de 'solution term' verklaard worden. Omdat in de derde rij van de waarheidstabel vier politiezones 'verbeterde prestaties inzake verkeer' als uitkomst hebben en slechts 2 politiezones 'verslechterde prestaties inzake verkeer' werd beslist om deze contradictorische configuratie uit de analyse te laten. Deze configuratie meenemen in de analyse zou ertoe leiden dat de 'solution term' voor de uitkomst 'verslechterde prestaties' te sterk zou bestaan uit politiezones die 'verbeterde prestaties' als uitkomst hebben. Bijgevolg werden enkel de eerste en de tweede rij uit de waarheidstabel meegenomen voor de minimalisering (vetgedrukt in de tabel). De 'raw consistency' score van de vierde rij, namelijk 0,45, werd sowieso als te laag beoordeeld voor verdere analyse.

De **conservative solution term en intermediate solution term** tonen dat er één configuratie van condities bestaat die als voldoende kan worden beschouwd voor 'verslechterde prestaties inzake verkeer', meer bepaald de configuratie 'sterke betrokkenheid medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan verkeer – gunstige kenmerken van het actieplan verkeer op papier'.

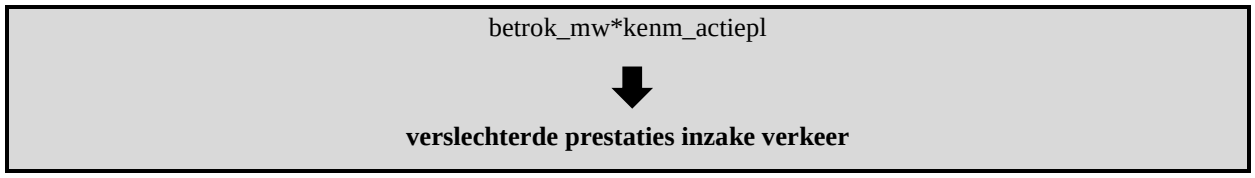

De 'consistency' bedraagt 0,91 en de 'raw coverage' en de 'unique coverage' bedragen 0,56. Aangezien er slechts één configuratie bestaat die voldoende is voor de uitkomst, zijn de waarden voor de 'solution consistency' (0,91) en 'solution coverage' (0,56) dezelfde voor dit causaal pad. Zeven politiezones hebben een sterk lidmaatschap (boven 0,5) in deze combinatie, namelijk A, B, C, G, I, J en N. Dit causaal pad zal in de superanalyse worden betrokken omdat de 'consistency score' boven 0,85 ligt (cf. infra 4.3.4).

4.3.2 Subanalyse 2: kenmerken op organisatieniveau in relatie tot de uitkomst ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’

4.3.2.1 Noodzakelijke voorwaarden

Tabel 66 (zie bijlage B) toont de consistency- en coveragescores (cf. supra 2.1.2) voor de aan- en afwezigheid van de vier condities uit de groep ‘kenmerken op organisatieniveau’ in relatie tot de uitkomst ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’. Als drempel werd 0,95 voor consistency en 0,75 voor coverage gehanteerd (cf. supra 2.1.2). De tabel toont dat geen enkele conditie deze drempels haalt en dus als noodzakelijk beschouwd wordt voor het verklaren van de uitkomst.

4.3.2.2 Voldoende voorwaarden

Tabel 44 toont de waarheidstabel voor de vier condities ‘logistieke middelen’, ‘personele middelen’, ‘fysieke nabijheid van de betrokken diensten’ en ‘afstand tussen korpschef en uitvoerende politieambtenaren’ samen met de uitkomst ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’. Deze waarheidstabel werd gebaseerd op vier condities waardoor ze 16 (2^4) rijen of hoeken in de vectorruimte (‘vector space corners’) bevat. In deze waarheidstabel worden enkel die combinaties van condities getoond die empirisch gevonden werden. Zoals uit de tabel blijkt, is de limited diversity groot: van de 16 mogelijke combinaties van condities zijn er maar zes die empirisch voorkomen. De andere tien combinaties van condities kunnen gezien worden als logical remainders en eventueel later in de analyse worden ingezet voor een verdere vereenvoudiging van de waarheidstabel. Aangezien de limited diversity groot is, zullen we later enkel de conservative solution term en intermediate solution term interpreteren en betrekken in de superanalyse (cf. infra 4.3.4). Voor de volledigheid tonen we in bijlage C.5 ook de parsimonious solution term.

Tabel 44. Waarheidstabel voor kenmerken op organisatieniveau in relatie tot de uitkomst 'verslechterde prestaties inzake verkeer'

Voldoende logistieke middelen	Voldoende personele middelen	Sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten	Kleine afstand korpschef – uitvoerende politieambtenaren	Cases	Raw consistency
1	**0**	**1**	**1**	**2: PZ J en K**	**1**
1	**0**	**1**	**0**	**5: PZ B, E, G, I en N**	**0,87**
1	1	1	0	1: PZ C en D	0,82
1	**0**	**0**	**0**	**2: PZ A en F**	**0,82**
0	0	0	0	1: PZ O	0,62
1	1	1	1	4: PZ H, L, M en P	0,20

Analyse van de waarheidstabel toont dat de eerste vier rijen een aanvaardbare 'consistency score' hebben, namelijk boven 0,80. Een grondige analyse van deze rijen toont echter dat rij 2 met de configuratie '1-0-1' een contradictorische configuratie betreft. De vijf politiezones B, E, G, I en N hebben deze configuratie. De vier politiezones B, G, I en N leverden 'verslechterde prestaties inzake verkeer', maar de politiezone E heeft 'verbeterde prestaties inzake verkeer' als uitkomst (cf. supra 3.3). Bijgevolg betreft deze rij uit de tabel een contradictorische configuratie. Daarnaast valt op dat de twee politiezones uit rij 3, namelijk C en D, beide 'verbeterde prestaties inzake verkeer' als uitkomst hebben (cf. supra 3.3), terwijl we hier 'verslechterde prestaties' trachten te verklaren.

Omdat de eerste en vierde rij van de waarheidstabel een 'consistency score' hebben boven 0,80 en geen contradictorische configuraties bevatten, worden deze meegenomen in de verdere analyse. Daarnaast werd beslist om de configuratie uit de tweede rij van de waarheidstabel te betrekken, aangezien er hier slechts één contradictorische case aanwezig was, namelijk politiezone E. Rij 3 uit de waarheidstabel wordt niet meegenomen omdat deze enkel bestaat uit politiezones die 'verbeterde prestaties inzake verkeer' als uitkomst hebben, namelijk C en D. Deze configuratie meenemen in de analyse zou ertoe leiden dat de 'solution term' voor de uitkomst 'verslechterde prestaties' sterk bepaald zou worden door configuraties van politiezones die 'verbeterde prestaties' als uitkomst hebben. De 'raw consistency' scores van de vijfde en zesde rij, respectievelijk 0,62 en 0,20, werden sowieso als te laag beoordeeld voor verdere analyse. Bijgevolg werden enkel de eerste, tweede en vierde rij uit de waarheidstabel meegenomen voor de minimalisering (zie vetgedrukte tekst in tabel 44).

De **conservative solution term** en de **intermediate solution term** tonen dat er twee configuraties van condities bestaan die als voldoende kunnen worden beschouwd voor de uitkomst 'verslechterde prestaties inzake verkeer', namelijk:

1) 'voldoende logistieke middelen – afwezigheid voldoende personele middelen – afwezigheid kleine afstand tussen korpschef en uitvoerende politieambtenaren' of
2) 'voldoende logistieke middelen – afwezigheid voldoende personele middelen – afwezigheid sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten'.

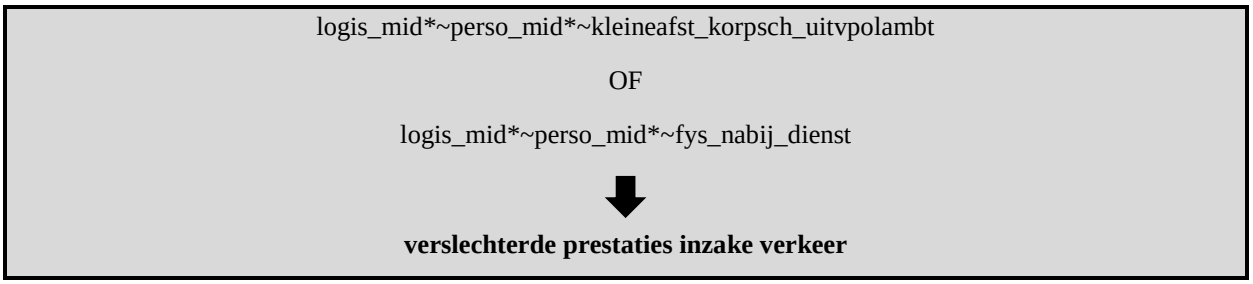

Voor de eerste configuratie van condities bedraagt de 'consistency' 0,85 en bedragen de 'raw coverage' en de 'unique coverage' respectievelijk 0,57 en 0,20. De zeven politiezones met een sterk lidmaatschap (boven 0,5) in deze combinatie zijn A, B, E, G, I, N en F. In de tweede configuratie van condities bedraagt de 'consistency' 0,89 en bedragen de 'raw coverage' en de 'unique coverage' respectievelijk 0,47 en 0,11. De zeven politiezones G, I, N, B, E, J en K hebben een sterk lidmaatschap (boven 0,5) in deze combinatie. De waarden voor de 'solution consistency' en 'solution coverage' bedragen respectievelijk 0,87 en 0,68. Aangezien de 'consistency scores' van deze twee configuraties boven 0,85 liggen, zullen ze beide in de superanalyse worden betrokken (cf. infra 4.3.4).

4.3.3 Subanalyse 3: contextuele kenmerken in relatie tot de uitkomst 'verslechterde prestaties inzake verkeer'

4.3.3.1 Noodzakelijke voorwaarden

Tabel 67 (zie bijlage B) toont de consistency- en coveragescores (cf. supra 2.1.2) voor de aan- en afwezigheid van de twee condities uit de groep 'contextuele kenmerken' in relatie tot de uitkomst 'verslechterde prestaties inzake verkeer'. Als drempel werd 0,95 voor consistency en 0,75 voor coverage gehanteerd (cf. supra 2.1.2). De tabel toont dat geen enkele conditie deze drempels haalt en dus als noodzakelijk beschouwd wordt voor het verklaren van de uitkomst.

4.3.3.2 Voldoende voorwaarden

Tabel 45 toont de waarheidstabel voor de twee condities 'complexiteit van de omgeving' en 'aanwezigheid van een strategisch veiligheids- en preventieplan binnen de stad (steden) of gemeente(n)' samen met de uitkomst 'verslechterde prestaties inzake verkeer'. Deze waarheidstabel werd gebaseerd op twee condities waardoor ze vier (2^2) rijen of hoeken in de vectorruimte ('vector space corners') bevat. In deze waarheidstabel worden enkel die combinaties van condities getoond die empirisch gevonden werden. Er is geen sprake van limited diversity aangezien alle vier de mogelijke combinaties van condities empirisch voorkomen. Hierdoor zouden zowel de resultaten van de conservative solution term en intermediate solution term als die van de parsimonious solution term in de superanalyse betrokken kunnen worden.

Tabel 45. Waarheidstabel voor contextuele kenmerken in relatie tot de uitkomst 'verslechterde prestaties inzake verkeer'

Gunstige (weinig complexe) omgeving	Aanwezigheid SVPP	Cases	Raw consistency
0	1	1: PZ D	0,80
1	0	4: PZ C, I, K en P	0,76
0	0	3: PZ G, L en O	0,68
1	1	8: PZ A, B, E, F, H, J, M en N	0,57

Na analyse van de vier rijen uit de waarheidstabel beslisten we, hoewel de eerste twee rijen een aannemelijke 'consistency score' van respectievelijk 0,80 en 0,76 bezitten, om geen enkele rij in de verdere analyse te betrekken. De eerste rij met als configuratie '0-1' verwijst namelijk naar politiezone D die de uitkomst 'verbeterde prestaties inzake verkeer' heeft, en niet de uitkomst 'verslechterde prestaties' (cf. supra 3.1.3). Daarnaast bevatten de andere drie rijen allemaal twee of meerdere contradictorische cases (cf. supra 2.1.2), waardoor ook deze niet geschikt zijn voor de minimalisering. Om die reden werden de conservative solution term, intermediate solution term en parsimonious solution term niet bepaald.

4.3.4 Superanalyse: kenmerken van het actieplan verkeer, kenmerken op organisatieniveau en contextuele kenmerken in relatie tot de uitkomst 'verslechterde prestaties inzake'

De superanalyse in dit onderdeel volgt dezelfde aanpak als bij de uitkomst 'verbeterde prestaties inzake verkeer' (cf. supra 4.2.4). Om de invloed van de drie verschillende groepen

van kenmerken na te gaan, worden de gevonden causale paden uit de ‘conservative solution term’ en ‘intermediate solution term’ van de eerste twee subanalyses als basis gebruikt. Omdat de waarheidstabel van de derde subanalyse niet kon worden geminimaliseerd, konden hier de drie ‘solution formulas’ niet bepaald worden. De condities uit de gevonden causale paden met een ‘consistency’ van minstens 0,85 worden opnieuw in een afzonderlijke analyse opgenomen. Net zoals bij de superanalyse van de uitkomst ‘verbeterde prestaties’ werd er beslist om geen specifieke drempelwaarde voor ‘coverage’ te hanteren (cf. supra 4.2.4). Tabel 46 toont de eerder uitgevoerde subanalyses met bijhorende causale paden en hun ‘consistency score’ samen met de condities die op grond daarvan in de superanalyse worden opgenomen.

Tabel 46. Overzicht van de subanalyses voor de uitkomst ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’

Subanalyse	Noodzakelijke voorwaarden	Voldoende voorwaarden (uit conservative en intermediate solution term)	Consistency (>0,85?)	Condities opgenomen in de superanalyse
Subanalyse 1: kenmerken van het actieplan verkeer	/	betrok_mw*kenm_actiepl	**0,91**	**Betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan (betrok_mw)** **Kenmerken van het actieplan verkeer op papier (kenm_actiepl)**
Subanalyse 2: kenmerken op organisatieniveau	/	logis_mid*~perso_mid*~kleineafst_korpsch_uitvpolambt	**0,85**	**Logistieke middelen (logis_mid)** **Personele middelen (perso_mid)** **Afstand tussen korpschef en uitvoerende politieambtenaren (kleineafst_korpsch_uitvpolambt)**
		logis_mid*~perso_mid*fys_nabij_dienst	**0,89**	**Logistieke middelen (logis_mid)** **Personele middelen (perso_mid)** **Fysieke nabijheid van de betrokken diensten (fys_nabij_dienst)**
Subanalyse 3: contextuele kenmerken	/	/	/	/

Legende: / = niet aanwezig

Tabel 47 toont de waarheidstabel voor de zes geselecteerde condities ‘betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan verkeer’, ‘kenmerken van het actieplan verkeer op papier’, ‘logistieke middelen’, ‘personele middelen’, ‘afstand tussen korpschef en uitvoerende politieambtenaren’ en ‘fysieke nabijheid van de betrokken diensten’ samen met de uitkomst ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’. Deze waarheidstabel werd gebaseerd op zes condities waardoor ze 64 (2^6) rijen of hoeken in de vectorruimte (‘vector space corners’)

bevat. In deze waarheidstabel worden enkel die combinaties van condities getoond die empirisch gevonden werden. Zoals uit de tabel blijkt, is de limited diversity groot: van de 64 mogelijke combinaties van condities zijn er slechts 11 die empirisch voorkomen. Aangezien de limited diversity groot is, zullen we om de hoger toegelichte redenen (cf. supra 2.1.2) enkel de conservative solution term en intermediate solution term interpreteren. De parsimonious solution term wordt voor de volledigheid weergegeven in bijlage C.6.

Tabel 47. Waarheidstabel voor zes relevante condities in relatie tot de uitkomst 'verslechterde prestaties inzake verkeer'

Sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan verkeer	Gunstige kenmerken van het actieplan verkeer op papier	Voldoende logistieke middelen	Voldoende personele middelen	Sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten	Kleine afstand korpschef – uitvoerende politieambtenaren	Cases	Raw consistency
1	**1**	**1**	**0**	**1**	**0**	**4: PZ B, G, I en N**	**1**
0	**1**	**1**	**0**	**0**	**0**	**1: PZ F**	**1**
1	**1**	**1**	**0**	**0**	**0**	**1: PZ A**	**1**
0	**1**	**1**	**0**	**1**	**1**	**1: PZ K**	**1**
1	**1**	**1**	**0**	**1**	**1**	**1: PZ J**	**1**
0	1	0	0	0	0	1: PZ O	0,9
0	1	1	1	1	0	1: PZ D	0,89
1	1	1	1	1	0	1: PZ C	0,87
0	0	1	0	1	0	1: PZ E	0,48
0	1	1	1	1	1	2: PZ L en P	0,41
0	0	1	1	1	1	2: PZ H en M	0,10

Op grond van de 'raw consistency' scores werd beslist om die cases met een 'consistency-score' van 1 als een subset van de uitkomst te beschouwen (vetgedrukt in de tabel). In geen enkele van deze vijf rijen uit de waarheidstabel bevinden zich contradictorische cases. Hoewel de rijen 6, 7 en 8 aannemelijke 'consistency scores' hebben, namelijk hoger dan 0,8, gaat het hier telkens om politiezones die 'verbeterde prestaties inzake verkeer' leverden, eerder dan 'verslechterde prestaties' (cf. supra 3.1.3). Om die reden worden deze rijen niet meegenomen in de verdere analyse. Er bleken vervolgens enkele gebonden ('tied') 'prime implicants' te bestaan (cf. supra 2.1.2). In navolging van Schneider en Wagemann (2012, p. 111) werd beslist om deze niet uit de analyse te verwijderen.

De **conservative solution term** en **intermediate solution term** tonen dat er vier configuraties van condities bestaan die als voldoende kunnen worden beschouwd voor de uitkomst, namelijk:

1) ‘gunstige kenmerken van het actieplan verkeer op papier – voldoende logistieke middelen – afwezigheid voldoende personele middelen – afwezigheid sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten – afwezigheid kleine afstand tussen korpschef en uitvoerende politieambtenaren’ of
2) ‘gunstige kenmerken van het actieplan verkeer op papier – voldoende logistieke middelen – afwezigheid voldoende personele middelen – sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten – kleine afstand tussen korpschef en uitvoerende politieambtenaren’ of
3) ‘sterke betrokkenheid medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan verkeer – gunstige kenmerken van het actieplan verkeer op papier – voldoende logistieke middelen – afwezigheid voldoende personele middelen – afwezigheid kleine afstand tussen korpschef en uitvoerende politieambtenaren’ of
4) ‘sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan verkeer – gunstige kenmerken van het actieplan verkeer op papier – voldoende logistieke middelen – afwezigheid voldoende personele middelen – sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten.’

kenm_actiepl*logis_mid*~perso_mid*~fys_nabij_dienst*~kleineafst_korpsch_uitvpolambt

OF

kenm_actiepl*logis_mid*~perso_mid*fys_nabij_dienst*kleineafst_korpsch_uitvpolambt

OF

betrok_mw*kenm_actiepl*logis_mid*~perso_mid*~kleineafst_korpsch_uitvpolambt

OF

betrok_mw*kenm_actiepl*logis_mid*~perso_mid*fys_nabij_dienst

⬇

verslechterde prestaties inzake verkeer

Voor de eerste configuratie van condities bedraagt de ‘consistency’ 1 en de ‘raw coverage’ en de ‘unique coverage’ bedragen 0,17 en 0,04. De twee politiezones met een sterk lidmaatschap (boven 0,5) in deze combinatie zijn A en F. De tweede configuratie van condities scoort 1

voor ‘consistency’, 0,11 voor ‘raw coverage’ en 0,04 voor ‘unique coverage’. De twee politiezones J en K hebben een sterk lidmaatschap (boven 0,5) in deze combinatie. Voor de derde configuratie van condities bedraagt de ‘consistency’ 1 en de ‘raw coverage’ en ‘de unique coverage’ respectievelijk 0,35 en 0,01. De vijf politiezones I, N, A, B en G hebben een sterk lidmaatschap (boven 0,5) in deze combinatie. Voor de vierde configuratie van condities bevraagt de ‘consistency’ eveneens 1 en de ‘raw coverage’ en ‘unique coverage’ bedragen respectievelijk 0,34 en 0. Politiezones I, N, G, B en J beschikken over een sterk lidmaatschap (boven 0,5) in deze combinatie. De waarden voor de ‘solution consistency’ en ‘solution coverage’ en betreffen respectievelijk 1 en 0,51.

4.3.5 De noodzakelijke en voldoende voorwaarden voor de uitkomst ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’ samengevat

Bovenstaande analyse toonde dat vier configuraties van condities voldoende zijn voor de uitkomst ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’, namelijk:

1. De configuratie ‘gunstige kenmerken van het actieplan verkeer op papier – voldoende logistieke middelen – afwezigheid voldoende personele middelen – afwezigheid sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten – afwezigheid kleine afstand tussen korpschef en uitvoerende politieambtenaren’ bleek voldoende voor de uitkomst.
    - De twee politiezones A en F beschikken over een sterk lidmaatschap (boven 0,5) in deze configuratie.
    - De ‘raw coverage’ en de ‘unique coverage’ bedragen respectievelijk 0,17 en 0,04. De ‘consistency’ bedraagt 1.

2. De configuratie ‘gunstige kenmerken van het actieplan verkeer op papier – voldoende logistieke middelen – afwezigheid voldoende personele middelen – sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten – kleine afstand tussen korpschef en uitvoerende politieambtenaren’ bleek voldoende voor de uitkomst.
    - De twee politiezones J en K beschikken over een sterk lidmaatschap (boven 0,5) in deze configuratie.
    - De ‘raw coverage’ en de ‘unique coverage’ bedragen respectievelijk 0,11 en 0,04. De ‘consistency’ bedraagt 1.

3. De configuratie ‘sterke betrokkenheid medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan verkeer – gunstige kenmerken van het actieplan verkeer op papier –

voldoende logistieke middelen – afwezigheid voldoende personele middelen – afwezigheid kleine afstand tussen korpschef en uitvoerende politieambtenaren' bleek voldoende voor de uitkomst.

- De vijf politiezones A, B, G, I en N beschikken over een sterk lidmaatschap (boven 0,5) in deze configuratie.
- De 'raw coverage' en de 'unique coverage' bedragen respectievelijk 0,35 en 0,01. De 'consistency' bedraagt 1.

4. De configuratie 'sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan verkeer – gunstige kenmerken van het actieplan verkeer op papier – voldoende logistieke middelen – afwezigheid voldoende personele middelen – sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten' bleek voldoende voor de uitkomst.
    - De vijf politiezones B, G, I, J en N beschikken over een sterk lidmaatschap (boven 0,5) in deze configuratie.
    - De 'raw coverage' en de 'unique coverage' bedragen respectievelijk 0,34 en 0. De 'consistency' bedraagt 1.

4.4 Besluit

In dit hoofdstuk werden de bevindingen voor 'verbeterde' en 'verslechterde' prestaties inzake verkeer besproken. Beide uitkomsten kunnen verklaard worden door verschillende configuraties van condities. In acht politiezones waren de prestaties verbeterd. De verklaring hiervoor werd gevonden in het samengaan van de condities (1) voldoende logistieke middelen, (2) voldoende personele middelen en (3) een sterke fysieke nabijheid van de interventiedienst, recherchedienst en eventuele verkeersdienst. Overal waar deze drie condities samen voorkwamen, waren er ook verbeterde prestaties. Opvallend is dat de verklaring voor de verslechterde prestaties in de andere acht politiezones een stuk complexer bleek. Niet één, maar vier verschillende combinaties bleken tot verslechterde prestaties te leiden. Nog opvallender was dat gunstige kenmerken gerelateerd aan het actieplan, zoals een sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding ervan, in combinatie met ongunstige kenmerken op het niveau van de organisatie, zoals onvoldoende personele en logistieke middelen, bleken samen te hangen met verslechterde prestaties. Dit gaat in tegen de vaak gemaakte veronderstelling dat betrokkenheid van medewerkers bij de ontwikkeling en uitvoering van een actieplan altijd een gunstige impact heeft. In hoofdstuk 6 zoeken we naar

een verklaring voor deze verrassende bevinding. In het volgende hoofdstuk gaan we eerst dieper in op de analyseprocedure en resultaten voor de beleidsprioriteit woninginbraken.

Hoofdstuk 5. Op zoek naar noodzakelijke en voldoende voorwaarden in de implementatie van de actieplannen woninginbraken

De bespreking van de resultaten voor de beleidsprioriteit woninginbraken wordt op dezelfde manier opgebouwd als bij de beleidsprioriteit verkeer in het vorige hoofdstuk. Eerst worden de noodzakelijke en voldoende voorwaarden voor de uitkomst 'verlaagd aantal woninginbraken' toegelicht (5.1), waarna deze besproken worden voor de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken' (5.2).

Zoals hoger al werd besproken, wordt het onderscheid tussen beide uitkomsten gemaakt op basis van de score van een politiezone op drie verschillende indicatoren: (1) het gemiddeld aantal woninginbraken 2007 – 2013 versus het gemiddeld aantal woninginbraken januari 2014 – juni 2015 uitgedrukt in een percentage, (2) het absoluut aantal woninginbraken in 2014 vergeleken met de voorgaande jaren (tot en met 2007) en (3) het gemiddeld aantal woninginbraken juni 2007 – juni 2013 versus het gemiddeld aantal woninginbraken juni 2014 – juni 2015 uitgedrukt in een percentage (cf. supra 3.1.2). Zoals hoger toegelicht, is er volgens QCA sprake van de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken' als een politiezone lager dan 0,5 scoort voor de case-outcome. De acht politiezones A, B, E, I, L, M, N en O worden dan ook gedefinieerd als 'negatieve cases' voor deze uitkomst. Er is daarentegen sprake van een 'verlaagd aantal woninginbraken' als uitkomst als de case-outcome van een politiezone 0,5 of hoger scoort. De acht politiezones C, D, F, G, H, J, K en P worden dan ook gezien als 'positieve cases' (cf. supra 3.1.2.4).

De QCA-analyses werden op dezelfde manier uitgevoerd als bij de beleidsprioriteit verkeer (cf. supra 4.1). Voor elke uitkomst werden er eerst drie afzonderlijke subanalyses uitgevoerd voor de drie groepen van kenmerken, namelijk (1) 'kenmerken van het actieplan woninginbraken', (2) 'kenmerken op organisatieniveau' en (3) 'contextuele kenmerken'. De condities uit de causale paden met de sterkste verklarende kracht ('consistency score' > 0,85) uit de subanalyses worden betrokken in een superanalyse. De resultaten van de analyses uit dit hoofdstuk zullen samen met de bevindingen uit het vorige hoofdstuk verder uitgediept worden in hoofdstuk 6.

5.1 Noodzakelijke en voldoende voorwaarden voor de uitkomst ‘verlaagd aantal woninginbraken’

In wat volgt bespreken we eerst de drie subanalyses gevolgd door de bijhorende superanalyse voor de uitkomst ‘verlaagd aantal woninginbraken’.

5.1.1 Subanalyse 1: kenmerken van het actieplan woninginbraken in relatie tot de uitkomst ‘verlaagd aantal woninginbraken’

5.1.1.1 Noodzakelijke voorwaarden

Tabel 68 (zie bijlage B) toont de consistency- en coveragescores (cf. supra 2.1.2) voor de aan- en afwezigheid van de drie condities uit de groep ‘kenmerken van het actieplan woninginbraken’ in relatie tot de uitkomst ‘verlaagd aantal woninginbraken’. Als drempel werd 0,95 voor consistency en 0,75 voor coverage gehanteerd (cf. supra 2.1.2). De tabel toont dat geen enkele conditie deze drempels haalt en dus als noodzakelijk beschouwd wordt voor het verklaren van de uitkomst.

5.1.1.2 Voldoende voorwaarden

Tabel 48 toont de waarheidstabel voor de drie condities ‘betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan’, ‘kenmerken van het actieplan op papier’ en ‘opvolging van het actieplan’ samen met de uitkomst ‘verlaagd aantal woninginbraken’. In deze analyse werd de waarheidstabel gebaseerd op drie condities waardoor ze 8 (2^3) rijen of hoeken in de vectorruimte (‘vector space corners’) bevat. In deze waarheidstabel worden enkel die combinaties van condities getoond die empirisch gevonden werden. Zoals uit de tabel blijkt, is de limited diversity beperkt: van de acht mogelijke combinaties van condities zijn er zes die empirisch voorkomen (cf. supra 2.1.2). Hierdoor zullen zowel de resultaten van de conservative solution term en intermediate solution term als die van de parsimonious solution term in de superanalyse kunnen worden betrokken.

Tabel 48. Waarheidstabel voor kenmerken van het actieplan woninginbraken in relatie tot de uitkomst 'verlaagd aantal woninginbraken'

Sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan woninginbraken	Gunstige kenmerken van het actieplan woninginbraken op papier	Sterke opvolging van het actieplan woninginbraken	Cases	Raw consistency
0	0	0	2: PZ H en M	0,57
1	0	0	1: PZ J	0,56
0	0	1	2: PZ A en F	0,55
0	1	1	2: PZ D en O	0,53
1	1	0	1: PZ B	0,46
1	1	1	8: PZ C, E, G, I, K, L, N en P	0,43

Tabel 48 toont dat de 'raw consistency' scores voor alle combinaties van condities erg laag blijven. Geen enkele combinatie van condities scoort immers hoger dan 0,57. Om die reden werd beslist om deze waarheidstabel niet verder te minimaliseren. Dit heeft tot gevolg dat de drie condities uit de groep 'kenmerken van het actieplan woninginbraken' niet in de superanalyse worden betrokken.

5.1.2 Subanalyse 2: kenmerken op organisatieniveau in relatie tot de uitkomst 'verlaagd aantal woninginbraken'

5.1.2.1 Noodzakelijke voorwaarden

Tabel 69 (zie bijlage B) toont de consistency- en coveragescores (cf. supra 2.1.2) voor de aan- en afwezigheid van de vier condities uit de groep 'kenmerken op organisatieniveau' in relatie tot de uitkomst 'verlaagd aantal woninginbraken'. Als drempel werd 0,95 voor consistency en 0,75 voor coverage gehanteerd (cf. supra 2.1.2). De tabel toont dat geen enkele conditie deze drempels haalt en dus als noodzakelijk beschouwd wordt voor het verklaren van de uitkomst.

5.1.2.2 Voldoende voorwaarden

Tabel 49 toont de waarheidstabel voor de vier condities 'logistieke middelen', 'personele middelen', 'fysieke nabijheid van de betrokken diensten' en 'afstand tussen korpschef en uitvoerende politieambtenaren' samen met de uitkomst 'verlaagd aantal woninginbraken'. Deze waarheidstabel werd gebaseerd op vier condities waardoor ze 16 (2^4) rijen of hoeken in de vectorruimte ('vector space corners') bevat. In deze waarheidstabel worden enkel die combinaties van condities getoond die empirisch gevonden werden. Zoals uit de tabel blijkt, is

de limited diversity groot: van de 16 mogelijke combinaties van condities zijn er maar zeven die empirisch voorkomen. Om die reden zullen we later enkel de conservative solution term en intermediate solution term interpreteren en betrekken in de superanalyse (cf. infra 5.1.4). Voor de volledigheid tonen we ook de parsimonious solution term in bijlage C.7.

Tabel 49. Waarheidstabel voor kenmerken op organisatieniveau in relatie tot de uitkomst 'verlaagd aantal woninginbraken'

Voldoende logistieke middelen	Voldoende personele middelen	Sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten	Kleine afstand korpschef – uitvoerende politieambtenaren	Cases	Raw consistency
1	**1**	**1**	**1**	**2: PZ K en P**	**1**
1	1	0	0	1: PZ F	0,69
1	0	1	1	4: PZ H, J, L; M	0,65
1	1	1	0	2: PZ D en E	0,5
1	0	1	0	5: PZ B, C, G, I en N	0,30
0	0	0	0	1: PZ O	0
1	0	0	0	1: PZ A	0

Op grond van de 'raw consistency' scores werd beslist om die cases met een 'consistency-score' van 1 als een subset van de uitkomst te beschouwen. Enkel de eerste rij uit de waarheidstabel met als configuratie '1-1-1-1' blijkt deze 'consistency score' te hebben. Analyse van deze rij toont dat ze geen contradictorische cases bevat, waardoor de beide politiezones, K en P, in de logische minimalisering worden betrokken (vetgedrukt in de tabel).

De **conservative solution term** en **intermediate solution term** tonen dat er één configuratie van condities bestaat die als voldoende kan worden beschouwd voor de uitkomst, namelijk 'voldoende logistieke middelen – voldoende personele middelen – sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten – kleine afstand tussen korpschef en uitvoerende politieambtenaren'.

logis_mid*perso_mid*fys_nabij_dienst*kleineafst_korpsch_uitvpolambt

⬇

verlaagd aantal woninginbraken

De 'consistency' bedraagt 1, terwijl de 'raw coverage' en de 'unique coverage' 0,17 bedragen. De waarden voor de 'solution consistency' en 'solution coverage' bedragen respectievelijk 1 en 0,17. Politiezones met een sterk lidmaatschap (boven 0,5) in deze

combinatie zijn K en P. Aangezien de ‘consistency score’ voor deze configuratie boven 0,85 ligt, zal dit causaal pad in de superanalyse worden betrokken (cf. infra 5.1.4).

5.1.3 Subanalyse 3: contextuele kenmerken in relatie tot de uitkomst ‘verlaagd aantal woninginbraken’

5.1.3.1 Noodzakelijke voorwaarden

Tabel 70 (zie bijlage B) toont de consistency- en coveragescores voor de aan- en afwezigheid van de twee condities uit de groep ‘contextuele kenmerken’ in relatie tot de uitkomst ‘verlaagd aantal woninginbraken’. Als drempel werd 0,95 voor consistency en 0,75 voor coverage gehanteerd (cf. supra 2.1.2). De tabel toont dat geen enkele conditie deze drempels haalt en dus als noodzakelijk beschouwd wordt voor het verklaren van de uitkomst.

5.1.3.2 Voldoende voorwaarden

Tabel 50 toont de waarheidstabel voor de twee condities ‘complexiteit van de omgeving’ en ‘aanwezigheid van een strategisch veiligheids- en preventieplan binnen de stad (steden) of gemeente(n)’ samen met de uitkomst ‘verlaagd aantal woninginbraken’. Deze waarheidstabel werd gebaseerd op twee condities waardoor ze vier (2^2) rijen of hoeken in de vectorruimte (‘vector space corners’) bevat. In deze waarheidstabel worden enkel die combinaties van condities getoond die empirisch gevonden werden. De tabel toont dat er geen sprake is van limited diversity aangezien alle vier de mogelijke combinaties van condities empirisch voorkomen. Hierdoor zouden zowel de resultaten van de conservative solution term en intermediate solution term als die van de parsimonious solution term in de superanalyse kunnen worden betrokken.

Tabel 50. Waarheidstabel voor contextuele kenmerken in relatie tot de uitkomst ‘verlaagd aantal woninginbraken’

Gunstige (weinig complexe) omgeving	Aanwezigheid SVPP	Cases	Raw consistency
0	1	1: PZ D	0,60
1	0	4: PZ C, I, K en P	0,59
0	0	3: PZ G, L en O	0,47
1	1	8: PZ A, B, E, F, H, J, M en N	0,43

Tabel 50 toont echter dat de ‘raw consistency’ scores voor alle combinaties van condities erg laag blijven. Geen enkele combinatie van condities scoort immers hoger dan 0,6. Om die reden werd beslist om deze waarheidstabel niet verder te minimaliseren. Dit heeft tot gevolg dat de twee condities uit de groep ‘contextuele kenmerken’ niet in de superanalyse zullen worden betrokken.

5.1.4 Superanalyse: kenmerken van het actieplan woninginbraken, kenmerken op organisatieniveau en contextuele kenmerken in relatie tot de uitkomst ‘verlaagd aantal woninginbraken’

De bovenstaande drie subanalyses onderzochten telkens afzonderlijk de invloed van respectievelijk ‘kenmerken van het actieplan’, ‘kenmerken op organisatieniveau’ en ‘contextuele kenmerken’ op de uitkomst ‘verlaagd aantal woninginbraken’. Op die manier konden we de invloed van de negen afzonderlijke condities onderzoeken zonder geconfronteerd te worden met het probleem van limited diversity (cf. supra 2.1.2).

De superanalyse in dit onderdeel wenst de invloed van de bovenstaande drie groepen kenmerken samen na te gaan. Hiervoor wordt dezelfde aanpak gehanteerd als in het vorige hoofdstuk (cf. supra 4.2.4 en 4.3.4). Meer bepaald zullen opnieuw die condities uit de causale paden met een ‘consistency score’ van minstens 0,85 in de superanalyse worden betrokken. Tabel 51 toont de eerder uitgevoerde subanalyses met bijhorende gevonden causale paden en hun ‘consistency score’ samen met de condities die op grond daarvan in de superanalyse worden opgenomen.

Tabel 51. Overzicht van de subanalyses voor de uitkomst 'verlaagd aantal woninginbraken'

Subanalyse	Noodzakelijke voorwaarden	Voldoende voorwaarden (uit conservative en intermediate solution)	Consistency (>0,85?)	Condities opgenomen in de superanalyse
Subanalyse 1: kenmerken van het actieplan woninginbraken	/	/	/	/
Subanalyse 2: kenmerken op organisatieniveau	/	logis_mid*perso_mid*fys_nabij_dienst *kleineafst_korpsch_uitvpolambt	**1**	**Logistieke middelen (logis_mid)** **Personele middelen (perso_mid)** **Fysieke nabijheid van de betrokken diensten (fys_nabij_dienst)** **Afstand tussen korpschef en uitvoerende politieambtenaren (kleineafst_korpsch_uitvpolambt)**
Subanalyse 3: contextuele kenmerken	/	/	/	/

Legende: / = niet aanwezig

Aangezien enkel de vier condities uit de groep 'kenmerken op organisatieniveau' in de superanalyse konden worden betrokken, komen de resultaten overeen met die van de tweede subanalyse (cf. supra 5.1.2.2). Tabel 52 toont deze waarheidstabel opnieuw. Zoals uit de tabel blijkt, is de limited diversity groot: van de 16 mogelijke combinaties van condities zijn er maar zeven die empirisch voorkomen. Om die reden lijkt het aangewezen om enkel de conservative solution term en intermediate solution term te interpreteren (cf. supra 2.1.2). Voor de volledigheid tonen we echter ook de parsimonious solution term in bijlage C.8.

Tabel 52. Waarheidstabel voor vier relevante condities in relatie tot de uitkomst 'verlaagd aantal woninginbraken'

Voldoende logistieke middelen	Voldoende personele middelen	Sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten	Kleine afstand korpschef – uitvoerende politieambtenaren	Cases	Raw consistency
1	**1**	**1**	**1**	**2: PZ K en P**	**1**
1	1	0	0	1: PZ F	0,69
1	0	1	1	4: PZ H, J, L; M	0,65
1	1	1	0	2: PZ D en E	0,5
1	0	1	0	5: PZ B, C, G, I en N	0,30
0	0	0	0	1: PZ O	0
1	0	0	0	1: PZ A	0

Wanneer we dezelfde strategie volgen als hoger (cf. supra 5.1.2.2), namelijk die cases met een 'consistency score' van 1 als een subset van de uitkomst beschouwen (vetgedrukt in de tabel), bekomen we dezelfde resultaten voor de conservative solution term en intermediate solution term.

De **conservative solution term** en **intermediate solution term** tonen dat er één configuratie van condities bestaat die als voldoende kan worden beschouwd voor de uitkomst, namelijk 'voldoende logistieke middelen – voldoende personele middelen – sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten – kleine afstand tussen korpschef en uitvoerende politieambtenaren'.

logis_mid*perso_mid*fys_nabij_dienst*kleineafst_korpsch_uitvpolambt

⬇

verlaagd aantal woninginbraken

De 'consistency' bedraagt 1, terwijl de 'raw coverage' en de 'unique coverage' 0,17 bedragen. De waarden voor de 'solution consistency' en 'solution coverage' bedragen respectievelijk 1 en 0,17. Politiezones met een sterk lidmaatschap (boven 0,5) in deze combinatie zijn K en P.

5.1.5 De noodzakelijke en voldoende voorwaarden voor de uitkomst 'verlaagd aantal woninginbraken' samengevat

Bovenstaande analyse toonde aan dat slechts één configuratie van condities voldoende is voor deze uitkomst[65], namelijk: 'voldoende logistieke middelen – voldoende personele middelen – sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten – kleine afstand tussen korpschef en uitvoerende politieambtenaren'.

- De twee politiezones K en P beschikken over een sterk lidmaatschap (boven 0,5) in deze configuratie.
- De 'consistency' bedraagt 1, terwijl de 'raw coverage' en de 'unique coverage' 0,17 bedragen.

[65] Zoals hoger werd toegelicht, werden 'de conservative solution term' en 'intermediate solution term' hiervoor gebruikt.

5.2 Noodzakelijke en voldoende voorwaarden voor de uitkomst ‘verhoogd aantal woninginbraken’

In wat volgt bespreken we eerst de drie subanalyses gevolgd door de bijhorende superanalyse voor de uitkomst ‘verhoogd aantal woninginbraken’.

5.2.1 Subanalyse 1: kenmerken van het actieplan woninginbraken in relatie tot de uitkomst ‘verhoogd aantal woninginbraken’

5.2.1.1 Noodzakelijke voorwaarden

Tabel 71 (zie bijlage B) toont de consistency- en coveragescores (cf. supra 2.1.2) voor de aan- en afwezigheid van de drie condities uit de groep ‘kenmerken van het actieplan woninginbraken’ in relatie tot de uitkomst ‘verhoogd aantal woninginbraken’. Als drempel werd 0,95 voor consistency en 0,75 voor coverage gehanteerd (cf. supra 2.1.2). De tabel toont dat geen enkele conditie deze drempels haalt en dus als noodzakelijk beschouwd wordt voor het verklaren van de uitkomst.

5.2.1.2 Voldoende voorwaarden

Tabel 53 toont de waarheidstabel voor de drie condities ‘betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan’, ‘kenmerken van het actieplan op papier’ en ‘opvolging van het actieplan’ samen met de uitkomst ‘verhoogd aantal woninginbraken’. In deze analyse werd de waarheidstabel gebaseerd op drie condities waardoor ze 8 (2^3) rijen of hoeken in de vectorruimte (‘vector space corners’) bevat. In deze waarheidstabel worden enkel die combinaties van condities getoond die empirisch gevonden werden. Zoals uit de tabel blijkt, is de limited diversity beperkt: van de acht mogelijke combinaties van condities zijn er zes die empirisch voorkomen. Hierdoor kunnen zowel de resultaten van de conservative solution term en intermediate solution term als die van de parsimonious solution term in de superanalyse worden betrokken.

Tabel 53. Waarheidstabel voor de kenmerken van het actieplan woninginbraken in relatie tot de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken'

Sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan woninginbraken	Gunstige kenmerken van het actieplan woninginbraken op papier	Sterke opvolging van het actieplan woninginbraken	Cases	Raw consistency
1	**1**	**0**	**1: PZ B**	**0,86**
0	**0**	**1**	**2: PZ A en F**	**0,84**
1	0	0	1: PZ J	0,82
1	1	1	8: PZ C, E, G, I, K, L, N en P	0,81
0	**1**	**1**	**2: PZ D en O**	**0,81**
0	0	0	2: PZ H en M	0,68

Analyse van tabel 53 toont dat de eerste vijf rijen een aanvaardbare 'consistency score' hebben, namelijk boven 0,80. Een grondige analyse van deze rijen toont echter aan dat rij 2, rij 3, rij 4 en rij 5 met de respectievelijke configuraties '0-0-1', '1-0-0', '1-1-1' en '0-1-1' contradictorische configuraties betreffen. Dit betekent dat de configuraties uit deze rijen zowel leiden naar 'positieve cases' als 'negatieve cases' (cf. supra 2.1.2). We bespreken deze vier rijen achtereenvolgens:

1) De twee politiezones A en F tonen de configuratie '0-0-1' (cf. supra tweede rij in tabel 53). Politiezone A heeft 'verhoogd aantal woninginbraken' als uitkomst, maar politiezone F heeft 'verlaagd aantal woninginbraken' als uitkomst (cf. supra 3.1.2).
2) De politiezone J heeft de configuratie '1-0-0' (cf. supra derde rij in tabel 53). Deze politiezone heeft een 'verlaagd aantal woninginbraken' als uitkomst, terwijl we in deze analyse de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken' trachten te verklaren (cf. supra 3.1.2).
3) De acht politiezones C, E, G, I, K, L, N en P tonen de configuratie '1-1-1' (cf. supra vierde rij in tabel 53). De politiezones C, G, K en P hebben 'verlaagd aantal woninginbraken' als uitkomst, maar de politiezones E, I, L en N kenmerken zich door een 'verhoogd aantal woninginbraken' (cf. supra 3.1.2).
4) De twee politiezones D en O tonen de configuratie '0-1-1' (cf. supra vijfde rij in tabel 53). De politiezone O heeft 'verhoogd aantal woninginbraken' als uitkomst, maar politiezone D kenmerkt zich door een 'verlaagd aantal woninginbraken' (cf. supra 3.1.2).

Ook hier volgen we de hoger geformuleerde strategie van Schneider en Wagemann (2012, p. 121-122), waarbij contradictorische configuraties uit het proces van logische minimalisering

worden verwijderd. Omdat in de configuratie van condities in de tweede en vijfde rij van tabel 53 telkens slechts 1 politiezone, namelijk D en F, de uitkomst 'verlaagd aantal woninginbraken' heeft, werd beslist om deze rijen toch mee te nemen in de analyse. Op die manier kunnen meer politiezones in de 'solution term' verklaard worden. Rij 3 en rij 4 werden niet meegenomen omwille van een te groot aantal 'contradictorische cases'. Bijgevolg werden dus de eerste, tweede en vijfde rij van tabel 53 betrokken in de verdere analyse (zie vetgedrukte tekst in tabel 53).

De **conservative solution term en intermediate solution term** tonen dat er twee configuraties van condities bestaan die als voldoende kunnen worden beschouwd voor de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken', namelijk:

1) 'afwezigheid sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan woninginbraken – sterke opvolging van het actieplan woninginbraken' of
2) 'sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan woninginbraken – gunstige kenmerken van het actieplan woninginbraken op papier – afwezigheid sterke opvolging van het actieplan woninginbraken'.

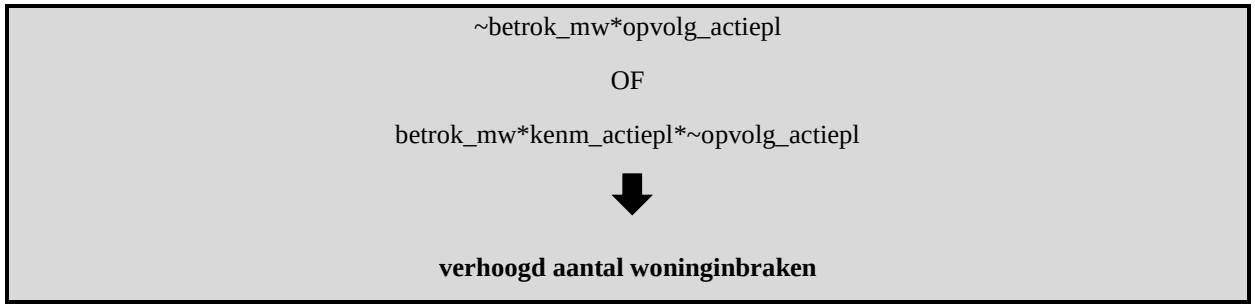

Voor de eerste configuratie van condities bedraagt de 'consistency' 0,79 terwijl de 'raw coverage' en de 'unique coverage' respectievelijk 0,38 en 0,11 bedragen. De vier politiezones met een sterk lidmaatschap (boven 0,5) in deze combinatie zijn A, D, F en O. Voor de tweede configuratie van condities bedraagt de 'consistency' 0,86, terwijl de 'raw coverage' en de 'unique coverage' respectievelijk 0,37 en 0,10 bedragen. Politiezone B heeft een sterk lidmaatschap (boven 0,5) in deze combinatie. De waarden voor de 'solution consistency' en 'solution coverage' zijn respectievelijk 0,79 en 0,48. Aangezien enkel de 'consistency score' van het tweede causaal pad boven 0,85 ligt, zal enkel dit pad in de superanalyse worden betrokken (cf. infra 5.2.4).

De **parsimonious solution term** toont dat dezelfde twee configuraties van condities als voldoende kunnen worden beschouwd voor de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken', namelijk:

1) 'afwezigheid sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan woninginbraken – sterke opvolging van het actieplan woninginbraken' of
2) 'sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan woninginbraken – gunstige kenmerken van het actieplan woninginbraken op papier – afwezigheid sterke opvolging van het actieplan woninginbraken'.

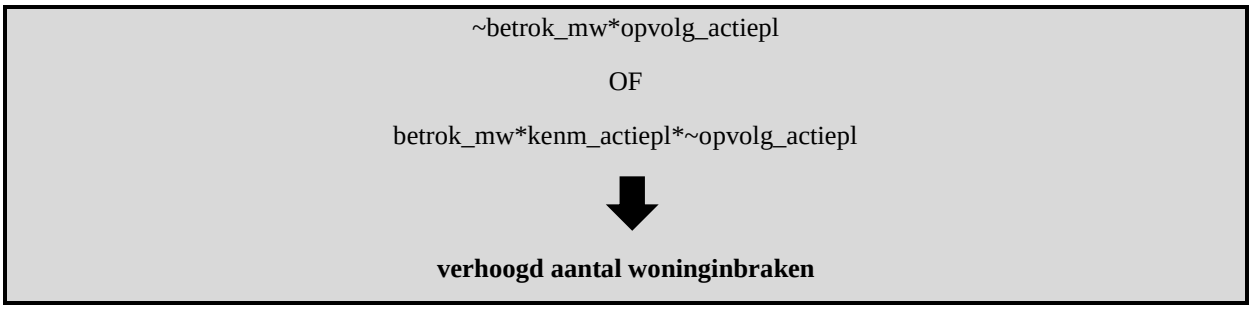

De waarden voor de 'raw coverage', 'unique coverage', 'solution coverage', solution consistency' en de politiezones met een sterk lidmaatschap in elke configuratie komen overeen met de bespreking bij de 'conservative en intermediate solution term'. Tabel 53 toonde dat de limited diversity beperkt is: van de acht mogelijke combinaties van condities waren er zes die empirisch voorkomen. Hierdoor konden zowel de resultaten van de conservative solution term en intermediate solution term als die van de parsimonious solution term in de superanalyse worden betrokken. Deze drie oplossingen leidden alle drie echter tot dezelfde twee voldoende configuraties van condities. Aangezien enkel de 'consistency score' van het tweede causaal pad boven 0,85 ligt, zal enkel dit pad in de superanalyse worden betrokken (cf. infra 5.2.4).

5.2.2 Subanalyse 2: kenmerken op organisatieniveau in relatie tot de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken'

5.2.2.1 Noodzakelijke voorwaarden

Tabel 72 (zie bijlage B) toont de consistency- en coveragescores (cf. supra 2.1.2) voor de aan- en afwezigheid van de vier condities uit de groep 'kenmerken op organisatieniveau' in relatie

tot de uitkomst ‘verhoogd aantal woninginbraken’. Als drempel werd 0,95 voor consistency en 0,75 voor coverage gehanteerd (cf. supra 2.1.2). De tabel toont dat geen enkele conditie deze drempels haalt en dus als noodzakelijk beschouwd wordt voor het verklaren van de uitkomst.

5.2.2.2 Voldoende voorwaarden

Tabel 54 toont de waarheidstabel voor de vier condities ‘logistieke middelen’, ‘personele middelen’, ‘fysieke nabijheid van de betrokken diensten’ en ‘afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren’ samen met de uitkomst ‘verhoogd aantal woninginbraken’. Deze waarheidstabel werd gebaseerd op vier condities waardoor ze 16 (2^4) rijen of hoeken in de vectorruimte (‘vector space corners’) bevat. In deze waarheidstabel worden enkel die combinaties van condities getoond die empirisch gevonden werden. Zoals uit de tabel blijkt, is de limited diversity groot: van de 16 mogelijke combinaties van condities zijn er maar zeven die empirisch voorkomen. Om die reden lijkt het aangewezen om enkel de conservative solution term en intermediate solution term te interpreteren en te betrekken in de superanalyse (cf. supra infra 5.2.4). Voor de volledigheid tonen we echter ook de parsimonious solution term in bijlage C.9.

Tabel 54. Waarheidstabel voor kenmerken op organisatieniveau in relatie tot de uitkomst ‘verhoogd aantal woninginbraken’

Voldoende logistieke middelen	Voldoende personele middelen	Sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten	Kleine afstand korpschef – uitvoerende politieambtenaren	Cases	Raw consistency
0	**0**	**0**	**0**	**1: PZ O**	**1**
1	**0**	**0**	**0**	**1: PZ A**	**1**
1	0	1	0	4: PZ B, C, G, I en N	0,78
1	0	1	1	4: PZ H, J, L en M	0,65
1	1	1	1	2: PZ K en P	0,6
1	1	0	0	1: PZ F	0,54
1	1	1	0	2: PZ D en E	0,5

Op grond van de ‘raw consistency’ scores werd beslist om die cases met een ‘consistency-score’ van 1 als een subset van de uitkomst te beschouwen. Hierdoor komen de eerste twee rijen uit de waarheidstabel in aanmerking voor verdere analyse. Beiden rijen blijken geen contradictorische cases te bevatten, waardoor ze beide worden meegenomen in het minimaliseringsproces (vetgedrukt in de tabel).

De **conservative solution term** en de **intermediate solution term** tonen dat er één configuraties van condities bestaat die als voldoende kan worden beschouwd voor de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken', namelijk 'afwezigheid voldoende personele middelen – afwezigheid sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten – afwezigheid kleine afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren'.

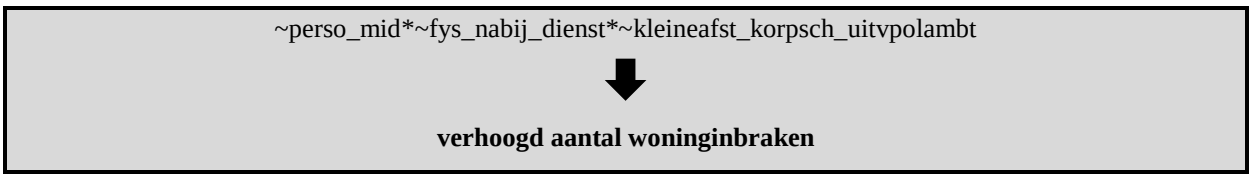

De 'consistency' scoort 1, terwijl de 'raw coverage' en de 'unique coverage' 0,25 scoren. De twee politiezones met een sterk lidmaatschap (boven 0,5) in deze combinatie zijn A en O. De waarden voor de 'solution consistency' en 'solution coverage' bedragen respectievelijk 1 en 0,25. Aangezien de 'consistency score' voor de bovenstaande configuratie boven 0,85 ligt, zal dit causaal pad in de superanalyse worden betrokken (cf. infra 5.2.4).

5.2.3 Subanalyse 3: contextuele kenmerken in relatie tot de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken'

5.2.3.1 Noodzakelijke voorwaarden

Tabel 73 (zie bijlage B) toont de consistency- en coveragescores (cf. supra 2.1.2) voor de aan- en afwezigheid van de twee condities uit de groep 'contextuele kenmerken' in relatie tot de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken'. Als drempel werd 0,95 voor consistency en 0,75 voor coverage gehanteerd (cf. supra 2.1.2). De tabel toont dat geen enkele conditie deze drempels haalt en dus als noodzakelijk beschouwd wordt voor het verklaren van de uitkomst.

5.2.3.2 Voldoende voorwaarden

Tabel 55 toont de waarheidstabel voor de twee condities 'complexiteit van de omgeving' en 'aanwezigheid van een strategisch veiligheids- en preventieplan binnen de stad (steden) of gemeente(n)' samen met de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken'. Deze waarheidstabel werd gebaseerd op twee condities waardoor ze vier (2^2) rijen of hoeken in de vectorruimte ('vector space corners') bevat. In deze waarheidstabel worden enkel die combinaties van condities getoond die empirisch gevonden werden. Zoals uit de tabel blijkt, is er geen sprake van limited diversity: alle mogelijke combinaties van condities komen immers empirisch

voor. Hierdoor zullen zowel de resultaten van de conservative solution term en intermediate solution term als die van de parsimonious solution term in de superanalyse kunnen worden betrokken.

Tabel 55. Waarheidstabel voor contextuele kenmerken in relatie tot de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken'

Gunstige (weinig complexe) omgeving	Aanwezigheid SVPP	Cases	Raw consistency
0	**0**	**3: PZ G, L en O**	**0,79**
1	0	4: PZ C, I, K en P	0,72
1	1	8: PZ A, B, E, F, H, J, M en N	0,68
0	1	1: PZ D	0,64

Analyse van tabel 55 toont dat de eerste twee rijen een aanvaardbare 'consistency score' hebben, namelijk boven 0,70. Een grondige analyse van deze rijen toont echter dat beide rijen contradictorische configuraties betreffen. Dit betekent dat de configuraties uit deze rijen zowel naar 'positieve cases' als 'negatieve cases' leiden (cf. supra 2.1.2). We bespreken deze twee rijen achtereenvolgens:

1) De drie politiezones G, L en O tonen de configuratie '0-0' (cf. supra eerste rij in tabel 55). De twee politiezones L en O hebben een 'verhoogd aantal woninginbraken' als uitkomst, maar politiezone G kenmerkt zich echter door een 'verlaagd aantal woninginbraken' (cf. supra 3.1.2.4).
2) De vier politiezones C, I, K en P tonen de configuratie '1-0' (cf. supra tweede rij in tabel 55). De politiezone I heeft een 'verhoogd aantal woninginbraken' als uitkomst, maar de drie politiezones C, K en P kenmerken zich door een 'verlaagd aantal woninginbraken' (cf. supra 3.1.2.4).

Ook hier volgen we de hoger geformuleerde strategie van Schneider en Wagemann (2012, p. 121-122), waarbij contradictorische configuraties uit het proces van logische minimalisering worden verwijderd. Omdat er in de configuratie van condities in de eerste rij van tabel 5.8 slechts 1 politiezone, namelijk G, de uitkomst 'verlaagd aantal woninginbraken' heeft, werd beslist om deze rij toch mee te nemen in de analyse. Op die manier kunnen meer politiezones in de 'solution term' verklaard worden. Rij 2 met configuratie '1-0' werd niet meegenomen omwille van een te groot aantal 'contradictorische cases'. Bijgevolg werd dus enkel de eerste rij van tabel 5.8 betrokken in de verdere analyse (vetgedrukt in de tabel).

Zowel de **conservative solution term**, de **intermediate solution term** als de **parsimonious solution term** tonen dat er één configuratie van condities bestaat die als voldoende kan worden beschouwd voor de uitkomst, namelijk 'afwezigheid gunstige (weinig complexe) omgeving - afwezigheid SVPP.'

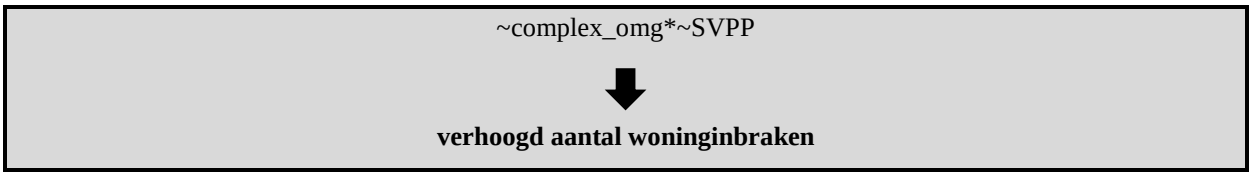

De waarden voor de 'raw coverage' en de 'unique coverage' bedragen 0,31 voor de drie oplossingen. De 'consistency' bedraagt telkens 0,79. De 'solution consistency' en 'solution coverage' bedragen respectievelijk 0,79 en 0,31. De drie politiezones G, L en O hebben een sterk lidmaatschap (boven 0,5) in deze configuratie. Aangezien de 'consistency score' voor de bovenstaande configuratie beneden 0,85 ligt, zal dit causaal pad niet in de superanalyse worden betrokken (cf. infra 5.2.4).

5.2.4 Superanalyse: kenmerken van het actieplan woninginbraken, kenmerken op organisatieniveau en contextuele kenmerken in relatie tot de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken'

De bovenstaande drie subanalyses onderzochten telkens afzonderlijk de invloed van respectievelijk 'kenmerken van het actieplan', 'kenmerken op organisatieniveau' en 'contextuele kenmerken' op de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken'. Op die manier konden we de invloed van de negen afzonderlijke condities onderzoeken zonder geconfronteerd te worden met het probleem van limited diversity (cf. supra 2.1.2).

De superanalyse in dit onderdeel wenst de invloed van de bovenstaande drie groepen kenmerken samen na te gaan. Hiervoor wordt dezelfde aanpak als hoger gehanteerd: die condities uit de causale paden met een 'consistency' van minstens 0,85 worden in een afzonderlijke analyse opgenomen (cf. supra 4.2.4, 4.3.4 en 5.2.4). Tabel 56 toont de eerder uitgevoerde subanalyses met bijhorende gevonden causale paden en hun 'consistency score' samen met de condities die op grond daarvan in de superanalyse worden opgenomen.

Tabel 56. Overzicht van de subanalyses voor de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken'

Subanalyse	Noodzakelijke voorwaarden	Voldoende voorwaarden (uit conservative en intermediate solution term)	Consistency (>0,85?)	Condities opgenomen in de superanalyse
Subanalyse 1: kenmerken van het actieplan woninginbraken	/	~betrok_mw*opvolg_actiepl	0,79	Geen: consistentie van dit causaal pad is lager dan 0,85
		betrok_mw*kenm_actiepl*~opvolg_actiepl	**0,86**	**Betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan woninginbraken (betrok_mw)** **Kenmerken van het actieplan woninginbraken op papier (kenm_actiepl)** **Opvolging van het actieplan (opvolg_actiepl)**
Subanalyse 2: kenmerken op organisatieniveau	/	~perso_mid*~fys_nabij_dienst*~kleineafst_korpsch_uitvpolambt	**1**	**Personele middelen (perso_mid)** **Fysieke nabijheid van de betrokken diensten (fys_nabij_dienst)** **Afstand tussen korpschef en uitvoerende politieambtenaren (kleineafst_korpsch_uitvpolambt)**
Subanalyse 3: contextuele kenmerken	/	~complex_omg*~SVPP	0,79	Geen: consistentie van dit causaal pad is lager dan 0,85

Legende: / = niet aanwezig

Tabel 56 toont dat zes condities in de superanalyse worden opgenomen: (1) 'betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan woninginbraken', (2) 'kenmerken van het actieplan woninginbraken op papier', (3) 'opvolging van het actieplan woninginbraken', (4) 'personele middelen', (5) 'fysieke nabijheid van de betrokken diensten' en (6) 'afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren'.

Tabel 57 toont de waarheidstabel voor deze zes condities en de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken'. Deze waarheidstabel werd gebaseerd op zes condities waardoor ze 64 (2^6) rijen of hoeken in de vectorruimte ('vector space corners') bevat. In deze waarheidstabel worden enkel die combinaties van condities getoond die empirisch gevonden werden. Zoals uit de tabel blijkt, is de limited diversity groot: van de 64 mogelijke combinaties van condities zijn er slechts 11 die empirisch voorkomen. Aangezien de limited diversity groot is, zullen we om de hoger toegelichte redenen (cf. supra 2.1.2) enkel de conservative solution term en intermediate solution term interpreteren. De parsimonious solution term wordt voor de volledigheid weergegeven in bijlage C.10.

Tabel 57. Waarheidstabel voor zes relevante condities in relatie tot de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken'

Sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan woninginbraken	Gunstige kenmerken van het actieplan woninginbraken op papier	Sterke opvolging van het actieplan woninginbraken	Voldoende personele middelen	Sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten	Kleine afstand korpschef – uitvoerende politieambtenaren	Cases	Raw consistency
0	**0**	**1**	**0**	**0**	**0**	**1: PZ A**	**1**
0	**1**	**1**	**0**	**0**	**0**	**1: PZ O**	**1**
1	**1**	**1**	**0**	**1**	**1**	**1: PZ L**	**1**
1	**1**	**0**	**0**	**1**	**0**	**1: PZ B**	**0,92**
1	1	1	0	1	0	4: PZ C, G, I en N	0,80
1	0	0	0	1	1	1: PZ J	0,78
1	1	1	1	1	0	1: PZ E	0,73
0	0	0	0	1	1	2: PZ H en M	0,67
1	1	1	1	1	1	2: PZ K en P	0,6
0	0	1	1	0	0	1: PZ F	0,375
0	1	1	1	1	0	1: PZ D	0

Analyse van tabel 57 toont dat de eerste vijf rijen een aanvaardbare 'consistency score' hebben, namelijk gelijk aan of boven 0,80. Een grondige analyse van deze rijen toont echter aan dat rij 5 met de configuratie '1-1-1-0-1-0' een contradictorische configuratie betreft. Dit betekent dat deze configuratie zowel leidt naar 'positieve cases' als 'negatieve cases' (cf. supra 2.1.2). De twee politiezones C en G hebben namelijk een 'verlaagd aantal woninginbraken' als uitkomst, maar de politiezones I en N kenmerken zich echter door een 'verhoogd aantal woninginbraken' (cf. supra 3.1.2.4). Ook hier volgen we de hoger geformuleerde strategie van Schneider en Wagemann (2012, p. 121-122), waarbij contradictorische configuraties uit het proces van logische minimalisering worden verwijderd. Omdat twee van de vier cases uit rij 5 'contradictorische cases' betreffen, werd beslist om deze niet mee te nemen in de verdere analyse. Bijgevolg werden dus de eerste, tweede, derde en vierde rij van tabel 57 betrokken in de verdere analyse (vetgedrukt in de tabel).

De **conservative solution term en intermediate solution term** tonen dat er drie configuraties van condities bestaan die als voldoende kunnen worden beschouwd voor een 'verhoogd aantal woninginbraken', namelijk:

1) ‘afwezigheid sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan woninginbraken – sterke opvolging van het actieplan woninginbraken – afwezigheid voldoende personele middelen – afwezigheid sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten – afwezigheid kleine afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren’ OF
2) ‘sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan woninginbraken – gunstige kenmerken van het actieplan woninginbraken op papier – afwezigheid sterke opvolging van het actieplan woninginbraken – afwezigheid voldoende personele middelen – sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten – afwezigheid kleine afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren’ OF
3) ‘sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan woninginbraken – gunstige kenmerken van het actieplan woninginbraken op papier – sterke opvolging van het actieplan woninginbraken – afwezigheid voldoende personele middelen – sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten – kleine afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren.’

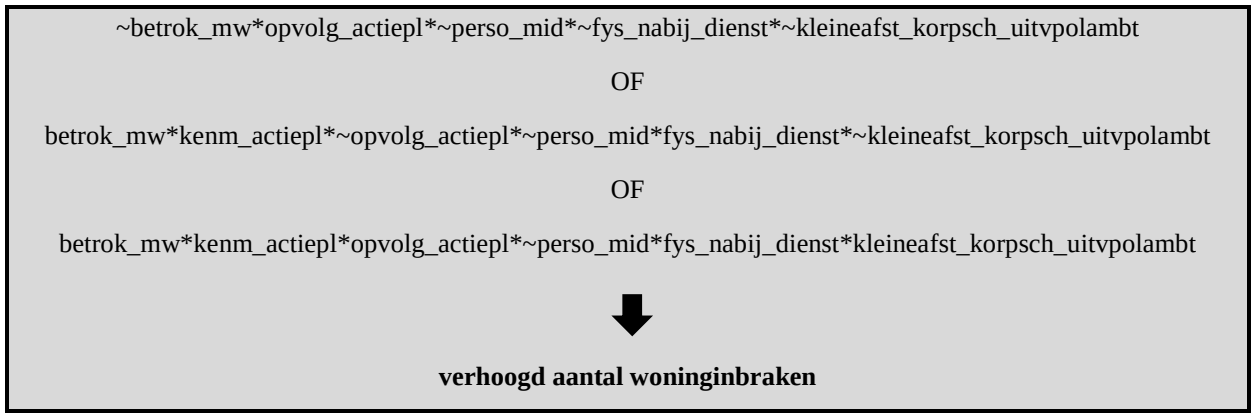

Voor de eerste configuratie van condities bedraagt de ‘consistency’ 1, terwijl de ‘raw coverage’ en de ‘unique coverage’ 0,11 bedragen. De twee politiezones met een sterk lidmaatschap (boven 0,5) in deze combinatie zijn A en O. Voor de tweede configuratie van condities bedragen bedraagt de ‘consistency’ 0;92, terwijl de ‘raw coverage’ en de ‘unique coverage’ 0,14 bedragen. Politiezone B heeft een sterk lidmaatschap (boven 0,5) in deze combinatie. Bij de derde configuratie van condities bedraagt de ‘consistency’ 1, terwijl de ‘raw coverage’ en de ‘unique coverage’ 0,06 bedragen. Politiezone L heeft een sterk lidmaatschap (boven 0,5) in deze combinatie. De waarden voor de ‘solution consistency’ en ‘solution coverage’ betreffen respectievelijk 0,96 en 0,31.

5.2.5 De noodzakelijke en voldoende voorwaarden voor de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken' samengevat

Bovenstaande analyse toonde dat drie configuraties van condities voldoende zijn voor de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken'[66], namelijk:

1) De configuratie 'afwezigheid sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan woninginbraken – sterke opvolging van het actieplan woninginbraken – afwezigheid voldoende personele middelen – afwezigheid sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten – afwezigheid kleine afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren' bleek voldoende voor de uitkomst.
    - De twee politiezones A en O hebben een sterk lidmaatschap (boven 0,5) in deze voldoende configuratie.
    - De 'consistency' bedraagt 1, terwijl de 'raw coverage' en de 'unique coverage' 0,11 bedragen.

2) De configuratie 'sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan woninginbraken – gunstige kenmerken van het actieplan woninginbraken op papier – afwezigheid sterke opvolging van het actieplan woninginbraken – afwezigheid voldoende personele middelen – sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten – afwezigheid kleine afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren' bleek voldoende voor de uitkomst.
    - Politiezone B heeft een sterk lidmaatschap (boven 0,5) in deze voldoende configuratie.
    - De 'consistency' bedraagt 0,92, terwijl de 'raw coverage' en de 'unique coverage' 0,14 bedragen.

3) De configuratie 'sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan woninginbraken – gunstige kenmerken van het actieplan woninginbraken op papier – sterke opvolging van het actieplan woninginbraken – afwezigheid voldoende personele middelen – sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten – kleine afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren' bleek voldoende voor de uitkomst.

[66] Zoals hoger werd toegelicht, werden 'de conservative solution term' en 'intermediate solution term' hiervoor gebruikt.

- Politiezone L heeft een sterk lidmaatschap (boven 0,5) in deze voldoende configuratie.
- De ‘consistency’ bedraagt 1, terwijl de ‘raw coverage’ en de ‘unique coverage’ 0,06 bedragen.

5.3 Besluit

In dit hoofdstuk werden de bevindingen voor de beleidsprioriteit woninginbraken gepresenteerd. In acht politiezones werd een ‘eerder verlaagd’ of ‘verlaagd’ aantal woninginbraken vastgesteld. De verklaring hiervoor werd gevonden in de combinatie van de condities (1) voldoende logistieke middelen, (2) voldoende personele middelen, (3) een sterke fysieke nabijheid van de interventiedienst, recherchedienst en eventuele verkeersdienst en (4) een kleine afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren. Overal waar die vier condities samen voorkwamen was het aantal woninginbraken (eerder) verlaagd. In de andere acht politiezones stelden we een ‘eerder verhoogd’ of ‘verhoogd’ aantal woninginbraken vast. Opvallend is dat, net zoals bij de beleidsprioriteit verkeer, de verklaring van deze negatieve uitkomst een stuk complexer bleek. Niet één, maar drie verschillende combinaties van condities leidden tot een hoger aantal woninginbraken. Net zoals bij verkeer gaat het ook hier meestal over een combinatie van gunstige scorende kenmerken gerelateerd aan het actieplan met ongunstig scorende kenmerken gerelateerd aan de organisatie. In het volgende hoofdstuk zoeken we naar een verklaring voor deze bevindingen voor beide beleidsprioriteiten.

Hoofdstuk 6. Naar een verklaring voor de gevonden noodzakelijke en voldoende voorwaarden voor de implementatie van de actieplannen verkeer en woninginbraken

In dit hoofdstuk gaan we dieper in op de gevonden causale paden uit hoofdstuk 4 en hoofdstuk 5. We bespreken eerst de causale paden voor de uitkomsten 'verbeterde prestaties inzake verkeer' (6.1) en 'verslechterde prestaties inzake verkeer' (6.2), waarna we de bevindingen voor beide uitkomsten met elkaar vergelijken (6.3). Daarna volgt een toelichting bij de causale paden voor de uitkomsten 'verlaagd aantal woninginbraken' (6.4) en 'verhoogd aantal woninginbraken' (6.5). In onderdeel 6.6 vergelijken we deze causale paden met elkaar. We sluiten het hoofdstuk af met een kort besluit (6.7).

6.1 Op zoek naar een verklaring voor het gevonden causaal pad voor de uitkomst 'verbeterde prestaties inzake verkeer'

Eén causaal pad kan de uitkomst 'verbeterde prestaties inzake verkeer' verklaren (cf. supra 4.2.5). Tabel 58 geeft dit pad nogmaals weer samen met de bijhorende politiezones en hun scores voor consistency en coverage.

Tabel 58. Causaal pad voor de uitkomst 'verbeterde prestaties inzake verkeer'

Noodzakelijke voorwaarden	Voldoende voorwaarden
/	**Causaal pad: logis_mid*perso_mid*fys_nabij_dienst:** • PZ C, D, H, L, M en P • Consistency: 1 en raw coverage en unique coverage: 0,53

In lijn met de hoger geformuleerde hypothesen (cf. supra 3.4) leidt de aanwezigheid van zowel voldoende personele middelen, voldoende logistieke middelen als een sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten in de politiezones C, D, H, L, M en P tot verbeterde prestaties inzake verkeer. De organisationele context blijkt, zoals onder meer Okumus (2001, p. 329) suggereerde, dus essentieel voor verbeterde prestaties. Het is echter verrassend dat deze drie condities samen moeten voorkomen voor deze uitkomst. We gingen er immers

vanuit dat de aanwezigheid van elk van deze drie condities afzonderlijk tot verbeterde prestaties zou leiden (cf. supra 1.3).

Reden voor het bovenstaande causaal pad kan zijn dat er een sterke link bestaat tussen de bovenstaande drie kenmerken op organisatieniveau en de mate waarin prestaties inzake verkeer kunnen worden geleverd. Om verkeersacties- en controles te kunnen uitvoeren lijkt het immers essentieel dat er zowel voldoende personele als logistieke middelen aanwezig zijn. In de vijf politiezones C, D, H, L en P bleek er een afzonderlijke verkeersdienst aanwezig bestaande uit meerdere medewerkers, doorgaans agenten van politie, die exclusief rond verkeer konden werken. Deze dienst bleek in de vijf politiezones goed te functioneren wat wellicht een sterke werking inzake verkeer mogelijk maakte. In politiezone M was er geen verkeersdienst aanwezig, maar kon er door de oprichting van een specifieke werkgroep inzake verkeer binnen de interventiedienst, toch voldoende personeel voor deze prioriteit worden vrijgemaakt. In de zes politiezones werd ook het materiaal om te werken rond verkeer, bijvoorbeeld de voertuigen, het signalisatiemateriaal en de flitscamera's, als voldoende beoordeeld. Daarnaast speelt de fysieke nabijheid van de drie centrale diensten, namelijk interventiedienst, recherchedienst en eventuele verkeersdienst, in één gebouw ook mee voor verbeterde prestaties. Volgens meerdere respondenten bevordert dit namelijk de coördinatie en communicatie tussen deze diensten. Meermaals werd gesteld dat dit een directe impact heeft op de prestaties die inzake verkeer werden geleverd. Dit wordt geïllustreerd door onderstaand citaat.

> *R2: Die verkeersacties, dat loopt hier goed omdat iedereen mekaar kent, dat is een kleine zone dus... R1: Ge loopt bij mekaar binnen eh. R2: Er is hier niemand die ge niet kent waar ge niet iets tegen kunt zeggen eh. R1: We zitten in één gebouw eh. Gelijk in Antwerpen zitten die ergens, ja, dan hebt ge geen contact met die mannen eh.* (Politiezone H, Uitvoerende politieambtenaar)

6.2 Op zoek naar een verklaring voor de gevonden causale paden voor de uitkomst 'verslechterde prestaties inzake verkeer'

Vier causale paden kunnen de uitkomst 'verslechterde prestaties inzake verkeer' verklaren (cf. supra 4.3.5). Tabel 59 toont deze vier paden opnieuw, samen met de bijhorende politiezones en hun scores voor consistency en coverage.

Tabel 59. Causale paden voor de uitkomst 'verslechterde prestaties inzake verkeer'

Noodzakelijke voorwaarden	Voldoende voorwaarden
/	**Causaal pad 1:** **kenm_actiepl*logis_mid*~perso_mid*~fys_nabij_dienst*~kleineafst_korpsch_uitvpolambt** • PZ A en F • Consistency: 1, raw coverage: 0,17 en unique coverage: 0,04 **Causaal pad 2:** **kenm_actiepl*logis_mid*~perso_mid*fys_nabij_dienst*kleineafst_korpsch_uitvpolambt** • PZ J en K • Consistency: 1, raw coverage: 0,11 en unique coverage: 0,04 **Causaal pad 3:** **betrok_mw*kenm_actiepl*logis_mid*~perso_mid*~kleineafst_korpsch_uitvpolambt** • PZ A, B, G, I en N • Consistency: 1, raw coverage: 0,35 en unique coverage: 0,01 **Causaal pad 4:** **betrok_mw*kenm_actiepl*logis_mid*~perso_mid*fys_nabij_dienst** • PZ B, G, I, J en N • Consistency: 1, raw coverage: 0,34 en unique coverage: 0

6.2.1 Naar een verklaring voor causaal pad 1

In lijn met de hoger geformuleerde hypothesen (cf. supra 3.4) leidt de afwezigheid van voldoende personele middelen, de afwezigheid van een sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten samen met een grote afstand tussen uitvoerende politieambtenaren en de korpschef in de politiezones A en F tot verslechterde prestaties inzake verkeer. De andere elementen van dit causaal pad zijn verrassend. Zo blijken een gunstig actieplan verkeer en voldoende logistieke middelen ook samen te hangen met verslechterde prestaties inzake verkeer, daar waar de hypothese was dat deze twee condities net zouden leiden tot verbeterde prestaties. Bovendien moeten de vijf condities samen voorkomen voor verslechterde prestaties, wat ingaat tegen de hoger geformuleerde hypothesen dat de afwezigheid van elk van de vijf condities afzonderlijk tot de uitkomst 'verslechterde prestaties inzake verkeer' zou leiden (cf. supra 3.4).

Voor dit causaal pad kunnen twee verklaringen worden gegeven. Ten eerste zou het gewoon kunnen dat de zwak scorende kenmerken zo zwaar wegen dat ze de impact van de beter scorende kenmerken teniet doen. De respondenten gaven tijdens de gesprekken inderdaad meermaals aan dat het gebrek aan personele middelen voor verkeer, de grote afstand tussen de

betrokken diensten en de grote afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren de geleverde prestaties inzake verkeer sterk hebben bepaald. Volgende twee citaten illustreren deze stelling respectievelijk voor de condities personele middelen en fysieke nabijheid van de betrokken diensten.

> *Ze kunnen niet met hun organogram spelen gelijk zij willen eh. Ze kunnen niet zomaar plukken gaan en als ik die persoon wegneem, dan kan ik die en dan schuif ik die en dan kan ik die... En dan wat geen prioriteit is, gelijk verkeer, tja, dat komt dan helemaal op zijn vod te liggen natuurlijk eh.* (Politiezone F, Uitvoerende politieambtenaar)
>
> *Ik denk ook dat dat veel te maken heeft met die twee locaties, hoor. Hetgeen daar gezegd wordt of opgevangen, want het communicatiecentrum van binnen de zone, dus alle telefoons komen daar binnen, dus wat er momenteel gebeurt, dat komt hier niet eh. Als daar bijvoorbeeld, ik zeg nu maar iets, ze roepen op, er is zojuist een geval van verkeersagressie geweest, die mensen die daar zijn weten dat, die zullen misschien kijken, maar wij die hier zitten, wij weten dat dan niet. Ik denk als ge meer bij mekaar zit, dat ge dan wel weet krijgt van mekaar en dan doet ge meer.* (Politiezone A, Uitvoerende politieambtenaar)

Een tweede verklaring ligt wat verder van ons theoretisch kader. Het zou ook kunnen dat de kenmerken waarvan wij veronderstelden dat ze een gunstige impact zouden hebben (i.c. voldoende logistieke middelen en een gunstig actieplan op papier) dat eigenlijk niet hebben. Deze verklaring focust op de spanning tussen de kenmerken. We geven hiervan vier illustraties. Ten eerste zou het gewoon om een kwestie van schaarse middelen en communicerende vaten kunnen gaan. Het zou kunnen dat de personele middelen die worden geïnvesteerd in het beheer van het actieplan verkeer rechtstreeks ten koste gaan van verkeersacties en -controles op het terrein. In een context waarin de personele middelen sowieso al ontoereikend zijn, kan dit zorgen voor een bijkomende belasting en dus verslechterde prestaties inzake verkeer. Dat feitelijk onevenwicht zou nog versterkt kunnen worden door een psychologisch effect en dat brengt ons bij een tweede illustratie. Mogelijk is er bij respondenten sprake van een cynische houding ten aanzien van het management dat aan ‘window-dressing’ zou doen. Meerdere auteurs wezen op het belang van cynisme in de werk- of organisatiecontext (o.a. Abraham, 2000; Andersson, 1996; Andersson & Bateman, 1997; Dean, Brandes, & Dharwadkar, 1998; Reichers, Wanous, & Austin, 1997). Reichers, Wanous en Austin (in Chiaburu et al., 2013, p. 181) omschrijven “organizational cynism” als “a negative attitude that develops as a result of perceived malfeasance of the agent or entity”. Onderzoek toont dat dergelijk cynisme een negatieve impact kan hebben op werktevredenheid, organisationele betrokkenheid en vooral ook kan leiden tot zwakkere

prestaties van de medewerkers (Dean, Brandes, & Dharwadkar, 1998, p. 346). Fleming (2005, p. 290) stelt: "cynism is likely if management has a track record of making promises it cannot keep or if the hype is simply unbelievable". Het zou dus kunnen dat als respondenten het gevoel hadden dat het actieplan verkeer in de praktijk niet of nauwelijks kan worden gerealiseerd omwille van (1) een gebrek aan personeel, (2) een gebrek aan samenwerking en coördinatie tussen de betrokken diensten en/of (3) een grote afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren, dit leidt tot een sterk gevoel van cynisme, dat op zijn beurt dan leidt tot zwakkere prestaties in de vorm van een lager aantal verkeerscontroles of -acties. In een dergelijke organisatiecontext kan een goed actieplan de prestaties inzake verkeer dus inderdaad negatief beïnvloeden. Volgend citaat illustreert bijvoorbeeld dat het personeelstekort in politiezone A tot een zeker gevoel van cynisme bij de medewerkers leidt.

> *Samengevat is het, hetgeen in het actieplan voorzien is, wordt eigenlijk niet uitgevoerd. Of maar deels uitgevoerd. Dus wat voor zin heeft dat schoon actieplan dan? Er is toch geen personeel.* (Verantwoordelijke beleidsprioriteit verkeer)

Het zou ook kunnen, en dat is een derde illustratie, dat juist door de aanwezigheid van implementatiebevorderende factoren zoals logistieke middelen en een gunstig actieplan verkeer, het gebrek aan andere cruciale kenmerken, zoals personeel, sterker voelbaar wordt. Die kloof zou uitvoerende politieambtenaren kunnen demotiveren om verkeersacties en –controles uit te voeren wat de prestaties inzake verkeer kan verslechteren. Onderstaand citaat illustreert dit voor politiezone A.

> *We hebben een digitale snelheidsmeter mogen aankopen. We hebben een snel onderscheppingsvoertuig mogen aankopen. Dat was allemaal in orde. Maar, ja, dat staat daar te blinken als ge geen personen hebt… Dan wordt er niks gedaan eh <<lacht>* (Politiezone A, Verantwoordelijke beleidsprioriteit verkeer)

Dit alles suggereert dat het belangrijk zal zijn voor de korpsleiding en de overheden om de juiste prioriteiten te stellen. Als er bijvoorbeeld veel wordt geïnvesteerd in logistieke middelen terwijl er niet in personele middelen wordt voorzien, dan kan dit bij de uitvoerende politieambtenaren overkomen als weinig geloofwaardig. Dit zou kunnen leiden tot een negatieve houding ten aanzien van het management en de afstand tussen uitvoerende politieambtenaren en de korpschef vergroten, met minder geëngageerde medewerkers tot gevolg. Zowel het aantal verkeerscontroles en –acties dat wordt uitgevoerd als de perceptie over de geleverde prestaties kunnen hierdoor negatief beïnvloed worden. De vierde illustratie heeft ten slotte betrekking op de wijze waarop 'een gunstig actieplan' werd gedefinieerd in dit onderzoek. We gingen er namelijk vanuit dat als een actieplan een aantal meetbare

operationele doelstellingen en een kwaliteitsvolle veiligheidsdiagnostiek omvat, dit de geleverde prestaties positief zal beïnvloeden (cf. supra 3.2.2). Mogelijk is die definitie van 'gunstig' onvoldoende. Zo stelt Miner (in Pasha, 2017, p. 219) bijvoorbeeld dat de vastgelegde beleidsdoelstellingen ook aanvaard en geïnternaliseerd moeten worden, willen ze de gewensten effecten genereren. Meerdere auteurs (o.a. Goggin, 1986, p. 331-332; Pasha, 2017, p. 219) suggereren dat als de geformuleerde beleidsdoelstellingen als te moeilijk of ingewikkeld ervaren worden, ze de prestaties van medewerkers kunnen doen dalen. De mate waarin de doelstellingen aanvaard werden of duidelijk waren voor de medewerkers werd niet nagegaan in dit onderzoek. Redenen hiervoor waren de beperkte tijd die voorzien kon worden per interview en het relatief klein aantal uitvoerende politieambtenaren dat in elke zone geïnterviewd kon worden. Daarom werd de conditie 'kenmerken van het actieplan op papier' enkel beoordeeld aan de hand van een documentenanalyse. Mogelijks waren de resultaten wat anders geweest als we wel een dergelijke bredere invulling hadden gegeven aan 'gunstig actieplan'. Het is wel belangrijk te benadrukken dat dit tentatieve verklaringen zijn. Het empirisch materiaal laat niet toe om deze echt te bevestigen of te weerleggen.

6.2.2 Naar een verklaring voor causale paden 2 en 4

In dit onderdeel wordt er gezocht naar een verklaring voor de causale paden 2 en 4. Omdat de verklaringen voor beide causale paden sterk overeenkomen, kozen we ervoor om deze in één onderdeel te behandelen.

In lijn met de hoger geformuleerde hypothesen (cf. supra 3.4) leidt de afwezigheid van voldoende personele middelen in de politiezones J en K tot verslechterde prestaties inzake verkeer. Het is echter verrassend dat er voor de uitkomst 'verslechterde prestaties' in dit causaal pad een gunstig actieplan verkeer voorhanden moet zijn samen met voldoende logistieke middelen, een sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten en een kleine afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren. In de vijf politiezones B, G, I, J en N zien we een gelijkaardig patroon: de afwezigheid van voldoende personele middelen leidt eveneens tot verslechterde prestaties inzake verkeer. Ook hier is het verrassend dat voor 'verslechterde prestaties' een aantal condities aanwezig moet zijn: een sterke betrokkenheid van medewerkers, een gunstig actieplan verkeer, voldoende logistieke middelen en een sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten. Hier kunnen we verwijzen naar de twee hoger genoemde verklaringen.

Ten eerste kan het zijn dat de conditie personele middelen inderdaad de belangrijkste is. Dit is immers de enige conditie uit deze causale paden die laag scoort. Uit de interviews bleek inderdaad een rechtstreekse invloed van gebrek aan personele middelen op de prestaties inzake verkeer in de politiezones G, J en K. Volgende drie citaten illustreren dit.

> *Dus absoluut is het momenteel zo dat we qua personeel zwaar onder druk staan en dat we er ook niet helemaal meer aan toe komen en alles wat we voorop gesteld hadden naar planning of naar beleidsvisie toe van we willen zoveel investeren in het item zwaar vervoer, zoveel investeren in het item, laten we zeggen gordel. Dat plan was er en dat is er nog altijd maar naar uitvoering toe merkt ge dat dat helemaal niet meer overeenkomt met wat ge voor ogen had.* (Politiezone J, Verantwoordelijke beleidsprioriteit verkeer)

> *Om het heel cru uit te drukken, ja dat horen ze hier natuurlijk niet graag, maar… Ik vind persoonlijk dat we hier veel te weinig volk hebben voor alles wat we moeten doen. Dus wij draaien één interventie achter een andere, dus we hebben veel te weinig mogelijkheden of weinig ruimte om een verkeersactie te doen.* (Politiezone K, Uitvoerende politieambtenaar)

> *Maar als daar dus geen mogelijkheden toe zijn, omdat er geen, geen personeel voor verkeer is. Ja, dan kunt ge er ook niet op werken natuurlijk.* (Politiezone G, Verantwoordelijke beleidsprioriteit verkeer)

Ten tweede zou het ook hier te maken hebben met het contrast tussen de kenmerken (cf. supra 6.2.1). Ook hier zou het kunnen dat middelen voor het beheer van het actieplan, de middelen voor het uitvoeren ervan wegtrekken. Het is namelijk mogelijk dat de aanwezigheid van implementatiebevorderende factoren zoals voldoende logistieke middelen en een gunstig actieplan verkeer, het gebrek aan personeel juist sterker voelbaar maken. Een gunstig actieplan met een aantal duidelijke operationele doelstellingen en voldoende logistieke middelen, zoals een ruim aantal combi's en flitscamera's, zou medewerkers wel kunnen stimuleren om te werken rond verkeer. Als de personeelscapaciteit het echter niet toelaat om verkeersacties en -controles uit te voeren, kan dit demotiverend werken met een lager aantal verkeersinitiatieven of een negatievere indruk over de prestaties inzake verkeer tot gevolg. Wat hier nog bijkomend opvalt in vergelijking met causaal pad 1 is, dat ook betrokkenheid van medewerkers samengaat met verslechterde prestaties. Het zou kunnen dat de medewerkers de betrokkenheid als weinig zinvol of nuttig ervaren. Bij de bespreking van het theoretisch kader werd al aangegeven dat betrokkenheid die wordt gepercipieerd als nutteloos averechts kan werken en dus de beleidsoutput en/of beleidsoutcome negatief kan beïnvloeden (cf. supra 1.2.2.2). Maar het zou ook te maken kunnen hebben met de gevolgen van de betrokkenheid zelf. Nielsen (2013, p. 455) stelt bijvoorbeeld dat als de verantwoordelijkheid over het bepalen van de beleidsdoelstellingen gedecentraliseerd wordt, dit kan leiden tot

versnipperde verantwoordelijkheden die door de medewerkers als onduidelijk worden ervaren. Op die manier zou betrokkenheid inderdaad kunnen leiden tot zwakkere prestaties. De mate waarin de betrokkenheid bij de ontwikkeling van het actieplan uiteindelijk tot versnipperde verantwoordelijkheden leidde werd echter niet gemeten in ons onderzoek, dus dit kunnen we hier niet beoordelen.

6.2.3 Naar een verklaring voor causaal pad 3

In lijn met de hoger geformuleerde hypothesen (cf. supra 1.3), leidt de afwezigheid van voldoende personele middelen en een grote afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren in de vijf politiezones A, B, G, I en N tot verslechterde prestaties inzake verkeer. Het is echter verrassend dat er voor deze uitkomst ook een sterke betrokkenheid van medewerkers, een gunstig actieplan verkeer en voldoende logistieke middelen aanwezig moesten zijn. Ook voor dit causaal pad kunnen de hoger genoemde verklaringen spelen.

Ten eerste zou het kunnen dat personeel en afstand tussen korpschef en uitvoerende politieambtenaren inderdaad doorslaggevend is. Ten tweede zou het ook hier te maken kunnen hebben met het contrast tussen de kenmerken. Het kan inderdaad zo zijn dat de personele middelen die worden geïnvesteerd in het beheer van het actieplan verkeer rechtstreeks ten koste gaan van verkeersacties en -controles. Het kan ook dat het gebrek aan personeel en een grote afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren leiden tot een cynische houding ten aanzien van de uitvoerbaarheid van het actieplan (cf. supra 6.2.1). Deze houding zou uitvoerende politieambtenaren kunnen demotiveren om verkeersacties en -controles uit te voeren. Onderstaand citaat illustreert dit gevoel voor het gebrek aan personeel.

> *Het actieplan wordt geschreven, iedereen is het erover eens. We gaan het uitvoeren. Waar sneuvelt het vaak? Op een gebrek aan personeel. Door, ja, verloven, overuren, nachten die ze gedaan hebben, ziekte, speelt daar ook in rol in. Dus we zijn vaak al op voorhand niet in staat om toch het beoogde resultaat te behalen, omdat we er geen volk voor hebben. Enja, dan is soms moeilijk eh om de mensen op het terrein te motiveren.* (Politiezone I, Korpschef)

Ook hier valt op dat betrokkenheid samengaat met verslechterde prestaties. Mogelijk speelt ook hier dat die betrokkenheid als nutteloos wordt aangevoeld. Onderstaand citaat toont dat een respondent uit politiezone I weinig geloof had in de wijze waarop de medewerkers betrokken werden.

> *Betrokkenheid, tja, ik weet niet, het is vooral het overlopen van de punten die opgenomen zijn en dan kijken of we die kunnen meepakken naar volgend jaar of dat er punten moeten aangepast worden. Zijn de doelstellingen bereikt, ja of nee? Meer stelt het niet voor.* (Politiezone I, Uitvoerende politieambtenaar)

Het feit dat de betrokkenheid als weinig zinvol werd ervaren zou het engagement van medewerkers kunnen verminderen waardoor de prestaties negatief worden beïnvloed. Daarnaast is het ook hier mogelijk dat betrokkenheid leidt tot een versnippering van verantwoordelijkheden, wat op zijn beurt de prestaties negatief kan beïnvloeden.

6.3 De gevonden causale paden voor de beleidsprioriteit verkeer vergeleken

Zoals hoger toegelicht, veronderstelt QCA assymetrische causaliteit (cf. supra 2.1.1). Dit houdt in dat de aan- en afwezigheid van een uitkomst door verschillende condities worden verklaard. De analyse toont dat deze stelling inderdaad opgaat voor de beleidsprioriteit verkeer.

De uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’ blijkt te kunnen worden verklaard door drie condities op organisatieniveau, namelijk voldoende personele middelen, voldoende logistieke middelen en een sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten. De condities uit de clusters ‘kenmerken van het actieplan’ en ‘contextuele kenmerken’ blijken geen invloed uit te oefenen op verbeterde prestaties. De verklaring van verslechterde prestaties inzake verkeer blijkt echter een stuk complexer. Deze uitkomst kan over het algemeen verklaard worden door een gebrek aan personele middelen, een grote afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren en/of de afwezigheid van een sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten in combinatie met voldoende logistieke middelen en gunstige condities uit de cluster ‘kenmerken van het actieplan’. De in ons onderzoek gemeten contextuele kenmerken blijken hier geen invloed uit te oefenen. Een mogelijke verklaring hiervoor is dat de context eng gemeten werd in dit onderzoek, namelijk enkel in de vorm van de complexiteit van de omgeving en de aanwezigheid van een strategisch veiligheids- en preventieplan. Andere condities waarvan in de literatuur wordt verondersteld dat ze belangrijk zijn, zoals de kwaliteit van de relatie tussen de burgemeester(s) en korpschef (o.a. Christiaensen, 2006, p. 1; Vermeersch et al., 2012, p. 24), werden wel vooraf verondersteld en gemeten in de politiezones, maar werden uiteindelijk niet meegenomen in de QCA-analyse omwille van een gebrek aan variatie. In alle 16 politiezones bleek deze relatie immers als goed of zeer goed te

worden beoordeeld. Onze steekproef bleek op deze belangrijke conditie dus geen variatie te bieden. Het verdient aanbeveling om in toekomstig onderzoek bij de selectie van de cases hier wel gericht op te variëren zodat de impact hiervan op de beleidsoutput wel kan worden onderzocht.

6.4 Op zoek naar een verklaring voor het gevonden causaal pad voor de uitkomst 'verlaagd aantal woninginbraken'

Eén causaal pad kan de uitkomst 'verlaagd aantal woninginbraken' verklaren (cf. supra 5.1.5). Tabel 60 geeft dit pad nogmaals weer samen met de bijhorende politiezones en hun scores voor consistency en coverage.

Tabel 60. Causaal pad voor de uitkomst 'verlaagd aantal woninginbraken'

Noodzakelijke voorwaarden	Voldoende voorwaarden
/	**Causaal pad: logis_mid*perso_mid*fys_nabij_dienst*kleineafst_korpsch_uitvpolambt** • PZ K en P • Consistency: 1 en raw coverage en unique coverage: 0,17

In lijn met de hoger geformuleerde hypothesen (cf. supra 3.4) leidt de aanwezigheid van voldoende logistieke middelen, voldoende personele middelen, een sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten en een kleine afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren in de politiezones K en P tot een verlaagd aantal woninginbraken.

Het lijkt er dus op dat de vier gunstig scorende kenmerken op organisatieniveau gewoon de belangrijkste zijn om een daling van de woninginbraken te verklaren. Om acties en initiatieven inzake woninginbraken te kunnen opzetten blijkt het ten eerste belangrijk dat er voldoende logistieke en personele middelen voorhanden zijn. Daarnaast speelt de locatie van de drie centrale diensten, namelijk interventiedienst, recherchedienst en eventuele verkeersdienst, ook mee voor een verlaagd aantal woninginbraken. In politiezone P bevinden de drie centrale diensten zich op één fysieke locatie, maar verspreid over meerdere verdiepingen. In politiezone K bevinden deze drie diensten zich nog dichter bij elkaar: op één fysieke locatie en éénzelfde verdieping. De afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren werd in beide politiezones als klein beoordeeld. Analyse van het interviewmateriaal toont dat de gunstige scores van de politiezones K en P op deze vier condities leidden tot een sterke werking inzake woninginbraken. Op frequente basis werden

acties en initiatieven georganiseerd in samenwerking met verschillende diensten met een grote zichtbaarheid op het terrein als gevolg, geïllustreerd door onderstaand citaat.

> *Wat woninginbraken betreft, proberen we ook heel veel binnen het reguliere te doen, maar zetten we toch nog altijd zeer zwaar in op extra patrouilles, bv. nu donderdag hebben we er weer één. We doen er wekelijks één met twee ploegen uit de interventiedienst en de recherchedienst die dan acht uren extra patrouilleren, dus hebben we twee anonieme ploegen rondrijden die eigenlijk niks anders doen dan verdachte voertuigen controleren of verdachte personen. We merken aan de cijfers dat dat zijn vruchten precies toch wel afwerpt, ja.* (Korpschef, politiezone K)

Volgens de korpschef van politiezone K zou deze actieve werking inzake woninginbraken dus kunnen samenhangen met een lager aantal woninginbraken.

6.5 Op zoek naar een verklaring voor de gevonden causale paden voor de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken'

Drie causale paden kunnen de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken' verklaren (cf. supra 6.5). Tabel 61 toont deze drie paden opnieuw, samen met de bijhorende politiezones en hun scores voor consistency en coverage. In wat volgt worden deze paden afzonderlijk verklaard waarbij we teruggekoppelen naar de hoger opgestelde hypothesen. Daarna gaan we op zoek naar een verklaring voor deze configuraties van condities.

Tabel 61. Causale paden voor de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken'

Noodzakelijke voorwaarden	Voldoende voorwaarden
/	**Causaal pad 1:** **~betrok_mw*opvolg_actiepl*~perso_mid*~fys_nabij_dienst*~kleineafst_korpsch_uitvpolambt** • PZ A en O • Consistency: 1, raw coverage en unique coverage: 0,11 **Causaal pad 2:** **betrok_mw*kenm_actiepl*~opvolg_actiepl*~perso_mid*fys_nabij_dienst*~kleineafst_korpsch_uitvpolambt** • PZ B • Consistency: 0,92, raw coverage en unique coverage: 0,14 **Causaal pad 3:** **betrok_mw*kenm_actiepl*opvolg_actiepl*~perso_mid*fys_nabij_dienst*kleineafst_korpsch_uitvpolambt** • PZ L • Consistency: 1, raw coverage en unique coverage: 0,06

6.5.1 Naar een verklaring voor causaal pad 1

In lijn met de hoger geformuleerde hypothesen (cf. supra 3.4) leiden de afwezigheid van een sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan woninginbraken, de afwezigheid van voldoende personele middelen, de afwezigheid van een sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten en de afwezigheid van een kleine afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren in de politiezones A en O inderdaad tot een verlaagd aantal woninginbraken. Verrassend is dat er voor deze uitkomst ook sprake moet zijn van een sterke opvolging van het actieplan. Dat gaat in tegen onze hypothese dat zwakke opvolging juist zou leiden tot verhoging van het aantal woninginbraken.

We kunnen voor dit causaal pad beroep doen op dezelfde twee verklaringen als bij de beleidsprioriteit verkeer (cf. supra 6.2). Ten eerste zou het ook hier gewoon kunnen dat de vier condities die laag scoren en dus de verwachte negatieve impact hebben gewoon het meest doorwegen. Als de personele middelen bijvoorbeeld ontoereikend zijn voor initiatieven inzake woninginbraken zou dit het aantal woninginbraken mee kunnen bepalen. Ook de slechte communicatie en coördinatie tussen de diensten omwille van een grote fysieke afstand kan een invloed uitoefenen. In beide politiezones bevinden de recherchedienst, interventiedienst en eventuele verkeersdienst, zich immers op verschillende fysieke locaties.

Ten tweede zou het, net als bij verkeer, te maken kunnen hebben met het verband tussen de condities. Het zou bijvoorbeeld kunnen dat de opvolging van het actieplan woninginbraken veel tijd vraagt. Die tijd kan niet gaan naar acties rond woningbraken en kan dus leiden tot minder politie-acties en dus mogelijk een verhoogd aantal woninginbraken in een politiezone.

Hier is echter ook nog een derde verklaring mogelijk. Het zou ook aan de context kunnen liggen. De aanwezigheid van een rondtrekkende dadergroepering die zich specialiseert in inbraken zou er voor kunnen zorgen dat zowel de korpsleiding het actieplan woninginbraken sterker opvolgt als dat het aantal woninginbraken verhoogt. Het samengaan van ‘een sterke opvolging van het actieplan’ en ‘een verhoogd aantal woninginbraken’ zou dan verklaard kunnen worden door een derde, niet onderzochte, contextuele conditie.

6.5.2 Naar een verklaring voor causaal pad 2

In lijn met de hoger geformuleerde hypothesen (cf. supra 3.4) wordt de uitkomst ‘verhoogd aantal woninginbraken’ in politiezone B verklaard door de afwezigheid van voldoende

personele middelen, de afwezigheid van een kleine afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren en de afwezigheid van een sterke opvolging van het actieplan woninginbraken. Het verbaast dat er voor deze uitkomst sprake moet zijn van een sterke betrokkenheid van medewerkers, een gunstig actieplan en sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten. We hadden immers verondersteld dat de afwezigheid van deze drie condities zou leiden tot een verhoogd aantal woninginbraken.

Ook voor dit causaal pad kunnen twee hoger besproken verklaringen van toepassing zijn. Ten eerste zou het gewoon kunnen dat de drie slecht scorende kenmerken de meest doorslaggevende zijn en dat die het effect van de goed scorende kenmerken teniet doen. Ten tweede zou het ook hier te maken kunnen hebben met de samenhang tussen de kenmerken. De investeringen nodig voor betrokkenheid van medewerkers en een gunstig actieplan zouden middelen kunnen wegtrekken van de eigenlijke politie-acties. De medewerkers zouden een gevoel van cynisme kunnen hebben in reactie op gepercipieerde 'window dressing' door het management (cf. supra 6.2.1). Hoe sterk medewerkers ook betrokken worden bij de voorbereiding of hoe goed het actieplan op papier ook is, als medewerkers het gevoel hebben dat dit niet gerealiseerd kan worden door personeelsgebrek en/of een gespannen relatie tussen korpschef en medewerkers, dan kan dit ook hier demotiverend werken en een lager aantal controles of patrouilles in het kader van woninginbraken tot gevolg hebben. Die zwakkere output kan vervolgens leiden tot een toename in woninginbraken.

6.5.3 Naar een verklaring voor causaal pad 3

In lijn met de hoger geformuleerde hypothesen (cf. supra 3.4) wordt de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken' in politiezone L verklaard door de afwezigheid van voldoende personele middelen. Het verbaast dat vijf condities, waaronder meerdere kenmerken uit de cluster 'kenmerken van het actieplan', hoog moeten scoren voor deze uitkomst. We gingen er immers vanuit dat de afwezigheid van deze vijf condities zou leiden tot een verhoogd aantal woninginbraken. Ook hier kan naar de hoger genoemde verklaringen verwezen worden.

Het zou kunnen dat het gebrek aan personeel gewoon de doorslaggevende factor is. Het zou echter ook opnieuw met de samenhang tussen de kenmerken te maken kunnen hebben, al lijkt het in dit geval moeilijker om hiervoor een plausibele verklaring te bedenken. Mogelijk speelt daarnaast ook nog de rol van de context. Het is met name belangrijk om dat in het achterhoofd te houden gezien we hier naar de beleidsoutcome en niet naar de beleidsoutput kijken.

Daarnaast is het belangrijk om de causale link tussen beide niet te overschatten. Allerlei externe factoren, zoals bijvoorbeeld de activiteiten van rondtrekkende dadergroeperingen of berichtgevingen in de media over het vervolgingsbeleid van het parket, kunnen zorgen voor een sterke stijging van het aantal woninginbraken (cf. supra) ondanks een sterke inzet op preventieve acties en controles. Het lijkt interessant om dergelijke contextuele kenmerken mee te nemen in toekomstig onderzoek. Deze kunnen immers verklaren dat, ondanks dat alles intern vrij goed geregeld is, er toch sprake is van een verhoogd aantal woninginbraken.

6.6 De gevonden causale paden voor de beleidsprioriteit woninginbraken vergeleken

De analyse toont dat de assymetrische causaliteit die door QCA wordt verondersteld niet alleen voor verkeer opgaat, maar ook voor de beleidsprioriteit woninginbraken. De uitkomst 'verlaagd aantal woninginbraken' blijkt conform de hypothesen te kunnen worden verklaard door vier condities op organisatieniveau, namelijk voldoende personele middelen, voldoende logistieke middelen, een sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten en een kleine afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren. De condities uit de clusters 'kenmerken van het actieplan' en 'contextuele kenmerken' blijken hier geen invloed uit te oefenen. De verklaring van de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken' blijkt, net zoals bij verkeer, daarentegen een stuk complexer. Deze uitkomst kan over het algemeen verklaard worden door een gebrek aan personele middelen en een slechte relatie tussen korpschef in combinatie met gunstige condities uit de cluster 'kenmerken van het actieplan woninginbraken'. De in dit onderzoek gemeten contextuele kenmerken, namelijk de complexiteit van de omgeving en de aanwezigheid van een strategisch veiligheids- en preventieplan, bleken, net zoals bij verkeer, geen invloed uit te oefenen.

Ook hier (cf. supra 6.3) moet opgemerkt worden dat de context in dit onderzoek eng gemeten werd. Omdat de relatie tussen de korpschefs en de burgemeester(s) in alle 16 politiezones als goed of zeer goed werd beoordeeld, werd deze conditie niet opgenomen in de QCA-analyse. Ook de relatie tussen de korpschefs en de Procureurs des Konings werd niet onderzocht. We zijn er ons echter van bewust dat het belang dat die actoren hechtten aan de twee beleidsprioriteiten mogelijk een rol kan gespeeld hebben.

6.7 Besluit

Dit hoofdstuk zocht naar een verklaring voor de gevonden causale paden. De besproken verklaringen bleken sterk gelijklopend voor de beide beleidsprioriteiten. In het volgende hoofdstuk ‘algemeen besluit’ brengen we deze bevinding samen met een aantal andere globale conclusies.

Algemeen besluit

Dit onderzoek wilde inzicht bieden in de implementatie van actieplannen in lokale politiezones in België. Hiervoor werd een theoretisch kader ontwikkeld, gebaseerd op literatuur uit diverse wetenschappelijke disciplines, zoals criminologie, beleidswetenschap en strategisch management. Dit theoretisch kader fungeerde als raamwerk voor het kwalitatief onderzoek dat in de periode januari 2014 – oktober 2015 werd uitgevoerd in 16 lokale politiezones. Aan de hand van zowel interviews als een documentenanalyse werd de implementatie van de actieplannen verkeer en woninginbraken 2014 bestudeerd. De verzamelde data werden geanalyseerd aan de hand van de analysemethode Qualitative Comparative Analysis zodat op zoek kon worden gegaan naar die (configuraties van) condities die noodzakelijk en/of voldoende waren voor de beleidsoutput en/of beleidsoutcome van de politionele actieplannen.

In dit algemeen besluit formuleren we eerst een antwoord op de centrale onderzoeksvraag. Daarna reflecteren we over de gehanteerde methodologie, waarna we enkele suggesties doen voor verder onderzoek en verschillende beleidsaanbevelingen formuleren.

De centrale onderzoeksvraag beantwoord

De centrale onderzoeksvraag was de volgende: *Welke factoren beïnvloeden de beleidsoutput en/of de beleidsoutcome van de politionele actieplannen?* Voor het gebruik van QCA herformuleerden we deze onderzoeksvraag in configurationele termen: *Welke condities of configuraties van condities zijn noodzakelijk en/of voldoende voor de beleidsoutput en/of de beleidsoutcome van de politionele actieplannen?*

Het theoretisch kader dat werd ontwikkeld bestond oorspronkelijk uit 14 condities. Op basis van de kalibrering bleken slechts acht condities geschikt voor de QCA-analyse, waarvan één conditie moest worden geherformuleerd. Bovendien werd één conditie op basis van inductieve overwegingen aan het theoretisch kader toegevoegd. Van deze negen condities waren er zeven onderdeel van de verklaring van de vier uitkomsten (1) ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’, (2) ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’, (3) ‘verlaagd aantal woninginbraken’ en (4) ‘verhoogd aantal woninginbraken’. Deze zeven condities situeerden zich op het niveau van het actieplan en de organisatie. De context, die weliswaar heel eng

gemeten werd in dit onderzoek, bleek nauwelijks invloed te hebben. Het theoretisch kader blijkt dus in belangrijke mate nuttig voor onderzoek naar de implementatie van lokaal veiligheidsbeleid, al bleek de impact van de condities regelmatig in een andere richting te gaan dan werd verondersteld in de literatuur, en welke soms moeilijk te verklaren was op basis van het empirisch materiaal.

De resultaten toonden dat de vier uitkomsten door verschillende causale paden verklaard worden. Elke uitkomst blijkt het resultaat van een complex samengaan van verschillende kenmerken die elkaar nodig hebben om de uitkomst te realiseren. Met andere woorden, elk kenmerk afzonderlijk heeft onvoldoende verklarende kracht. Dit gaat in tegen veel hypothesen uit de literatuur die, vaak impliciet, veronderstellen dat de respectievelijke condities elk apart een voldoende impact hebben.

Verbeterde prestaties inzake verkeer (d.w.z. een hoger aantal verkeerscontroles en -acties in vergelijking met voorgaande jaren) zijn het resultaat van drie kenmerken op organisatieniveau, namelijk voldoende personeel, voldoende logistieke middelen en een sterke fysieke nabijheid van de drie centrale diensten, namelijk interventiedienst, recherchedienst en (eventuele) verkeersdienst. Als die drie diensten zich op één fysieke locatie bevinden, bij voorkeur op eenzelfde verdieping, draagt dit bij tot verbeterde prestaties. Verslechterde prestaties (d.w.z. een lager aantal verkeerscontroles en –acties) blijken het resultaat van een wisselwerking tussen kenmerken van het actieplan en kenmerken op organisatieniveau. De vier causale paden die verslechterde prestaties kunnen verklaren, bestaan in de eerste plaats uit enkele van volgende drie relevante organisatiekenmerken: onvoldoende personele middelen, een grote afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren en/of een grote fysieke afstand tussen de betrokken diensten. Verrassend is wel dat verslechterde prestaties samenhangen met gunstige kenmerken gerelateerd aan het actieplan, zoals een sterke betrokkenheid van medewerkers bij de beleidsvoorbereiding en een goed uitgewerkt actieplan op papier. Hiervoor werden verschillende tentatieve verklaringen geformuleerd. Het zou kunnen dat de kenmerken ‘sterke betrokkenheid van medewerkers’ en ‘goed actieplan op papier’ gewoon niet genoeg wegen om de impact van de zwak scorende andere factoren (bv. personele middelen) te compenseren. Het zou ook met de samenhang tussen de kenmerken te maken kunnen hebben. De investeringen in betrokkenheid en een gunstig actieplan op papier zouden middelen kunnen wegtrekken van echte politieacties en zo dus een negatieve impact kunnen hebben op de uitkomst. Het effect zou ook van psychologische aard kunnen zijn. De combinatie van een sterke betrokkenheid enerzijds en te weinig middelen voor de eigenlijke

activiteiten anderzijds zou kunnen leiden tot een cynische houding van medewerkers over de intenties van het management en dus tot demotivatie en minder prestaties.

De uitkomst ‘verlaagd aantal woninginbraken’ wordt verklaard door dezelfde combinatie van kenmerken op organisatieniveau als bij verkeer (voldoende personele middelen, voldoende logistieke middelen en een sterke fysieke nabijheid van de drie centrale diensten), aangevuld met een kleine afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren. De uitkomst ‘verhoogd aantal woninginbraken’ wordt, net zoals bij ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’, verklaard door een samengaan van kenmerken op organisatieniveau en kenmerken van het actieplan. Onder meer onvoldoende personele middelen, een grote fysieke afstand tussen de interventiedienst, recherchedienst en (eventuele) verkeersdienst samen met een grote afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren dragen bij tot deze uitkomst. Verrassend is dat, net zoals bij verkeer, dit ook samenhangt met een aantal gunstig scorende kenmerken gerelateerd aan het actieplan zoals een sterke betrokkenheid van medewerkers en een sterke opvolging van het actieplan. De tentatieve verklaringen die waren geopperd bij verkeer kunnen ook hier relevant zijn. Ook hier zou het gewoon kunnen dat die gunstig scorende kenmerken (bv. betrokkenheid) gewoon minder doorslaggevend zijn dan de ongunstig scorende kenmerken (bv. personele middelen) waardoor de uitkomst dus ook ongunstig is (meer woninginbraken). Een andere mogelijkheid is dat de bevindingen ook hier te maken hebben met de samenhang tussen de kenmerken. De tijd en energie geïnvesteerd in het beheer en de opvolging van een actieplan kan middelen wegtrekken van de eigenlijke activiteiten. Ook hier zou cynisme dus een rol kunnen spelen, met name over het feit dat men wel investeert in een goed plan op papier maar niet in de personele middelen om het vervolgens uit te voeren. Daarnaast kan hier ook gewezen worden op het belang van context. Factoren in de context zouden zowel de condities als de uitkomst kunnen beïnvloeden en zo dus een misleidend beeld kunnen geven. Bijvoorbeeld, de aanwezigheid van een rondtrekkende dadergroepering die zich specialiseert in inbraken zou er zowel voor kunnen zorgen dat de korpschef het actieplan woninginbraken sterker opvolgt als dat het aantal woninginbraken verhoogt. Maar dit zijn uiteraard slechts tentatieve verklaringen die in dit onderzoek niet konden getest worden.

Concluderend kunnen we stellen dat, hoewel we twee verschillende beleidsprioriteiten onderzochten en twee verschillende uitkomsten hanteerden, de resultaten sterk in dezelfde richting gaan. De gevonden configuraties van condities voor de positieve uitkomsten bleken eenvoudiger en sloten nauwer aan bij de veronderstelde theorie dan de gevonden configuraties

voor de negatieve uitkomsten. Mogelijk heeft dat te maken met de evolutie in implementatieonderzoek. Na een aanvankelijke interesse in implementatiefalen, waren de tweede en derde golf van implementatieonderzoek vooral gericht op het verklaren van implementatiesucces (Goggin, Bowman, Lester, & O'Toole, 1990). Dit had mogelijk als gevolg dat de condities die vooropgezet waren in het theoretisch kader en afgeleid waren uit de literatuur vooral nuttig waren voor de verklaring van implementatiesucces. Het belang van de onderzochte condities voor het verklaren van de negatieve uitkomsten was veel minder duidelijk.

Methodologische reflecties

In dit onderdeel reflecteren we over de gehanteerde methodologie. Eerst gaan we in op de dataverzameling, waarna enkele bedenkingen bij de data-analyse aan bod komen.

Dataverzameling

De dataverzameling in dit onderzoek bestond uit kwalitatieve interviews enerzijds en een documentenanalyse anderzijds. Hoewel we bij aanvang van het onderzoek een uitgebreide documentenanalyse voor ogen hadden, dienden we deze te beperken omdat de afname en verwerking van de interviews erg veel tijd in beslag nam. Bijgevolg werd de informatie uit de documentenanalyse voornamelijk als achtergrondinformatie gebruikt. Enkel de conditie 'kenmerken van het actieplan op papier' en de case-outcome werden gescoord op basis van de documentenanalyse (cf. supra 3.1 en 3.2.2.1).

Data-analyse

In dit onderzoek kozen we ervoor om QCA als analysemethode te hanteren. Het gebruik van deze methode leidde tot vernieuwende inzichten over de implementatie van lokaal veiligheidsbeleid in het algemeen en de politionele actieplannen in het bijzonder. Zo werd aangetoond dat succesvolle en falende implementatie niet zozeer verklaard kunnen worden door afzonderlijke kenmerken, maar het resultaat zijn van een complex samengaan van meerdere kenmerken. Toch dienen we te erkennen dat de toepassing van deze methode ook verschillende moeilijkheden met zich meebracht. Op enkele van deze moeilijkheden werd hoger reeds gewezen (cf. supra 2.1.3). Ten eerste vereist QCA dat de grote hoeveelheid verzamelde data over één conditie gereduceerd wordt naar één specifieke score. Dit bleek,

gezien het groot aantal pagina's interviewtranscripts voor elke conditie, niet altijd evident. Bovendien gaat daardoor wel heel veel informatie verloren. Ten tweede konden bepaalde kenmerken uit het theoretisch kader niet onderzocht worden in QCA, onder meer omwille van een gebrek aan empirische variatie. We werden dus gedwongen om enkel die kenmerken te analyseren die geschikt waren voor de QCA-analyse. Ten derde blijkt een hoger reeds aangehaalde beperking van QCA ook in dit onderzoek te spelen, namelijk het feit dat QCA een relatief statische analysemethode is die weinig aandacht heeft voor het procesmatige. Interessante processen konden hierdoor niet echt meegenomen worden in de analyse. Een voorbeeld hiervan is de mogelijke psychologische dynamiek waardoor een discrepantie tussen inspraak en daadwerkelijk beschikbare personele middelen tot cynisme bij de medewerkers en uiteindelijk slechte prestaties en resultaten kan leiden. We konden dit wel naar voor schuiven als hypothese maar niet echt testen in dit onderzoek. Ten vierde bracht QCA wel inzicht in de verschillende configuraties van condities die relevant waren voor de vier uitkomsten, maar bood het op zich geen echte verklaring voor deze causale paden. Dit was in de praktijk moeilijker dan gedacht, omdat er in de interviewtranscripts niet altijd aanwijzigingen te vinden waren voor het samengaan van bepaalde kenmerken. Ten slotte is en blijft de analyse sterk afhankelijk van de toegepaste kalibrering. Hoewel we de kalibrering baseerden op zowel empirische als theoretische argumenten blijven de resultaten hier sterk gevoelig voor. Een andere kalibrering zou tot andere, misschien minder verassende, resultaten kunnen hebben geleid. Wanneer we bijvoorbeeld de kalibrering van de conditie logistieke middelen herbekijken, stellen we vast dat in die politiezones waar de logistieke middelen als onvoldoende werden beschouwd, er niet altijd sprake was van een fundamenteel gebrek aan middelen die de uitvoering van concrete prestaties op het terrein in de weg stond. Vaak werden er alternatieven gevonden voor het ontbrekende of slecht werkende materiaal, waardoor er toch (verbeterde) prestaties inzake verkeer konden worden geleverd. Een minder strenge kalibrering zou in dit geval dus andere bevindingen hebben kunnen opgeleverd.

Enkele suggesties voor verder onderzoek

Bovenstaande empirische bevindingen resulteren in vijf suggesties voor verder onderzoek. De eerste suggestie heeft te maken met de generalisering van de onderzoeksresultaten. In tegenstelling tot wat de literatuur vooropstelt, blijkt slechts een beperkt aantal kenmerken de beleidsoutput en/of beleidsoutcome van politionele actieplannen inzake woninginbraken en verkeer te beïnvloeden. De vraag is nu of hetzelfde geldt buiten onze onderzochte cases. QCA

laat dat in principe toe, met name voor "cases that share a reasonable number of characteristics with those that were the subject of the QCA" (Berg-Schlosser et al., 2009a, p. 12). Voor dit onderzoek zou het dan gaan om de implementatie van actieplannen inzake verkeer en woninginbraken in politiezones gelijkaardig aan die die wij onderzocht hebben. Nog interessanter is de vraag in hoeverre de bevindingen gelden in cases die wel duidelijk verschillend zijn, bijvoorbeeld rond andere beleidsprioriteiten. De implementatie van het beleid inzake 'verkeer' en 'woninginbraken' situeert zich grotendeels in de politie. Dat geldt uiteraard veel minder voor veel andere criminologisch relevante thema's zoals overlast of intrafamiliaal geweld die veel meer interorganisationele samenwerking veronderstellen. Het zou dan ook interessant zijn om na te gaan of de vaststellingen uit voorliggend onderzoek ook gelden in die domeinen. Daarnaast zou het interessant zijn om de hypothesen te testen voor beleidsdomeinen waarvoor zowel output- als outcomegegevens beschikbaar zijn. Als de beleidsoutput en beleidsoutcome voor één of meerdere beleidsprioriteiten worden onderzocht in één studie, levert dit bijkomende inzichten op over de relevantie van de kenmerken uit het theoretisch kader: hebben die enkel een invloed op de prestaties of kunnen die ook maatschappelijke veranderingen, zoals een stijging of daling van die fenomenen, verklaren?

Ten tweede is uitgebreid kwalitatief onderzoek nodig naar de negatieve impact van participatie en kenmerken van het actieplan. De analyse toonde immers verrassend dat ongewenste uitkomsten ('verlaagd aantal verkeerscontroles en -acties' en 'verhoogd aantal woninginbraken') samenhingen met deze twee eigenschappen. In dit onderzoek werd een eerste aanzet voor verklaringen gegeven, o.m. verwijzend naar de mogelijke rol van cynisme, naar de mate waarin de medewerkers het participatietraject als nuttig of zinvol ervaarden en naar feit dat het beheer van een actieplan mogelijk middelen kan wegtrekken van de eigenlijke implementatie. Bijkomend onderzoek is vereist om de validiteit hiervan te beoordelen en om dit verder te verdiepen en aan te vullen. Via kwalitatieve onderzoeksmethoden, zoals kwalitatieve interviews en observaties, zou kunnen worden gezocht naar mechanismen die deze negatieve impact kunnen verklaren.

Ten derde is ook bijkomend onderzoek nodig naar de invloed van contextuele kenmerken. Gestuurd door de literatuur werd in dit onderzoek de context geoperationaliseerd naar vier kenmerken: de aanwezigheid van een strategisch veiligheids- en preventieplan, de complexiteit van de omgeving, de kwaliteit van de relatie tussen korpschef en burgemeester(s) en de kwaliteit van de relatie tussen korpschef en procureur des Konings. Bij de kalibrering bleek er voor die laatste twee condities te weinig variatie en informatie te zijn waardoor ze

niet meegenomen konden worden in de QCA-analyse. Zoals hoger toegelicht kan dit met de steekproeftrekking en problemen bij de meting te maken hebben, eerder dan met het feit dat deze condities in werkelijkheid geen rol zouden spelen. Dat is dus iets dat verder moet onderzocht worden in een steekproef die hier wel meer variatie toelaat. De twee andere contextuele kenmerken (aanwezigheid van een plan en de complexiteit van de omgeving) lieten wel voldoende variatie toe, maar bleken geen invloed te hebben. Maar er zijn uiteraard nog andere contextuele kenmerken die mogelijk een rol spelen. Tijdens de interviews werd bijvoorbeeld verwezen naar de aanwezigheid in de politiezone van een rondtrekkende dadergroepering die zich toelegt op woninginbraken. De aanwezigheid van zo een groep zou in eerste instantie kunnen leiden tot een verhoging van het aantal woninginbraken, maar zou daardoor ook een impact kunnen hebben op de beleidsaandacht voor het fenomeen en dus op het aantal logistieke en personele middelen dat men eraan wil besteden. Interzonale politiesamenwerking is een andere belangrijke contextfactor die niet alleen verschillende condities uit ons model beïnvloedt, maar ook een rechtstreekse impact kan hebben op beleidsprestaties, bijvoorbeeld door patrouilles en interventies over de grenzen van politiezones heen. Het is interessant om te onderzoeken in welke mate QCA toelaat om ook dit soort complexe interacties met de omgeving mee te nemen. Indien dat niet kan, zouden eerder grondige kwalitatieve casestudies overwogen moeten worden.

Ten slotte is het interessant om in toekomstige studies bepaalde condities uit het theoretisch kader op een andere manier te definiëren en kalibreren. Zo werd in dit onderzoek ‘betrokkenheid van medewerkers bij de beleidsvoorbereiding’ bijvoorbeeld in kaart gebracht door na te gaan tot welk hiërarchisch niveau de betrokken medewerkers behoorden. Er werd echter niet in kaart gebracht in welke mate de medewerkers deze participatie als nuttig of zinvol hebben ervaren. ‘Opvolging’ werd in dit onderzoek gescoord door de frequentie van de opvolgingsmomenten in kaart te brengen. We gingen echter niet na hoe deze opvolging concreet gebeurde: met of zonder prestatie-indicatoren of meettabel? Dergelijke bredere operationaliseringen zullen verder onderzoek niet alleen verdiepen. Ze zullen ook toelaten om enkele hoger genoemde tentatieve verklaringen voor enkele verrassende resultaten te testen. Ze laten bijvoorbeeld toe om na te gaan of de onverwacht negatieve impact van participatie misschien ligt aan het feit dat die participatie als niet nuttig wordt ervaren.

Enkele beleidsaanbevelingen

Bovenstaande empirische bevindingen inspireren tot vijf beleidsaanbevelingen. Ten eerste blijkt de aanwezigheid van personele middelen van groot belang. De analyse toonde immers dat de aanwezigheid van voldoende personeel belangrijk is voor een succesvolle beleidsoutput of -outcome en dat de afwezigheid daarvan een belangrijke verklaring kan zijn voor een falende beleidsoutput of -outcome. Zorgen voor voldoende personeel in deze context kan op twee manieren, namelijk (1) door het voorzien in een specifieke dienst of werkgroep die exclusief of toch een groot deel van de tijd bezig kan zijn met de beleidsprioriteit of (2) door ervoor te zorgen dat in de reguliere werking in voldoende personele middelen wordt voorzien voor het opzetten van specifieke acties en initiatieven in het kader van een prioriteit.

Ten tweede toont het onderzoek dat een hoge score voor de beleidsoutput en de beleidsoutcome volledig verklaard worden door kenmerken op organisatieniveau, namelijk voldoende personele middelen, voldoende logistieke middelen, een kleine afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren en/of een sterke fysieke nabijheid van de interventiedienst, recherchedienst en (eventuele) verkeersdienst. De aanwezigheid van deze vier condities is in die mate belangrijk dat als ze laag scoren de aanwezigheid van een gunstig actieplan negatief kan werken. Om die reden lijkt het aangewezen om prioriteit te geven aan deze condities op organisatieniveau, en pas in tweede orde de aandacht te focussen op de voorbereiding, het beheer en de opvolging van een actieplan.

Een derde beleidsaanbeveling sluit hierbij aan en verwijst naar de actieplannen zelf. De onderzoeksresultaten tonen dat de aanwezigheid van wat hoger als een kwaliteitsvol actieplan beschouwd werd, niet altijd bijdraagt aan de twee positieve uitkomsten (‘verbeterde prestaties inzake verkeer’ en ‘verlaagd aantal woninginbraken’). Het beschikken over een actieplan dat meetbare, operationele doelstellingen en een veiligheidsdiagnostiek bevat, leidt dus niet automatisch tot implementatiesucces. Integendeel, de aanwezigheid van een dergelijk actieplan blijkt in meerdere configuraties van condities tot negatieve uitkomsten te leiden. Dit impliceert dat de keuze voor een dergelijk actieplan steeds weloverwogen moet gebeuren, in functie van de aanwezigheid van een aantal kenmerken op organisatieniveau (cf. supra). Beslist men om een actieplan in te voeren, dan dient men ook grondig na te denken over de modaliteiten waarin dit zal gebeuren. Het volstaat niet om medewerkers uit het midden- en/of basiskader te betrekken bij de voorbereiding van het actieplan. Integendeel, dat bleek soms zelfs negatief te werken. Als onze tentieve verklaring hiervoor klopt is het vooral belangrijk

dat de betrokkenheid als echt zinvol en nuttig wordt ervaren door de medewerkers en dat inspraak bij de beleidsvoorbereiding niet leiden tot ambigue verantwoordelijkheden bij de implementatie.

Ten vierde toont het onderzoek het belang aan van de relatie tussen de korpschef enerzijds en de uitvoerende politieambtenaren anderzijds. In meerdere causale paden die leidden tot de negatieve uitkomsten bleek deze conditie laag te scoren. Dit impliceert dat als de korpschef investeert in een goede relatie met de uitvoerende politieambtenaren, bijvoorbeeld door actief betrokken te zijn bij de werkvloer of toegankelijk te zijn voor vragen of suggesties, hij of zij de kans op verslechterde prestaties kan doen afnemen.

Ten slotte blijken de bevindingen voor de beleidsoutput en beleidsoutcome van de onderzochte beleidsdomeinen sterk gelijklopend. Dit suggereert dat men door in te zetten op de hoger vermelde vier condities op organisatieniveau, niet alleen de prestaties van de organisatie kan verbeteren maar ook een impact kan hebben op het fenomeen dat men via die prestaties uiteindelijk wil beïnvloeden. Dit toont het belang van een globale aanpak van beleid, waarbij ook voldoende aandacht wordt besteed aan het intern beheer van een organisatie.

Bibliografie

Juridische bronnen

Wet 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, *BS* 5 januari 1999.

Wet tot hervorming van de gerechtelijke arrondissementen en tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek met het oog op een grotere mobiliteit van de leden van de rechterlijke orde, *BS* 10 december 2013.

Wet 16 augustus 2016 tot wijziging van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus nat betreft de veiligheidsplannen, *BS* 3 november 2016.

Programmawet 22 december 2003, *BS* 31 december 2003.

KB 16 oktober 2009 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 september 2001 tot vaststelling van de organisatie- en werkingsnormen van de lokale politie teneinde een gelijkwaardige minimale dienstverlening aan de bevolking te verzekeren, *BS* 29 oktober 2009.

Bijlage bij KB 7 november 2013 betreffende de strategische veiligheids- en preventieplannen en van de dispositieven Gemeenschapswachten, *BS* 29 november 2013.

Federale Ministerraad, Kadernota Integrale Veiligheid 2004.

Federale Ministerraad, Kadernota Integrale Veiligheid 2016-2019.

Samenwerkingsakkoord tussen de Federale Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten betreffende het strafrechtelijk beleid en het veiligheidsbeleid, *BS* 17 juni 2014.

Sociaal-wetenschappelijke bronnen

Aaltonen, P. & Ikavalko, H. (2002). Implementing strategies succesfully. *Integrated Manufacturing Systems, 13* (6): pp. 415-418.

Abraham, R. (2000). Organizational cynicism: bases and consequences. *Genetic, Social and General Psychology Monographs, 126* (3): pp. 269-292.

Alexander, L. D. (1985). Succesfully implementing strategic decisions. *Long Range Planning, 18* (3): pp. 91-97.

Amenta, E. & Poulsen, J. D. (1994). Where to begin. A survey of five approaches to selecting independent variables for Qualitative Comparative Analysis. *Sociological Methods and Research, 23* (1): pp. 22-53.

Andersson, L. M. (1996). Employee cynicism: an examination using a contract violation framework. *Human Relations, 49*: pp. 1395-1418.

Andersson, L. M. & Bateman, T. S. (1997). Cynicism in the workplace: Some causes and effects. *Journal of Organizational Behavior, 18*: pp. 449-469.

Astbury, B. (2008). Problems of implementing offender programs in the community. *Journal of Offender Rehabilitation, 46* (3-4): pp. 31-47.

Bauwens, T. (2012). Integrale veiligheid. Meer dan een strategie van de 'veiligheidssector'? *Orde van de Dag, 59*: pp. 13-21.

Bauwens, T., Enhus, E., Ponsaers, P., Reynaert, H., & Van Assche, J. (2011). *Integraal veiligheidsbeleid tussen pragmatisme en idealisme: het complexe samenspel van lokale en bovenlokale bestuurlijke actoren*. Brussel: VUB Press.

Beer, M. & Eisenstat, R. A. (2000). The silent killers of strategy implementation and learning. *Sloan Management Review*, pp. 29-40.

Berg-Schlosser, D. & De Meur, G. (2009). Comparative research design: case and variable selection. In B. Rihoux & C. C. Ragin (Eds.), *Configurational comparative methods: qualitative comparative analysis (QCA) and related techniques* (pp. 19-32). Thousand Oaks: Sage.

Berg-Schlosser, D., De Meur, G., Rihoux, B., & Ragin, C. C. (2009a). Qualitative Comparative Analysis (QCA) as an approach. In B. Rihoux & C. C. Ragin (Eds.), *Configurational comparative methods: qualitative comparative analysis (QCA) and related techniques* (pp. 1-18). Thousand Oaks: Sage.

Berg-Schlosser, D., De Meur, G., Rihoux, B., & Ragin, C. C. (2009b). Qualitative Comparative Analysis (QCA) as an approach. In B. Rihoux & C. C. Ragin (Eds.), *Configurational comparative methods: qualitative comparative analysis (QCA) and related techniques* (pp. 1-18). Thousand Oaks: Sage.

Berman, P. (1980). Thinking about programmed and adaptive implementation: matching strategies to situations. In H. M. Ingram & D. E. Mann (Eds.), *Why policies succeed or fail* (pp. 205-227). Beverly Hills: Sage.

Beyens, K. & Tournel, H. (2010). Mijnwerkers of ontdekkingsreizigers? Het kwalitatieve interview. In T. Decorte & D. Zaitch (Eds.), *Kwalitatieve methoden en technieken in de criminologie* (pp. 200-232). Leuven: Acco.

Bink, M. (2004). *Het effect van EQUIP op recidive onder jongens in een Nederlandse justitiële jeugdinrichting*. Utrecht: Universiteit Utrecht.

Birkland, T. A. (2011). Policy implementation, failure and learning. In T. A. Birkland (Ed.), *An introduction to the policy process: theories, concepts and models of public policy making* (pp. 263-286). Armonk: Sharpe.

Boon, J. & Verhoest, K. (2015). Differences in overhead among public agencies in the era of austerity. *Public performance and management review, 38* (2): pp. 234-260.

Bouckaert, G. & Auwers, T. (1999). *Prestaties meten in de overheid*. Brugge: Die Keure.

Brenes, E. R., Mena, M., & Molina, G. E. (2008). Key success factors for strategy implementation in Latin America. *Journal of Business Research, 61*: pp. 590-598.

Bretthauer, J. M. (2016). *Climate change and resource conflict. The role of scarcity*. Abingdon: Taylor & Francis Ltd.

Bruggeman, W. (2006). Hoe lokaal kan een veiligheidsbeleid zijn? Lokale integrale veiligheid: nakende realiteit of een natte droom? *Panopticon, 27* (2): pp. 1-4.

Bruggeman, W. (2010). Het verleden: evaluatie 10 jaar politiehervorming. In W. Bruggeman, E. Devroe, & M. Easton (Eds.), *Evaluatie van 10 jaar politiehervorming* (pp. 11-90). Antwerpen: Maklu.

Bruggeman, W., Van Branteghem, J., & Van Nuffel, D. (2007). *Naar een excellente politiezorg*. Brussel: Politeia.

Burssens, D. (2008). Valkuilen van een evidence-based criminaliteitsbeleid. *Panopticon, 2*: pp. 6-20.

Cachet, L. & Prins, R. (2010). Lokaal veiligheidsbeleid in Nederland en België: op zoek naar verschil. *Tijdschrift voor Veiligheid, 9* (3): pp. 60-72.

Cambré, B. & Waege, H. (2006). Kwalitatief onderzoek en dataverzameling door open interviews. In J. Billiet & H. Waege (Eds.), *Een samenleving onderzocht. Methoden van sociaal-wetenschappelijk onderzoek.* (pp. 315-342). Antwerpen: De Boeck.

Caren, N. & Panofsky, A. (2005). TQCA: A technique for adding temporality to qualitative comparative analysis. *Sociological Methods and Research, 34* (2): pp. 147-172.

Cebotari, V. & Vink, M. P. (2013). A configurational analysis of ethnic protest in Europe. *International Journal of Comparative Sociology, 54* (4): pp. 1-27.

Chiaburu, D.S., Chunyan Peng, A., Oh, I., Banks, G. C., & Lomeli, L. C. (2013). Antecedents and consequences of employee organizational cynicism: a meta-analysis. *Journal of Vocational Behavior, 83*: pp. 181-197.

Christiaensen, S. (2006). Integraal veiligheidsbeleid: de gemeenschappen en de gewesten uit de marge. *Panopticon, 27* (3): pp. 1-11.

Cozijnsen, A. J. & Vrakking, W. J. (2004). *Handboek verandermanagement: theorieën en strategieën voor organisatieverandering*. Deventer: Kluwer.

Cronqvist, L. & Berg-Schlosser, D. (2009). Multi-Value QCA (mvQCA). In B. Rihoux & C. C. Ragin (Eds.), *Configurational comparative methods: qualitative comparative analysis (QCA) and related techniques* (pp. 69-86). Thousand Oaks: Sage.

Davies, H. T. O. & Nutley, S. M. (1999). The fall and rise of evidence in criminal justice. *Public Money and Management, 19* (1): pp. 47-54.

De Bruijn, H. (2001). *Prestatiemeting in de publieke sector. Tussen professie en verantwoording*. Utrecht: Lemma.

De Kimpe, S. (2005). Zonder cyclus loopt het vierkant. In P. Ponsaers (Ed.), *Integraal veiligheidsbeleid 2005* (pp. 169-193). Mechelen: Kluwer.

De Kimpe, S. & Cachet, L. (2008). Police and local safety policy. In L. Cachet, S. De Kimpe, P. Ponsaers, & A. B. Ringeling (Eds.), *Governance of Security in the Netherlands and Belgium* (pp. 209-234). Den Haag: Boom juridische uitgevers.

De Meur, G., Rihoux, B., & Varone, F. (2004). L'analyse quali-quantitative comparée (AQQC): un outil innovant pour l'étude de l'action publique. *Pyramides, 8*: pp. 137-148.

De Meur, G., Rihoux, B., & Yamasaki, S. (2009). Addressing the critiques of QCA. In B. Rihoux & C. C. Ragin (Eds.), *Configurational comparative methods: qualitative comparative analysis (QCA) and related techniques* (pp. 147-165). Thousand Oaks: Sage.

De Pauw, E., De Pauw, K., Devroe, E., Dormaels, A., & Gunst, J.-C. (2012a). Integraal of sectoraal? Een blik op de lokale veiligheidszorg. *Orde van de Dag, 59*: pp. 2-4.

De Pauw, E., De Pauw, K., Devroe, E., Dormaels, A., & Gunst, J.-C. (2012b). Lokale integrale veiligheid op de terugweg? *Orde van de Dag, 59*: pp. 5-12.

De Pauw, K. & Heene, A. (2006). *Op weg naar lokale integrale veiligheid: veiligheid als strategisch onderwerp binnen een gemeentelijk beleid(-splan)*. Brussel: Politeia.

De Peuter, B., De Smedt, J., & Bouckaert, G. (2007). *Handleiding beleidsevaluatie: deel 1: evaluatiedesign en -management*. Leuven: Steunpunt Bestuurlijke Organisatie Vlaanderen.

De Ruyver, B. (2010). Tien jaar politiehervorming: een proeve van de evaluatie tot evaluatie. In W. Bruggeman, E. Devroe, & M. Easton (Eds.), *Evaluatie van tien jaar politiehervorming* (pp. 115-129). Antwerpen: Maklu.

Dean, J., Brandes, P., & Dharwadkar, R. (1998). Organizational cynism. *Academy of Management Review, 23* (2): pp. 341-352.

Decorte, T. (2010). Kwalitatieve data-analyse in het criminologisch onderzoek. In T. Decorte & D. Zaitch (Eds.), *Kwalitatieve methoden en technieken in de criminologie* (pp. 441-471). Leuven: Acco.

DeLeon, P. (1999). The missing link revisited: contemporary implementation research. *Policy Studies Review, 16* (3/4): pp. 311-338.

Desmet, N. (2010). Integrale veiligheid: gemeenten roeien met de riemen die ze hebben. *Lokaal*, pp. 32-34.

Devroe, E., Matthijs, S., & De Keulenaer, S. (2005). *De procureur des Konings aan het woord. Evaluatieonderzoek zonale veiligheidsplannen.* Antwerpen: Maklu.

Devroe, E. & Reynders, D. (2005). Het veiligheidsprobleem als maatschappelijk proces: naar een geïntegreerd veilligheidsbeleid. In P. Ponsaers (Ed.), *Integraal veiligheidsbeleid 2005* (pp. 81-108). Mechelen: Kluwer.

Di Lucia, L. & Kronsell, A. (2010). The willing, the unwilling and the unable - explaining implementation of the EU Biofuels Directive. *Journal of European Public Policy, 17* (4): pp. 545-563.

Duipmans, D. (1996). *In beeld gebracht: gebruik, beeld en effecten van de cursus 'slachtoffer in beeld' als taakstraf voor minderjarigen*. Drachten: Bureau Duipmans.

Durlak, J. (1998). Why program implementation is important. *Journal of Prevention & Intervention in the Community, 17*: pp. 5-18.

Edwards, G. C. (1980). *Implementing public policy*. Washington DC: Congressional Quarterly Press.

Elmore, R. F. (1982). Backward mapping: implementation research and policy decisions. In W. Williams, R. F. Elmore, & J. S. Hall (Eds.), *Studying implementation* (pp. 601-616). Chatham, N.J.: Chatham House Publishers.

Federale Politie (2015). *Politiële criminaliteitsstatistieken 2015. Verklarende nota.* Brussel.

Fleming, P. (2005). Workers' playtime? Boundaries and cynicism in a 'culture of fun' program. *Journal of Applied Behavioral Science, 41*: pp. 285-303.

Gendreau, P., Goggin, C., & Smith, P. (1999). The forgotten issue in effective correctional treatment: program implementation. *International Journal of Offender Therapy and Comparative Criminology, 43* (2): pp. 180-187.

Geoff, D. & Wiebelhaus-Brahm, E. (2015). Timing, sequencing, and transitional justice impact: a Qualitative Comparative Analysis of Latin America. *Human Rights Review, 16* (4): pp. 321-342.

Giles, W. D. (1991). Making strategy work. *Long Range Planning, 24* (5): pp. 75-91.

Goertz, G. & Mahoney, J. (2005). Two-level theories and fuzzy-set analysis. *Sociological Methods and Research, 33* (4): pp. 497-538.

Goggin, M. L. (1986). The 'too few cases/too many variables' problem in implementation research. *The Western Political Quarterly, 39* (2): pp. 328-347.

Goggin, M. L., Bowman, A. O., Lester, J. P., & O'Toole, L. J. (1990). *Implementation theory and practice: towards a third generation*. Glenview, IL: Scott, Foresman/Little, Brown.

Gregware, P. R. (1994). Courts, criminal process, and AIDS: the institutionalization of culture in legal decision making. *Law and Policy, 16* (3): pp. 341-362.

Hageman, J. T. & Sigler, R. T. (1998). An evaluation of the implementation of a specialized treatment of sexual offenders program. *International Journal of Offender Therapy and Comparative Criminology, 42* (3).

Hak, T., Jaspers, F., & Dul, J. (2013). The analysis of temporally ordered configurations: challenges and solutions. In P. C. Fiss, B. Cambre, & A. Marx (Eds.), *Configurational theory and methods in organizational research* (pp. 107-127). Bingley: Emerald.

Hambrick, D. C. & Cannella, A. A. Jr. (1989). Strategy implementation as substance and selling. *The Academy of Management Executive, 3* (4): pp. 278-285.

Hamm, M. S. & Schrink, J. L. (1989). The conditions of effective implementation. A guide to accomplishing rehabilitative objectives in corrections. *Criminal Justice and Behavior, 16* (2): pp. 166-182.

Hasenfeld, Y. & Brock, T. (1991). Implementation of social policy revisited. *Administration & Society, 22* (4): pp. 451-479.

Hebberecht, P. (2004). Het Belgische preventie- en veiligheidsbeleid. *Justitiële Verkenningen, 30* (7): pp. 81-95.

Hermann, A. M. & Cronqvist, L. (2009). When dichotomisation becomes a problem for the analysis of middle-sized datasets. *International Journal of Social Research Methodology, 12* (1): pp. 33-50.

Hill, H. C. (2003). Understanding implementation: street-level bureaucrats' resources for reform. *Journal of Public Administration Research and Theory, 13* (3): pp. 265-282.

Hill, M. & Hupe, P. (2002). *Implementing public policy: governance in theory and practice*. Londen: Sage.

Hill, M. & Hupe, P. (2009). *Implementing public policy: an introduction to the study of operational governance*. Londen: Sage.

Hjern, B. (1982). Implementation research: the link gone missing. *Journal of Public Policy, 2* (3): pp. 301-308.

Hogwood, B. W. & Gunn, L. A. (1984). *Policy analysis for the real world*. Oxford: Oxford University Press.

Hood, C. (1995). The new public management in the 1980s: variations on a theme. *Accounting, Organizations and Society, 20* (2-3): pp. 93-109.

Hoogerwerf, A. (2014). *Overheidsbeleid: een inleiding tot de beleidswetenschap*. Alphen aan den Rijn: Kluwer.

Howlett, M., Ramesh, M., & Perl, A. (2009). *Studying public policy: policy cycles and policy subsystems*. Ontario: Oxford University Press.

Hrebiniak, L. G. (2006). Obstacles to effective strategy implementation. *Organizational Dynamics, 35* (1): pp. 12-31.

Hudzik, J. K. & Cordner, G. W. (1983). *Planning in criminal justice organizations and systems*. New York: Macmillan.

Hull, C. J. & Hjern, B. (1987). *Helping small firms grow: an implementation perspective*. Londen: Croom Helm.

Hupe, P. L. (2011). The thesis of incongruent implementation: Revisting Pressman and Wildavsky. *Public policy and administration, 26* (1): pp. 63-80.

Hupe, P. L. (2014). What happens on the ground: persistent issues in implementation research. *Public policy and administration, 29* (2): pp. 164-182.

Jann, W. & Wegrich, K. (2007). Theories of the policy cycle. In F. Fischer, G. J. Miller, & M. S. Sidney (Eds.), *Handbook of public policy analysis. Theory, politics and methods* (pp. 43-62). Boca Raton: CRC Press/Taylor & Francis.

Jenkins, W. I. (1978). *Policy analysis: a political and organisational perspective*. Londen: Martin Robertson.

John, P. (1998). *Analysing public policy*. London: Pinter.

Jones, T. & Newburn, T. (2002). The transformation of policing? Understanding current trends in policing systems. *British Journal of Criminology, 42* (1): pp. 129-146.

Kinlock, T. W., Gordon, M. S., Schwartz, R. P., & Fitzgerald, T. T. (2010). Developing and implementing a new prison-based Buprenorphine treatment program. *Journal of Offender Rehabilitation, 49* (2): pp. 91-109.

Korzilius, H. (2000). *De kern van survey-onderzoek*. Assen: Van Gorcum.

Landenberger, N. A. & Lipsey, N. W. (2005). The positive effect of cognitive-behavioral programs for offenders: a meta-analysis of factors associated with effective treatment. *Journal of Experimental Criminology, 1*: pp. 451-476.

Leeuw, F. L. (2010). Evidence based criminaliteitsbeleid en evaluatieonderzoek. In E. De Wree, E. Devroe, W. Broer, & P. Van der Laan (Eds.), *Evidence based policing* (pp. 53-70). Antwerpen: Maklu.

Lenaerts, P. (2012). De zonale veiligheidsraad: de motor voor een lokaal integraal veiligheidsbeleid. *Orde van de Dag, 59*: pp. 44-50.

Lipsey, M. W. (1992). *Juvenile delinquency treatment: a meta-analytic inquiry into the variability of effects*. Claremont: Claremont Graduate School: Department of Psychology.

Lipsky, M. (1980). *Street-level bureaucracy: dilemmas of the individual in public services*. New York: Russell Sage Foundation.

Lorange, P. (1998). Strategy implementation: the new realities. *Long Range Planning, 31* (1): pp. 18-29.

Maesschalck, J. (2010). Methodologische kwaliteit in het kwalitatief criminologisch onderzoek. In T. Decorte & D. Zaitch (Eds.), *Kwalitatieve methoden en technieken in de criminologie* (pp. 119-145). Leuven: Acco.

Markoff, J. (1990). A comparative method: reflections on Charles Ragin's innovations in comparative analysis. *Historical Methods, 23* (4): pp. 177-181.

Marx, A. & Dusa, A. (2011). Crisp-set qualitative comparative analysis (csQCA), contradictions and consistency: benchmarks for model specification. *Methodological Innovations, 6* (2): pp. 103-148.

Marx, A., Rihoux, B., & Ragin, C. C. (2014). The origins, development, and application of Qualitative Comparative Analysis: the first 25 years. *European Political Science Review, 6* (1): pp. 1-28.

Matland, R. E. (1995). Synthesizing the implementation literature: the ambiguity-conflict model of policy implementation. *Journal of Public Administration Research and Theory, 5* (2): pp. 145-174.

Mazmanian, D. A. & Sabatier, P. A. (1983). *Implementation and public policy*. Chicago: Scott Foresman & Co.

McLaughlin, M. W. (1987). Learning from experience: lessons from policy implementation. *Educational Evaluation and Policy Analysis, 9* (2): pp. 171-178.

Mears, D. P. (2007). Towards rational and evidence-based crime policy. *Journal of Criminal Justice, 35* (6): pp. 667-682.

Mears, D. P. & Barnes, J. C. (2010). Toward a systematic foundation for identifying evidence-based criminal justice sanctions and their relative effectiveness. *Journal of Criminal Justice, 38* (4): pp. 702-710.

Meijlaers, S. (2006). *Bouwstenen voor veilige en leefbare gemeenten*. Brussel: VVSG: Politeia.

Miethe, T. D. & Drass, K. A. (1999). Exploring the social context of instrumental and expressive homicides: an application of qualitative comparative analysis. *Journal of Quantitative Criminology, 15* (1): pp. 1-21.

Miller, S. (1997). Implementing strategic decisions: four key success factors. *Organization Studies, 18* (4): pp. 577-602.

Montjoy, R. S. & O'Toole, L. J. (1979). Towards a theory of policy implementation: an organizational perspective. *Public Administration Review, 39* (5): pp. 465-476.

Mortelmans, D. (2010). Het kwalitatief onderzoeksdesign. In T. Decorte & D. Zaitch (Eds.), *Kwalitatieve methoden en technieken in de criminologie* (pp. 75-118). Leuven: Acco.

Myers, D. L. & Spraitz, J. D. (2011). Evidence-based crime policy: enhancing effectiveness through research and evaluation. *Criminal Justice Policy Review, 22* (2): pp. 135-139.

Nielsen, P. A. (2013). Performance management, managerial authority and public service performance. *Journal of Public Administration Research and Theory, 24* (2): pp. 431-458.

Noble, C. H. (1999). The eclectic roots of strategy implementation research. *Journal of Business Research, 45* (2): pp. 119-134.

O'Gorman, A. & Vander Laenen, F. (2010). Ethische aspecten van het kwalitatief onderzoek. In T. Decorte & D. Zaitch (Eds.), *Kwalitatieve methoden en technieken in de criminologie* (pp. 532-557). Leuven: Acco.

O'Toole, L. J. (1986). Policy recommendations for multi-actor implementation: an assessment of the field. *Journal of Public Policy, 6* (2): pp. 181-210.

O'Toole, L. J. (2000). Research on policy implementation: assessment and prospects. *Journal of Public Administration Research and Theory, 10* (2): pp. 263-288.

Okumus, F. (2001). Towards a strategy implementation framework. *International Journal of Contemporary Hospitality Management, 13* (7): pp. 327-338.

Palumbo, D. J., Maynard-Moody, S., & Wright, P. (1984). Measuring degrees of successful implementation: achieving policy versus statutory goals. *Evaluation Review, 8* (1): pp. 45-74.

Pasha, O. (2017). Can performance management best practices help reduce crime? *Public Administration Review, 78* (2): pp. 217-227.

Patton, M. Q. (1990). *Qualitative evaluation and research methods*. Newbury Park, California: Sage.

Pattyn, V., Gerrits, L. M., & Verweij, S. (2015). Qualitative Comparative Analysis: meer behorend bij de kwalitatieve dan de kwantitatieve benadering. *KWALON, 20* (3): pp. 26-33.

Pattyn, V. & Verweij, S. (2014). Beleidsevaluaties tussen methode en praktijk: naar een meer realistische evaluatiebenadering. *Burger, Bestuur en Beleid, 8* (4): pp. 260-267.

Paudel, N. R. (2009). A critical account of policy implementation theories: status and reconsideration. *Nepalese Journal of Public Policy and Governance, xxv* (2): pp. 36-54.

Petrosino, A. (2000). How can we respond effectively to juvenile crime? *Pediatrics, 105* (3): pp. 635-637.

Pleysier, S. (2007). De modetermen voorbije. Reflecties over een lokaal integraal veiligheidsbeleid. *Politiejournaal,* (9): pp. 15-22.

Pleysier, S. (2008). 'Integrale veiligheid' als dogma? Grenzen aan het heersende veiligheidsdiscours. *Tijdschrift voor Veiligheid, 7*: pp. 34-46.

Pollitt, C. & Bouckaert, G. (2004). *Public management reform: a comparative analysis*. Oxford: Oxford University Press.

Ponsaers, P. (2010). Onderzoek als vormgever van beleid, of beleid als vormgever van onderzoek? *Panopticon, 31* (3): pp. 1-10.

Pruitt, W. R. (2015). Testing Hagan and Rymond-Richmond's collective action theory of genocide. *Global Crime, 16* (1): pp. 1-18.

Pülzl, H. & Treib, O. (2007). Implementing public policy. In F. Fischer, G. J. Miller, & M. S. Sidney (Eds.), *Handbook of public policy analysis: theory, politics and methods* (pp. 89-107). Boca Raton: CRC Press/Taylor & Francis.

Quinsey, V. L., Khanna, A., & Malcolm, P. B. (1998). A retrospective evaluation of the Regional Treatment Centre sex offender treatment program. *Journal of interpersonal violence, 13* (5): pp. 621-644.

Ragin, C. C. (1987). *The comparative method: moving beyond qualitative and quantitative strategies*. Berkeley: University of California Press.

Ragin, C. C. (2000). *Fuzzy-set social science*. Chicago: The University of Chicago Press.

Ragin, C. C. (2006). Set relations in social research: evaluating their consistency and coverage. *Political Analysis, 14* (3): pp. 291-310.

Ragin, C. C. (2008). *Redesigning social inquiry: fuzzy sets and beyond*. Chicago: The University of Chicago Press.

Ragin, C. C. (2009). Qualitative Comparative Analysis Using Fuzzy Sets (fsQCA). In B. Rihoux & C. C. Ragin (Eds.), *Configurational comparative methods: qualitative comparative analysis (QCA) and related techniques* (pp. 87-121). Thousand Oaks: Sage.

Ragin, C. C. & Strand, S. I. (2008). Using Qualitative Comparative Analysis to study causal order. Comment on Caren and Panofsky (2005). *Sociological Methods and Research, 36* (4): pp. 431-441.

Reichers, A. E., Wanous, J. P., & Austin, J. T. (1997). Understanding and managing cynism about organizational change. *Academy of Management Executive, 11* (1): pp. 48-59.

Rein, M. & Rabinovitz, F. F. (1978). Implementation: a theoretical perspective. In W. D. Burnham & M. W. Weinberg (Eds.), *American Politics and Public Policy* (pp. 307-335). Cambridge, MA: MIT Press.

Rihoux, B. (2003). Bridging the gap between the qualitative and quantitative worlds? A retrospective and prospective view on Qualitative Comparative Analysis. *Field Methods, 15* (4): pp. 351-365.

Rihoux, B. (2006). Qualitative Comparative Analysis (QCA) and related systematic comparative methods. Recent advances and remaining challenges for social science research. *International Sociology, 21* (5): pp. 679-706.

Rihoux, B. & De Meur, G. (2009). Crisp-Set Qualitative Comparative Analysis (csQCA). In B. Rihoux & C. C. Ragin (Eds.), *Configurational comparative methods: qualitative comparative analysis (QCA) and related techniques* (pp. 33-68). Thousand Oaks: Sage.

Rihoux, B. & Grimm, H. (2006). Innovative comparative methods for policy analysis: beyond the quantitative-qualitative divide. New York: Springer.

Rihoux, B. & Lobe, B. (2009). The case for Qualitative Comparative Analysis (QCA): adding leverage for thick cross-case comparison. In D. Byrne & C. C. Ragin (Eds.), *The SAGE handbook of case-based methods* (pp. 222-242). Los Angeles: Sage.

Rihoux, B. & Marx, A. (2013). QCA, 25 years after 'The comparative method': mapping, challenges, and innovations - Mini - symposium. *Political Research Quarterly, 66* (1): pp. 167-235.

Rihoux, B. & Ragin, C. C. (2009). *Configurational comparative methods. Qualitative Comparative Analysis (QCA) and related techniques*. Thousand Oaks: Sage.

Rihoux, B., Rezsöhazy, I., & Bol, D. (2011). Qualitative Comparative Analysis (QCA) in public policy analysis: an extensive review. *German Policy Studies, 7* (3): pp. 9-82.

Romme, A. G. L. (1995). Boolean comparative analysis of qualitative data: a methodological note. *Quality and quantity, 29* (4): pp. 317-329.

Sabatier, P. & Mazmanian, D. (1980). The implementation of public policy: a framework of analysis. *Policy studies journal, 8* (4): pp. 538-560.

Schmelzer, C. D. & Olsen, M. D. (1994). A data based strategy implementation framework for companies in the restaurant industry. *International Journal of Hospitality Management, 13* (4): pp. 347-359.

Schneider, A. L. (1982). Studying policy implementation: a conceptual framework. *Evaluation Review, 6* (6): pp. 715-730.

Schneider, C. Q. & Wagemann, C. (2006). Reducing complexity in Qualitative Comparative Analysis (QCA): remote and proximate factors and the consolidation of democracy. *European Journal of Political Research, 45* (5): pp. 751-786.

Schneider, C. Q. & Wagemann, C. (2010). Standards of good practice in qualitative comparative analysis (QCA) and fuzzy-sets. *Comparative Sociology, 9* (3): pp. 1-22.

Schneider, C. Q. & Wagemann, C. (2012). *Set-theoretic methods for the social sciences. A guide to qualitative comparative analysis*. Cambridge: Cambridge University Press.

Schofield, J. (2001). Time for a revival? Public policy implementation: a review of the literature and an agenda for future research. *International Journal of Management Reviews, 3* (3): pp. 245-263.

Schofield, J. & Sausman, C. (2004). Symposium on implementing public policy: learning from theory and practice. Introduction. Public administration 82(2), 235-248.

Simon, H. A. (1960). *Administrative behavior: a study of decision-making processes in administrative organization*. New York: Macmillan.

Sinclair, T. A. P. (2001). Implementation theory and practice: uncovering policy and administration linkages in the 1990s. *International Journal of Public Administration, 24* (1): pp. 77-94.

Smith, T. B. (1973). The policy implementation process. *Policy sciences, 4* (2): pp. 197-209.

Svevo-Cianci, K. A., Hart, S. N., & Rubinson, C. (2010). Protecting children from violence and maltreatment: a qualitative comparative analysis assessing the implementation of U.N. CRC Article 19. *Child Abuse & Neglect: The International Journal, 34* (1): pp. 45-56.

Terpstra, J. (2012). *Sturing van politie en politiewerk. Een verkennend onderzoek tegen de achtergrond van een veranderende sturingscontext en sturingsstijl*. Zeist: Kerckbosch.

Thiem, A. & Dusa, A. (2013). QCA: A package for qualitative comparative analysis. *The R journal, 5* (1): pp. 87-97.

Tummers, L. & Knies, E. (2013). Leadership and meaningful work in the public sector. *Public Administration Review, 73* (6): pp. 859-868.

Uhnoo, S., Persson, S., Ekbrand, H., & Lindgren, S. (2015). Juvenile school firesetting in Sweden: causes and countermeasures. *Journal of Scandinavian Studies in Criminology and Crime Prevention, 16* (1): pp. 25-40.

Van Aerschot, D. (2004). *Resultaatgerichte actieplannen opstellen*. Antwerpen: Maklu.

Van Aerschot, D. (2008). *Optimale bedrijfsvoering bij de politie: Blauw beter op straat.* Antwerpen: Maklu.

Van Altert, K. (2005). De zin en onzin van meetsystemen. In P. Ponsaers (Ed.), *Integraal veiligheidsbeleid 2005* (pp. 195-225). Mechelen: Kluwer.

Van Altert, K., Verwee, I., & Enhus, E. (2009). Exit de veiligheidsmonitor? In S. De Kimpe & A. Collier (Eds.), *De integrale veiligheidstoolbox: kant en klaar bruikbaar?* (pp. 17-36). Brussel: Politeia.

Van Audenhove, S. & Smet, J. (2009). Enquêtering en burgerparticipatie als tools binnen een integraal veiligheidsbeleid. In S. De Kimpe & A. Collier (Eds.), *De integrale veiligheidstoolbox: kant en klaar bruikbaar?* (pp. 59-81). Brussel: Politeia.

Van de Sompel, R. (2005). Opvolging van de uitvoering van het lokaal politioneel veiligheidsbeleid: een praktijktoepassing. In P. Ponsaers (Ed.), *Integraal veiligheidsbeleid 2005* (pp. 227-248). Mechelen: Kluwer.

Van Dooren, W. (2006). *Performance measurement in the flemish public sector: a supply and demand approach.* KU Leuven.

Van Lijsebeth, B. (2001). Naar een geïntegreerd en integraal veiligheidsbeleid? *Orde van de Dag, 13*: pp. 21-29.

Van Meter, D. S. & Van Horn, C. E. (1975). The policy implementation process: a conceptual framework. *Administration & Society, 6* (4): pp. 445-488.

Van Thiel, S. (2009). Prestatiemeting in de publieke sector: zeven misvattingen. *Overheidsmanagement, 22* (1): pp. 20-23.

Van Thiel, S. & Leeuw, F. L. (2002). The performance paradox in het public sector. *Public performance and management review, 25* (3): pp. 267-281.

Vandenhove, L. (2008). Zonaal veiligheidsplan: (g)een integraal veiligheidsplan? In A. Dormaels & P. Scharff (Eds.), *Cahiers integrale veiligheid - Beleidsplannen: verheerlijkt en verwenst* (pp. 21-36). Brussel: Politeia.

Vandenhove, L. (2012). Lokale integrale veiligheid: spijtig genoeg al op de terugweg! *Orde van de Dag, 59*: pp. 80-86.

Vander Laenen, F. (2010). Focusgroepen. In T. Decorte & D. Zaitch (Eds.), *Kwalitatieve methoden en technieken in de criminologie* (pp. 234-260). Leuven: Acco.

Varone, F., Rihoux, B., & Marx, A. (2006). A new method for policy evaluation? Longstanding challenges and the possibilities of Qualitative Comparative Analysis (QCA). In B. Rihoux & H. Grimm (Eds.), *Innovative comparative methods for policy analysis: beyond the quantitative-qualitative divide* (pp. 213-236). New York: Springer.

Velden, P., Van der Lens, K., Hoffenkamp, H., Bosmans, M., & Van der Meulen, E. (2014). *Evaluatie training Mentale Kracht. Een plan-, proces-, en een effectevaluatie van de training mentale kracht voor politiemedewerkers*. Tilburg: International Victimology Institute Tilburg (INTERVICT) - Tilburg Law School.

Vermeeren, B., Kuipers, B., & Steijn, B. (2014). Does leadership style make a difference? Linking HRM, job satisfaction and organizational performance. *Review of Public Personnel Administration, 34* (2): pp. 174-195.

Vermeersch, H., De Pauw, E., & De Prins, F. (2012). Integrale veiligheid, of de kunst van het haalbare... *Orde van de Dag, 59*: pp. 22-31.

Verweij, S. & Gerrits, L. M. (2012). Systematische kwalitatieve vergelijkende analyse. *KWALON, 17* (3): pp. 25-33.

Verweij, S. & Gerrits, L. M. (2013). Understanding and researching complexity with Qualitative Comparative Analysis: Evaluating transportation infrastructure projects. *Evaluation, 19* (1): pp. 40-55.

Vink, F. (2004). Onveiligheid, hoog op de politieke agenda. *Algemeen Politieblad, 143* (5): pp. 16-17.

Vink, M. P. & Van Vliet, O. (2009). Not quite crisp, not yet fuzzy? Assessing the potentials and pitfalls of multi-value QCA. *Field Methods, 21* (3): pp. 265-289.

Vlek, G. C. K. (2005). Met vallen en opstaan. Integraal veiligheidsbeleid in Nederland: een tussenbalans. In P. Ponsaers (Ed.), *Integraal veiligheidsbeleid 2005* (pp. 15-80). Mechelen: Kluwer.

Wagemann, C. & Schneider, C. Q. (2010). Qualitative Comparative Analysis (QCA) and fuzzy-sets: agenda for a research approach and a data analysis technique. *Comparative Sociology, 9*: pp. 376-396.

Wartna, B. S. J. (2005). *Evaluatie van daderprogramma's. Een wegwijzer voor onderzoek naar de effecten van strafrechtelijke interventies speciaal gericht op het terugdringen van recidive*. WODC.

Welsh, W. N. & Harris, P. W. (2008). *Criminal justice policy & planning*. Waltham: Anderson Publishing.

Willekens, P. (2006). Beter één vogel in de hand dan tien in de lucht: integrale veiligheid. *Orde van de Dag, 35*: pp. 9-16.

Williams, L. M. (1990). Legal responses to child sexual abuse in day care. *Criminal Justice and Behavior, 17* (3): pp. 284-302.

Winter, S. C. (2006). Implementation. In G. B. Peters & J. Pierre (Eds.), *Handbook of public policy* (pp. 151-166). London: Sage.

Winter, S. C. (2012). Implementation. In B. G. Peters & J. Pierre (Eds.), *The Sage Handbook of Public Administration* (pp. 255-263). Londen: Sage.

Yamasaki, S. & Rihoux, B. (2009). A commented review of applications. In B. Rihoux & C. C. Ragin (Eds.), *Configurational comparative methods: qualitative comparative analysis (QCA) and related techniques* (pp. 123-145). Thousand Oaks: Sage.

Bijlagen

Bijlage A. Vragenprotocols

A.1 Vragenprotocol korpschefs

1. INLEIDING

Ik werk als onderzoekster aan de Faculteit Rechtsgeleerdheid aan de KU Leuven. Mijn doctoraatsonderzoek focust op de implementatie van het huidige Zonaal Veiligheidsplan (2014-2017) binnen een aantal lokale politiezones in Vlaanderen. Meer concreet bestudeer ik de implementatie van twee prioriteiten, namelijk woninginbraken en verkeersveiligheid, in het kader van dit beleidsplan. Dit interview zal dan ook specifiek betrekking hebben op de implementatie van beide beleidsprioriteiten binnen uw politiezone. Het interview zal ongeveer twee uur in beslag nemen. Ik wil u alvast bedanken voor uw tijd en medewerking.

Als u er niets op tegen heeft, had ik dit gesprek graag vastgelegd op band. Dit vergemakkelijkt de verwerking ervan aanzienlijk. Wat betreft de vertrouwelijk van de gegevens, stellen we de volgende regel voorop: *'Wellicht zullen er geen namen van politiezones of personen vermeld worden in het onderzoeksrapport. Indien we dit toch zouden willen doen, dan zal er nooit een naam van een respondent worden opgenomen zonder zijn/haar expliciet akkoord of nooit de naam van een politiezone worden vermeld, zonder uw uitdrukkelijk akkoord.'*

Heeft u bezwaar tegen de opname van dit interview?

- *Indien weigerachtig ten aanzien van taping:* aangezien het gesprek niet op band wordt vastgelegd, zal ik uitvoerig nota nemen. Dit om de latere reconstructie van het interview te vergemakkelijken.
- *Indien ingestemd met taping:* u zal mij, niettegenstaande de opname van dit gesprek, af en toe aantekeningen zien maken. Dit helpt mij namelijk bij het structureren van het interview.

Graag zou ik nog willen vermelden dat de verzamelde gegevens verwerkt zullen worden in de vorm van een algemeen onderzoeksrapport waarbij, zoals eerder vermeld, respondenten de mogelijkheid krijgen om hun goedkeuring te geven over de stukken tekst waarin hun naam zou worden vermeld. Indien u dat wenst, kan u na afloop van het onderzoek een exemplaar hiervan ontvangen. Vooraleer we starten, zou ik u willen vragen of u zelf nog specifieke vragen heeft over het interview?

2. PERSOONSGEGEVENS

Vooraleer ik start met de vragen over woninginbraken en verkeersveiligheid zou ik eerst graag nog enkele vragen stellen over uw persoonsgegevens.

- Loopbaan binnen de politie?
- Anciënniteit korpschef binnen huidige politiezone?

Na deze vragen over uw persoonsgegevens kunnen we overgaan naar de eigenlijke vragen over woninginbraken en verkeersveiligheid. Deze vragen bestaan uit vier verschillende delen, namelijk de voorbereiding van het Zonaal Veiligheidsplan en de actieplannen, de huidige situatie van het Zonaal Veiligheidsplan en de actieplannen, de initiatieven die zullen worden genomen in het kader van deze beleidsplannen en tot slot enkele vragen over succesvolle implementatie.

3. DE VOORBEREIDING VAN HET ZONAAL VEILIGHEIDSPLAN (ZVP) EN DE KEUZE VOOR DE BELEIDSPRIORITEITEN WONINGINBRAKEN EN VERKEER

Het eerste deel van het interview heeft betrekking op de voorbereiding van het Zonaal Veiligheidsplan en de keuze voor de beleidsprioriteiten woninginbraken en verkeersveiligheid.

- Zou u me iets meer kunnen vertellen over de personen die betrokken waren bij de voorbereiding van het Zonaal Veiligheidsplan?

Alternatieve beginvraag: Zou u me iets meer kunnen vertellen over de personen die een rol hebben gespeeld bij de voorbereiding van het Zonaal Veiligheidsplan?
Checklist:

-Beleidsmedewerker?
-Korpschef?
-Commissarissen?
-Hoofdinspecteurs?
-Inspecteurs?
-Procureur Des Konings?
-Burgemeester(s)?
-Bestuurlijk-Directeur Coördinator?
-etc.

- Wat was de rol van de betrokken actoren bij de voorbereiding van het ZVP?
- Wie zou u als verantwoordelijke voor het voorbereiden van het ZVP naar voren schuiven?
- Hebben er zich tussen de verschillende betrokken actoren bij de voorbereiding van het ZVP bepaalde conflicten voorgedaan?
    - Relatie korpschef met burgemeester(s) en procureur Des Konings tijdens voorbereidingsfase ZVP?
      -Verloop samenwerking?
      -Conflicten tussen korpschef en burgemeester(s) en/of pocureur Des Konings tijdens voorbereidingsfase ZVP?
- Hebben er zich tijdens de voorbereidingsfase van het ZVP bepaalde, meer algemene problemen voorgedaan?
- Waarom heeft u woninginbraken en verkeersveiligheid als beleidsprioriteiten gekozen voor het huidige ZVP?
  Alternatieve beginvraag: Waarom werden woninginbraken en verkeersveiligheid als strategische doelstellingen opgenomen in het huidige ZVP?
  Checklist:
    - Redenen voor de keuze voor deze beleidsprioriteiten?
    - Wie heeft inbreng gehad in de keuze voor deze beleidsprioriteiten?
    - Mening burgemeester(s) over de keuze voor deze beleidsprioriteiten?
    - Mening procureur Des Konings over de keuze voor deze beleidsprioriteiten?
    - Eensgezindheid Zonale Veiligheidsraad bij de keuze voor deze beleidsprioriteiten?

4. HUIDIGE SITUATIE ZONAAL VEILIGHEIDSPLAN EN ACTIEPLANNEN WONINGINBRAKEN EN VERKEER

Nu zitten we in deel twee dat handelt over de huidige situatie van het Zonaal Veiligheidsplan en de actieplannen woninginbraken en verkeersveiligheid.

- Ik zou u eerst willen vragen hoe het momenteel staat met het Zonaal Veiligheidsplan van uw politiezone.
  Alternatieve beginvraag: Zou u me iets meer kunnen vertellen over hoe het momenteel staat met het Zonaal Veiligheidsplan?
  Checklist:
    - Is het ZVP afgerond?
    - Goedkeuring door Minister van Binnenlandse Zaken?
    - Voorstelling op de ZVR?
- Daarnet hadden we het over de actuele situatie van het Zonaal Veiligheidsplan, nu wil ik het specifiek hebben over de actieplannen woninginbraken en verkeersveiligheid. Wat is daar de stand van zaken?
  Alternatieve beginvraag: Zou u me iets meer kunnen vertellen over hoe het momenteel staat met de actieplannen woninginbraken en verkeersveiligheid?
  Checklist:
    - Actieplannen reeds klaar?

- ✓ *Indien ja:*
  -Welke actoren betrokken bij voorbereiding actieplannen?
    ~Beleidsmedewerker?
    ~Korpschef?
    ~Commissarissen?
    ~Hoofdinspecteurs?
    ~Inspecteurs?
    ~Procureur Des Konings?
    ~Burgemeester(s)?
    ~Bestuurlijk-Directeur Coördinator?
    ~ etc.
  -Hun rol bij de voorbereiding actieplannen?
  -Reeds voorgesteld op de ZVR?
    ~Indien ja, wie heeft deze actieplannen voorgesteld aan de ZVR?
- ✓ *Indien neen:*
  -Status voorbereiding actieplannen?
  -Zicht op datum afronden actieplannen?
  -Welke actoren (zullen) worden betrokken bij voorbereiding actieplannen?
    ~Beleidsmedewerker?
    ~Korpschef?
    ~Commissarissen?
    ~Hoofdinspecteurs?
    ~Inspecteurs?
    ~Procureur Des Konings?
    ~Burgemeester(s)?
    ~Bestuurlijk-Directeur Coördinator?
    ~ etc.
  -Hun rol bij de voorbereiding actieplannen?
  -Zicht op datum voorstelling ZVR?
  -Wie zal de actieplannen voorstellen op de ZVR?

5. INITIATIEVEN EN/OF ACTIVITEITEN IN HET KADER VAN DE BELEIDSPRIORITEITEN WONINGINBRAKEN EN VERKEER

Ondertussen zitten we al in het derde deel van het interview dat betrekking heeft op de initiatieven die in de komende maanden in uw politiezone genomen zullen worden in het kader van verkeersveiligheid en woninginbraken.

- Welke initiatieven of acties staan er de komende maanden in uw politiezone gepland in het kader van woninginbraken en verkeersveiligheid?
  Alternatieve beginvraag: Zou u me iets meer kunnen vertellen over de maatregelen die de komende maanden in uw politiezone zullen worden genomen in het kader van de strategische doelstellingen woninginbraken en verkeersveiligheid?

- Steeds voldoende doorvragen (zoveel mogelijk beschrijvend):
  - Hoe ga je dit dan doen?
  - Welke actoren zijn daarbij dan betrokken?
  - Wat is hun specifieke rol daarin?

  Checklist:
  - Belangrijk om de korpschef eerst open te laten vertellen welke acties en initiatieven hij de komen maanden zal nemen.
  - Aftoetsen welke factoren uit het theoretisch kader hij spontaan aanhaalt. De factoren die hij zelf niet heeft aangehaald op een ‘softe’ manier toetsen, bv. *‘Soms wordt er gezegd dat de betrokkenheid van medewerkers belangrijk is. Wat is uw visie daarover?’ ‘Hoe ziet u dat?’*

OUTER CONTEXT

- Federale niveau:
  - ✓ Dwingende richtlijnen van Ministers van Justitie en Binnenlandse Zaken
  - ✓ Wijzigende wet- en regelgeving
- Provinciale niveau:
  - ✓ Provinciale samenwerkingsverbanden
  - ✓ Het functioneren van het Provinciaal Veiligheidsoverleg
  - ✓ Het functioneren van het netwerk organisatieontwikkeling

INNER CONTEXT

- Arrondissementele niveau:
  - ✓ Arrondissementele samenwerkingsverbanden of actieplannen
  - ✓ Figuur procureur Des Konings
  - ✓ Relatie met procureur Des Konings
  - ✓ Relatie met Bestuurlijk-Directeur Coördinator (DirCo)
- Lokale niveau:
  - ✓ De mate van verandering ten aanzien van eerder beleid
  - ✓ De aanwezigheid van lokale veiligheidsplan(nen)
  - ✓ De figuur van de burgemeester(s)
  - ✓ Relatie met burgemeester(s)
  - ✓ Bewegingen in het beleidsveld, bv. plotse opkomst rondtrekkende dadergroeperingen

KENMERKEN POLITIEZONE

- Betrokkenheid:
  - ✓ De mate waarin er condities worden gecreëerd om uitvoerders te betrekken bij de beleidsbepaling van het actieplan
  - ✓ De mate waarin er condities worden gecreëerd om uitvoerders te betrekken bij de beleidsopvolging en –bijsturing van het actieplan
  - ✓ De mate waarin uitvoerders het gevoel hebben dat ze betrokken worden bij de beleidsbepaling van het actieplan
  - ✓ De mate waarin uitvoerders het gevoel hebben dat ze betrokken worden bij de beleidsopvolging- en bijsturing van het actieplan
- Leiderschapsstijl korpschef:
  - ✓ De mate waarin de korpschef de beleidsprioriteit al dan niet belangrijk vindt
  - ✓ De mate waarin de korpschef al dan niet betrokken is bij de dagelijkse uitvoering van de beleidsprioriteit
  - ✓ De mate waarin de korpschef kennis heeft over de uitvoering; begrip heeft voor hoe het in de praktijk verloopt
  - ✓ De mate waarin de korpschef zijn bevoegdheden in het kader van de beleidsprioriteit al dan niet delegeert.
- Vaardigheden beleidsuitvoerders:
  - ✓ De mate waarin beleidsuitvoerders op de hoogte zijn van de beleidsprioriteit
  - ✓ De vaardigheden waarover beleidsuitvoerders beschikken in het kader van de beleidsprioriteit
- Eigenschappen beleidsmedewerker:
  - ✓ De mate waarin de beleidsmedewerker de beleidsprioriteit al dan niet belangrijk vindt
  - ✓ De mate waarin de beleidsmedewerker al dan niet betrokken is bij de dagelijkse uitvoering van de beleidsprioriteit
  - ✓ De mate waarin de beleidsmedewerker kennis heeft over de uitvoering; begrip heeft voor hoe het in de praktijk verloopt
  - ✓ De mate waarin de beleidsmedewerker zijn bevoegdheden in het kader van de beleidsprioriteit al dan niet delegeert.

BELEIDSDESIGN

- De ter beschikking staande middelen voor de implementatie van de beleidsprioriteit
  - ✓ Logistieke middelen?
    - *Welke logistieke middelen zullen beschikbaar worden gemaakt voor de implementatie van de beleidsprioriteit?*
    - *Hoe zou u de in te zetten logistieke middelen voor de beleidsprioriteit beoordelen? Lijkt u dat de politiezone over voldoende logistieke middelen zal beschikken voor een succesvolle implementatie van de beleidsprioriteit? Waarom wel? Waarom niet?*
  - ✓ Personele middelen?
    - *Hoeveel medewerkers zullen bezig zijn met de beleidsprioriteit?*
    - *Hoeveel van hun tijd zullen zij bezig zijn met de beleidsprioriteit?*
    - *Hoeveel FTE's zullen er zijn voor deze beleidsprioriteit?*
    - *Hoe zou u de in te zetten personele middelen voor de beleidsprioriteit beoordelen? Lijkt u dat de politiezone over voldoende personele middelen zal beschikken voor een succesvolle implementatie van de beleidsprioriteit? Waarom wel? Waarom niet?*
  - ✓ De aanwezigheid van een formeel of informeel opvolgingssysteem
    - *Zal er binnen de politiezone een formeel of informeel instrument aanwezig zijn dat de implementatie van de beleidsprioriteit opvolgt of monitort?*
    - *Welke data zal dit formeel of informeel systeem registreren?*
    - *Hoe vaak zal dit opvolgingssysteem deze informatie registreren?*
    - *Waarvoor zal de informatie die dit systeem registreert, gebruikt worden?*
    - *Wie zal er verantwoordelijk worden gesteld voor dit opvolgingssysteem?*
    - *In welke mate zal de informatie die dit systeem registreert, gebruikt worden ter ondersteuning van beleidsbeslissingen?*
- De kenmerken van het actieplan:
  - ✓ De mate waarin de beleidsdoelstellingen uit het actieplan helder (SMART) werden geformuleerd

6. SUCCESVOLLE IMPLEMENTATIE VAN WONINGINBRAKEN EN VERKEER

Het vorige deel had betrekking op de initiatieven of acties die in de komende maanden in uw politiezone zullen worden genomen in het kader van woninginbraken en verkeersveiligheid. In dit volgende deel gaan we in op uw visie over de succesvolle implementatie van woninginbraken en verkeersveiligheid.

- Wanneer is volgens u de implementatie van de beleidsprioriteiten woninginbraken en verkeersveiligheid succesvol?
- Zijn er bepaalde zaken of factoren die nog niet aan bod zijn gekomen tijdens het gesprek en die volgens u de kans op de realisatie van implementatiesucces zouden kunnen doen toenemen?

7. VARIA

- Voor dit onderzoek ben ik onder meer op zoek naar gegevens over de beleidsoutput van woninginbraken en verkeersveiligheid.
  Met gegevens over de beleidsoutput bedoel ik bijvoorbeeld het aantal uren uitgevoerde politiepatrouilles in probleembuurten, het aantal opgestelde PV's voor woninginbraken, het aantal vormings- of cursusuren voor verkeerseducatie, het aantal aanhoudingen voor verkeersmisdrijven etc.
  - In welke mate zijn dergelijke outputgegevens beschikbaar binnen uw politiezone?
  - Op welke basis worden deze gegevens verzameld?
    -Permanent?
    -Wekelijks?
    -Maandelijks?
    -Trimesterieel?

-Semesterieel?
-Jaarlijks?
- Waarin worden deze gegevens gepubliceerd?
-Jaarverslag?
-Intern rapport?
- Worden deze gegevens gecommuniceerd?
-Aan wie?
-Wanneer?
-Hoe vaak?

- Om een gedetailleerd beeld te krijgen van de implementatie van de beleidsprioriteiten woninginbraken en verkeersveiligheid is het ook interessant om bepaalde vergaderingen of overlegmomenten hierover bij te wonen.
  - Staat u hiervoor open?
  - Welke vergaderingen of overlegmomenten over beide beleidsprioriteiten lijken interessant om bij te wonen binnen deze politiezone?
  - Heeft u zicht op de datum waarop deze vergaderingen of overlegmomenten plaatsvinden?
- Opvragen documenten:
  - ZVP 2014-2017
  - Reeds beschikbare actieplannen
  - Organogram

8. AFRONDING

Met deze vraag ben ik aan het einde van het interview gekomen. Zijn er bepaalde aspecten over de implementatie van woninginbraken en verkeersveiligheid die niet aan bod zijn gekomen tijdens het gesprek en die u nog graag zou willen bespreken?
Dan rest mij enkel u nogmaals hartelijk te danken voor uw tijd en medewerking. Indien u nog vragen heeft over het interview of de verwerking ervan, kan u steeds contact met mij opnemen op volgend telefoonnummer 016/32.51.14 of via email maud.stinckens@law.kuleuven.be.

9. ACHTERAF (na uitschakelen dictafoon)

Zijn er misschien nog zaken die u zouden willen vertellen of toevoegen, nu de opname van het gesprek werd stopgezet?

A.2 Vragenprotocol beleidsmedewerkers

1. INLEIDING

Ik werk als onderzoekster aan de Faculteit Rechtsgeleerdheid aan de KU Leuven. Mijn doctoraatsonderzoek focust op de implementatie van het huidige Zonaal Veiligheidsplan (2014-2017) binnen een aantal lokale politiezones in Vlaanderen. Meer concreet bestudeer ik de implementatie van twee prioriteiten, namelijk woninginbraken en verkeersveiligheid, in het kader van dit beleidsplan. Dit interview zal dan ook specifiek betrekking hebben op de implementatie van beide beleidsprioriteiten binnen uw politiezone. Het interview zal ongeveer 1,5 uur in beslag nemen. Ik wil u alvast bedanken voor uw tijd en medewerking.

Als u er niets op tegen heeft, had ik dit gesprek graag vastgelegd op band. Dit vergemakkelijkt de verwerking ervan aanzienlijk. Wat betreft de vertrouwelijkheid van de gegevens, stellen we de volgende regel voorop: *'Wellicht zullen er geen namen van politiezones of personen vermeld worden in het onderzoeksrapport. Indien we dit toch zouden willen doen, dan zal er nooit een naam van een respondent worden opgenomen zonder zijn/haar expliciet akkoord of nooit de naam van een politiezone worden vermeld, zonder uw uitdrukkelijk akkoord.'*

Heeft u bezwaar tegen de opname van dit interview?

- *Indien weigerachtig ten aanzien van taping:* aangezien het gesprek niet op band wordt vastgelegd, zal ik uitvoerig nota nemen. Dit om de latere reconstructie van het interview te vergemakkelijken.
- *Indien ingestemd met taping:* u zal mij, niettegenstaande de opname van dit gesprek, af en toe aantekeningen zien maken. Dit helpt mij namelijk bij het structureren van het interview.

Graag zou ik nog willen vermelden dat de verzamelde gegevens verwerkt zullen worden in de vorm van een algemeen onderzoeksrapport waarbij, zoals eerder vermeld, respondenten de mogelijkheid krijgen om hun goedkeuring te geven over de stukken tekst waarin hun naam zou worden vermeld. Indien u dat wenst, kan u na afloop van het onderzoek een exemplaar hiervan ontvangen. Vooraleer we starten, zou ik u willen vragen of u zelf nog specifieke vragen heeft over het interview?

2. FUNCTIE ALS BELEIDSMEDEWERKER

Vooraleer ik start met de vragen over woninginbraken en verkeersveiligheid zou ik eerst graag nog enkele vragen stellen over uw functie als beleidsmedewerker binnen deze politiezone.

- Zou u me iets meer kunnen vertellen over uw functie als beleidsmedewerker binnen deze politiezone?
  Checklist:
  ~Takenpakket?
  ~Verhouding korpschef/beleidsmedewerker?
  ~Anciënniteit als beleidsmedewerker binnen deze politiezone?

Na deze vragen over uw functie als beleidsmedewerker kunnen we overgaan naar de eigenlijke vragen over woninginbraken en verkeersveiligheid. Deze vragen bestaan uit vijf verschillende delen, namelijk 1. de strategische doelstellingen verkeer en woninginbraken uit het Zonaal Veiligheidsplan, 2. de huidige situatie van de actieplannen verkeer en woninginbraken, 3. het voorbereidingsproces van deze actieplannen, 4. enkele aspecten van de werking van deze politiezone en tot slot 5. allerlei vragen over de context waarin het implementatieproces van de actieplannen verkeer en woninginbraken plaatsvindt.

3. STRATEGISCHE DOELSTELLINGEN VERKEER EN WONINGINBRAKEN UIT ZONAAL VEILIGHEIDSPLAN 2014-2017

Het eerste deel van het interview heeft betrekking op de strategische doelstellingen verkeer en woninginbraken uit het huidige Zonaal Veiligheidsplan (2014-2017).

- Zou u me iets meer kunnen vertellen over de personen die een rol hebben gespeeld bij het ontwikkelen van de strategische doelstellingen verkeer en woninginbraken?

Alternatieve beginvraag: Zou u me iets meer kunnen vertellen over de personen die mee hebben geholpen bij het opstellen van deze strategische doelstellingen?

Checklist:

- Beleidsmedewerker?
- Korpschef?
- Commissarissen?
- Hoofdinspecteurs?
- Inspecteurs?
- Procureur des Konings?
- Burgemeester(s)?
- Bestuurlijk-Directeur Coördinator?
- etc.

- Wat was de rol van deze betrokken actoren bij het ontwikkelen van beide strategische doelstellingen?
- Zou u me iets meer kunnen vertellen over de overwegingen die hebben meegespeeld bij het bepalen van deze strategische doelstellingen?

Checklist:

- Resultaten van een evaluatie van de strategische doelstellingen uit vorige ZVP, bv. 2005-2008 of 2009-2013?
  - ~Hoe gebeurde die evaluatie van eerder geformuleerde strategische doelstellingen?
  - ~Welke personen waren hierbij betrokken?
  - ~Wat was de rol van deze personen bij de evaluatie?
- Input van bepaalde actoren, bv. intern (korpschef, hoofdinspecteurs..) of extern (procureur des Konings, burgemeester(s)..)
- Specifieke criteria:
  - ~Realiseerbaarheid?
  - ~Begrijpelijke formulering?

4. HUIDIGE SITUATIE ACTIEPLANNEN VERKEER EN WONINGINBRAKEN

Nu we dieper zijn ingegaan op de strategische doelstellingen verkeer en woninginbraken uit het ZVP, gaan we in dit tweede deel in op de huidige situatie van de actieplannen verkeer en woninginbraken.

- Ik zou u meer bepaald willen vragen hoe het momenteel staat met de actieplannen verkeer en woninginbraken?

  Alternatieve beginvraag: Zijn de actieplannen verkeer en woninginbraken al afgerond?

  - ✓ *Indien ja:*
    - Werden deze actieplannen al voorgesteld op de ZVR?
    - Indien ja, wanneer en door wie?
  - ✓ *Indien neen:*
    - Zicht op datum afronden actieplannen?
    - Zullen deze actieplannen voorgesteld worden op de ZVR?
    - Indien ja, wanneer en door wie?

5. VOORBEREIDINGSPROCES ACTIEPLANNEN VERKEER EN WONINGINBRAKEN

Nu we zicht hebben op de huidige situatie van de actieplannen verkeer en woninginbraken, zou ik in dit derde deel graag willen ingaan op het voorbereidingsproces van deze actieplannen.

- Zou u me iets meer kunnen vertellen over hoe de voorbereiding van de actieplannen verkeer en woninginbraken binnen deze politiezone is verlopen (verloopt)?

  Alternatieve beginvraag: Zou u me iets meer kunnen vertellen over hoe het proces van het ontwikkelen van de actieplannen verkeer en woninginbraken binnen deze politiezone is verlopen (verloopt)?
- Zou u me iets meer kunnen vertellen over de personen die een rol hebben gespeeld (spelen) bij de voorbereiding of ontwikkeling van de actieplannen verkeer en woninginbraken?

Checklist:

- Beleidsmedewerker?
- Hoger kader: korpschef en commissarissen?
- Middenkader?
- Basiskader?
- Procureur des Konings?
- Burgemeester(s)?
- Bestuurlijk-Directeur Coördinator?
- etc.

- Wat was (is) de rol van de betrokken actoren bij de voorbereiding van de actieplannen verkeer en woninginbraken?
  - Hoe worden zij betrokken?
    Checklist:
    ~vragenlijst?
    ~overlegmomenten?
    ~informeel?
  - Hoe vaak worden zij betrokken?
  - Heeft u het gevoel dat de betrokken actoren tevreden zijn over de mate waarin ze worden betrokken bij de ontwikkeling van de actieplannen woninginbraken en verkeersveiligheid?
- Werden (worden) er verantwoordelijken voor de actieplannen woninginbraken en verkeersveiligheid aangesteld?
  - Op grond van welke criteria werden (worden) deze verantwoordelijken aangeduid?
  - Wat is hun functie of graad?
  - Welke specifieke verantwoordelijkheden of bevoegdheden kregen (krijgen) zij in het kader van de actieplannen verkeer en woninginbraken?
- Zou u me iets meer kunnen vertellen over de overwegingen die mee speelden (spelen) bij het formuleren of bepalen van het beleid uit de actieplannen?

  Checklist:
  - Resultaten van de evaluatie van voorgaande actieplannen verkeer en woninginbraken?
    ~Hoe gebeurt die evaluatie van eerdere actieplannen?
    ~Welke personen zijn hierbij betrokken?
    ~Wat was hun taak bij de evaluatie?
  - Input van bepaalde actoren, bv. intern (korpschef, hoofdinspecteurs..) of extern (procureur des Konings, burgemeesters..)
  - Specifieke criteria:
    ~Realiseerbaarheid?
    ~Begrijpelijke formulering?
    ~Omvattendheid (alle geplande acties vs. slechts enkele)?

- Hoe werden (worden) de beleidsdoelstellingen uit de actieplannen bepaald?
  - Hoe verloopt het proces van het opstellen van de beleidsdoelstellingen?
  - Zijn de beleidsdoelstellingen, zoals ze in de actieplannen werden opgenomen, ook diegene die dagelijks worden nagestreefd?
  - Werden deze beleidsdoelstellingen, naar uw aanvoelen, hoog of laag geformuleerd?
- Hebben er zich in de voorbereidingsfase van de actieplannen verkeer en woninginbraken bepaalde specifieke moeilijkheden voorgedaan (doen zich voor)?

  Checklist:
  - Onenigheid over de na te streven beleidsdoelstellingen?
    ~Tussen welke actoren bestond deze onenigheid?
    ~Concrete inhoud?

- Onenigheid over de te nemen beleidsmaatregelen?
  - ~Tussen welke actoren bestond deze onenigheid?
  - ~Concrete inhoud?
- Onenigheid over verdeling taken of bevoegdheden in het kader van de actieplannen?
  - ~Tussen welke actoren bestond deze onenigheid?
  - ~Concrete inhoud van deze onenigheid?

6. POLITIEZONE:

Nadat we in de vorige onderdelen zijn ingegaan op de actieplannen verkeer en woninginbraken, bespreken we in dit vierde onderdeel een aantal aspecten inzake de werking van deze politiezone. Ten eerste gaan we dieper in op de figuur van de korpschef, gevolgd door een bespreking van de manier waarop de beleidsprioriteiten verkeer en woninginbraken binnen deze politiezone worden opgevolgd. Ten derde gaan we in op de personele en logistieke middelen die beschikbaar zijn voor de uitvoering van beide beleidsprioriteiten. Ten vierde had ik enkele vragen voor u over uw functie als beleidsmedewerker, gevolgd door verschillende vragen over de andere medewerkers binnen deze politiezone om af te sluiten met enkele algemene vragen over de werking van deze politiezone.

- Korpschef:
  - In hoeverre vindt de korpschef de aanpak van de fenomenen woninginbraken of verkeersveiligheid belangrijk volgens u?
    - Zou u dit iets meer kunnen toelichten?
    - Zou u hier een voorbeeld van kunnen geven?
  - In welke mate is de korpschef betrokken bij de dagelijkse uitvoering van de actieplannen woninginbraken en verkeersveiligheid?
    - Zou u dit iets meer kunnen toelichten?
    - Waaruit blijkt het al dan niet betrokken zijn van de korpschef bij de dagelijkse uitvoering van de actieplannen?

    Checklist:
    - Deelname aan geplande acties verkeer of woninginbraken?
    - Deelname aan overlegmomenten over beleidsprioriteit?
  - In welke mate heeft de korpschef kennis over de dagelijkse uitvoering van de actieplannen woninginbraken of verkeersveiligheid/begrip voor hoe het in de praktijk verloopt?
    - Zou u dit iets meer kunnen toelichten?
    - Waaruit blijkt deze kennis van de korpschef over de dagelijkse uitvoering van de actieplannen?
  - In welke mate delegeert de korpschef bepaalde van zijn taken of bevoegdheden in het kader van de actieplannen verkeer of woninginbraken?
    - Welke taken/bevoegdheden?
    - Aan wie?
    - Om welke reden?
  - Wat is de visie van de korpschef ten aanzien van het beleidsinstrument planning?
    - Zou u dit iets meer kunnen toelichten?
    - Waaruit blijkt deze visie van de korpschef ten aanzien van planning als beleidsinstrument?
    - Hoe wordt het ZVP binnen deze politiezone gebruikt?
  - Wat is de visie van de korpschef ten aanzien van het gebruik van managementmodellen (bv. EFQM)?
    - Worden er binnen deze politiezone managementmodellen gebruikt?
    - Waarom wel? Waarom niet?
    - Om welke managementmodellen gaat het?
    - Door wie worden deze managementmodellen gebruikt?
    - Hoe worden deze managementmodellen gebruikt?

- Opvolgingsinstrument:
    - In welke mate worden de actieplannen verkeer en woninginbraken opgevolgd?
    - Welke vorm neemt die opvolging aan?

        Checklist:

        - Gebruik opvolgingsinstrument?
            ~Welk instrument?
            ~Hoe vaak gebruikt?
            ~Door wie gebruikt?
        - Overlegmomenten?
            ~Wie betrokken?
            ~Hoe vaak?
        - Verantwoording aan ZVR?
        - Informele contacten (bv. korpschef die telefoneert om te vragen hoe het staat met de opvolging van beide beleidsprioriteiten)
    - In welke mate wordt het basiskader betrokken bij de beleidsbijsturing en -opvolging van de actieplannen verkeer en woninginbraken?
        - Hoe worden zij betrokken?

            Checklist:

            ~vragenlijst?
            ~overlegmomenten?
            ~informeel?
        - Hoe vaak worden zij betrokken?
    - In welke mate heeft u het gevoel dat het basiskader tevreden is over de manier waarop ze worden betrokken bij de beleidsbijsturing en –opvolging van de actieplannen verkeer en woninginbraken?
    - Worden er in het kader van die opvolging ook cijfers gegeneerd?
        - Welke cijfers?
        - Door wie verzameld?
        - Door wie bijgehouden?
        - Waarvoor gebruikt?
            ~Verantwoording aan ZVR?
            ~Tussentijdse bijsturing van de actieplannen?
            ~Input voor ontwikkeling nieuwe actieplannen?

- Dagelijkse middelen:
    - Personele middelen?
        - Hoeveel medewerkers (FTE’s) zijn dagelijks bezig met de beleidsprioriteit?
        - Hoeveel van hun tijd zijn deze medewerkers bezig met de beleidsprioriteit?
        - In hoeverre beschikt de politiezone in haar dagelijkse werking over voldoende personele middelen voor een succesvolle implementatie van beide beleidsprioriteiten?
    - Logistieke middelen?
        - Welke logistieke middelen zijn dagelijks beschikbaar voor de implementatie van de beleidsprioriteiten verkeer en woninginbraken?
        - In hoeverre beschikt de politiezone in haar dagelijkse werking over voldoende logistieke middelen voor een succesvolle implementatie van beide beleidsprioriteiten?

- Beleidsmedewerker:
    - Hoe ziet u de aanpak van de fenomenen woninginbraken of verkeersveiligheid?
    - Wat is uw rol bij de dagelijkse uitvoering van de actieplannen woninginbraken en verkeersveiligheid?
        - Zou u dit iets meer kunnen toelichten?

        - Op welke manier wordt/bent u betrokken bij de uitvoering van de actieplannen?

    Checklist:

        ~Deelname aan geplande acties verkeer of woninginbraken?

        ~Deelname aan overlegmomenten over beleidsprioriteit?

        - In hoeverre bent u tevreden over de mate waarin u betrokken bent of wordt bij de dagelijkse uitvoering van de actieplannen verkeer of woninginbraken?

    - In welke mate heeft u zicht op de dagelijkse uitvoering van de actieplannen woninginbraken of verkeersveiligheid?
        - Zou u dit iets meer kunnen toelichten?
        - In hoeverre vindt u dat u voldoende kennis heeft over de dagelijkse uitvoering van de actieplannen verkeer of woninginbraken?
    - In welke mate delegeert u bepaalde van uw taken of bevoegdheden in het kader van de actieplannen verkeer of woninginbraken?
        - Welke taken/bevoegdheden?
        - Aan wie?
        - Om welke reden?
    - Zou u me iets meer kunnen vertellen over uw visie ten aanzien van het beleidsinstrument planning?
    - Zou u me iets meer kunnen vertellen over uw mening ten aanzien van het gebruik van managementmodellen (bv. EFQM) binnen deze politiezone?

- Andere medewerkers:

  Eerder hebben we het reeds gehad over de korpschef en uw functie als beleidsmedewerker. In dit onderdeel gaan we dieper in op andere medewerkers uit de organisatie, namelijk de commissarissen, de hoofdinspecteurs en de inspecteurs.

  Zou u eerst kort kunnen toelichten wie er binnen deze politiezone verstaan wordt onder het middenkader. Zijn dit enkel de hoofdinspecteurs of teamverantwoordelijken of ook de commissarissen?

  Wie wordt er vervolgens verstaan onder het basiskader? Enkel de inspecteurs?

    - In welke mate heeft u het gevoel dat het basiskader op de hoogte is van het beleid uit de actieplannen?
        - Waarom wel/niet?
        - Reden?
    - In welke mate heeft u het gevoel dat er bij het basiskader draagvlak bestaat voor het beleid uit de actieplannen?
        - Waarom wel/niet?
        - Reden?
    - In welke mate beschikt het basiskader volgens u over de vaardigheden die noodzakelijk zijn voor het kunnen uitvoeren van de beleidsprioriteit?
        - Over welke vaardigheden beschikken ze reeds?
        - Welke vaardigheden kunnen nog worden verbeterd?
    - Momenteel zijn de korpschef, de commissarissen, de beleidsmedewerker, het middenkader en het basiskader aan bod gekomen tijdens dit gesprek. Zijn er nog personen binnen deze politiezone die een rol spelen bij de implementatie van verkeer en woninginbraken die we nog niet hebben besproken?
        - Welke personen?
        - Wat is hun rol/taak in het kader van de implementatie van verkeer of woninginbraken?

- Diverse aspecten:
    - In welke mate is er sprake van een afzonderlijke dienst of functionaliteit voor de beleidsprioriteiten verkeer of woninginbraken?
        - Uit hoeveel medewerkers (FTE's) bestaat deze dienst of functionaliteit?

        - Hoeveel van hun tijd kunnen zij besteden aan deze beleidsprioriteit?
        - Hoe zou u de werking van deze dienst of functionaliteit beoordelen?
    - In welke mate heeft u het gevoel dat er tussen de verschillende diensten (bv. recherche, interventie e.d.) afstemming bestaat bij het uitvoeren van een beleidsprioriteit?
        - Waarom wel of niet?
        - Hebben er zich in het verleden al bepaalde conflicten voorgedaan tussen diensten of functionaliteiten in het kader van de uitvoering van de prioriteiten verkeer of woninginbraken?

            Checklist:

            ~Tussen welke actoren bestond dit conflict?

            ~Concrete inhoud van dit conflict?

7. CONTEXT:

Nu we zicht hebben op de werking van uw politiezone, gaan we in dit laatste deel van het interview afsluitend in op de context waarin het implementatieproces van de actieplannen verkeer en woninginbraken plaatsvindt. Eerst bespreken we het niveau van de gemeente of stad, gevolgd door het arrondissementele en het provinciale niveau om vervolgens af te sluiten met het nationale niveau.

- Smallere context:
    - Hoe zou u de relatie tussen de korpschef en de burgemeester(s) van deze politiezone beschrijven?
        - In welke mate vinden de burgemeesters de beleidsprioriteiten verkeer en woninginbraken belangrijk?
        - In welke mate zitten de korpschef en de burgemeesters op dezelfde golflengte inzake de aanpak van verkeer en woninginbraken?
    - In welke mate is er op lokaal niveau een veiligheidsplan beschikbaar?
        - In welke mate werd er geprobeerd om afstemming te realiseren tussen het veiligheidsplan van het lokaal bestuur en het ZVP van de lokale politie?
        - Wie zou u aanduiden als de regisseur van ‘het lokaal integraal veiligheidsbeleid’?
    - Hoe zou u de relatie tussen de korpschef en de procureur des Konings beschrijven?
        - In welke mate vindt de PK de beleidsprioriteiten verkeer en woninginbraken belangrijk?
        - In welke mate zitten de korpschef en de PK op dezelfde golflengte inzake de aanpak van verkeer en woninginbraken?
        - In welke mate werd het vervolgingsbeleid van de PK afgestemd op het beleid uit de actieplannen verkeer en woninginbraken?
    - In welke mate wordt er met andere politiezones samengewerkt in het kader van de beleidsprioriteiten verkeer en woninginbraken?
        - Welke vorm?
        - Hoe vaak?
        - Coördinatie?
        - Hoe zou u deze samenwerkingsinitiatieven beoordelen?

            ~Positieve aspecten?

            ~Negatieve aspecten?
    - Neemt u deel aan het Netwerk Optimale Bedrijfsvoering?
        - Hoe vaak vinden deze vergaderingen plaats?
        - In hoeverre heeft u het gevoel dat deelname aan deze vergaderingen de implementatie van verkeer en woninginbraken binnen uw politiezone kan beïnvloeden?

- Heeft u het gevoel dat ik op lokaal en arrondissementeel niveau de belangrijkste actoren heb besproken of zijn er volgens u nog andere actoren die op deze niveaus een rol kunnen spelen bij de implementatie van verkeer of woninginbraken?
    - Welke actoren?
    - Wat is hun rol in het kader van verkeer of woninginbraken?

- Bredere context:
    - In hoeverre zijn er provinciale of arrondissementele actieplannen inzake verkeer of woninginbraken beschikbaar?
        - Wie nam het initiatief in het opstellen van deze provinciale of arrondissementele actieplannen?
        - In welke mate werd het ZVP afgestemd op deze provinciale of arrondissementele actieplannen?
        - Hoe zou u deze provinciale of arrondissementele actieplannen beoordelen?
    - Zijn er bepaalde externe actoren of organisaties die een belangrijke rol spelen bij de implementatie van verkeer of woninginbraken binnen uw politiezone?
        - Om welke actoren of organisaties gaat het?
        - Op welke wijze beïnvloeden zij de implementatie van beide prioriteiten?
    - In welke mate beïnvloeden dwingende richtlijnen of wijzigende wet- of regelgeving van de ministers van Justitie of Binnenlandse Zaken de implementatie van verkeer of woninginbraken binnen uw politiezone?
        - Om welke richtlijnen of veranderde wet- of regelgeving gaat het?
    - Hoe zou de beschikbare wet- en regelgeving (waaronder bv. omzendbrief PLP 50) over de ZVP beoordelen?
        - Positieve aspecten?
        - Negatieve aspecten?
    - Heeft u het gevoel dat ik op provinciaal en federaal niveau de belangrijkste actoren heb besproken of zijn er volgens u nog andere actoren die op deze niveaus een rol kunnen spelen bij de implementatie van verkeer of woninginbraken?
        - Welke actoren?
        - Wat is hun rol in het kader van verkeer of woninginbraken?

8. DOCUMENTATIE:

- ZVP 2014-2017
- Reeds beschikbare actieplannen
- Organogram

9. AFRONDING

Met deze vraag ben ik aan het einde van het interview gekomen. Zijn er bepaalde aspecten over de implementatie van woninginbraken en verkeersveiligheid die niet aan bod zijn gekomen tijdens het gesprek en die u nog graag zou willen bespreken? Dan rest mij enkel u nogmaals hartelijk te danken voor uw tijd en medewerking. Indien u nog vragen heeft over het interview of de verwerking ervan, kan u steeds contact met mij opnemen op volgend telefoonnummer 016/32.51.14 of via email maud.stinckens@law.kuleuven.be.

10. ACHTERAF (na uitschakelen dictafoon)

Zijn er misschien nog zaken die u zouden willen vertellen of toevoegen, nu de opname van het gesprek werd stopgezet?

A.3 Vragenprotocol verantwoordelijken beleidsprioriteiten

1. INLEIDING

Ik werk als onderzoekster aan de Faculteit Rechtsgeleerdheid aan de KU Leuven. Mijn doctoraatsonderzoek focust op de implementatie van het huidige Zonaal Veiligheidsplan (2014-2017) binnen een aantal lokale politiezones in Vlaanderen. Meer concreet bestudeer ik de implementatie van twee prioriteiten of actieplannen, namelijk woninginbraken en verkeersveiligheid, in het kader van dit beleidsplan. Dit interview heeft specifiek betrekking hebben op de implementatie van het actieplan verkeer binnen uw politiezone. Het gesprek zal ongeveer 1 uur in beslag nemen. Ik wil u alvast heel erg bedanken voor uw tijd en medewerking.

Als u er niets op tegen heeft, had ik dit gesprek graag vastgelegd op band. Dit vergemakkelijkt de verwerking ervan aanzienlijk. Wat betreft de vertrouwelijkheid van de gegevens, stellen we de volgende regel voorop: *'Wellicht zullen er geen namen van politiezones of personen vermeld worden in het onderzoeksrapport. Indien we dit toch zouden willen doen, dan zal er nooit een naam van een respondent worden opgenomen zonder zijn/haar expliciet akkoord of nooit de naam van een politiezone worden vermeld, zonder het uitdrukkelijk akkoord van de korpschef.'*

Heeft u bezwaar tegen de opname van dit interview?

- *Indien weigerachtig ten aanzien van taping:* aangezien het gesprek niet op band wordt vastgelegd, zal ik uitvoerig nota nemen. Dit om de latere reconstructie van het interview te vergemakkelijken.
- *Indien ingestemd met taping:* u zal mij, niettegenstaande de opname van dit gesprek, af en toe aantekeningen zien maken. Dit helpt mij namelijk bij het structureren van het interview.

Graag zou ik nog willen vermelden dat de verzamelde gegevens verwerkt zullen worden in de vorm van een algemeen onderzoeksrapport waarbij, zoals eerder vermeld, respondenten de mogelijkheid krijgen om hun goedkeuring te geven over de stukken tekst waarin hun naam zou worden vermeld. Indien u dat wenst, kan u na afloop van het onderzoek een exemplaar hiervan ontvangen. Vooraleer we starten, zou ik u willen vragen of u zelf nog specifieke vragen heeft over het interview?

2. ALGEMENE GEGEVENS RESPONDENT

- Huidige functie in het kader van het actieplan verkeer?
- Anciënniteit binnen deze politiezone?

3. VOORBEREIDING ACTIEPLAN VERKEER

In dit eerste onderdeel zou ik willen ingaan op het voorbereidingsproces van het actieplan verkeer .

3.1. In welke mate was u betrokken bij de voorbereiding van het actieplan verkeer?

3.2. Zou u me iets meer kunnen vertellen over de personen die betrokken werden bij het opstellen van het actieplan verkeer?

3.2.1. Welke personen?

- Basiskader?
  - Hoeveel personen uit het basiskader?
- Middenkader?
  - Hoeveel personen uit het middenkader?
- Hoger kader?
  - Hoeveel personen uit het hoger kader?

3.2.2. Rol betrokken personen?

3.2.3. Tevreden over de mate van betrokkenheid?

- Basiskader?
- Middenkader?
- Hoger kader?

3.3. Hoe is die voorbereiding concreet verlopen?

3.3.1. In welke mate werd er fysiek samengezeten om het actieplan voor te bereiden?

- Hoe vaak werd er samengezeten?
- Waren alle actoren die een rol speelden bij de voorbereiding daar steeds bij betrokken?

3.3.2. In welke mate werd er tijdens deze overlegmomenten aandacht besteed aan de ontwikkeling van de beleidsdoelstellingen?

- Waren er problemen/conflicten over de beleidsdoelstellingen?
- Waarover gingen die conflicten?
- Wie was er bij die conflicten betrokken?

3.3.3. Lat beleidsdoelstellingen: ambitieus of voorzichtig?

3.3.4. In welke mate werd er een evaluatie uitgevoerd van het voorgaande actieplan verkeer om te komen tot het huidige actieplan?

- Verloop evaluatie?
    - Betrokken personen?
    - Rol betrokken personen?
- Bevindingen evaluatie?
  Gebruik resultaten evaluatie in het kader van huidige actieplan?

4. EIGENSCHAPPEN ACTIEPLAN VERKEER

Nu we zicht hebben op de voorbereiding van het actieplan verkeer, zou ik in dit tweede onderdeel dieper willen ingaan op enkele eigenschappen van dit actieplan.

4.1. Het actieplan verkeer ligt hier nu voor mij. In welke mate heeft u het gevoel dat medewerkers dit actieplan kennen?

- Hoezo?
- Basiskader?
- Middenkader?
- Hoger kader?
- Zijn er bepaalde aspecten uit het actieplan die beter gekend zijn dan andere? Indien ja, welke dan?

4.2. In welke mate heeft u vervolgens het gevoel dat medewerkers het actieplan begrijpen?

- Waarom wel/niet?
- Basiskader?
- Middenkader?
- Hoger kader?

5. EIGENSCHAPPEN POLITIEZONE

In het vorige onderdeel zijn we dieper ingegaan op een aantal kenmerken van het actieplan verkeer. In dit onderdeel zou ik samen met u enkele eigenschappen van deze politiezone willen overlopen die mogelijks verband houden met de uitvoering van het actieplan verkeer binnen deze politiezone.

5.1. Welke diensten zijn binnen deze politiezone betrokken bij de uitvoering van het actieplan verkeer?

5.1.1. In welke mate heeft u het gevoel dat de activiteiten van deze diensten in het kader van de uitvoering van het actieplan verkeer op mekaar zijn afgestemd?

5.1.2. Waarom?

5.1.3. In welke mate conflicten tussen beide diensten bij de uitvoering van het actieplan verkeer?

5.2. In welke mate wordt het actieplan verkeer binnen deze politiezone opgevolgd?

5.2.1. Vorm opvolging?

- Wordt er gebruik gemaakt van een formeel opvolgingsinstrument (bv. meettabel, BSC etc.)?
    - Welk?
    - Door wie?
    - Hoe vaak (dagelijks, wekelijks, maandelijks)?
- Worden er bepaalde condities gecreëerd voor de opvolging van het actieplan?
    - Overlegmomenten, specifiek over verkeer?
        - Wie betrokken?
        - Hoe vaak (dagelijks, wekelijks, maandelijks)?
    - Werkgroepen?
        - Wie betrokken?
        - Hoe vaak (dagelijks, wekelijks, maandelijks)?
    - Etc.

5.2.2. Gebruik resultaten tussentijdse opvolging?

- Door wie?
- Waarvoor?

5.3. In welke mate wordt er tussen de medewerkers en het management van de politiezone gecommuniceerd over de dagelijkse uitvoering van het actieplan verkeer?

5.3.1. Basiskader?

5.3.2. Middenkader

5.3.3. Hoe verloopt die communicatie?

5.3.4. Hoe vaak?

5.4. Is er op het uitvoerende niveau een persoon aanwezig die de medewerkers sterk kan enthousiasmeren voor het actieplan of die, met andere woorden, de medewerkers kan sturen in de richting van de uitvoering van het actieplan?

5.4.1. Kan u hier iets meer over vertellen?

5.4.2. Welke persoon?

5.4.3. Hoe doet die dat?

5.5. Hoe zou u de middelen beoordelen die ter beschikking zijn voor de uitvoering van het actieplan verkeer?

5.5.1. Personeel?

- Voldoende?
- Waarom wel/niet?
- Zijn er cijfers beschikbaar over de personele middelen die besteed worden aan de prioriteit verkeer?
    - Hoe zien die cijfers eruit?
    - Mogelijk om ze te verkrijgen?

5.5.2. Logistiek?

- Voldoende?
- Waarom wel/niet?

6. EIGENSCHAPPEN BELEIDSUITVOERDERS

In het vorige onderdeel zijn we dieper ingegaan op een aantal kenmerken van deze politiezone. In dit onderdeel zou ik samen met u enkele eigenschappen van personen die het actieplan verkeer moeten uitvoeren, willen overlopen.

6.1. Leiderschapsstijl korpschef:

6.1.1. Hoe staat de korpschef ten aanzien van de prioriteit verkeer?

6.1.2. In welke mate is de korpschef betrokken bij de dagelijkse uitvoering van de prioriteit verkeer?

- Deelname aan opvolgingsmomenten?
- Deelname aan vergaderingen over beleidsprioriteit?
- Deelname aan geplande acties verkeer?

6.1.3. In welke mate is de korpschef op de hoogte van de dagelijkse uitvoering van de prioriteit verkeer?

6.1.4. In welke mate delegeert de korpschef bepaalde bevoegdheden in het kader van verkeer?

- Welke bevoegdheden?
- Waarom?

6.2. Leiderschap middenmanagement (=normaalgezien respondent die voor me zit):

6.2.1. Hoe staat u ten aanzien van de prioriteit verkeer?

6.2.2. In welke mate bent u betrokken bij de dagelijkse uitvoering van de prioriteit verkeer?

- Deelname aan opvolgingsmomenten?
- Deelname aan vergaderingen over beleidsprioriteit?
- Deelname aan geplande acties verkeer?

6.2.3. In welke mate bent u op de hoogte van de dagelijkse uitvoering van de prioriteit verkeer?

6.2.4. In welke mate delegeert u bepaalde bevoegdheden in het kader van verkeer?

- Welke bevoegdheden?
- Waarom?

6.3. In welke mate beschikken de medewerkers die een rol spelen bij de uitvoering van het actieplan verkeer over voldoende vaardigheden om dit te doen?

- Basiskader?
- Middenkader?
- Welke vaardigheden?
- Waarom wel/niet?

6.4. In welke mate zijn de medewerkers die een rol spelen bij de uitvoering van het actieplan verkeer volgens u gemotiveerd om dit plan uit te voeren?

- Basiskader?
- Middenkader?
- Welke vaardigheden?
- Waarom wel/niet?

7. CONTEXTUELE EIGENSCHAPPEN:

In dit laatste onderdeel zou ik graag nog enkele contextuele factoren met u bespreken.

7.1. Zijn er bepaalde factoren die nog niet aan bod zijn gekomen tijdens het gesprek en die volgens u toch de implementatie van het actieplan verkeer kunnen beïnvloeden?

- Welke factoren?
    - Samenwerking met andere politiezones?
    - Samenwerking met externe partners?
    - De invloed van NGO's?
    - Impulsen vanuit het federale niveau?
    - Politiezone gelegen aan een autostrade, aan de grens etc.
    - Landelijke vs. meer stedelijke politiezone?
    - Etc
- Hoe beïnvloeden die factoren de implementatie van het actieplan volgens u ?

Vervolgens zou ik met u willen ingaan op de relatie tussen de korpschef en de burgemeester of procureur Des Konings.

7.2. In welke mate zijn de korpschef en burgemeester(s) het volgens u eens over de aanpak van verkeer**?**

- Hoezo?
- Conflicten over aanpak?
- Inhoud conflicten?

7.3. In welke mate zijn de korpschef en procureur Des Konings het volgens u eens over de aanpak van verkeer?

- Hoezo?
- Conflicten over aanpak?
- Inhoud conflicten?

Daarnaast zou ik willen nagaan of er bepaalde trends de uitvoering van het actieplan verkeer in de weg hebben gestaan.

7.4. In welke mate hebben er zich bepaalde onverwachte fenomenen voorgedaan (zoals bv. de opkomst van rondtrekkende dadergroeperingen) die de implementatie van dit actieplan in de weg hebben gestaan?

- Welke fenomenen/trends?
- Hoe vaak voorgedaan?
- Hoe implementatie van dit actieplan beïnvloed?

8. BEREIKEN BELEIDSDOELSTELLINGEN

Tot slot zou ik met u graag nog eens kijken naar de doelstellingen uit het actieplan.

8.1. In welke mate heeft u het gevoel dat deze doelstellingen voor het actieplan verkeer 2014 (een voor een overlopen) bereikt werden in de praktijk?

- Waarom wel/niet?
- Oorzaken?

8.2. Zullen de doelstellingen in het actieplan verkeer 2015 of het nieuwe actieplan verkeer dat in de toekomst zal worden opgesteld, anders worden geformuleerd?

- Hoe dan?
- Wat is hier de reden voor?

9. AFRONDING

Met deze vraag ben ik aan het einde van het interview gekomen. Zijn er bepaalde aspecten over de implementatie van het actieplan verkeer die niet aan bod zijn gekomen tijdens het gesprek en die u nog graag zou willen bespreken?

Dan rest mij enkel u nogmaals hartelijk te danken voor uw tijd en medewerking. Indien u nog vragen heeft over het interview of de verwerking ervan, kan u steeds contact met mij opnemen op volgend telefoonnummer 016/32.51.14 of via email maud.stinckens@law.kuleuven.be.

10. ACHTERAF (na uitschakelen dictafoon)

Zijn er misschien nog zaken die u zouden willen vertellen of toevoegen, nu de opname van het gesprek werd stopgezet?

A.4 Vragenprotocol uitvoerende politieambtenaren

1. INLEIDING

Ik werk als onderzoekster aan de Faculteit Rechtsgeleerdheid aan de KU Leuven. Mijn doctoraatsonderzoek focust op de implementatie van het huidige Zonaal Veiligheidsplan (2014-2017) binnen een aantal lokale politiezones in Vlaanderen. Meer concreet bestudeer ik de implementatie van twee prioriteiten of actieplannen, namelijk woninginbraken en verkeersveiligheid, in het kader van dit beleidsplan.
Dit interview heeft specifiek betrekking hebben op de implementatie van het actieplan verkeer binnen uw politiezone. Het gesprek zal ongeveer 1 uur in beslag nemen. Ik wil u alvast heel erg bedanken voor uw tijd en medewerking.

Als u er niets op tegen heeft, had ik dit gesprek graag vastgelegd op band. Dit vergemakkelijkt de verwerking ervan aanzienlijk. Wat betreft de vertrouwelijkheid van de gegevens, stellen we de volgende regel voorop: *'Wellicht zullen er geen namen van politiezones of personen vermeld worden in het onderzoeksrapport. Indien we dit toch zouden willen doen, dan zal er nooit een naam van een respondent worden opgenomen zonder zijn/haar expliciet akkoord of nooit de naam van een politiezone worden vermeld, zonder het uitdrukkelijk akkoord van de korpschef.'*

Heeft u bezwaar tegen de opname van dit interview?

- *Indien weigerachtig ten aanzien van taping:* aangezien het gesprek niet op band wordt vastgelegd, zal ik uitvoerig nota nemen. Dit om de latere reconstructie van het interview te vergemakkelijken.
- *Indien ingestemd met taping:* u zal mij, niettegenstaande de opname van dit gesprek, af en toe aantekeningen zien maken. Dit helpt mij namelijk bij het structureren van het interview.

Graag zou ik nog willen vermelden dat de verzamelde gegevens verwerkt zullen worden in de vorm van een algemeen onderzoeksrapport waarbij, zoals eerder vermeld, respondenten de mogelijkheid krijgen om hun goedkeuring te geven over de stukken tekst waarin hun naam zou worden vermeld. Indien u dat wenst, kan u na afloop van het onderzoek een exemplaar hiervan ontvangen. Vooraleer we starten, zou ik u willen vragen of u zelf nog specifieke vragen heeft over het interview?

2. ALGEMENE GEGEVENS RESPONDENT

- Anciënniteit binnen deze politiezone?
- Op welke manier betrokken bij de uitvoering van het actieplan verkeer?

3. VOORBEREIDING ACTIEPLAN VERKEER

Voor u ligt het actieplan verkeer 2014 van deze politiezone.

3.1. In welke mate bent u betrokken bij de voorbereiding van dit actieplan?

3.1.1. Wel:

- Kan u me meer vertellen over de manier waarop dit voorbereidingsproces is verlopen?
  - Welke personen waren er betrokken bij de voorbereiding van het actieplan?
    - Nog andere 'uitvoerders' (=basiskader)?
    - Hoofdinspecteurs (=middenkaders)?
  - Uw taak bij de voorbereiding?
  - Bent u tevreden over de mate waarin u betrokken bent bij de beleidsvoorbereiding?
    - Waarom wel/niet?
    - In welke mate denkt u dat andere inspecteurs of agenten 'uitvoerders' (=basiskader) tevreden zijn over de mate

waarin ze werden betrokken bij de beleidsvoorbereiding? Waarom wel/niet?

- In welke mate denkt u dat de hoofdinspecteurs (=middenkader) tevreden zijn over de mate waarin ze werden betrokken bij de beleidsvoorbereiding?

Nu ik zicht heb op de personen die betrokken werden bij het voorbereidingsproces van het actieplan en uw taak bij de voorbereiding, zou ik graag ingaan op enkele inhoudelijke aspecten van die voorbereidingsfase.

- Een eerste aspect verwijst naar de vormgeving van de voorbereiding.
  - In welke mate werd er fysiek samengezeten om het actieplan voor te bereiden?
    - Hoe vaak werd er samengezeten?
    - Waren alle actoren die een rol speelden bij de voorbereiding daar steeds bij betrokken?

- Een tweede aspect dat ik graag zou bespreken heeft betrekking op de beleidsdoelstellingen uit dit actieplan.
  - In welke mate werd er tijdens de overlegmomenten over het actieplan aandacht besteed aan de ontwikkeling van de beleidsdoelstellingen?
    - Waren er problemen/conflicten over de beleidsdoelstellingen?
    - Waarover gingen die conflicten?
    - Wie was er bij die conflicten betrokken?
    - Lat beleidsdoelstellingen: ambitieus of voorzichtig?

- Ten slotte vraag ik me af in welke mate er een evaluatie van het voorgaande actieplan verkeer uitgevoerd werd om te komen tot het huidige actieplan?
    - Verloop evaluatie?
      -Betrokken personen?
      -Rol betrokken personen?
    - Bevindingen evaluatie?
    - Gebruik resultaten evaluatie in het kader van huidige actieplan?

3.1.2. Niet:

- Heeft u er zicht op of andere uitvoerders (=basiskader) wel betrokken waren bij de voorbereiding van het actieplan?
  - Welke personen?
  - Hun taak?

- Ervaart u het als een problemen dat u niet betrokken bent in de voorbereiding van dit actieplan?
  - Waarom wel/niet?
  - Denkt u dat andere ‘uitvoerders’ (=basiskader) daar dezelfde mening als u op na houden? Waarom wel/niet?
  - In welke mate denkt u dat de hoofdinspecteurs (=middenkader) tevreden zijn over de mate waarin ze werden betrokken bij de beleidsvoorbereiding?

4. EIGENSCHAPPEN ACTIEPLAN VERKEER

Nu we zicht hebben op de voorbereiding van het actieplan verkeer, zou ik in dit tweede onderdeel dieper willen ingaan op enkele eigenschappen van dit actieplan.

4.1. Het actieplan verkeer ligt hier nu voor mij. Kent u dit actieplan?

- Van waar kent u het actieplan?
- In welke mate denkt u dat andere 'uitvoerders' (=basiskader) dit actieplan kennen?
    - Waarom wel/niet?
- In welke mate denkt u dat de hoofdinspecteurs (=middenkader) dit actieplan kennen?
    - Waarom wel/niet?
- In welke mate denkt u dat het management van deze politiezone (dus de korpsleiding) dit actieplan kent?
    - Waarom wel/niet?

4.2. In welke mate vindt u dat dit actieplan begrijpelijk is?

- Waarom wel/niet?
- In welke mate denkt u dat andere 'uitvoerders' (=basiskader) dit actieplan begrijpen?
    - Waarom wel/niet?
- In welke mate denkt u dat de hoofdinspecteurs (=middenkader) dit actieplan begrijpen?
    - Waarom wel/niet?
- In welke mate denkt u dat het management van deze politiezone (dus de korpsleiding) dit actieplan begrijpt?
    - Waarom wel/niet?

5. EIGENSCHAPPEN POLITIEZONE

In het vorige onderdeel zijn we dieper ingegaan op een aantal kenmerken van het actieplan verkeer. In dit onderdeel zou ik samen met u enkele eigenschappen van deze politiezone willen overlopen die mogelijks verband houden met de uitvoering van het actieplan verkeer binnen deze politiezone.

5.1. Welke diensten zijn binnen deze politiezone betrokken bij de uitvoering van het actieplan verkeer?

5.1.1. Zou u iets meer kunnen vertellen over hoe de samenwerking tussen deze verschillende diensten bij de uitvoering van het actieplan verloopt?

- Duidelijke taakverdeling?
- Conflicten over uit te voeren taken?
    - Tussen wie?
    - Aanleiding van de conflicten?

5.2. Heeft u er zicht op in welke mate het actieplan verkeer binnen deze politiezone opgevolgd wordt?

5.2.1. Wat is jullie taak in de opvolging van het actieplan?

5.2.2. Hoe gebeurt die opvolging net?

- Wordt er gebruik gemaakt van een formeel opvolgingsinstrument (bv. meettabel, BSC etc.)?
    - Welk?
    - Door wie?
    - Hoe vaak (dagelijks, wekelijks, maandelijks)?
- Worden er bepaalde condities gecreëerd voor de opvolging van het actieplan?
    - Overlegmomenten, specifiek over verkeer?
        - Wie betrokken?
        - Hoe vaak (dagelijks, wekelijks, maandelijks)?
    - Werkgroepen?
        - Wie betrokken?
        - Hoe vaak (dagelijks, wekelijks, maandelijks)?
    - Etc.

5.2.3. In welke mate worden de resultaten van die tussentijdse opvolging gebruikt?

- Door wie?
- Waarvoor?

5.3. In welke mate communiceert u met het management van de politiezone over de dagelijkse uitvoering van het actieplan verkeer?

5.3.1. Hoe verloopt die communicatie?

5.3.2. In welke mate heeft u het gevoel dat jullie een dialoog hebben met het management van de politiezone over de dagelijkse uitvoering van het actieplan verkeer?

5.3.3. Hoe verloopt die communicatie met de korpsleiding over de uitvoering van het actieplan bij andere medewerkers op het uitvoerend niveau (basiskader)?

5.3.4. Heeft u er zicht op hoe die communicatie met de korpsleiding over de uitvoering van het actieplan bij de hoofdinspecteurs (=middenkader) verloopt?

- Kan u hier iets meer over vertellen?
- Verschilt die communicatie van de communicatie die wordt gevoerd met het uitvoerend niveau?

5.4. Is er op het uitvoerend niveau (bij de mensen die op het terrein dagelijks bezig zijn met de uitvoering van het actieplan verkeer) een persoon aanwezig die jullie sterk enthousiasmeert voor het actieplan of die, met andere woorden, de jullie stuurt in de richting van de uitvoering van het actieplan?

4.4.1. Kan u hier iets meer over vertellen?

4.4.2. Welke persoon?

4.4.3. Hoe doet die dat?

5.5. Hoe zou u de middelen beoordelen die ter beschikking zijn voor de uitvoering van het actieplan verkeer?

5.5.1. Personeel?

- Voldoende?
- Waarom wel/niet?
- Zijn er cijfers beschikbaar over de personele middelen die besteed worden aan de prioriteit verkeer?
    - Hoe zien die cijfers eruit?
    - Mogelijk om ze te verkrijgen?

5.5.2. Logistiek?

- Voldoende?
- Waarom wel/niet?

6. EIGENSCHAPPEN BELEIDSUITVOERDERS

In het vorige onderdeel zijn we dieper ingegaan op een aantal kenmerken van deze politiezone. In dit onderdeel zou ik samen met u enkele eigenschappen van personen die het actieplan verkeer moeten uitvoeren, willen overlopen.

6.1. Leiderschapsstijl korpschef:

6.1.1. Hoe staat de korpschef ten aanzien van de prioriteit verkeer?

6.1.2. In welke mate is de korpschef betrokken bij de dagelijkse uitvoering van de prioriteit verkeer?

- Deelname aan opvolgingsmomenten?
- Deelname aan vergaderingen over beleidsprioriteit?
- Deelname aan geplande acties verkeer?

6.1.3. In welke mate is de korpschef op de hoogte van de dagelijkse uitvoering van de prioriteit verkeer?

6.1.4. In welke mate delegeert de korpschef bepaalde bevoegdheden in het kader van verkeer?

- Welke bevoegdheden?

- Waarom?

6.2. Is er in deze politiezone een verantwoordelijke voor de prioriteit of het actieplan verkeer? Is dit een hoofdinspecteur?

6.2.1. Hoe staat die persoon ten aanzien van de prioriteit verkeer?

6.2.2. In welke mate is die persoon betrokken bij de dagelijkse uitvoering van de prioriteit verkeer?

- Deelname aan opvolgingsmomenten?
- Deelname aan vergaderingen over beleidsprioriteit?
- Deelname aan geplande acties verkeer?

6.2.3. In welke mate is die persoon op de hoogte van de dagelijkse uitvoering van de prioriteit verkeer?

6.2.4. In welke mate delegeert die persoon bepaalde bevoegdheden in het kader van verkeer?

- Welke bevoegdheden?
- Waarom?

6.3. Heeft u het gevoel dat u over de nodige vaardigheden beschikt om het actieplan verkeer uit te kunnen voeren?

- Waarom wel/niet?
- Heeft u het gevoel dat andere medewerkers die het actieplan moeten uitvoeren (=basiskader) over de nodige vaardigheden beschikken om het plan uit te voeren?
  - Waarom wel/niet?
- Worden er binnen de politiezone opleidingen in het kader van verkeer aangeboden?
  - Welke?
  - Wordt hier veel gebruik van gemaakt?
- Heeft u het gevoel dat de hoofdinspecteurs (=middenkader) over voldoende vaardigheden beschikken om het actieplan uit te kunnen voeren?
  - Waarom wel/niet?

6.4. In welke mate zijn de medewerkers die een rol spelen bij de uitvoering van het actieplan verkeer volgens u gemotiveerd om dit plan uit te voeren?

- In welke mate heeft u het gevoel dat de mensen op het terrein gemotiveerd zijn om het actieplan verkeer uit te voeren?
  - Waarom wel/niet?
- In welke mate heeft u het gevoel dat hoofdinspecteurs (=middenkader) gemotiveerd zijn om het actieplan verkeer uit te voeren?
  - Waarom wel/niet?

7. CONTEXTUELE EIGENSCHAPPEN:

In dit laatste onderdeel zou ik graag nog enkele contextuele factoren met u bespreken. Zijn er bepaalde factoren die nog niet aan bod zijn gekomen tijdens het gesprek en die volgens u toch de implementatie van het actieplan verkeer binnen deze politiezone kunnen beïnvloeden?

- Welke factoren?
  - Samenwerking met andere politiezones?
  - Samenwerking met externe partners?
  - De invloed van NGO's?
  - Impulsen vanuit het federale niveau?
  - Politiezone gelegen aan een autostrade, aan de grens etc.
  - Landelijke vs. meer stedelijke politiezone?
  - Etc
- Hoe beïnvloeden die factoren de implementatie van het actieplan volgens u ?

8. BEREIKEN BELEIDSDOELSTELLINGEN

Tot slot zou ik met u graag nog eens kijken naar de doelstellingen uit het actieplan.

8.1. In welke mate heeft u het gevoel dat deze doelstellingen voor het actieplan verkeer 2014 (een voor een overlopen) bereikt werden in de praktijk?

- Waarom wel/niet?
- Oorzaken?

8.2. Heeft u er zicht op of de doelstellingen in het actieplan verkeer 2015 of het nieuwe actieplan verkeer dat in de toekomst zal worden opgesteld, anders zullen worden geformuleerd?

- Hoe dan?
- Wat is hier de reden voor?

9. AFRONDING

Met deze vraag ben ik aan het einde van het interview gekomen. Zijn er bepaalde aspecten over de implementatie van het actieplan verkeer die niet aan bod zijn gekomen tijdens het gesprek en die u nog graag zou willen bespreken?

Dan rest mij enkel u nogmaals hartelijk te danken voor uw tijd en medewerking. Indien u nog vragen heeft over het interview of de verwerking ervan, kan u steeds contact met mij opnemen op volgend telefoonnummer 016/32.51.14 of via email maud.stinckens@law.kuleuven.be.

10. ACHTERAF (na uitschakelen dictafoon)

Zijn er misschien nog zaken die u zouden willen vertellen of toevoegen, nu de opname van het gesprek werd stopgezet?

Bijlage B. Tabellen bij QCA-analyse

Tabel 62. Noodzakelijke voorwaarden voor kenmerken van het actieplan verkeer in relatie tot de uitkomst 'verbeterde prestaties inzake verkeer'

Conditie	Consistency	Coverage
Sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan verkeer	0,28	0,27
Afwezigheid sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan verkeer	**0,91**	**0,60**
Gunstige kenmerken van het actieplan verkeer op papier	0,44	0,31
Afwezigheid gunstige kenmerken van het actieplan verkeer op papier	0,73	0,64
Sterke opvolging van het actieplan verkeer	0,44	0,40
Afwezigheid sterke opvolging van het actieplan verkeer	0,77	0,53

Tabel 63. Noodzakelijke voorwaarden voor kenmerken op organisatieniveau in relatie tot de uitkomst 'verbeterde prestaties inzake verkeer'

Conditie	Consistency	Coverage
Voldoende logistieke middelen	0,77	0,37
Afwezigheid voldoende logistieke middelen	0,31	0,58
Voldoende personele middelen	0,75	0,78
Afwezigheid voldoende personele middelen	0,25	0,16
Sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten	0,62	0,41
Afwezigheid sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten	0,52	0,49
Kleine afstand korpschef – uitvoerende politieambtenaren	0,57	0,59
Afwezigheid kleine afstand korpschef – uitvoerende politieambtenaren	0,43	0,27

Tabel 64. Noodzakelijke voorwaarden voor contextuele kenmerken in relatie tot de uitkomst 'verbeterde prestaties inzake verkeer'

Conditie	Consistency	Coverage
Gunstige (weinig complexe) omgeving	0,71	0,47
Afwezigheid 'gunstige (weinig complexe) omgeving'	0,45	0,42
Aanwezigheid SVPP	0,57	0,39
Afwezigheid SVPP	0,43	0,38

Tabel 65. Noodzakelijke voorwaarden voor kenmerken van het actieplan verkeer in relatie tot de uitkomst 'verslechterde prestaties inzake verkeer'

Conditie	Consistency	Coverage
Sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan verkeer	0,62	0,92
Afwezigheid sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan verkeer	0,51	0,53
Gunstige kenmerken van het actieplan verkeer op papier	0,74	0,81
Afwezigheid gunstige kenmerken van het actieplan verkeer op papier	0,37	0,51
Sterke opvolging van het actieplan verkeer	0,57	0,80
Afwezigheid sterke opvolging van het actieplan verkeer	0,57	0,62

Tabel 66. Noodzakelijke voorwaarden voor kenmerken op organisatieniveau in relatie tot de uitkomst 'verslechterde prestaties inzake verkeer'

Conditie	Consistency	Coverage
Voldoende logistieke middelen	0,86	0,66
Afwezigheid voldoende logistieke middelen	0,18	0,55
Voldoende personele middelen	0,14	0,23
Afwezigheid voldoende personele middelen	0,86	0,85
Sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten	0,66	0,69
Afwezigheid sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten	0,43	0,64
Kleine afstand korpschef – uitvoerende politieambtenaren	0,25	0,41
Afwezigheid kleine afstand korpschef – uitvoerende politieambtenaren	0,75	0,74

Tabel 67. Noodzakelijke voorwaarden voor contextuele kenmerken in relatie tot de uitkomst 'verslechterde prestaties inzake verkeer'

Conditie	Consistency	Coverage
Gunstige (weinig complexe) omgeving	0,61	0,64
Afwezigheid 'gunstige (weinig complexe) omgeving'	0,49	0,73
Aanwezigheid SVPP	0,56	0,61
Afwezigheid SVPP	0,44	0,62

Tabel 68. Noodzakelijke voorwaarden voor kenmerken van het actieplan woninginbraken in relatie tot de uitkomst 'verlaagd aantal woninginbraken'

Conditie	Consistency	Coverage
Sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan woninginbraken	0,58	0,45
Afwezigheid sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan woninginbraken	0,71	0,58
Gunstige kenmerken van het actieplan woninginbraken op papier	0,54	0,43
Afwezigheid gunstige kenmerken van het actieplan woninginbraken op papier	0,72	0,57
Sterke opvolging van het actieplan woninginbraken	0,54	0,43
Afwezigheid sterke opvolging van het actieplan woninginbraken	0,67	0,53

Tabel 69. Noodzakelijke voorwaarden voor kenmerken op organisatieniveau in relatie tot de uitkomst 'verlaagd aantal woninginbraken'

Conditie	Consistency	Coverage
Voldoende logistieke middelen	0,87	0,43
Afwezigheid voldoende logistieke middelen	0,34	0,66
Voldoende personele middelen	0,47	0,60
Afwezigheid voldoende personele middelen	0,53	0,30
Sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten	0,71	0,48
Afwezigheid sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten	0,44	0,42
Kleine afstand korpschef – uitvoerende politieambtenaren	0,53	0,56
Afwezigheid kleine afstand korpschef – uitvoerende politieambtenaren	0,47	0,30

Tabel 70. Noodzakelijke voorwaarden voor contextuele kenmerken in relatie tot de uitkomst 'verlaagd aantal woninginbraken'

Conditie	Consistency	Coverage
Gunstige (weinig complexe) omgeving	0,72	0,48
Afwezigheid 'gunstige (weinig complexe) omgeving'	0,54	0,53
Aanwezigheid SVPP	0,58	0,41
Afwezigheid SVPP	0,42	0,38

Tabel 71. Noodzakelijke voorwaarden voor kenmerken van het actieplan woninginbraken in relatie tot de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken'

Conditie	Consistency	Coverage
Sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan woninginbraken	0,66	0,78
Afwezigheid sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan woninginbraken	0,53	0,66
Gunstige kenmerken van het actieplan woninginbraken op papier	0,65	0,78
Afwezigheid gunstige kenmerken van het actieplan woninginbraken op papier	0,52	0,64
Sterke opvolging van het actieplan woninginbraken	0,61	0,74
Afwezigheid sterke opvolging van het actieplan woninginbraken	0,53	0,64

Tabel 72. Noodzakelijke voorwaarden voor kenmerken op organisatieniveau in relatie tot de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken'

Conditie	Consistency	Coverage
Voldoende logistieke middelen	0,88	0,67
Afwezigheid voldoende logistieke middelen	0,25	0,75
Voldoende personele middelen	0,21	0,40
Afwezigheid voldoende personele middelen	0,79	0,70
Sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten	0,61	0,62
Afwezigheid sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten	0,50	0,73
Kleine afstand korpschef – uitvoerende politieambtenaren	0,28	0,44
Afwezigheid kleine afstand korpschef – uitvoerende politieambtenaren	0,72	0,70

Tabel 73. Noodzakelijke voorwaarden voor contextuele kenmerken in relatie tot de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken'

Conditie	Consistency	Coverage
Gunstige (weinig complexe) omgeving	0,68	0,69
Afwezigheid 'gunstige (weinig complexe) omgeving'	0,49	0,73
Aanwezigheid SVPP	0,55	0,59
Afwezigheid SVPP	0,45	0,62

Bijlage C. ‘Parsimonious solution terms’ uit QCA-analyse

C.1 Parsimonious solution term bij subanalyse 1: kenmerken van het actieplan verkeer in relatie tot de uitkomst ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’

Tabel 38 toont de waarheidstabel voor de cluster ‘kenmerken actieplan verkeer’ in relatie tot de uitkomst ‘verbeterde prestaties’. De limited diversity is hier groot: van de acht mogelijke combinaties van condities zijn er maar vier die empirisch voorkomen (cf. supra 4.2.1.2). Om die reden werd beslist om enkel de conservative solution term en intermediate solution term te interpreteren en betrekken in de superanalyse. Voor de volledigheid geven we hier ook de resultaten voor de parsimonious solution term weer.

De parsimonious solution term toont dat er twee configuraties van condities bestaan die als voldoende kunnen worden beschouwd voor ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’, namelijk:

1) ‘afwezigheid gunstige kenmerken van het actieplan verkeer op papier’ of
2) ‘afwezigheid sterke betrokkenheid medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan verkeer - afwezigheid sterke opvolging van het actieplan verkeer.’

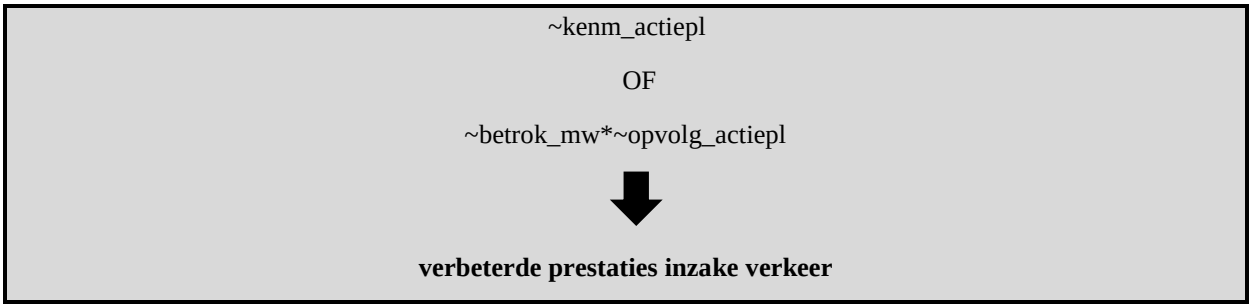

Voor de eerste configuratie ‘afwezigheid gunstige kenmerken van het actieplan verkeer op papier’ bedraagt de ‘consistency’ 0,64, terwijl de ‘raw coverage’ 0,73 en de ‘unique coverage’ 0 bedragen. Voor de tweede configuratie ‘afwezigheid sterke betrokkenheid medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan verkeer - afwezigheid sterke opvolging van het actieplan verkeer’ bedraagt de ‘consistency’ 0,68, terwijl de ‘raw coverage’ 0,77 en de ‘unique coverage’ 0,05 bedragen. De waarden voor de ‘solution consistency’ en ‘solution coverage’ bedragen 0,61 en 0,77.

C.2 Parsimonious solution term bij subanalyse 2: kenmerken op organisatieniveau in relatie tot de uitkomst 'verbeterde prestaties inzake verkeer'

Tabel 39 toont de waarheidstabel voor de cluster 'kenmerken op organisatieniveau' samen met de uitkomst 'verbeterde prestaties inzake verkeer'. De limited diversity is hier groot: van de 16 mogelijke combinaties van condities zijn er maar zes die empirisch voorkomen (cf. supra 4.2.2.2). Om die reden werd beslist om enkel de conservative solution term en intermediate solution term te interpreteren en betrekken in de superanalyse. Voor de volledigheid geven we hier ook de parsimonious solution term weer.

De parsimonious solution term geeft aan dat er één configuratie van condities bestaat die als voldoende kan worden beschouwd voor 'verbeterde prestaties inzake verkeer', namelijk 'voldoende personele middelen'.



De 'consistency' bedraagt 0,78, terwijl de 'raw coverage' en de 'unique coverage' 0,75 bedragen. De waarden voor de 'solution consistency' en de 'solution coverage' bedragen respectievelijk 0,78 en 0,75. Politiezones met een sterk lidmaatschap (boven 0,5) in beide configuraties zijn C, D, H, L, M en P.

C.3 Parsimonious solution term bij superanalyse van uitkomst 'verbeterde prestaties inzake verkeer'

Tabel 42 toont de waarheidstabel voor de drie geselecteerde condities 'logistieke middelen', 'personele middelen' en 'fysieke nabijheid van de betrokken diensten' samen met de uitkomst 'verbeterde prestaties inzake verkeer'. De limited diversity is hier groot: van de acht mogelijke combinaties van condities zijn er slechts vier die empirisch voorkomen (cf. supra 4.2.4). Om die reden werd beslist om enkel de conservative solution term en intermediate solution term te interpreteren. Voor de volledigheid geven we hier ook de parsimonious solution term weer.

De parsimonious solution term toont dat er één configuratie van condities bestaat die als voldoende kan worden beschouwd voor ‘verbeterde prestaties inzake verkeer’, namelijk ‘voldoende personele middelen’.



De ‘consistency’ bedraagt 0,78, terwijl de ‘raw coverage’ en de ‘unique coverage’ 0,75 bedragen. De waarden voor de ‘solution consistency’ en ‘solution coverage’ bedragen respectievelijk 0,78 en 0,75. De zes politiezones met een sterk lidmaatschap (boven 0,5) in deze combinatie zijn C, D, H, L, M en P.

C.4 Parsimonious solution term bij subanalyse 1: kenmerken van het actieplan verkeer in relatie tot de uitkomst ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’

Tabel 43 toont de waarheidstabel voor de drie condities ‘betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan’, ‘kenmerken van het actieplan op papier’ en ‘opvolging van het actieplan’ samen met de uitkomst ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’. De limited diversity is hier groot: van de acht mogelijke combinaties van condities zijn er slechts vier die empirisch voorkomen (cf. supra 4.3.1.2). Om die reden werd beslist om enkel de conservative solution term en intermediate solution term te interpreteren. Voor de volledigheid geven we hier ook de parsimonious solution term weer.

De parsimonious solution term toont dat één configuratie van condities als voldoende kan worden beschouwd voor de uitkomst ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’, namelijk ‘sterke betrokkenheid medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan verkeer - gunstige kenmerken van het actieplan verkeer op papier’.

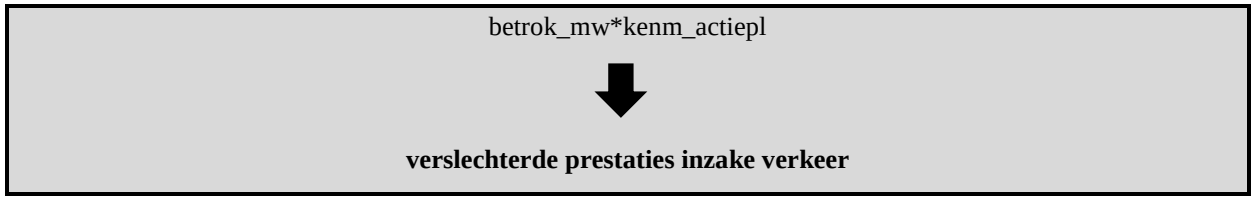

De ‘consistency’ bedraagt 0,91 terwijl de ‘raw coverage’ en de ‘unique coverage’ 0,56 bedragen. De waarden voor de ‘solution consistency’ en ‘solution coverage’ bedragen daarom ook respectievelijk 0,91 en 0,56. De zeven politiezones A, B, C, G, I, J en N hebben een sterk lidmaatschap (boven 0,5) in deze configuratie.

C.5 Parsimonious solution term bij subanalyse 2: kenmerken op organisatieniveau in relatie tot de uitkomst ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’

Tabel 44 toont de waarheidstabel voor de vier condities ‘logistieke middelen’, ‘personele middelen’, ‘fysieke nabijheid van de betrokken diensten’ en ‘afstand tussen korpschef en uitvoerende politieambtenaren’ samen met de uitkomst ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’. De limited diversity is hier groot: van de 16 mogelijke combinaties van condities zijn er maar zes die empirisch voorkomen (cf. supra 4.3.2.2). Om die reden kozen we ervoor om enkel de conservative solution term en intermediate solution term te interpreteren. Voor de volledigheid geven we hier ook de parsimonious solution term weer.

De parsimonious solution term toont dat dezelfde twee configuraties van condities als voldoende kunnen worden beschouwd voor ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’, namelijk:

1) ‘voldoende logistieke middelen – afwezigheid voldoende personele middelen – afwezigheid kleine afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren’ of
2) ‘voldoende logistieke middelen – afwezigheid voldoende personele middelen – sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten’.

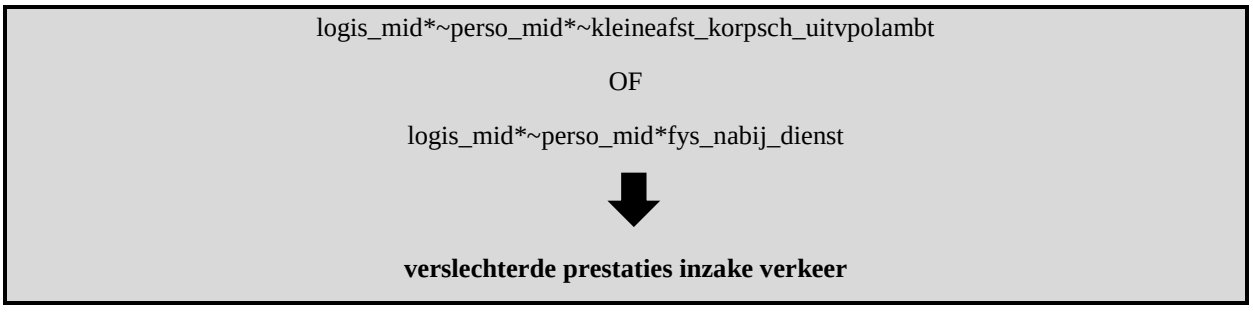

De waarden voor ‘coverage’ en ‘consistency’ zijn dezelfde als bij de ‘conservative en intermediate solution term.’ Voor de eerste configuratie van condities bedraagt de ‘consistency’ 0,85 en bedragen de ‘raw coverage’ en de ‘unique coverage’ respectievelijk 0,57 en 0,20. De zeven politiezones met een sterk lidmaatschap (boven 0,5) in deze combinatie zijn A, B, E, G, I, N en F. In de tweede configuratie van condities bedraagt de

‘consistency’ 0,89 en bedragen de ‘raw coverage’ en de ‘unique coverage’ respectievelijk 0,47 en 0,11. De zeven politiezones G, I, N, B, E, J en K hebben een sterk lidmaatschap (boven 0,5) in deze combinatie. De waarden voor de ‘solution consistency’ en ‘solution coverage’ bedragen respectievelijk 0,87 en 0,68.

C.6 Parsimonious solution term bij superanalyse van uitkomst ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’

Tabel 47 toont de waarheidstabel voor de zes geselecteerde condities ‘betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan verkeer’, ‘kenmerken van het actieplan verkeer op papier’, ‘logistieke middelen’, ‘personele middelen’, ‘afstand tussen korpschef en uitvoerende politieambtenaren’ en ‘fysieke nabijheid van de betrokken diensten’ samen met de uitkomst ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’. De limited diversity is hier groot: van de 64 mogelijke combinaties van condities zijn er slechts 11 die empirisch voorkomen (cf. supra 4.3.4). Om die reden kozen we ervoor om enkel de conservative solution term en intermediate solution term te interpreteren. Voor de volledigheid geven we hier ook de parsimonious solution term weer.

De parsimonious solution term toont dat dezelfde vier configuraties van condities als voldoende kunnen worden beschouwd voor ‘verslechterde prestaties inzake verkeer’, namelijk:

1) ‘gunstige kenmerken van het actieplan verkeer op papier – voldoende logistieke middelen – afwezigheid voldoende personele middelen – afwezigheid sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten – afwezigheid kleine afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren’ of
2) ‘gunstige kenmerken van het actieplan verkeer op papier – voldoende logistieke middelen – afwezigheid voldoende personele middelen – sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten – kleine afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren ’ of
3) ‘sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan verkeer - gunstige kenmerken van het actieplan verkeer op papier – voldoende logistieke middelen – afwezigheid voldoende personele middelen – afwezigheid kleine afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren’ of
4) ‘sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan verkeer - gunstige kenmerken van het actieplan verkeer op papier – voldoende logistieke

middelen – afwezigheid voldoende personele middelen – sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten'.

kenm_actiepl*logis_mid*~perso_mid*~fys_nabij_dienst*~kleineafst_korpsch_uitvpolambt

OF

kenm_actiepl*logis_mid*~perso_mid*fys_nabij_dienst*kleineafst_korpsch_uitvpolambt

OF

betrok_mw*kenm_actiepl*logis_mid*~perso_mid*~kleineafst_korpsch_uitvpolambt

OF

betrok_mw*kenm_actiepl*logis_mid*~perso_mid*fys_nabij_dienst



verslechterde prestaties inzake verkeer

De waarden voor de 'raw coverage', 'unique coverage', 'solution coverage', solution consistency' en de politiezones met een sterk lidmaatschap in elke configuratie komen overeen met de bespreking bij de 'conservative en intermediate solution term'.

C.7 Parsimonious solution term bij subanalyse 2: kenmerken op organisatieniveau in relatie tot de uitkomst 'verlaagd aantal woninginbraken'

Tabel 49 toont de waarheidstabel voor de vier condities 'logistieke middelen', 'personele middelen', 'fysieke nabijheid van de betrokken diensten' en 'afstand tussen korpschef en uitvoerende politieambtenaren' samen met de uitkomst 'verlaagd aantal woninginbraken'. De limited diversity is hier groot: van de 16 mogelijke combinaties van condities zijn er maar zeven die empirisch voorkomen. Om die reden kozen we ervoor om enkel de conservative solution term en intermediate solution term te interpreteren en betrekken in de superanalyse (cf. infra 5.1.4). Voor de volledigheid tonen we hier ook de parsimonious solution term.

De parsimonious solution term geeft aan dat er één configuratie van condities bestaat die als voldoende kan worden beschouwd voor 'een verlaagd aantal woninginbraken', namelijk 'voldoende personele middelen – kleine afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren'.



De ‘consistency’ bedraagt 0,67, terwijl de ‘raw coverage‘ en de ‘unique coverage’ 0,21 bedragen. De waarden voor de ‘solution consistency’ en ‘solution coverage’ bedragen respectievelijk 0,67 en 0,21. Politiezones met een sterk lidmaatschap (boven 0,5) in beide configuraties zijn K en P.

C.8 Parsimonious solution term bij superanalyse van uitkomst ‘verlaagd aantal woninginbraken’

Tabel 52 toont de waarheidstabel voor de superanalyse van de uitkomst ‘verlaagd aantal woninginbraken’. De limited diversity is hier groot: van de 16 mogelijke combinaties van condities zijn er maar zeven die empirisch voorkomen (cf. supra 5.1.4). Om die reden kozen we ervoor om enkel de conservative solution term en intermediate solution term te interpreteren. Voor de volledigheid geven we hier ook de parsimonious solution term weer.

De parsimonious solution term geeft aan dat er één configuratie van condities bestaat die als voldoende kan worden beschouwd voor ‘een verlaagd aantal woninginbraken’, namelijk ‘voldoende personele middelen – kleine afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren’.

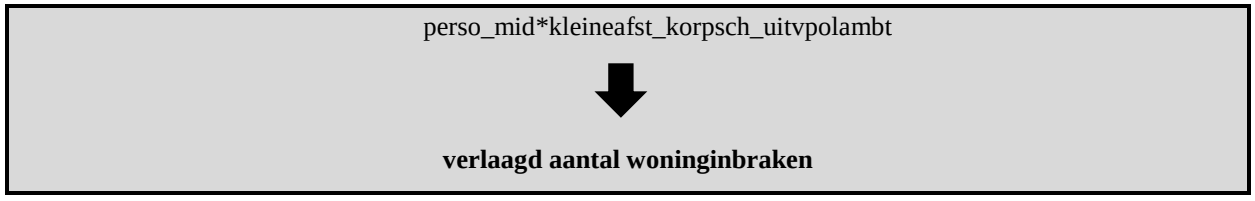

De ‘consistency’ bedraagt 0,67, terwijl de ‘raw coverage‘ en de ‘unique coverage’ 0,21 bedragen. De waarden voor de ‘solution consistency’ en ‘solution coverage’ bedragen respectievelijk 0,67 en 0,21. Politiezones met een sterk lidmaatschap (boven 0,5) in beide configuraties zijn K en P.

C.9 Parsimonious solution term bij subanalyse 2: kenmerken op organisatieniveau in relatie tot de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken'

Tabel 54 toont de waarheidstabel voor de vier condities 'logistieke middelen', 'personele middelen', 'fysieke nabijheid van de betrokken diensten' en 'afstand tussen korpschef en uitvoerende politieambtenaren' samen met de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken'. De limited diversity is hier groot: van de 16 mogelijke combinaties van condities zijn er maar zeven die empirisch voorkomen (cf. supra 5.2.2.2). Om die reden kozen we ervoor om enkel de conservative solution term en intermediate solution term te interpreteren. Voor de volledigheid geven we hier ook de parsimonious solution term weer.

De parsimonious solution term toont dat dezelfde configuratie van condities als voldoende kan worden beschouwd voor de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken', namelijk 'afwezigheid voldoende personele middelen – afwezigheid sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten – afwezigheid kleine afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren'.

~perso_mid*~fys_nabij_dienst*~kleineafst_korpsch_uitvpolambt

⬇

verhoogd aantal woninginbraken

De waarden voor de 'raw coverage', 'unique coverage', 'solution coverage', solution consistency' en de politiezones met een sterk lidmaatschap in deze configuratie komen overeen met de bespreking bij de 'conservative en intermediate solution term' (cf. supra 5.2.2.2) .

C.10 Parsimonious solution term bij superanalyse van uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken'

Tabel 57 toont de waarheidstabel voor de zes relevante condities en de uitkomst 'verhoogd aantal woninginbraken'. De limited diversity is hier groot: van de 64 mogelijke combinaties van condities zijn er slechts 11 die empirisch voorkomen (cf. supra 5.2.4). Om die reden kozen we ervoor om enkel de conservative solution term en intermediate solution term te interpreteren. Voor de volledigheid tonen we hier ook de parsimonious solution term.

De parsimonious solution term toont dat dezelfde drie configuratie van condities als voldoende kunnen worden beschouwd voor de uitkomst ‘verhoogd aantal woninginbraken’, namelijk:

1) ‘afwezigheid sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan woninginbraken – sterke opvolging van het actieplan woninginbraken – afwezigheid voldoende personele middelen – afwezigheid sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten – afwezigheid kleine afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren’ OF
2) ‘sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan woninginbraken - gunstige kenmerken van het actieplan woninginbraken op papier – afwezigheid sterke opvolging van het actieplan woninginbraken – afwezigheid voldoende personele middelen – sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten - afwezigheid kleine afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren’ OF
3) ‘sterke betrokkenheid van medewerkers bij de voorbereiding van het actieplan woninginbraken - gunstige kenmerken van het actieplan woninginbraken op papier – sterke opvolging van het actieplan woninginbraken – afwezigheid voldoende personele middelen – sterke fysieke nabijheid van de betrokken diensten – kleine afstand tussen de korpschef en uitvoerende politieambtenaren’.

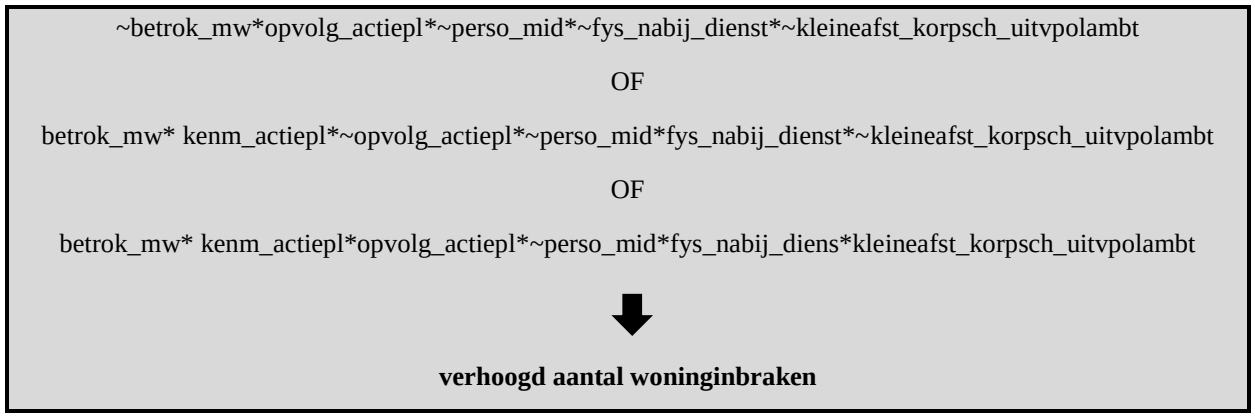

De waarden voor de ‘raw coverage’, ‘unique coverage’, ‘solution coverage’, solution consistency’ en de politiezones met een sterk lidmaatschap in deze configuratie komen overeen met de bespreking bij de ‘conservative en intermediate solution term’ (cf. supra 5.2.4).